

ДРАКУЛА

Немъртвият

Продължение на класическия роман на Брам Стокър

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Дейкър Стокър
— и Йън Холт —

Най-накрая прилив на свежа кръв към безбройните
митове за Дракула!

ДЕЙКЪР СТОКЪР, ЙЪН ХОЛТ
ДРАКУЛА
НЕМЪРТВИЯТ

Превод: Елена Кодинова

chitanka.info

„Дракула“ на Брам Стокър е моделът, по който са написани всички съвременни романи на ужасите. Той вдъхновява нестихващото очарование на целия свят от вампирската тематика. Макар мнозина да са се пробвали да пресъздадат това класическо произведение, само филмът с Бела Лугоши от 1931 година получава одобрението на семейството на автора. Досега.

„Дракула — Немъртвият“ е смразяващо продължение, създадено по личните записки на Брам Стокър, в които той описва профилите на героите си. Книгата е написана с благословията и съдействието на семейство Стокър. Сюжетът е пренесен двама и пет години, след като Дракула е прободен в сърцето след битка в Трансилвания и се превръща в прах.

Всички герои, които преди четвърт век побеждават Дракула, са подложени на зловещо преследване. Дали Дракула не е оцелял и не търси отмъщение? Или пък друг злодей се е развихрил и целта му е да унищожи всички, които имат някаква връзка с прочутия трансилвански вампир?

„Дракула — Немъртвият“ е написан след задълбочено проучване. Героите са пълнокръвни и създадени с много любов към жанра. Продължението на класическия роман на Брам Стокър е преклонение пред приноса му към световната литература.

ПРОЛОГ

Писмо на Мина Харкър до сина ѝ Куинси Харкър
(Да се отвори в случай на внезапна или насилствена смърт на
Вилхелмина Харкър)
9-и март 1912 година

Скъпи Куинси,

Мили мой сине, винаги си подозирал, че между нас има тайни. Боя се, че настъпи моментът да ти кажа истината. Ако продължа да я крия, ще поставя в опасност живота ти и безсмъртната ти душа.

С баща ти решихме да запазим в тайна миналото си, за да те защитим от мрака, който обвива като пелена този свят. Надявахме се да прогоним от детството ти страховете, които ни преследваха през целия ни съзнателен живот. Ти растеше и се превръщаше в обещаващ млад мъж и ние решихме да не ти казваме какво знаем, за да не ни помислиш за луди. Прости ни. Ако сега четеш това писмо, значи злото, от което така отчаяно и може би погрешно те пазехме, се е завърнало. И ти, като нас навремето, си в смъртна опасност.

През 1888 година, когато с баща ти бяхме още млади, разбрахме, че злото дебне от сенките на този тленен свят и напада всички невярващи и неподготвени.

Като млад адвокат, баща ти беше изпратен в дивите земи на Трансилвания. Задачата му беше да помогне на княз Дракула да закупи имот в Уитби — старинен манастир, известен като абатство Карфакс. По време на престоя си в Трансилвания баща ти разбра, че неговият домакин и клиент, княз Дракула, е от онези същества, за които дотогава мислеше, че съществуват само в приказките и легендите, и които се хранят с кръвта на живите, за да

станат безсмъртни. Местните ги наричаха Носферату — живи мъртви. Но най-вече са известни като вампири.

Княз Дракула се уплаши, че баща ти ще го изобличи, затова го плени в замъка си. След това си резервира билет за кораба „Деметра“ за Англия. Повечето дни от това пътуване прекара в един от десетките контейнери в трюма. Криеше се така, защото въпреки че са силни колкото десетима мъже и могат да приемат всякакви форми, вампирите се превръщат в пепел, ако ги докосне слънчев лъч.

По това време аз бях в Уитби, в дома на най-добрата ми приятелка Луси Уестенра. От морето излезе буря и коварните крайбрежни скали на Уитби се обвиха в гъста мъгла. Луси не могла да заспи и видяла от прозореца си как бурята отнася кораба към скалите. Втурнала се посред нощ, за да предупреди за предстоящото корабокрушение, но вече било прекалено късно. Аз се събудих и като не открих Луси, ме обзе паника. Хукнах навън в бурята да я търся. Намерих я на скалите. Беше в безсъзнание и на шията ѝ имаше две малки дупчици.

Луси береше душа. Годеникът ѝ Артър Холмуд, син на лорд Годамлинг, и неговият добър приятел от Тексас и твой съименник, Куинси П. Морис, се грижеха за нея. Артър се допита до всички лекари в Уитби и извън него, но никой не успя да обясни болестта на Луси. Нашият приятел доктор Джек Сюзард, собственик на приюта за душевно болни в Уитби, се обади на своя ментор в Холандия — доктор Ейбрахам ван Хелсинг. Доктор Ван Хелсинг беше образован медик, запознат и с окултното. Той установи, че Луси е ухапана от вампир.

Чак тогава получих вест от баща ти. Беше избягал от замъка на Дракула и се криеше в манастир. Той също беше смъртно болен. Бях принудена да изоставя Луси и да отида при него. Намерих го в Будапеща и там се оженихме.

Баща ти ми разказа за преживените от него ужаси и така разбрах кой е вампирът, ухапал Луси и застрашаващ и нашия живот: княз Дракула.

Когато се върнахме от Будапеща, ни казаха, че Луси е починала. Но по-страшното предстоеше. Дни след смъртта си тя се възправи от гроба, превърна се във вампир и започна да се храни с детска кръв. Доктор Ван Хелсинг, Куинси Морис, доктор Сюард и Артър Холмуд се изправиха пред ужасно решение. Нямаха друг избор, освен да забият дървен кол в сърцето на Луси, за да спасят бедната ѝ душа.

Една нощ скоро след тази случка княз Дракула се върна и нападна мен. Всички се заклехме да хванем и унищожим вампира и да отървем света от него. Успяхме да прогоним Дракула в замъка му в Трансилвания. Там загина Куинси Морис, въпреки че се би героично и успя да забие нож в сърцето на княза. Видяхме как Дракула избухна в пламъци и стана на пепел при изгрев-слънце.

Бяхме свободни, или поне така си мислехме. Но година след като ти се роди, започнаха да ме измъчват ужасни кошмари. Дракула ме преследваше в сънищата ми. Тогав баща ти ми напомни за заплахата на княза: „Ще ви отмъстя, дори да минат векове. Времето е на моя страна.“

От този ден нататък с баща ти вече не знаехме покой. Живеехме в страх. Боя се, че вече не сме достатъчно силни, за да те защитим от злото.

Помни това, сине, ако искаш да оцелееш и победиш злото, което вече те преследва. Приеми истината, която ти разкривам на тези страници. Потърси дълбоко в душата си, както направихме някога с баща ти, и открий героя в себе си. Дракула е хитър и лукав враг. Не можеш да му избягаш, няма къде да се скриеш. Трябва да се изправиш срещу него и да се бориш.

Късмет, мили мой сине, и не се страхувай. Ако Ван Хелсинг е прав, вампирите са демони и Бог ще бъде на твоя страна в битката с тях.

Винаги ще те обичам,
Твоя майка, Мина

1.

Океани от любов, Луси.

Доктор Джак Сюард се взираше в надписа, докато мракът го поглъщаше. В този мрак го чакаше покой, нямаше режеща светлина, която да осветява жалките остатъци от живота му. Беше посветил години на битката с мрака. А сега той просто го обгръщаше.

Само през нощта Сюард намираше покой от спомените за Луси. Още сънуваше топлите ѝ прегръдки. Връщаше се за миг в Лондон, в едно по-щастливо време, когато намери смисъл на съществуването си в своите научни изследвания и в мястото си в обществото. Искаше да сподели този живот с Луси.

Ранният утринен шум от каруците на млекарите и продавачите на риба, както и потракването на превозните средства на другите търговци по калдъръмените парижки улици се втурнаха в съня на Сюард и грубо го върнаха в суровото настояще. Сюард се насили да отвори очи. Те бяха възпалени и го боляха. Докато фокусираше погледа си върху напукания таван на стаята в евтиния парижки хотел, в който живееше, той се замисли колко много се е променил животът му. Беше загубил мускулния си тонус и това го натъжаваше. Бицепсите му висяха, приличаха на муселинови торбички за чай, които току-що са извадили от чайника. Вените на ръцете му се преплитаха като реки върху стара географска карта. Беше бледа сянка на предишното си аз.

Молеше се за скорошна смърт. Беше завещал тялото си на науката, щяха да го използват за дисекция в неговия университет. Мисълта, че дори в смъртта си ще помага на бъдещите лекари и учени, му носеше утеха.

Спомни си за часовника, който стискаше в лявата си ръка. Обърна го. Шест и половина! За миг го обзе паника. *По дяволите!* Беше се успал. Изправи се с мъка на крака. Една стъклена спринцовка се изтърколи от нощното шкафче и се разби на мръсния дървен под. Малко кафяво шишенце с морфин се канеше да последва спринцовката, но Джак бързо сграбчи безценната течност и развърза

умело кожения колан от бицепса си. Ръката му възстанови кръвообращението си, той пусна ръкава и събра краищата на оръфания си маншет със сребърно копче с монограм. Закопча догоре жилетката и облече сакото. „Уолингъм и синове“ бяха най-добрите шивачи в Лондон. „Суетата умира последна“, помисли си Сюард и се засмя горчиво.

Трябваше да побърза, ако искаше да хване влака. Къде беше адресът? Скри го на сигурно място. А сега, когато му трябваше, не можеше да се сети къде е. Преобърна сламения дюшек, погледна под клатещото се нощно шкафче, надникна под сандъците, който му служеха за столове. Преобърна цяла купчина стари вестникарски изрезки. Заглавията им показваха какво бе обсебило Сюард напоследък: мрачни статии за Джак Изкормвача. Снимки от аутопсиите на петте известни жертви. Обезобразени жени с разтворени крака, сякаш подканящи маниакалния убиец. Наричаха Изкормвача касапин на жени, но касапинът бе много по-милостив към животните. Сюард бе чел безброй пъти докладите от аутопсиите. Навсякъде около него като есенни листа бяха разхвърляни страници, амбалажна хартия и разкъсани кутии от кибрит, покрити със записки на теориите и идеите му.

Потта, която се стичаше от челото на Сюард, започна да пари кървясалите му очи. *По дяволите*, къде го остави? Благодетелят се беше изложил на огромен риск, за да му достави тази информация. Сюард не би понесъл мисълта да разочарова единствения човек, който все още му вярваше. Всички останали — семейство Харкър, семейство Холмуд — смятаха, че се е сбогувал със здравия разум. Сюард знаеше, че ако видят тази стая, ще се убедят напълно в това. Огледа излющената гипсова мазилка, която носеше следите от морфиновите му делириуми и налудничавите му прозрения, изписани с мастило, въглен, вино, дори със собствената му кръв. Лудостта едва ли някога е била толкова очевидна. Но той вярваше, че именно писанията по стените един ден ще докажат, че е бил с всичкия си.

Сред цялата тази бъркотия имаше откъсната страница от книга, забита на стената с ловджийска кама с костена дръжка и острие, изцапано със собствената му кръв. На хартията се виждаше портрет на елегантна красавица с гарвановочерна коса. Под картината имаше надпис: „Графиня Елизабет Батори, ок. 1582 г.“.

Разбира се, че го скри там! Смееше се на себе си, докато издърпваше ножа от стената. Взе страницата и я обърна. Там намери адреса на вила в Марсилия, записан със собствения му нечетлив почерк. Свали кръста, дървения кол и венеца от чесън, които висяха до портрета на Батори, и вдигна един сребърен нож от пода. Сложи всичко във фалшивото дъно на докторската си чанта и го покри със стандартните медицински принадлежности.

Влакът тръгна точно навреме от Лионската гара. Сюард го видя как потегля, докато плащаше билета си, и се втурна през изцапаната от наводненията сграда, за да настигне пухтящото метално чудовище, преди то да напусне седми коловоз. Успя да се качи на последния вагон, преди влакът да набере скорост. Сърцето му се изпълни с гордост, когато скочи безстрашно в движещия се вагон. Беше правил подобни неща в младостта си заедно с тексасеца Куинси П. Морис и стария си приятел Артър Холмуд. *Младите не ценят младостта си.* Усмихна се, като си спомни безразсъдните години на своята невинност... и невежество.

Седна в луксозния вагон-ресторант на движещия се на юг влак. Не беше достатъчно бърз. Погледна джобния си часовник — бяха минали само пет минути. Сюард се натъжи, че не може да убие времето, като пише в дневника си, нямаше как да си позволи този лукс. По разписание щеше да е в Марсилия след десет часа. Там най-накрая щеше да намери потвърждение на теориите си и ще докаже на всички, които го обругаваха, че не е побъркан и е прав.

Това щяха да са най-дългите десет часа в живота му.

— *Billet, s'il vous plaît!*^[1]

Сюард се ококори срещу кондуктора, който се бе надвесил над него със сериозно и нетърпеливо изражение.

— Простете — каза Сюард. Подаде билета си на кондуктора и придърпа шала си над скъсания джоб на гърдите си.

— Британец ли сте? — попита кондукторът със силен френски акцент.

— Ами да.

— Лекар? — И кондукторът кимна към медицинската чанта в краката му.

— Да.

Сивите очи на кондуктора внимателно го изучаваха. Дрипав мъж с вехт костюм и износени обувки. Изобщо не отговаряше на представата му за уважаван лекар.

— Може ли да видя какво има в чантата ви?

Стюард му подаде чантата, нямаше избор в тази ситуация. Кондукторът започна педантично да вади флаконите с лекарства и да чете етикетите им. Стъклениците подрънкваха, когато ги връщаше на мястото им. Сюзард знаеше какво търси и се надяваше да не го намери.

— Морфин — обяви кондукторът толкова високо, че останалите пътници извърнаха очи, и вдигна кафявото шишенце.

— Понякога го предписвам като успокоително.

— Може ли да видя разрешителното ви?

Сюзард затърси в джобовете си. Преди месец бе подписана Международната конвенция по опиатите, която забраняваше на лица без лекарски разрешителни да извършват внос, износ и търговия на едро и дребно с морфин. Търси дълго и когато най-накрая извади документа и го подаде на кондуктора, той вече се канеше да дръпне аварийната спирачка. Служителят разгледа намръщен разрешителното, след това се втрени в билета. Обединеното кралство беше първата държава, която бе поставила снимки на паспортите. Но Сюзард бе драстично отслабнал, след като се снима за своя. Косата му беше посивяла, а брадата — разчорлена и неподдържана. Човекът във влака нямаше нищо общо с този от снимката.

— Защо отивате в Марсилия, докторе?

— Имам пациент там.

— И от какво е болен?

— Нарцистично разстройство на личността.

— *Qu'est-ce que c'est?*^[2]

— Психологическа нестабилност, караща пациента да упражнява агресивен, автоеротичен, антисоциален и паразитен контрол над заобикалящите го. Освен това...

— *Merci.* — Кондукторът прекъсна Сюзард с рязък жест и му подаде билета и документа. Обърна се към мъжете на съседната маса: — *Billet, s'il vous plaît.*

Джак Сюзард въздъхна. Прибра документа в самото си и пак погледна джобния си часовник — това се беше превърнало в нервен

тик. Стори му се, че разпитът продължи часове, а бяха изминали само пет минути. Пусна щорите, за да предпази очите си от слънчевата светлина, и се облегна в тъмночервеното плюшено кресло.

Океани от любов, Луси.

Притисна любимия си часовник към сърцето, притвори очи и се замечта.

Случи се преди четвърт век. Сюард беше вдигнал същия часовник към светлината, за да прочете надписа. „Океани от любов, Луси“.

Тя беше с него. Жива.

— Не ти харесва — каза тя и изсумтя.

Не можеше да откъсне поглед от зелените ѝ очи, искрящи като поляна през лятото. Луси имаше странния навик да гледа устните на говорещия и да се опитва да предугажда следващата дума още преди да е произнесена. Беше толкова жадна за живот. Усмивката ѝ можеше да стопли и най-студеното сърце. В онзи пролетен ден тя седеше на градинската пейка, а Сюард гледаше възхитен как слънчевата светлина блести в червените ѝ кичури, които танцуваха на лекия бриз и обвиваха лицето ѝ като воал. Ароматът на свежи люляци се смесваше със соления морски дъх от пристанището на Уитби. Оттогава винаги когато помиришеше люляци, си спомняше за онзи красив и тъжен ден.

— Предполагам — каза Сюард, след като се покашля, за да събере сила да довърши, — че след като на картичката към подаръка си ме нарекла „скъп приятел“, а не „годеник“, си решила да не приемеш предложението ми за брак.

Луси извърна поглед и очите ѝ се навлажниха. Хиляди неизречени думи увиснаха в настъпилата тишина.

— Исках да ти го кажа лично — проговори най-накрая тя и въздъхна. — Съгласих се да се омъжа за Артър.

Артър и Джек бяха приятели от деца, Сюард го обичаше като свой брат, но винаги му бе завиждал за лекотата, с която постигаше всичко. Беше красив и богат и никога в живота си не се бе тревожил или борил за нещо. Никой не му беше разбивал сърцето.

— Разбирам. — Гласът му прозвуча като скърцане.

— Наистина те обичам — прошепна Луси. — Но...

— Но не толкова, колкото обичаш Артър. — Разбира се, че не можеше да се състезава със заможния Артър Холмуд. Не беше и зашеметяващ като другия ухажор на Луси, тексасеца Куинси П. Морис.

— Прости ми — продължи той по-меко, притеснен да не я нарани. — Забравих къде ми е мястото.

Луси се протегна и го потупа по ръката, все едно погали домашния си любимец.

— Винаги ще съм до теб.

Сюард се стресна и се върна в настоящето. Да можеше поне още веднъж да надзърне в красивите очи на Луси... Когато за последно се взира в тях, в онази ужасна нощ в мавзолея, видя само болка и страдание. Споменът за писъците на умиращата Луси още го преследваше.

Сюард слезе от влака и тръгна в проливния дъжд из лабиринта от улички, между белите сгради на Марсилия, проклинайки късмета си. Походът му към истината го доведе на Френската ривиера през март, единствения дъждовен месец по тези места.

Докато се отдалечаваше от брега, хвърли поглед назад, към крепостта Сен Жан, която се издигаше като каменен страж на фона на индиговото небе над пристанището. След това се обърна и разгледа провансалския град, израснал около село на 2600 години. Навсякъде по улиците му имаше останки от гръцките и римските основатели. Сюард съжали, че се намира в този живописен рай по толкова зловеща причина. Макар че злото не за първи път се явяваше тук: през последния век морският град бе почернен от чума и пиратски набези.

Сюард спря. Пред него се издигаше типична двуетажна средиземноморска вила с големи дървени капаци и решетки от ковано желязо на прозорците. Зимната луна надничаше през дъждовните облаци и хвърляше драматични отблясъци по белите стени. Покривът бе покрит с червени теракотени керемиди. Те му напомняха за старите испански хасиенди, които преди много години бе видял в Тексас с Куинси П. Морис. Излъчването на къщата беше страховито и негостоприемно, това я отличаваше от другите богато декорирани вили по Френската ривиера. Изглеждаше мъртва. Сърцето му спря при

мисълта, че може да е прекалено късно. Отново провери адреса. Точно тук беше.

Внезапно чу грохота на приближаващ по калдъръмените улици конски впряг. Скри се в лозето срещу къщата. По буйните сплетени лози нямаше грозде. Каляска, теглена от две прекрасни лъскави черни кобили, се понесе нагоре по хълма. Животните спряха без команда. Сюзард вдигна очи и с изненада установи, че няма кочияш. Как беше възможно?

От каляската слезе едра фигура. Кобилите станаха нервни и изцвилиха извили назад вратове. След това поеха в идеален синхрон пред вцепенения поглед на Сюзард.

Мистериозната фигура държеше бастун във високо вдигнатата си ръка в бяла ръкавица. Бръкна в джоба си с другата, извади ключ и внезапно замръзна, сякаш усети нещо нередно.

— По дяволите! — промърмори Сюзард.

Силуетът пред вратата вдигна глава, сякаш чу гласа на Сюзард през шума на дъжда. Извърна се бавно към лозето. Сюзард усети прилив на паника, но успя да се удържи. Облечената в ръкавица ръка посегна да вдигне кадифената шапка. Под нея се разпиляха разкошни черни кичури.

Сюзард се вцепени. *Това бе тя!* Благодетелят беше прав. Графиня Елизабет Батори стоеше пред входа на вилата и изглеждаше точно като на портрета, рисуван преди триста години.

[1] *Billet, s'il vous plaît!* (фр.) — Билетите, моля! — Б.пр. ↑

[2] *Qu'est-ce que c'est?* (фр.) — Какво е това? — Б.пр. ↑

2.

През небето се втурна светкавица и освети дъждовните капки, които заприличаха на скъпоценни камъни върху черното кадифе на нощта. Сюард знаеше, че трябва да си потърси подслон, но не можеше да помръдне. Стоеше като вцепенен и се взираше в екзотичната и опасна красавица пред него. Светлата ѝ кожа контрастираше на гарвановочерната ѝ коса. Графиня Батори се движеше с тихата грация на хищник. Студените ѝ сини очи обходиха улицата, когато следващата светкавица отново освети земята. Тя се извърна към лозето и Сюард бързо се хвърли в калта, за да не го види.

Затаи дъх и се опита да не мърда, въпреки че краката му бяха изтръпнали. Отчаяно копнееше да погледне нагоре, но светкавицата щеше да освети лицето му и да го издаде, затова остана притиснат към земята. Носът му беше само на сантиметър от калта. Сякаш мина цяла вечност. Накрая си позволи да вдигне поглед. Очакваше да види Батори над себе си, като кобра готова за нападение. Но не я видя.

Потискайки надигация се страх, Сюард се освободи от прегръдката на калта, но тогава се чу грозно пляскане. Очите му се стрелнаха наоколо. Трябваше да изчезва оттук, но преди това се налагаше да изчака кръвта да се върне в краката му. Чувстваше се като мокър чувал, прекалено големите дрехи му тежаха.

Вятърът изсвистя и го стресна. Сюард се обърна, но пак не видя никого. Събра цялата си решителност, пристъпи смело към каменната сграда и усети как босото му стъпало затъна в калта. Едната му обувка бе заседнала в локвата. Изруга тихо и се олюля, докато се опитваше да я обуе. Запрепъва се напред по подгизналата алея и се блъсна в една палма. Вдигаше ужасно много шум и се надяваше дъждът да го заглуши. Най-накрая стигна до дървото край вилата. Като ученик беше много добър в катеренето по дървета, но пет десетилетия по-късно едва ли можеше да се похвали с това. Нямахше избор. Пое дълбоко дъх и се набра на най-ниския клон.

От дървото успя да се прехвърли върху навеса над входа. Глинените керемиди бяха мокри и хлъзгави. Сюрд запази равновесие, като се хвана за декоративното перило от ковано желязо. Огледа се, ужасен, че графиня Батори може да го наблюдава от някоя сянка как се прави на глупак. Над един от прозорците на втория етаж видя платнен навес и потърси защита в мрака под него. Остана там известно време, за да си поеме дъх. Ослуша се, но не чу нищо, освен ударите на дъждовните капки, които следваха ритъма на сърцето му. Надникна през прозореца и видя огромно помещение, което сигурно някога е било бална зала. Сега беше мъртво, мрачно и плашещо. Все едно надникна в музей нощем. Или още по-лошо... в гробница.

Мислите му бяха прекъснати от два искрящо бели силуета, които се движеха през балната зала. Плъзгаха се с лекота и май носеха нещо като сандък. Сюрд реши, че е останал прекалено дълго на едно място и рискува да го забележат, затова се хвана за железния парапет, прехвърли се на следващия балкон и пое към друг прозорец.

Множество свещи и въглени в огнището пръскаха светлина на този етаж. Тя му стигна, за да разбере, че това, което беше взел за духове, са всъщност две красиви млади жени, облечени в прости бели рокли. Къде беше Батори? Сюрд все още не можеше да преодолее ужаса, че тя е зад него.

Отвори се врата и сърцето му заби до пръсване. Графиня Батори влезе в балната зала. Сюрд въздъхна с облекчение и се сви обратно в сянката.

Батори развърза наметалото си и го хвърли небрежно през рамо, разкривайки изваяната си фигура. Носеше сако, под което се виждаше риза с колосана яка и черна вратовръзка. Кройката на дрехите ѝ подчертаваше сладните ѝ женствени форми, които в същото време излъчваха и някаква мъжка сила.

Тя тръгна към другите жени.

— Сладки мои — поздрави ги тя. Във веселия ѝ тон Сюрд долови нещо много злоещо. Потръпна, когато Батори целуна страстно по устните жените в бяло. — Какво ми носите?

Русата жена счупи тежкия катинар на сандъка с голи ръце, нещо непосилно за толкова крехко същество. Вдигна капака със замах, като сервитьор, гордо представящ основното блюдо. Вътре имаше младо

момиче — завързано, със запушена уста и очевидно изплашено до смърт.

Батори се пресегна към ботуша си и извади нож с извито острие. Сюард веднага го позна: медицински ланцет за ампутация.

Очите на младата жена се разшириха при вида на острието. С мълниеносно движение, което Сюард не може да види добре, Батори разреза въжетата и превръзката на устата на пленницата и те паднаха на дъното на сандъка. После опря върха на ланцета под брадичката на момичето. Сюард стисна дръжката на сребърния си нож.

Вместо да я нарани, графинята използва насоченото острие, за да изведе внимателно девойката от сандъка. Сюард отпусна хватката си. Момичето докосна лицето и китките си, за да види дали ножът не я е наранил. Нямаше дори драскотина.

Графинята започна да обикаля младата жена и да оглежда облеклото ѝ. Момичето носеше френска синьо-зелена вълнена рокля, която благоприлично я прикриваше от шията до петите. Обзе го гняв, когато си помисли какво вижда Батори в нея — красив пакет, който няма търпение да разопакова.

Момичето не помръдваше. Ланцетът мина през плата. Роклята и бельото паднаха на пода като парчета на пъзел, но нежната кожа остана непокътната. Девойката трескаво се опита да се прикрие, но не успя и накрая остана съвсем гола.

Батори я гледаше без да мига. Момичето трепереше от ужас и опита да се скрие в сенките, а жените в бяло се засмяха.

Сюард се премести на съседния прозорец, откъдето имаше по-добра видимост. Съзря Батори, която бе присвила очи. Трепкащата светлина на свещите се отразяваше в малкото златно кръстче на шията на девойката. Батори размаха ланцета толкова бързо, че Сюард дори се зачуди дали изобщо е помръднала. Кръстчето изтрака на мраморния под, върху него се свлече и скъсаната верижка. Момичето затаи дъх от изненада, а в основата на шията му проблесна капка кръв, като малък рубин. Жените в бяло се нахвърлиха върху нея като побеснели кучки.

— Пресвета Дево, Божия майко, закрилай я — прошепна Сюард. Видя ужасен как жените в бяло повдигнаха девойката и я увесиха за глезените на система от скрипци, закачена за тавана. Тъмнокосият демон подаде на Батори кожен камшик с девет върви. В края на всяка от вървите имаше метална кука. Алените устни на графинята се

изкривиха в хладна усмивка, а мъртвешките ѝ очи не можеха да се откъснат от единствената капка кръв, която се бе спуснала по гърдите на жертвата. С бързо движение на китката Батори удари камшика в плътта ѝ и жадно се взря в потеклата кръв.

Сюард се извърна, но нямаше как да заглуши писъците. Стисна кръста на шията си, но и той не го утеши. Инстинктът му подсказваше да се втурне и да спаси бедното момиче, но това със сигурност щеше да е прибързано решение. Един старец не можеше да мери сили с тези трите. Щяха да го разкъсат на парчета.

Каквото и да видиш или почувстваш, нищо не бива да те отклонява от дълга. Това беше последното послание на Благодетеля. Сюард най-накрая събра смелост да погледне отново през прозореца, към извратената лудост в тази вила.

Батори не спираше да замахва в ритъм, вървите с метални крайници свистяха във въздуха. Силата на всеки удар караше жертвата да се люлее като махало. От тялото ѝ вече се лееха потоци кръв. Жените в бяло бяха легнали на пода под нея и с отворени усти ловяха безценните алени капки, които валяха като някакъв дъжд от ада.

Сюард знаеше, че става свидетел на истинска лудост. Когато слънцето изгрее, тези три същества ще лежат в ковчезите си заспали и уязвими и това щеше да е единствената му възможност да отърве света от злото, което представляваха. Щеше да прободне сърцата им със сребърно острие, да отреже главите им и да натъпче устите им с чесън, а после да изгори останките им.

Но въпреки това се измъчваше от вина, че стои безучастен, докато те изтезават нещастното момиче. Стисна ножа така силно, че между пръстите му потече кръв. Щом не можеше да спести болката на девойката, нека поне я сподели. Младата жена най-накрая притихна, но писъците ѝ продължаваха да отекват зловещо в ума му и да му припомнят за втората смърт на Луси, за която самият той беше помогнал. Спомените се втурнаха отново в главата му: гневът от поругаването на гроба на любимата му; шокът, когато откри още топлото ѝ нежно тяло, очевидно пълно с живот; гледката как Артър забива кола в сърцето ѝ, докато съществото, в което се бе превърнала Луси, надаваше смразяващи писъци; и сълзите, които безмълвно изплака, докато тъпчеше устата ѝ с чесън и запечатваше гробницата ѝ за вечни времена. Но нито едно от тези чувства не беше така срамно,

като това, което от години криеше дори от самия себе си — тайното задоволство, с което гледаше как Артър губи Луси. Щом той не можеше да я има, никой друг нямаше да я има. Ужасно чувство, заради което заслужаваше целия мрак, който по-късно се спусна над живота му. Тази последна мисия беше неговият акт на разкаяние.

Внезапно настъпилата тишина го върна в настоящето. Младата жена в балната зала беше припаднала от болката. Виждаше как гърдите ѝ още се повдигат и отпускат, не беше мъртва. Батори захвърли камшика, раздражена като котка, с която мишката с пречупен врат отказва да играе. Сюард усети влага по лицето си, докосна страните си и осъзна, че плаче.

— Пригответе ми ваната! — нареди Батори.

Жените в бяло плъзнаха тялото на девойката по системата от скрипци към друга стая. Батори тръгна след тях, като нарочно стъпи върху златното кръстче и го смачка с пета. Продължи доволна към съседното помещение, като по пътя сваляше дрехите си.

Сюард се наведе през балкона, за да види дали има прозорец, който гледа към съседната стая. Дъждът спираше, шумът му вече нямаше да заглушава стъпките му по глинените керемиди. Сюард бавно и внимателно тръгна към следващия прозорец и надникна през него. Системата от скрипци свършваше над вана в римски стил. На светлината на десетки свещи той видя как Батори сваля панталоните си. Виждаше я ясно за първи път, без нито една дреха по нея. Изобщо не приличаше на проститутките, които бе срещал в бардаците на Камдън. Пищните извивки на тялото ѝ, бялата и гладка като порцелан кожа биха отвлекли вниманието на всеки от пресметливата жестокост на очите ѝ — но не и на Сюард. Той и преди бе виждал подобен поглед.

Но нищо в досегашния живот на доктора не го бе подготвило за страховитата сцена, на която стана свидетел. От гърлото на младата жена се чуваше жално хъркане. Увесиха я над празната, покрита с мозайка вана, в която Батори застана с разперени ръце и извита назад шия. Графинята обърна дланите си нагоре. Това беше знак. Тъмнокосата жена в бяло разкъса с нокти шията на момичето и го бутна към мястото, където чакаше Батори. Сюард я видя как разтвори уста. Тялото ѝ сякаш беше разтресено от оргазъм, когато върху нея се изля кървавият душ.

Да изгниете всички в ада дано! Целият гореше. Пресегна се към фалшивото дъно на медицинската си чанта, взе малък арбалет и го зареди със стрела със сребърно острие. Ако това спонтанно решение го убие — така да бъде. По-добре мъртъв, отколкото да позволи на перверзното зло да живее и миг още.

Сюард се прицели между решетките от ковано желязо и се приготви да стреля по Батори. Но тогава забеляза нещо. Очите му се разшириха от изненада. На масата до прозореца лежеше голям плакат, в чиято гланцирана повърхност злоещо се отразяваше лунната светлина. С огромни черни букви беше изписано:

УИЛЯМ ШЕКСПИР

„ЖИВОТЪТ И СМЪРТТА НА КРАЛ РИЧАРД III“

7 МАРТ 1912 ГОДИНА

ТЕАТЪР „ОДЕОН“

УЛ. „ВОЖИРАР“ 18

ТЕЛ. 811-42

8 ЧАСА

ПАРИЖ, ФРАНЦИЯ

С УЧАСТИЕТО НА РУМЪНСКИЯ АКТЪОР

БЕСАРАБ

В ГЛАВНАТА РОЛЯ

Той отстъпи неволно назад, напълно забравил, за наклона на покрива. Керемидата под крака му изпука, плъзна се надолу и се разби

на калдъръмената пътека. Сюзард замръзна.

Русата жена в бяло чу звука и се обърна. Втурна се към вратата, безстрастните ѝ очи огледаха хоризонта за някакъв признак на живот. Не видя нищо и без да излиза от сянката, тръгна по посока на звука. Пак не видя нищо, но точно когато се канеше да се върне във вилата, забеляза счупената глинена керемида на земята, изцапана с капка прясна кръв. Човешка кръв. Острото ѝ обоняние не можеше да сбърка. Опита я, но веднага изплю. Кръвта беше отровена с химикали.

С ловкостта на влечуго жената се покатери по стената на вилата. От покрива забеляза изцапан с кръв сребърен нож под един от прозорците. Само неопитен ловец на вампири би бил толкова наивен да носи със себе си сребърен нож.

Но жената в бяло разбра, че господарката ѝ вече не е в безопасност. Тази нощ трябваше да бягат от Марсилия. Бързо се върна в къщата.

* * *

Сюзард знаеше, че Батори и нейните призрачни жени няма да пренощуват в Марсилия. Със сигурност щяха да побегнат към Париж, а живите мъртви пътуват бързо по въздуха. Но той извади късмет, като видя случайно плаката. Вече знаеше плановете им. Графиня Батори и придружителките ѝ утре вечер щяха да са на театър.

Позволи си да се усмихне мрачно. *Там щеше да се състои битката.*

3.

— „Върви си, бяс, яви се в нова форма!“ — извика младият мъж с бомбе на главата, разперил умоляващо ръце. Произнесе го с решителен, но треперещ глас. — „Като че ли магиите ми имат сила! О, Фауст, ти венчан със лаври маг, на който и самият Мефистофел служи! *Quin regis Mephistophilis fratris imagine.* [1]“

Просъскване. Димна завеса. След това във въздуха избухнаха пламъци. Газените лампи наоколо вдигаха допълнителен шум. Малката тълпа, събрана в Люксембургската градина, затаи дъх.

Куинси Харкър бе обърнат с гръб към публиката, но изобретателността му го изпълваше с гордост. Отметна рязко глава, усмихна се, след това хвърли бомбето и го замени с островърха шапка, залепи си изкуствена брадичка, преметна наметало през раменете и с добре отработено движение скоочи на ръба на Фонтана на Медичите. Това беше идеалното място за моноспектакъла „Фауст“, тъй като Медичите са били видна флорентинска фамилия, покровителствала авангардните артисти. За тях се говореше, че са сключили сделка с Дявола. Куинси се чувстваше съвсем на място на импровизираната сцена, наслаждаваше се не само на изпълнението си, но и на изобретателността си.

Това, което направи, беше известно като „шапография“ — смяна на шапките за преминаване от един образ в друг. Добре позната, но рядко използвана техника, защото изискваше големи умения и се практикуваше само от най-талантливите актьори... или най-самоуверените.

Куинси се скри в призрачната сянка на фонтана, за да подсили зловещия ефект, разпери наметалото си, наклони се заплашително и изрева с дрезгав глас, като от отвъдното:

— Какво от мене искаш, Фауст?

После млъкна в очакване на аплодисменти. Но такива нямаше. Странно. Вдигна очи и разбра какво разсейва зрителите му. Вниманието им бе привлечено от нещо в северния край на парка.

Опита се да не позволи на това моментно събитие да го разконцентрира. Знаеше, че талантът му ще издържи на предизвикателството. Беше играл тази роля в Лондонския хиподром^[2] и беше толкова добър, че успя да се уреди да е втори, след Чарли Чаплин — майстора на комедията. Говореше се, че Чаплин се кани да напусне Лондон и да си търси късмета в Америка. Куинси се надяваше да заеме неговото място в афиша. Но властният му баща Джонатан Харкър уби всичките му мечти, като подкупи мениджъра и прати сина си в Париж, в затвор без решетки — да учи право в Сорбоната.

Куинси бе обзет от паника, когато рехавата му публика започна да се отправя към бъркотията в северния край на парка. Провери дали изкуствената му брада е добре залепена и бързо изстреля един от монолозите на Мефистофел, докато слизаше по стъпалата на фонтана, в отчаян опит да си върне вниманието на зрителите.

— „На Луцифер смирен слуга съм аз, на теб не мога да отдавам почит, единствено във неговата власт е да реши какво със теб да сторим!“

За миг му се стори, че силата на изпълнението му ще успее да завладее публиката отново, но загуби всякаква надежда, когато се подхлъзна на мокър камък и се просна по задник. Избухна смях и последният зрител напусна представлението.

Куинси удари с юмрук по земята и свали със замах фалшивата брада. Беше благодарен, че на почтената възраст от двацет и пет години още няма бакенбарди. Тогава чу познатия му присмехулен кикот. Най-голямата природна грешка, Брейтуейт Лоуъри, съквартирантът му от студентската квартира в Сорбоната. *Какво прави тук? Този дръвник не разбира нищо от изкуство.*

Брейтуейт надникна над очилата си към няколкото дребни монети, които публиката небрежно бе хвърлила на калдъръма.

— Ти не си с всичкия си. Знаеш ли колко печели днес един адвокат, Харкър?

— Не ми пука за парите.

— Защото си роден в богатство. Аз съм потомък на рибари от Йоркшир. Налага ми се да печеля пари.

Само ако Брейтуейт знаеше от какво се бе отказал Куинси, за да получи финансовата подкрепа на семейството си.

— Какво искаш? — попита Куинси, докато събираше приходите си.

— Имаш поща. Ново писмо от баща ти — отвърна Брейтуейт с отровна усмивка. Гадината обичаше да гледа как Куинси страда, докато чете поредното конско от родителя си.

— Знаеш ли какво харесвам в теб, Брейтуейт?

— Представа си нямам.

— Нито пък аз — отвърна Куинси, издърпа рязко плика от ръката му и му махна да се разкара.

Писмо от Джонатан Харкър, Ексетър
До господин Куинси Харкър
Сорбоната, Париж
29 февруари 1912 година

Скъпи сине,

Получих обезпокоителни вести за твоя напредък в учението — или по-скоро за липсата на такъв. Уведомиха ме, че отново си започнал да посвещаваш прекалено много време на извънкласни дейности. Въпреки че не си се прибирал у дома през последните три години, факт, който наранява дълбоко мен и скъпата ти майка, се налага да ти припомня, че аз плащам за образованието и квартирата ти. Ако те скъсат и този семестър, дори моите връзки няма да успеят да предотвратят изключването ти. Разбира се, това ще означава незабавно спиране на издръжката ти и...

Куинси спря да чете. Все повече хора се стичаха на север и той беше благодарен, че стълпотворението го отвлече от нравоучителните писания на баща му. Прелисти писмото. *По дяволите! Тринайсет страници!* Семейство Харкър бяха прочути с дългите си писма, но пък на масата им по време на вечеря беше съвсем тихо. Още една група хора притича покрай него.

— Какво става?

— Бесараб! — отвърна един мъж, без да спира. — Пристига! Тук е!

Бесараб? Куинси си спомни как преди няколко седмици прочете в „Льо Тон“, че великият Шекспиров актьор Бесараб, който се представяше само с едно име на афишите, ще играе в Париж. Беше забравил за това, макар винаги да бе мечтал да види световноизвестния актьор на сцената. Знаеше, че няма да успее да оправдае разходите за билета в отчетите, които всеки месец изпращаше на баща си. Беше го лъгал толкова много пъти, че той знаеше всичките му трикове.

Какъв късмет! Или може би съдбата бе решила Куинси да се озове на мястото, на което щеше да пристигне Бесараб? Изведнъж му стана леко, защото осъзна, че не актьорските му умения са прогонили зрителите от неговото представление. Просто бе победен от истинска звезда. Заряза реквизита и костюмите си при фонтана и хукна заедно с останалите, за да зърне великолепия Бесараб.

Куинси излезе от парка, пое по улица „Вожирар“ и се озова сред гъста тълпа. Всички вървяха към театър „Одеон“ — бяла сграда с римски колони на предното стълбище. Лунните лъчи огряваха металния надпис на фасадата и той сякаш светеше със собствена светлина.

Куинси се опита да се приближи към театъра, но се оказа заклещен в кръговото движение, притиснат към паметника на френския драматург Емил Ожие. Без да му мигне окото, се покачи на пиедестала, за да вижда по-добре.

Един автомобил „Бенц Туре“ обиколи кръговото движение и се отправи към фасадата на театъра. Чу се клаксон, шофьорът се опитваше да си проправи път през тълпата. Куинси се покатери още по-високо. Колата спря близо до стълбището и шофьорът слезе, за да отвори вратата на пътника си. Куинси се опитваше да стане актьор от две години и бе разбрал, че от времето на Шекспир насам всички смятат актьорите за развратници, пияници, проститутки и разбойници. А сега пред него стоеше актьор, към когото се отнасяха като към кралска особа. Сякаш цяла Франция се бе събрала да го посрещне.

Еlegantният млад румънец излезе от колата и спря на стъпалото. Куинси веднага позна черната коса и изсечените черти на Бесараб от снимката в „Льо Тон“. Актьорът носеше наметало като на принц

Едуард, но от боядисана в алено кожа. Беше много декадентско. Фоторепортерите чакаха с камери на триножници пред входа на театъра, за да запечатат първите мигове от пристигането му. Бесараб се обърна към тях, усмихна се и светкавиците им замигаха. След малко той слезе от стъпалото на колата и тръгна през тълпата с разперени ръце и вдигнати нагоре длани. Всички посягаха към него, за да го докоснат. Куинси се засмя, когато една жена докосна Бесараб по лакътя и припадна. Де да можеше и той предизвиква такава реакция у зрителите си...

Набитият Андре Антоан, театралният мениджър на „Одеон“, очакваше звездата на най-горното стъпало. До него стоеше мъж с камера, който започна да върти дръжката ѝ като на латерна, когато Бесараб изкачи стълбите и се ръкува с мениджъра. До красивия Бесараб иначе приятното лице на Антоан изглеждаше съвсем безлично. Тълпата скандираше името на актьора. Куинси също бе завладян от силната еуфория и в един момент се усети, че подвиква заедно с всички: „Бесараб! Бесараб! Бесараб!“

„Нищо чудно, че хората го обожават“, помисли си Куинси. И той бе изпълнен със страхопочитание. Бесараб не бе казал още и дума, а владееше напълно множеството. А колко ли великолепен бе на сцената! Той можеше да влее много живот на Шекспировите слова.

Бесараб направи жест към Антоан и двамата влязоха в театъра. Хората се помотаха още малко отпред в очакване на повторната му поява. От сградата излезе един дребосък, който обяви, че касата ще е с удължено работно време и ще продава билети за представленията на „Ричард III“.

Тогава тълпата се втурна към вратата. Куинси се умърлуши. Сега вече нямаше да може да си го изкара от ума. Отчаяно искаше да види изпълнението на Бесараб, но не можеше да отдели и пукнат франк. Издръжката, която баща му отпускаше, едва покриваше насъщните му нужди. Нарочно беше изчислена така, че Куинси да не може да пилее пари за това, което Джонатан Харкър смяташе за прищевки. *По дяволите! Какво е животът без театър?*

Куинси преброи монетите, които му бяха хвърлили по време на представлението. Беше достатъчно млад, за да рискува да изхарчи и последния франк от издръжката си и да си навлече гнева на баща си.

Щеше да отиде на първото представление на Бесараб в театър „Одеон“ на следващата вечер.

[1] *Quin regis Mephistophilis fratris imagine* (лат.) — „Ти си истинският повелител чрез образа на своя брат Мефистофел.“ Цитат от пиесата на английския драматург и поет Кристофър Марлоу (1564–1593) „Трагичната история на д-р Фауст“ (1589 или 1593). — Б.пр. ↑

[2] Сграда на ъгъла на Черинг Крос Роуд и Лечестър Скуеър в Уестминстър в британската столица. Построена е през 1900 година и е предназначена за театрални представления, вариететни спектакли и атракции с животни. — Б.пр. ↑

4.

За последен път Сюард преплава тези води преди трийсет години, и то денем. Гребеше с лодката, която „придоби“ в пристанището Вилфранш-сюр-Мер. Преди това отиде с каруца от Марсилия до Антиб. Щеше да е кражба само ако го бяха хванали.

Трябваше да стигне до Париж. Дори да имаше достатъчно пари за билет, влакът тръгваше от Марсилия чак в десет сутринта и пристигаше в Париж в единайсет вечерта. А той трябваше да е в театър „Одеон“ най-късно в осем вечерта.

Завърза лодката и тръгна по дървения кей. Мина известно време, преди отново да усети краката си след дългото гребане. Гледката на стария лазарет го зарадва. Като млад лекар идеалист Сюард се беше включил в изследване, финансирано от френското правителство. Работеше с блестящи учени като Чарлз Дарвин. Опитваха се да намерят връзка между поведението на някои животни — шимпанзета, плъхове и мишки — и хората с надеждата да докажат Дарвиновата теория за еволюцията. Тогава Сюард беше силно заинтригуван от един-два процента от опитните животни, чиито действия се смятаха за аномални. Защо съществуваха аномалиите? Можеха ли да се поправят? Сюард се усмихна, като си спомни дългите разходки край морето с другите учени от лазарета. В разговорите си поставяха под съмнение възгледите на Църквата за създаването на света. Изследванията им бяха толкова противоречиви, че правителството реши да спре финансирането и превърна сградата им в океанографска лаборатория. Учените получиха финансови обезщетения, които трябваше да им затворят устите. С тези пари Сюард купи приюта за душевноболни в Уитби.

Продължи нагоре по хълма над пристанището. Докато оглеждаше познатия морски град, който почти не се беше променил от последното му идване, си спомни за блестящата си работа по случая на Р. Н. Ренфийлд. Сюард му постави рядката психиатрична диагноза зоофагия — пристрастяване към ядене на живи животни. Ренфийлд

беше прекрасен обект за медицински тестове, защото през по-голямата част от живота си не бе проявявал признаци на душевно заболяване.

— Ренфийлд — промълви Сюард. Беше изпълнен с толкова надежди, когато Ренфийлд постъпи в приюта му в Уитби. От обещаващ млад адвокат изведнъж се бе превърнал в умопомрачен лунатик, който поглъщаше насекоми. Ако Сюард успееше да го излекува, щеше да докаже, че психичните болести са като всички други, а не се наследяват. Това щеше да потвърди тезите му от дните в лазарета и да даде нови аргументи на теорията на Дарвин, че всички бозайници са произлезли от общ прародител. Бедният Ренфийлд, превърна се в нещастна бита карта още в самото начало на играта, в поредния от многото провали на Сюард.

Близко до пристанището Сюард можеше да намери стария си приятел Анри Салме. Познаваше го от началото на века, от времето, когато загуби всичко: болницата, практиката и семейството си. Бяха се срещнали пак преди четири лета край Льо Ман на изключително историческо събитие: братя Райт демонстрираха летателната си машина. Полетът им продължи само две минути, но с него в Европа започна нова ера. Сюард поклати глава, удивен от скоростта, с която светът се променяше. Железопътната система на французите може и да бе примитивна, но те инвестираха изключително много в надпреварата в небесата.

Тресеше го здрава абстиненция. Усещаше всяка синина и рана от падането от покрива на вилата. Остаряваше. Бореше се достойно с желанието за нова доза, умът му трябваше да е бистър за предстоящата битка.

От върха на хълма съзря позната гледка — фермата на Анри, сгушена в полите на Алпите. Проспериращите някога лозя бяха разорани и на тяхно място сега имаше писта. Хамбарът се бе превърнал в самолетен хангар, животните също ги нямаше. Ветропоказателят на покрива беше заменен от радиотелеграфна антена. От кухненския прозорец на Анри грееше светлина.

— Слава богу! Приятелят ми си е у дома.

— Джак Сюард! — възкликна Анри Салме, щом отвори вратата на скромната си къща. — Къде са останалите? *Mon dieu*^[1], какво се е

случило с ръката ти?

— *Bonsoir*^[2], Анри — поздрави Сюард. Сведе поглед и видя, че носната му кърпа е пропита с кръв. — Знам, че е късно, но...

Нямаше как да не забележи, че Анри почти не се е, променил. „Само мустаците му са малко по-дълги“, помисли си Сюард, преди изтощението да го надвие и пред очите му причерня.

Дневната светлина принуди Сюард да отвори очи. Беше плувнал в пот. Видя, че има превръзка на ръката. Трябваше да отиде до театъра. Стана от леглото и излезе от стаята, клатушкайки се.

— Анри? — извика. — Колко дълго съм...?

Влезе в кухнята и завари Анри в компанията на съпругата му Аделин и трите им деца, които бяха доста пораснали от последната им среща. Хлапетата се изкикотиха, когато го видяха. Сюард не беше много представителен. Усети как се изчервява.

— *Regardez*^[3], Адел — засмя се Анри. — Най-накрая възкръсна из мъртвите.

— Трябва да стигна до Париж — заекна Сюард. Цялото му тяло трепереше от абстиненцията. Молеше се Анри да си помисли, че просто е изтощен.

— Искаш ли да летиш до Париж?

— Знам, че няма как да стигнем чак до Париж, но може би възможно най-близо... да речем до Лион...

— Мисля, че не знаеш какво си пожелаващ. Но винаги съм казвал, че бих направил всичко за приятел в нужда. Първо остани тук няколко дни и си почини. Снощи доста ни изплаши.

— Благодаря ти за гостоприемството, но наистина трябва да бъда в Париж тази вечер.

— Тази вечер! — извика Анри и двамата с Адел се спогледаха недоумяващо. — Но ти си толкова изтощен, едва стоиш на краката си. Какво може да е толкова важно?

— Въпрос на живот и смърт е, става въпрос за пациентка. — Лъжата лесно излезе от устата на Сюард. — Ако не й дам специалния еликсир от медицинската ми чанта до... седем тази вечер... боя се, че ще се случи най-лошото.

Анри отново погледна съпругата си. Тя кимна.

— Добре тогава — каза Анри. — Щом е заложен живот, наш християнски дълг е да действаме. Сядай и яж, подкрепи се. Тръгваме след час.

Сюард седна до масата, както го посъветва Анри.

— Никога няма да мога да ти се отблагодаря, приятелю. — Адел му направи знак да мълчи и постави пълна чиния с храна пред него.

Анри се обърна към децата си.

— Елате да помогнете на баща си да се подготви за полета.

Час по-късно Сюард влезе с медицинската си чанта в ръка в хамбара. Не беше ял толкова много от години. Надяваше се, че храната ще му даде сили да потисне морфиновия глад.

Механикът донесе на пистата метални бидони с петрол. Анри се беше навел над безжичния си телеграф, но вдигна очи, когато Сюард се появи.

— Изпращам съобщение на един приятел да ни чака на пистата си във Виши — обясни той. — Това е на половината път, там ще презаредим с гориво.

— Може ли и аз да изпратя съобщение? — попита Сюард.

— Разбира се.

Сюард извади малка визитка от джоба си.

— Трябва да стигне до частния телеграф на този човек в театър „Одеон“. Номерът е на визитката.

Анри натисна бутона на безжичния телеграф.

— А какво е съобщението?

Телеграма от доктор Джек Сюард до Бесараб.

Театър „Одеон“, Париж.

ГРАФИНЯ БАТОРИ Е В ПАРИЖ.

ВНИМАВАЙ.

Само след секунди двамата вървяха към моноплана „Блерио“ на Анри. „Отдалеч прилича на проектите на Да Винчи“ — помисли си Сюард — като направен от папиемаше и канап. Обшивката беше от пресован шперплат, кабината се крепеше на две велосипедни колела, а витлото имаше само две лопатки.

— Ето го и него — каза грейнал Анри. — Петдесет конски сили, лети на 600 метра височина.

Сюард не протестира, когато синът на Анри взе медицинската му чанта и я привърза в багажника зад кабината, а след това му помогна да седне на седалката зад пилота. Развълнува се, когато видя как Анри целува съпругата и двете си малки дъщери и след това се отправя смело към самолета. Не можеше да повярва, че след малко ще е във въздуха.

— Сложй си очилата! — извика Анри и постави своите. — И си дръж устата затворена, докато излитаме. Освен ако не обичаш да ядеш мухи.

Синът на Анри завъртя перката и моторът бавно се съживи. Механикът повдигна опашката и Анри подкара самолета. „Май идеята хич не беше добра“, помисли си Сюард, като гледаше как машината се приближава към опасната пропаст. Стисна зъби от ужас. Но само секунди преди да преминат ръба, аеропланът подскочи рязко напред и на Сюард му се стори, че всичките му вътрешности се смъкнаха в краката. Огледа бреговата ивица и зърна познатите очертания на замъка Иф, прочутия затвор край бреговете на Марсилия. Беше гребал няколко часа от Марсилия до Вилфранш-сюр-Мер, а сега им трябваша само минути, за да се зареят отново над градчето. Знаеше, че Батори, като всеки вампир, обича да лети. Сега и той имаше възможност да се наслади на полета.

Пет часа по-късно бяха във Виши и презареждаха моноплана. Тримата обединиха силите си, за да дотъркалят варела с петрол от хамбара до пистата, където беше кацнал Анри. Сюард започна да изпомпва ръчно петрола, а фермерът държеше здраво маркуча в резервоара и внимателно наблюдаваше нивото на горивото. На Сюард му лютеше на очите от парите на примесения с парафин петрол. Извърна глава и видя, че Анри се разхожда около самолета и проверява всеки болт по тънкото шперплатово покритие. Мислите на Сюард се зареяха, очите му бяха привлечени от движещата се сянка на машината, която следваше слънцето по небето. И тогава мракът отново го погълна.

— Не спирай да помпаш! — извика Анри на Сюард. — Трябва да излетим, преди вятърът да смени посоката си. Няма да ни стигне

горивото до Париж, ако летим срещу вятъра. За теб не знам, *mon frère*^[4], но аз не искам да умра, като се разбия в нечий хамбар.

Горивото преля от резервоара. Анри направи знак на Сюард да спре да помпа и извика:

— „*C'est tout!*“^[5]

Сюард се стресна и се откъсна от мрачните мисли.

[1] *Mon dieu* (фр.) — Боже мой. — Б.пр. ↑

[2] *Bonsoir* (фр.) — Добър вечер. — Б.пр. ↑

[3] *Regardez* (фр.) — Погледни. — Б.пр. ↑

[4] *Mon frère* (фр.) — Братко мой. — Б.пр. ↑

[5] *C'est tout!* (фр.) — Това беше! Край! — Б.пр. ↑

5.

След като самолетът кацна на конско пасбище, Сюард се освободи от колана, скочи на земята и я целуна.

— Няма да летя повече до края на живота си — каза той разтреперан, когато оглушителният шум спря. Вдигна поглед и видя Анри Салме да танцува върху корпуса на аероплана като дете пред коледна елха.

— След последното презареждане по мои изчисления сме прелетели 400 километра — извика той. — Успяхме! — Анри започна да пресмята на глас. — А сега ми кажи кой град е на 400 километра от Париж?

— Май че Лондон — отвърна Сюард и помръкна. Помисли си за дома, докато вадеше медицинската чанта от багажника.

— Сега, след като вече съм сигурен, че машината може да измине това разстояние, ще отида с нея до Лондон и ще накарам пресата да ме чака там и да документира, че съм първият човек, прелетял Ламанша. След това ще се върна в Париж. Това ще ме направи *très fameux*^[1]! Трябва да побързам към града, за да купя гориво. Но как, по дяволите, ще го докарам дотук?

— Благодаря ти за всичко, Анри — каза Сюард и се насили да се усмихне.

— *Bon chance, mon ami.*^[2]

Анри целуна Сюард по двете бузи и му стисна ръката. Знаеше, че може би за последен път вижда своя приятел. Не се сещаше за по-силни думи, затова се сбогува простичко. Помаха и каза:

— Сбогом, стари приятелю!

Сюард се обърна и погледна джобния си часовник. Времето едва щеше да му стигне да се върне до стаята си, да вземе арсенала си и да тръгне към театъра. Щеше да посрещне графиня Батори и харпиите ѝ добре въоръжен. Слънцето падаше все по-ниско към хоризонта и той спря да погледа прекрасните цветове на неземно красивото небе. Прекалено дълго бе приемал за даденост тези величествени природни

гледки. Беше живял сам и в мрак. Сега бе дори доволен, че най-накрая успя да се наслади на Божествената светлина.

* * *

Куинси отиде по-рано в „Одеон“, за да си купи билет, а след това уби времето с разходка из фойето на стария театър. Всички стени бяха украсени с бюстове и портрети на актьори. Изпиваше ги с поглед. Видя огромен портрет на Сара Бернар в рамка от позлатени листа. Под снимката бяха изписани името и титлата ѝ: *La Reine de l'Odéon*^[3]. Куинси се спря пред фотография на сър Хенри Ървинг от турнето му с „Хамлет“. Според мнозина той беше най-великият Шекспиров актьор на всички времена. Повечето актьори използваха таланта си, за да въздействат върху емоциите на зрителите със силата на собствените си чувства. Търсеха възможност да докоснат най-тънките струни в сърцата на публиката. За разлика от тях Ървинг градеше персонажите си интелектуално, като се придържаше към намеренията на автора и към биографията на героя. Макар че другите актьори често му се подиграваха, новият подход на Ървинг завладяваше зрителите. Същото можеше да се прочете в пресата и за Бесараб. Един критик дори твърдеше, че Бесараб е наследил титлата „Най-добър актьор в света“ от сър Хенри Ървинг.

Куинси си спомни, че все още държи плика, който внимателно беше сгънал. Купи си фини листа за писма и плати няколко франка на един уличен художник, за да украси плика с кървавочервени театрални маски. Написа адреса с калиграфски почерк, умение, което бе научил от майка си: „До Бесараб от господин Куинси Харкър“. След като предната вечер видя огромното множество обожатели, Куинси реши, че трябва неговият плик да се отличава от многобройните възторжени писма, които Бесараб сигурно щеше да получи. Надяваше се, че писмото му изглежда важно, но се молеше да не е прекалил.

Видя нисък възрастен униформен мъж с голяма връзка ключове в едната ръка и фенерче в другата. Сигурно беше главният разпоредител.

— Извинете — каза Куинси и протегна плика към него. — Бихте ли го предали зад кулисите?

Главният разпоредител прочете името на плика, поклати глава и отсече:

— Non.^[4]

Куинси трескаво започна да търси изход.

— Много добре. Трябва веднага да говоря с мосю Антоан.

— Андре Антоан? Не може да бъде безпокоен.

— Мисля, че театралният мениджър ще иска да знае защо Бесараб няма да играе тази вечер.

Главният разпоредител се вгледа в Куинси.

— Какви ги говорите?

— Мосю Бесараб очаква това писмо. Толкова е нервен, че се боя да не се окаже твърде разстроен, за да играе, ако не го получи...

— Добре, добре — прекъсна го разпоредителят и протегна ръка.

— Ще му го занеса.

— *Merci*. — Куинси подаде писмото, но главният разпоредител остана с протегнатата ръка, докато не получи и малко пари. Чак тогава се отдалечи.

Куинси се обърна и видя, че богатите и културни граждани, облечени в най-хубавите си вечерни тоалети, вече се стичаха в пищния театър. Знаеше, че повечето са дошли да бъдат видени, не от интерес към пиесата. Мнозина споделяха мнението на баща му, че актьорите са разбойници и диваци. *Лицемери*. А баща му беше най-големият от всички лицемери; изглежда беше забравил, че е син на обуцар, и бе обикновен служител, имал късмета да наследи кантората след смъртта на собственика ѝ, господин Хокинс. Старши съдружникът господин Ренфийлд, който трябваше да поеме фирмата, се самоуби в лудницата. Изведнъж на Куинси му стана студено, сякаш температурата в помещението рязко се понижи. Огледа се, учуден откъде идва този студ, и вниманието му беше привлечено от впечатляваща гледка. Във фойето влезе жена, която стърчеше над всички. Хората ѝ хвърляха неодобрителни погледи. Беше облечена като мъж, в много тесен смокинг.

* * *

На Елизабет Батори не ѝ се вярваше, че това е театър „Одеон“. Докосна позлатената колона и се огледа. За последен път беше идвала тук на 18 март 1799 година. Нощта на големия пожар. Театърът беше построен наново и сега изглеждаше по-малък. Вдигна очи към витражите на тавана, осветени с новите електрически лампи. Рисунките бяха в стила на Микеланджело и изобразяваха танцуващи жени, които сякаш летяха във въздуха. Някои бяха облечени в бели роби и изглеждаха благоприлични като ангели. Но повечето бяха полусъблечени и въпреки това приличаха повече на малки момиченца, отколкото на жени, способни на страст. Разбира се, художникът не осъзнаваше, че и жените са сексуални същества и имат същите нужди като мъжете. Само богобоязлив мъж може да изрисува жена по толкова презрителен начин.

Батори се взря в изображението на девойка с гарвановочерна коса и бяла роба, тичаща небрежно, все едно няма нито една грижа. От собственото си тъмно минало графинята знаеше, че подобни хора не съществуват.

На петнайсет години Елизабет Батори изпита истински ужас, когато обсипаната ѝ със скъпоценни камъни сватбена рокля беше свирепо разкъсана. Гледаше уплашено лицето на насилника, който опипваше гърдите ѝ — новия ѝ съпруг граф Ференц Надазди, дебел и впиянчен боклук, двайсет години по-възрастен от нея.

— Ти си моя съпруга... И си длъжна пред Бога да консумираш този брак... *Батори!* — каза заваляно Надазди, дъхът му вонеше на вино. Начинът, по който произнесе фамилията ѝ, показваше, че още е гневен, задето ѝ позволиха да я запази, тъй като семейството ѝ беше по-влиятелно от неговото. Започна да я удря с всички сили през лицето с опакото на дланта. Пръстенът с герба му сцепи устната ѝ. Тя се опита да вика, но той ѝ запуши устата с ръка. Пръстите му воняха на фъшкии, защото не си беше направил труда да се измие, след като се върна от езда. Тогава тя за първи път опита кръв, нейната собствена.

В младостта си беше прочела безброй книги и поеми на унгарски, латински и немски. Там любовта винаги се описваше като вълшебна приказка, запечатана с целувка. На петнайсет не знаеше нищо за секса, нито за болката при отнемането на девствеността. Това трябваше да се прави нежно и внимателно. Всяко младо момиче

мечтаеше за първата си брачна нощ. Но за Батори тя се превърна в кошмар наяве, от който не можеше да се събуди.

Бракът ѝ беше уреден за скрепяването на военни съюзи и придобиване на земи. Любовта не беше част от него. За граф Надазди тя беше само една необяздена кобила, която трябва да прекърши. Всяко отворстие по тялото ѝ се превърна в обект на неговата похот. Плътта ѝ за него беше като хартия, която може да съдира.

След като тлъстият грубиян най-накрая заспа пиянски сън, Батори се измъкна от семейната спалня и се опита да избяга през нощта. Замъкът Чахтице, сватбеният ѝ подарък, се намираше дълбоко в Карпатите. Пейзажът край него се различаваше много от удобното и пълно с живот имение в унгарския град Нирбатор, в което беше отраснала — пасторална мозайка от малки ниви и виещи се каменни стени. Замъкът се намираше високо сред заледените планински върхове. Беше май, но на тази височина бе студено като през зимата. Батори постоя гола навън, за да облекчи болката от раните. Кръвта ѝ замръзна върху кожата. Бялата смърт със сигурност ѝ се струваше по-привлекателна от живота с гротескното чудовище, на което я бяха дали. Но и в този случай Бог не се смили над нея. От замъка дотичаха слуги и я увиха с одеяла. Тя ги отблъскваше, но те я хванаха и я върнаха на господаря ѝ. Нямаше как да избяга. Беше в капан.

— Какво има, господарке? — попита загрижено русата жена в бяло. Докосването ѝ стресна Батори и я върна в реалността.

Не каза нищо, но вътрешно кипеше от гняв. Не можеше да спре да мисли за лъжливото изображение на тичащата девойка с гарвановочерната коса на витража горе. „Кръв за кръв, както казват, но всичко с времето си. Отмъщението ми едва започва.“

Нима наистина бяха минали два дни, откакто Сюард за последно си взе „лекарството“? Ръцете му трепереха силно. Нямаше да издържи още дълго. Имаше нужда от доза, и то скоро, иначе щеше да бъде прекалено слаб, за да нападне Батори.

С благодарност откри, че Благодарителят е оставил билет на негово име на касата. Мястото беше близо до оркестрината. Сигурно бе получил телеграмата му и се е досетил от какво се нуждае. А и в това състояние беше невъзможно да се вмъкне незабелязано в театъра. Уви,

въпреки отличното място нямаше да се наслади на представлението като другите зрители. Потеше се обилно и му се гадеше. Едва се довлече до врата с надпис: „*Personelles du Théâtre seulement.*“^[5] Беше заключена. Тъкмо се канеше да потърси друга врата, която води зад кулисите, когато забеляза Батори и двете жени в дъното на театъра.

Не беше готов! Надникна иззад римската колона, на която се подпираше с потните си длани. Видя, че Батори се взира в тавана, и проследи погледа ѝ към великолепните рисунки в ренесансов стил. Вниманието му бе привлечено от изображение на бледа девойка. Беше по-висока от останалите нарисувани жени, имаше пронизващи сини очи, които контрастираха на развятата ѝ черна коса. Тъмнокоса Афродита, истинска двойничка на Батори. Сякаш самата съдба бе решила безсмъртната да посрещне своя край именно в този театър.

Стресна го подрънкване на ключове. Обърна се и видя към него да се приближава нисък мъж, носещ плик с червени декорации. Изглеждаше нервен, докато отключваше вратата. Сюзард мушна крак през прага, преди вратата да се затвори. Като се убеди, че никой не го гледа, влезе небрежно, сякаш правеше това всеки ден.

Наоколо сновяха полуоблечени актьори. Мъже изнасяха камъни от папиемаше на сцената. Шивачка шиеше костюм направо върху актьор, а той правеше вокални упражнения.

— Какво търсите тук? — попита глас с руски акцент.

Сюзард се обърна бързо и за миг му причерня. Нима го бяха спипали?

Насълзените му кървясали очи с мъка се фокусираха върху руснака, който пък се взираше в ниския мъж с ключовете — очевидно главния разпоредител. Сюзард беше в безопасност... засега. Не искаше да насилва късмета си, затова клекна в сянката зад бутафорния трон с висока облегалка.

Главният разпоредител вдигна очи към огромния руснак и каза:

— Трябва да предам нещо на мосю Бесараб. Той очаква пратката, доколкото знам.

— Аз ще му я занеса. — Руснакът сграбчи декорирания плик. Тръгна към врата, на която имаше нарисувана звезда и бе изписано името на Бесараб. Главният разпоредител се върна по пътя, по който беше дошъл. Руснакът почука и мушна плика в процепа под вратата. Сюзард, който всеки миг щеше да припадне от абстиненцията, остана

скрит зад трона. Силите му бързо се изчерпваха. Вдигна поглед към гредите на тавана, от които висяха всякакви въжета, скрипци и тежести. Щеше да изчака удара на Съдбата горе, но преди да се качи, имаше нужда от доза.

Докато изваждаше медицинската чанта изпод връхната си дреха, си спомни много подходящия за случая цитат от пиесата, която всеки миг щеше да започне. „Съвестта е само дума от езика на страхливците, измислена е, за да всява страх сред смелите.“^[6] Скрит на сигурно място в сянката на трона, той извади кожения колан и го уви здраво около увисналия си бицепс. Напълни спринцовката с морфин. „Този път само половин доза. Колкото да спре да ми се гади и да ми се вие свят“. Знаеше, че се излага на риск, но не издържаше вече без морфин. Усети как наркотикът се разля по вените му. Само след няколко минути вече отново контролираше тялото си и започна да се катери към тавана.

Докато на сцената под него се разиграваше Войната на розите^[7], удряха се дървени мечове и се лееше фалшива кръв, Сюрд се подготвяше за истинско кръвопролитие. Извади оръжията си, скрити в специален джоб на палтото му. Всичко необходимо беше налице, играта можеше да започва.

[1] *Très fameux* (фр.) — Много известен. — Б.пр. ↑

[2] *Bon chance, mon ami.* (фр.) — Късмет, приятелю. — Б.пр. ↑

[3] *La Reine de l'Odéon* (фр.) — Кралица на „Одеон“. — Б.пр. ↑

[4] *Non* (фр.) — Не. — Б.пр. ↑

[5] *Personnelles du Théâtre seulement* (фр.) — Само за персонал на театъра. — Б.пр. ↑

[6] Всички цитати от „Ричард III“ са в превод на Валери Петров. — Б.пр. ↑

[7] Войната на розите — Гражданска война в Англия, водена от 1455 до 1487 между родовете Йорк и Ланкастър. — Б.пр. ↑

6.

Беше вече девет без двайсет. Сюзард бе погледнал за последно часовника си преди две минути. Завесата трябваше да се вдигне точно в осем часа и публиката ставаше неспокойна. Куинси бе работил в театър и знаеше какви неочаквани обстоятелства биха могли да забавят началото на представлението. В ума му се появиха ужасяващи мисли. Ами ако Бесараб не е в състояние да играе? Може би сега преправят костюма му, за да го дадат на някой нещастен дубльор. Обикновено в такава ситуация се смяташе, че дубльорът е извадил голям късмет, но тази вечер зрителите бяха платили, за да гледат Бесараб. Куинси също се бръкна дълбоко точно заради него. Никой нямаше да посрещне добре дубльора. Всичко щеше да е напразно, ако актьорът не беше в състояние да играе.

Един господин се оплака на съпругата си на френски, език, който Куинси знаеше добре.

— Този Бесараб е същата стока като онази англичанка Сара Бернар. Веднъж гледах нейно представление, което започна дял час покъсно. Французин никога не би постъпил така...

Куинси тъкмо се канеше да защити британските актьори, когато лампите в залата започнаха да изгаснат една по една и театърът потъна в пълен мрак. Младежът очакваше насочен прожектор, но такъв не се появи. Зрителите започнаха да се въртят на местата си. Куинси напрегна очи с надеждата да види нещо в мрака.

Без никакво предупреждение из амфитеатралното пространство се разля тих баритон:

*След зимата на нашите раздори
настана над страната пищно лято
под слънцето на този син на Йорк.*

В основата на сцената грейна един-единствен прожектор и хвърли зловещи отблясъци върху бледото лице на Бесараб. Пронизителните му черни очи гледаха вторачено залата изпод тъмните вежди. Куинси бе възхитен от превъплъщението на красивия актьор в ужасния Ричард III. Беше облечен, разбира се, в черно, лявата му ръка висеше безжизнено, за да подчертае гърбицата. Въпреки тежкия грим и костюма маниерите и тонът му не оставяха никакво съмнение, че човекът на сцената е аристократ.

*Но аз — изваян лошо за турнири,
направен да не мога да ухажвам
любвеобилните огледала...*

Сценичното осветление бавно се засилваше. Куинси забеляза болката в очите на Бесараб. Той не просто произнасяше думите на Шекспир, а извличаше смисъла и значението им.

*... аз нямам друга
забава в туй безгрижно празно време,
огласяно от свирки на пастири,
освен следейки кривата си сянка
под слънцето да се въртя в безкрайно
умуване над своята грозота.*

Бесараб млъкна и насочи вниманието си към една от ложите. Куинси проследи погледа му и веднага позна жената със смокинга от фойето.

*И затова, негоден да развличам
като любовник тез лениви дни,
ще проявя способност на злодей
и ще отрова техните забави...*

* * *

Батори се изненада, че Бесараб гледа така упорито към нея. Силното сценично осветление го заслепяваше, дали наистина я виждаше, или беше чиста случайност? Тя също се взираше безстрастно в актьора. Тъмнокосата жена в бяло прошепна:

— Той ли е, господарке?

— Той е — отвърна Батори, без да мигне. Прокара ноктите си по облегалката за ръце и по пода се посипаха фини дървени стърготини. Осъзна, че наглото копеле рецитира неадаптираната версия на тази ужасна пиеса. Четири часа с този литературен боклук бяха по-голямо изпитание и от испанската инквизиция. Играта на актьорите на сцената ѝ навяваше прекалено много спомени.

Ференц Надазди не беше интелигентен мъж. Елизабет скоро разбра, че всичките му мисли се зараждат под кръста. Точно тази негова слабост ѝ даде възможност да го надхитри. Създаде му фалшиво усещане за сигурност, като се престори, че харесва сексуалния му садизъм и развратния му живот. Три години след сватбата, с надеждата да се отърве от него, тя използва суетата му в негов ущърб и го убеди да оглави лично унгарската армия във войната срещу Османската империя. Каза му, че една победа в тази война ще увеличи значението на рода Надазди, и го увери, че на триумфалния парад ще приеме фамилията му пред очите на цялото си семейство.

След като той замина, стражите на графа я следяха изкъсо, но тя измами и тях, като ги накара да повярват, че вече не иска да бяга, а се интересува живо от делата в имението. На няколко пъти се застъпи за онеправдани жени, сред които една, чийто съпруг беше убит от османците, и друга, чиято дъщеря беше забременяла след изнасилване. Всяка нощ, когато останеше сама в покоите си, тайно се молеше съпругът ѝ да загине на бойното поле.

Батори беше учила естествени науки и астрономия и чакаше подходящия момент. Една нощ, когато имаше лунно затъмнение и мракът беше на нейна страна, надяна черно наметало с качулка и изчезна от двореца. С помощта на селяните, чиято лоялност купи с

богатството на съпруга си и собствената си пресметната щедрост, Батори успя да избяга и да намери убежище при леля си Карла.

За Карла говореха, че е набожна жена. Елизабет се надяваше в сигурността на нейния дом най-накрая да намери утеха, любов и закрила в Божиите прегръдки.

Леля Карла носеше с достойнство строгата маска на матрона. Дрехите ѝ бяха безупречно чисти и винаги черни. Изключение правеше само големият златен кръст на шията ѝ. Младата Батори реши, че е още в траур за единия от съпрузите си. Леля Карла се беше омъжвала четири пъти и всичките ѝ съпрузи бяха постигнати от ужасна и необяснима смърт. Когато Батори пристигна при нея, облечена в алена кадифена рокля, вместо да я посрещне топло, леля ѝ Карла каза подигравателно:

— Само суетните носят червено. Суетата е един от седемте смъртни гряха. Бог не би одобрил това.

Пред хората леля Карла изглеждаше студена и строга, но с най-близките си беше по-сърдечна и мила. Изслуша внимателно разказа на племенницата си и се опита да я утеши. Двете се сближиха до такава степен, че една вечер, след като изпи литри вино, леля ѝ призна, че е убила съпрузите си, защото разбрали каква е истинската причина да не ги допусне в леглото си. Не била толкова влюбена в Бога, та да приема Библията буквално и да вярва, че единствената цел на правенето на любов е зачеването на деца. Истината беше, че тя не се възбуждаше от мъже. Леля Карла се задоволяваше само от сексуалното общуване с други жени.

Батори се взираше в кръста на шията ѝ, шокирана от това убийствено лицемерие. След признанието на Карла тя осъзна и някои истини за себе си. Като по-млада си беше „играла“ с няколко прислужници, но майка ѝ я хвана и жестоко ѝ се скара. Родителите ѝ повикаха свещеник, който да се помоли за грешната им дъщеря. Скоро след това я омъжиха за Надазди.

Като видя объркването, изписано на красивото лице на Батори, леля Карла я погали по косата, за да я успокои, и се взря с копнеж в сините ѝ очи. Преди Елизабет да се усети какво става, Карла залепи устни върху нейните. Племенницата я отблъсна. Мисълта да докосва възрастната си леля по този начин я отвращаваше.

— В Библията не пише ли, че убийството и тези страсти са грях? Не си ли съгрешила пред Бог?

Карла се изправи, изпълнена с лицемерен гняв.

— О, глупаво наивно дете! Не биваше да рискувам някои от съпрузите ми да ме разобличи! В най-добрия случай щях да загубя богатството си, да бъда изгонена без пукната пара и дамгосана като еретичка. А в най-лошия щяха да ме изгорят жива на клада. Това не бяха убийства, а самосъхранение. Не ме съди толкова строго. Имаш избор. Да останеш при мен и да ме обичаш, а аз да те защитавам от съпруга ти. Да отидеш в манастир и да похабиш невероятната си хубост, да станеш стара, дебела и сбръчкана като мен в самота. Или да се върнеш при садиста Надазди. Ти избираш.

Батори имаше нужда от време, за да подреди мислите си, но Карла не беше от търпеливите. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се предаде пред похотта на леля си.

Никога не бе познала такова удоволствие. Защо съпругът ѝ не можеше да се научи да ѝ докосва по този начин? Когато за първи път в живота си получи оргазъм, спря да се замисля какво прави и с кого го прави. Най-накрая бе открила истинската си същност. Как може нещо толкова приятно да се обявява за грях пред Бога? Нима любовта не е негово творение? Така започна бунтът на Батори срещу Бога.

Батори подскочи в седалката, когато един актьор изпищя на сцената. Не можеше да понесе и миг повече от това представление. Стана.

— Господарке, какво има? — попита русата жена в бяло.

Очите на Батори бяха впити в Кристофър Ърсуик, който играеше свещеника.

— Трябва да се махна оттук.

— Ами Бесараб?

— Знаете какво да направите. Не ме разочаровайте.

* * *

Куинси още нямаше представа какви непредвидени събития ще се случат тази вечер. Никога не бе гледал пълната сценична версия на „Трагедията на Ричард III“, нито си бе представял, че спектакълът може да бъде толкова впечатляващ. Костюмите изглеждаха автентични, декорът беше изпипан и величествен. Актьорите бяха великолепни. Най-добър от всички беше Бесараб, който играеше ролята на злия крал толкова убедително, че за миг Куинси забрави, че е на театър. Бесараб изговаряше репликите така, сякаш току-що му бяха хрумнали. Куинси беше научил наизуст цялата роля още преди години, но до този момент тя бе за него само низ от думи върху хартия. Сега тези думи оживяваха.

Пиесата тръгна към кулминацията си. Бесараб изглеждаше така изпълнен с угризения, че Куинси наистина му вярваше, че се разкайва за злините си. Когато крал Ричард извика от сцената: „Кон! Кон ми дайте! Кралство срещу кон!“, сърцето на Куинси биеше като боен барабан. Без да се усети, той сграбчи облегалката на седалката пред него толкова силно, че за малко да я обърне и да събори нещастния човечец на нея. Чу се боен вик. Няколко актьори в ролите на воители изскочиха на сцената и се нахвърлиха върху Бесараб, който размаха огромния си меч със сръчността на истински рицар. Куинси потъна в атмосферата и точно когато се канеше да се изправи и да извика, на сцената се появиха още воители. Младежът наблюдаваше с възхищение най-умелата бойна сценична хореография, която някога беше виждал. Думите бяха слаби да опишат представянето на кървавата битка, която слага край на династията на Плантагенетите.^[1]

Затаи дъх, когато Ричмънд заби меча си в гърдите на краля. Всички актьори на сцената замръзнаха, а прожекторите угаснаха, с изключение на един-единствен на авансцената. Куинси знаеше, че пиесата завършва със смъртта на крал Ричард, но замръзна заедно с всички останали зрители. Никой не смееше дори да диша. Бесараб се олюля и умря по великолепен начин.

Публиката аплодираше в несвяст, толкова силно, че заглуши финалния монолог на Ричмънд. Но никой не ръкопляскаше по-силно от Куинси.

Бесараб се върна на сцената, поклони се за последен път и погледна аплодиращия Куинси. Сърцето на младежа заби силно. Бесараб премести поглед към ложата на жената в смокинга, но тя беше

празна. Кои бяха онези жени? Дали Бесараб ги познаваше? Когато Куинси отново погледна към сцената, завесата вече падаше и отделяше Бесараб от обожаващите го зрители. Куинси нямаше търпение да се срещне очи в очи с този великолепен мъж.

Вече изобщо не се колебаеше. Той принадлежеше на театъра, не можеше да си представи живота си в някоя потискаща кантора. Трябваше веднага да отиде зад кулисите, за да види дали Бесараб е получил писмото му. Изчака тълпата да се разпръсне и се опита да се измъкне от реда си. Тогава забеляза, че главният разпоредител го сочи на Антоан, мениджъра на театъра. Антоан се приближи към неговия ред и пресрещна Куинси.

— *Allons*^[2] — прошепна Антоан. — Мосю Бесараб ще се срещне с вас сега.

[1] Ричард III (1452–1485) е от рода Йорк, последният потомък на династията на Плантагенетите (1154–1485) На английския престол. Загива в битката при Бозуъртското поле, когато се сражава срещу войските на Хенри Тюдор. След смъртта му е заменен на английския престол от Хенри Тюдор, или Хенри VII — първият от династията на Тюдорите. — Б.пр. ↑

[2] *Allons* (фр.) — Хайде, да вървим. — Б.пр. ↑

7.

Куинси се чувстваше като съвременен Тезей, докато следваше мениджъра из лабиринта зад кулисите на пищния театър „Одеон“. Забеляза, че „конете“ са мъже, които сега приличаха на кентаври и се опитваха да се освободят от сложните си костюми. Наоколо притичваха полуголи актриси с тела като на нимфи. Антоан спря пред вратата с името на Бесараб и почука.

— *Excusez-moi*^[1], *Monsieur Basarab*? Младият господин е тук.

Последва дълго мълчание. Куинси започна да мисли, че няма да успее да се види с Бесараб, когато иззад вратата отекна познатият баритон:

— Пуснете го да влезе.

Куинси пое дълбоко дъх, овладя притеснението си и прекрачи прага. Бесараб седеше пред огледалото и четеше писмото му. Без да вдига очи, му махна елегантно и каза:

— Влезте, моля.

Куинси се подчини и затвори вратата след себе си. Огледа просторната гримьорна. В единия ъгъл се издигаше добре подредена купчина кувари, която приличаше на малка кула. Рамкирани плакати от минали представления на Бесараб бяха окачени симетрично по текстилните тапети. Стаята бе обзаведена с пищни мебели, много впечатляващи от обичайния сбор неподходящи си столове в гримьорните на другите актьори. Екстравагантно канапе в египетски стил бе поставено до елегантна масичка, върху която имаше сервиз за чай. Бесараб продължаваше да чете. Куинси се зачуди дали не вижда едва сега писмото.

— Простете ми, господин Харкър — каза Бесараб с приятелски тон. — Бях погълнат от писмото ви. Толкова съм поласкан, че исках да го прочета още веднъж внимателно.

Бесараб сякаш бе прочел мислите му. Куинси побърза да отвърне:

— Не мога да повярвам, че стоя в една стая с вас. Не знам как да го обясня, но като ви видях, животът ми изведнъж придоби смисъл.

Куинси осъзна, че по-голяма глупост нямаше как да изтърси, но за негова изненада Бесараб се усмихна добронамерено.

— Простете, че съм толкова невъзпитан — засмя се Бесараб. — Баща ми би се отказал от мен. Седнете, моля, и пийте чай с мен.

Куинси се страхуваше да седне на античното египетско канапе, но не искаше да обиди домакина. Приседна на ръба, а Бесараб му наля чай в една от двете елегантни стъклени чаши. Куинси внимателно взе своята и заразглежда сребърния й обков, на който се виждаха инициалите И. Л. Такъв монограм имаше и на чайника, съда за сметана и захарницата. Куинси се почуди кой ли е И. Л.

— Иван Лебедкин — каза Бесараб.

Куинси го погледна стреснато. Актьорът май пак бе прочел мислите му. След това осъзна, че глади с пръсти инициалите, без да се усеща. Бесараб не беше ясноvideц, а просто внимателен наблюдател на човешкото поведение. Без съмнение това бе една от причините за великолепната му актьорска игра.

— Бил е дегустатор на царя — продължи Бесараб. — Инициалите му удостоверяват, че това е сребро.

— На царя ли?

— Да. Този сервиз и самият чай — лапсан соушон^[2] — е подарък от цар Николай. Заповядай. Наздоровье! — вдигна чашата си Бесараб. Канеше се да отпие, когато осъзна, че носът му, или по-точно носът на Ричард III все още е на лицето му и пречеше. Усмихна се и остави чашата. — Извинете ме за момент.

Върна се до тоалетката, а Куинси се замисли върху странностите на живота. Само до преди ден беше затворник в Сорбоната, а сега пиеше чай, подарък от руския монарх, с най-прочутия актьор в Европа.

— Виждал съм ви и преди, господин Харкър — каза Бесараб, докато отлепяше фалшивия нос от носък.

— Нима? — Куинси се зачуди дали актьорът не го е видял да виси от статуята предната вечер.

— В Лондонския хиподром. Играехте моноспектакъл по „Фауст“.

Куинси се задави от изненада и чаят изригна през ноздрите му. Великият Бесараб бе ходил в онзи малък невзрачен вариететен театър

преди повече от година?

— Гледали сте ме как играя?

— Да, и представлението ви ми се стори доста забавно. Много оригинално, а това в нашата професия никак не е лесно. Отидох зад кулисите, за да ви поздравя, но ви сварих да спорите с един по-възрастен господин.

Знаеше много добре за коя вечер говори Бесараб. Тогава баща му Джонатан Харкър също беше сред публиката. Куинси не знаеше за това, докато не стана прекалено късно. Опита да се измъкне след представлението, но баща му вече беше отишъл зад кулисите и крещеше на мениджъра на театъра.

— ... ако си мислите, че можете да ми препречвате пътя...

— Татко, моля те!

— Събирай си нещата, Куинси! — изръмжа Джонатан. — Повече кракът ти да не е стъпил тук.

— Не можеш да ме спреш...

— Не мога да те оставя да вървиш по този път. Привличаш прекалено много внимание... излагаш се на сцената... така не си в безопасност.

— На какво се излагам? Не съм дете. Имам право да избирам какво да правя с живота си.

— Много добре. Прави каквото искаш. Но щом ще се държиш така — каза Джонатан и гласът му се снижи до ледено съскане, — ще се наложи да оцеляваш като колегите си актьори, без моята финансова помощ.

На Куинси му се искаше да не отстъпва, но още не можеше да си позволи да приеме предизвикателството на баща си. Това го разби. Мълчанието му беше най-красноречивият отговор.

— И аз така си помислих — изрева баща му. — Докато живееш с моите пари, ще се съобразяваш с желанията ми.

Харкър-старши веднага се обади на стари познати и бивши колеги и ги помоли за голяма услуга. На следващата седмица Куинси беше пратен в Сорбоната.

Куинси се намръщи, когато пак отпи от екзотичния чай. Вечерта вървеше като по вода, докато споменът за онзи сблъсък с баща му не я помрачи.

— Принудил ви е да учите право? Предполагам, че и баща ви е юрист.

— Моля? О, да — отвърна Куинси, осъзнавайки, че сигурно е разсъждавал на глас.

— Сега разбирам защо не съм ви виждал и не съм чувал нищо за вас оттогава. Бащите често искат синовете им да следват техния път. Уви, историята е стара колкото човечеството. Може би имате брат, който се интересува от правото и може да заеме мястото ви?

— Единствено дете съм. Няма с кого да споделя товара.

— Считайте се за късметлия — отвърна Бесараб. — Можехте да имате по-малък брат, когото всички предпочитат. Сравнението между братя и сестри винаги поражда съперничество.

На Куинси никога не му беше хрумвало, че Бесараб би могъл да има брат. Имаше много малко публична информация за личния му живот. Прокашля се и внимателно попита:

— Предполагам, че брат ви не е актьор.

— Правилно предполагате. С него сме пълни противоположности — каза Бесараб. Посочи короната, която беше носил на сцената. — Бих казал, че крал Ричард и брат му са имали по-добри отношения от нас... не, дори Каин и Авел.

Куинси се засмя. Актьорът се усмихна.

— Съдбата проявява странно чувство за хумор, когато ни избира роднините.

Той се канеше да отпие от чая, но от коридора се чу призрачен писък. Бесараб скочи на крака.

Някой заудря по вратата и мъжки глас извика:

— Господин Бесараб! Спасявайте се!

* * *

Зад кулисите бяха останали малко хора, които можеха да ги видят, затова двете жени в бяло тръгнаха тихо по коридора и спряха пред вратата със златната звезда. Лицата им бяха изкривени от хищнически усмивки. Облизаха устните си и извадиха мечовете. Очите им почерняха, а зъбите им се издължиха. Брюнетката посегна

към дръжката на вратата, а светлокосата харпия приклепна като котка, готвеща се за скок.

Внезапно от тавана падна чувал, пълен с пясък, и удари блондинката, която заби челюст в пода. В следващия миг Сюард се спусна с едно от многото въжета от реквизита. Щом се приближи достатъчно, замахна с бутилка с инкрустиран кръст и пръсна светена вода по жените. Кожата им се покри с мехури и по коридора отекна ужасен вой.

Когато жените в бяло побягнаха, пицейки от болка, Сюард се спусна към вратата на Бесараб заудря по нея и извика:

— Господин Бесараб! Спасявайте се!

* * *

Бесараб се обърна към Куинси и му посочи купчината куфари.

— Стойте зад тях.

Куинси веднага се подчини на нареждането. От другата страна на вратата се чуваха писъци, настана бъркотия. Бесараб извади иззад бюрото си стоманена сабя с широко острие. Куинси би се заклел, че оръжието е истинско, ако не беше наясно, че е бутафорно. Бесараб блъсна вратата на гримьорната, вдигна сабята и изскочи навън, готов за битка. Но по коридора нямаше и следа от опасност, само няколко ужасени сценични работници. Вниманието на актьора беше привлечено от падналия чувал с пясък. Вдигна рязко глава нагоре към гредите на тавана.

Огледа коридора, след това тръгна предпазливо, сякаш очакваше ново нападение. Дали писъците и почукването по вратата не бяха тактика за отвличане на вниманието?

Куинси се зачуди какви ли тайни крие Бесараб.

* * *

Сюард подгони жените в бяло по коридора зад сцената и ги настигна зад падналата завеса. Видя нарастваща сянка по пода и се

снижи точно когато мечът на дяволското изчадие профуча край главата му. Светлокосият демон се втурна към него от другата посока.

Сюард извади ножа с костената дръжка от ножницата и го запрати към сърцето ѝ. Рефлексите и бързината на жената в бяло многократно превъзхождаха способностите на човешките същества, затова тя успя да се отмести и острието се заби дълбоко в рамото ѝ. Тъмнокосият вампир сграбчи Сюард за гърлото, но, без да иска, докосна сребърната верижка на шията му, от която висяха различни религиозни изображения. От изгорената ѝ ръка се вдигна дим, а Сюард тържествуваше. Носеше верижката точно срещу подобни посегателства. Двете наранени жени се промушиха през завесата и побягнаха, а в гърдите на Сюард се надигна гордост. Слабият старец бе удържал победа.

Жените в бяло се стрелнаха през червената плюшена завеса, скочиха от сцената в залата и започнаха да скачат на четири крака от седалка на седалка като диви котки. Той продължи да ги гони през пътеките.

Главният разпоредител се появи в дъното на залата и попита изумен:

— *Qu'est-ce qui se passe?*^[3]

Русата го изхвърли от пътя си и той се удари в близката колона. Тя побягна със забития в рамото ѝ нож. Сюард спря за миг до разпоредителя, увери се, че не е тежко ранен, и продължи гонитбата.

Сюард спря на най-горното стъпало пред входа на театър „Одеон“. Топлият му дъх излизаше на пара в студения въздух. През гъстата мъгла, спуснала се над парижката нощ, едва успя да различи призрачните силуети на жените в бяло от другата страна на улицата. Но по отблясъците на газените лампи в стоманените остриета разбра, че му правят засада зад паметника. Неговият час най-накрая беше ударил. Докосна любимия си часовник за кураж. Ще убие единия демон в памет на Луси, а другия — в името на бедното момиче, убито в Марсилия. Извади сабята си. Беше Божи воин. Нададе боен вик, вдигна оръжието над главата си и се втурна по каменните стълби с изненадваща енергия, пренебрегвайки болката в глезена. Двете вампирки наблюдаваха атаката му, без дори да помръднат. Усмихнаха

се, когато той стигна най-долното стъпало, и се втурнаха по улица „Вожирар“.

Изцвили кон, Сюард се обърна ужасен и разбра каква стратегическа грешка е допуснал. Толкова се бе съсредоточил върху атаката срещу двете чудовища, че беше забравил, че господарката им може да го нападне от друга страна. От мъглата изскочи каляска без кочияш и бързо се спусна към него. Без да има време да реагира, той попадна под копитата и тежките колела.

Докато лежеше победен и ранен, разбра, че е подвел Благодетеля и е предал и Бог. Срамът го мъчеше повече от болката в потрошеното му тяло. През парещите сълзи видя как жените в бяло с лекота настигат препускащата каляска и се качват ловко в нея. Тъмнокосият демон се обърна и се изсмя, преди да се прибере вътре.

Часовникът на Сюард бе паднал на земята до него. Той се опита да го прибере, но силната болка го парализира. Изхрани кръв, едва се сдържаше да не извика. Над него се надвеси мъж и Сюард се опита да му покаже, че иска да му подаде часовника. Мъжът проследи погледа му и вдигна безценната реликва. След това каза тихо на френски:

— Няма да ти трябва там, където отиваш.

Докато животът бавно се оттичаше от вените му, Сюард гледаше безпомощно как мъжът се отдалечава бързо с най-ценната му вещ.

[1] Excusez-moi (фр.) — Извинете. — Б.пр. ↑

[2] Лапсан соучон — един от най-известните сортове чай от Южен Китай. По китайската класификация е червен чай. — Б.пр. ↑

[3] *Qu'est-ce qui se passe?* (фр.) — Какво става? — Б.пр. ↑

8.

Антоан бързо изведе Куинси от театъра. Младежът с ужас видя мъж да лежи в локва кръв на паважа. Наоколо тичаха минувачи и търсеха полицаи и лекар.

— Боже мой! — възкликна Куинси. — Какво се е случило?

Чуха се свирки и от всички посоки дотичаха полицаи. Антоан поведе Куинси по стълбите, опитваше се да го накара да се отдалечи възможно най-бързо.

— Доколкото разбирам, някакъв луд е нападнал две жени в театъра.

Куинси видя как един скитник се беше надвесил над ранения, за да му каже нещо, а след това взе часовника му и побягна с него. Извика, без да се замисли: „Крадец!“, избута Антоан и се затича след мъжа.

Но беше прекалено късно. Крадецът избяга нагоре по улицата и се скри от погледа на Куинси. Раздразнен, че пропусна шанса си да стане герой, младежът се присъедини към тълпата минувачи, които сочеха крадеца на пристигащите полицаи. Само след секунди пазителите на реда задържаха скитника и му взеха сребърния часовник.

Антоан сграбчи Куинси за ръката и го повлече нанякъде.

— Господин Бесараб ми нареди да ви заведа в Сорбоната. Тръгвайте с мен, младежо, нямате работа тук.

Куинси не се осмели да престъпи нарежданията на Бесараб. Докато се промъкваша през тълпата, прошепна:

— Ами господин Бесараб?

— Нали не очаквате публична личност като него да се появи на мястото на трагедията? Трябва да мисли за репутацията си.

Куинси кимна, до се зачуди какво се беше случило зад кулисите и защо великият актьор остана там. Можеше още да го грози опасност. Полицаяте разчистваха местопрестъплението и се опитваха да се

погрижат за ранения. Куинси хвърли поглед назад и зърна лицето на жертвата. То му се стори странно познато.

* * *

Сюард вдигна очи към нощното небе и осъзна, че вече не изпитва болка. С последния си дъх произнесе една-единствена дума:
— Луси.

* * *

Черната каляска без кочияш прекоси Сена през моста на булевард „Дьо Пале“. Градът на светлините грееше в нощта. Според поетите точно те го превръщаха в град на влюбените. Но Батори беше достатъчно дълго на този свят, за да знае, че това е илюзия, също като любовта.

Графиня Елизабет Батори стана прилежна ученичка на своята леля Карла, изпълняваше всичките ѝ нареждания от страх обучението да не свърши. Когато най-после намери и прегърна истинската си същност, тя се почувства щастлива, защитена и доволна и осъзна, че ще открие още повече блаженство с жена на нейната възраст, като прислужницата от кухнята Илка. Илка беше млада, красива, невинна и сладка. И което беше по-важно — винаги кроеше планове за бъдещето, за разлика от Карла, която обичаше да живее в миналото. С Илка Батори можеше да споделя младежката си енергия, да тича по поляните и да търси приключения. Не искаше да нарани леля си и оправдаваше залитането си с твърдата си вяра в своята новооткрита философия, че любовта не може да е грешна.

Леля Карла започна да я подозира и накрая направо притисна Илка. Обезумяла от ревност и гняв, тя обяви прислужницата за крадла и се погрижи да бъде обесена. Батори ѝ отмъсти, като ѝ отказа достъп до леглото си, а тогава Карла я предаде на семейството ѝ.

Само след дни пристигна въоръжен ескорт. Батори се съпротивлява, но я вързаха, запушиха устата ѝ, сложиха ѝ качулка на главата и я метнаха на гърба на един кон. Казаха ѝ, че семейството ѝ я

връща на съпруга ѝ, за да изпълни брачните си клетви пред Бога и да роди наследник на граф Надазди. Тогава Батори се убеди, че любовта е само временна илюзия, измислена от Бог, за да тормози своите бедни творения — хората.

Докато гледаше този така наречен Град на влюбените от прозореца на черната си каляска, която я отнасяше далеч от театър „Одеон“, Батори се закле, че ще изгори Париж до основи и ще стъпче с ботушите си пепелта му.

Извърна се от малкия отвор между перденцата, които закриваха прозореца на каляската.

— Трябва да ускорим изпълнението на плана си.

— Много умел капан ти бяха заложили, господарке — каза русата ѝ придружителка. В гласа ѝ имаше лека тревога.

— Ловецът на вампири е вече мъртъв и никога няма да разкаже какво е видял в Марсилия — добави тъмнокосата жена в бяло и свъси красивото си чело.

— Познавам го — отвърна Батори. — Той е един от групата. Сега и останалите ще тръгнат по следите ни. Трябва да ударим първи.

9.

Мина Харкър стоеше на малкия балкон и се взираше в нощта. Копнееше за нещо, но не знаеше за какво. Потръпна, когато чу биенето на камбаните от близката катедрала. От облаците над катедралата се спускаше някаква неестествена алена мъгла, сякаш небето кървеше. Мъглата бързо се придвижваше към нея срещу вятъра. С разширени от страх очи, Мина се втурна към кабинета на съпруга си и затвори капациите. Обзета от паника, започна да тича от прозорец до прозорец и да затваря и тях. Само след миг свирепият вятър така заблъска по стъклата, че Мина отскочи назад ужасена.

Воят на вятъра ставаше все по-силен. После изведнъж всичко утихна и настана тишина. Мина се напрегна да чуе някакъв звук, да долови някакво движение. Най-накрая се осмели да надникне през капациите и видя, че цялата къща е обгърната от мъглата. Не се виждаше и на сантиметър от прозореца.

Силно кухо почукване по входната врата отекна чак до носещите греди на тавана на фойето и Мина подскочи. Почука се още веднъж, после отново. Блъскането ставаше все по-силно.

Тя не смееше да помръдне. А и не можеше. Искаше й се да побегне, но усети, че е скована от черен ужас, че той може да се е върнал. Знаеше, че това е невъзможно. Той беше мъртъв. Всички го видяха как умира. Изкънтя счупено стъкло. Мина чу как вратата се отваря рязко и някой започна да влачи нещо по мраморния под. Джонатан, както обикновено, беше излязъл. Икономът Манинг беше освободен за вечерта. А сега в къщата бе нахлул някой — или нещо. Мина се сви в ъгъла, разтреперана от страх. Гневеше се на слабостта си. Не искаше да става затворник в собствения си дом на някой или нещо, най-малко на себе си. Опитът й със свръхестественото я беше научил, че ако се свие като изплашена ученичка, няма да накара злото да отстъпи. Единственият начин да победиш тъмнината, е да се изправиш лице в лице с нея.

Сграбчи един церемониален японски меч, подарък от клиенти на Джонатан. По ирония на съдбата винаги се беше дразнила, че Джонатан го бе сложил на толкова видно място в стаята. Като наближи голямото стълбище, коленичи, за да надникне през балюстрадата от ковано желязо. Предната врата беше широко отворена. От прага по пода се виеше кървава следа, която минаваше през фойето и изчезваше във всекидневната. Ужасната мисъл, че Джонатан може да се е върнал у дома ранен, разсея всичките ѝ страхове и тя се втурна по стълбите към всекидневната. Проследи кървавата следа до един ъгъл. Там, под портрета, криещ семейния сейф, се беше свил мъж. Светкавица проряза небето и освети стаята. Мина беше толкова шокирана, когато видя кой е мъжът, че спря да диша.

— Джак?

Наистина беше Джак Сюард, целият в кръв. Изгледаше слаб и болен, нямаше нищо общо със силния мъж, когото тя познаваше. Той вдигна очи към нея и се опита да каже нещо, но вместо думи от устата му излезе само кръв. Мина пусна меча на земята и коленичи до него.

— Джак, не се опитвай да говориш. Ще повикам лекар.

Понечи да се изправи, но Сюард я сграбчи за ръката и категорично поклати глава. Посочи пода, където бе написал със собствената си кръв: „ПАЗИ...“

— Да се пазя? — попита Мина. — От какво да се пазя... от кого?

Сюард извика и внезапно замълча. Падна назад, лицето му бе замръзнало в ужасена гримаса.

Джак Сюард беше мъртъв.

Мина се събуди от кошмара с писъци.

Беше в спалнята си, в собственото си легло. В първите секунди между съня и реалността тя беше сигурна, че видя алената мъгла да се изнизва през прозореца на спалнята и да потъва в нощта. Без съмнение усети нечие присъствие в стаята, но после реши, че то е част от видението. Въздъхна, отпусна се на възглавницата и се загледа в развятото от вятъра перде.

Преди да си легне, беше затворила прозореца. Ясно си спомняше как завъртя дръжката.

Камбаните на катедралата започнаха да бият и Мина погледна часовника на полицата над камината. Беше дванайсет и четвърт.

Изтича до прозореца, посегна към дръжката и замръзна. Алената мъгла беше в двора и се плъзгаше над храстите и дърветата, отдалечавайки се от къщата.

Мина дръпна пердето и се втурна по коридора към спалнята на Джонатан, за да потърси утеха в обятията му. Но сърцето ѝ се сви, когато откри, че спалнята е празна. Завивките бяха непокътнати. Още не се беше прибрал.

— Да върви по дяволите! — изруга Мина. Той трябваше да се качи на влака, който тръгваше от „Падингтън“ в 6,31 и пристигаше на гара „Сейнт Дейвид“ в 10,05. Тя отново се загледа в тъмното и се зачуди дали да не звънне на Марк в „Полумесец“, за да попита дали Джонатан се е отбил при него на път от гарата. След това си спомни за срама, който бра последния път. Джонатан се бе сбил с друг пияница за услугите на дърта охтичава пачавра. Мина изтърпя унижението да плати гаранцията на съпруга си, за да го освободи от полицейския арест.

Въпреки това ѝ се искаше Джонатан сега да е до нея. Напоследък рядко се прибираше. След като синът им Куинси замина да учи в Сорбоната, Мина често оставаше сама в огромната празна къща. Тази вечер усещаше самотата особено остро и домът ѝ се струваше като гробница.

Погледна редицата от снимки в рамки на полицата над камината. Какво се бе случило с всички тези хора? Някой бяха мъртви, но повечето просто изчезнаха. Как стана така, че животът ѝ корабокрушира? Погледът ѝ попадна върху една от любимите ѝ фотографии. Взе я, на нея бяха с Луси точно преди щастието им да бъде помрачено. Преди тя да направи съдбовния си избор. Наивността на усмивките им ѝ вдъхна спокойствие. Ясно си спомняше прекрасния августовски ден на 1885 година, когато за първи път срещна любовта на живота си, Джонатан Харкър, на Летния панаир в Ексетър.

Луси сияеше в новата си парижка рокля за градински партита. Беше чакала месеци, за да се похвали с нея. Мина имаше късмета да се побере в роклята на Луси отпреди две лета, макар да ѝ бе трудно да диша. Нямахме 45-сантиметровата талия на Луси и корсетът така пристягаше гърдите ѝ, че ѝ се струваше, че опират в брадичката ѝ. Дълбоките деколтета бяха по-скоро в стила на Луси. Макар да ѝ беше

неудобно в тази дреха, Мина се зарадва на мъжките погледи, които привличаше.

Луси се опитваше да я запознае с някакви гости от Лондон, най-вече с Артър Фрейзър Уолтър, чието семейство през последните сто години притежаваше и управляваше вестник „Таймс“. Докато търсеха семейство Уолтър, Луси изведнъж се оказа обградена от орляк прекрасни млади ухажори, които я молеха да ги включи в списъка си за танци на вечерния бал. Звънливият смях и престорената наивност на Луси определено ѝ помагаша да изиграе правилно картите си. Ако я познаваха като Мина... Мина смяташе, че Бог е белязал Луси с искряща червена коса, за да предупреждава мъжете за ненаситната ѝ природа.

— Обществото ни ще загине, ако не направим бързо необходимите социални подобрения — каза мъжки глас наблизо.

Тя се обърна и видя младеж с рошава черна коса, облечен в измачкан вълнен костюм, да размахва куп листи пред лорд Хенри Стафорд Норткоут. Сериозният лорд, депутат от Ексетър в Камарата на общините, стоеше нащрек пред енергичния младеж, като пред ръмжащо куче.

— Изправителните домове не са решение — продължи младежът. — Много бездомни деца преживяват от кражби и дори от по-големи престъпления. Трябва да се направи нещо за образователната система, за да се съхрани моралът, да се опазят редът и законността.

— Господин Харкър — каза презрително лорд Норткоут, — Законът за образованието задължава децата между пет и тринайсет години да посещават училище.

— Но това струва по девет пенита на седмица на ученик. Много семейства не могат да си позволят тази сума.

— Има начини децата да изкарват пари.

— Да, като работят във фабрики, а това си е узаконено робство с осемнайсет часов работен ден, което не им оставя никакво време да ходят на училище и да си подготвят уроците. Какво чудно има тогава, че бедните младежи се обръщат към кражбите и проституцията?

Лорд Норткоут вдигна вежди, беше шокиран от Харкър, който не спираше да го притиска:

— Не всички имат вашия късмет да се родят в богати семейства, а вие карате бедните да се продават, за да си позволят това, което им се полага по право.

— Как се осмелявате!

— Господин Харкър очевидно е страстен човек — прекъсна ги Мина и стисна ръката на младежа, за да го възпре да се изкаже отново по неподходящ начин. — Сигурна съм, че господин Харкър искаше да каже следното: Представете си какво би било, ако не можехте да четете и пишете. Нямаше да можете да учите в Оксфорд, нито да получите пост във външното министерство и никога нямаше да ви изберат в Парламента. Безплатното образование за нашите деца би било страхотна инвестиция в бъдещето, защото ще им даде възможност да се развиват и да направят света по-добър. Всеки родител иска най-доброто за децата си; чрез тях ние постигаме безсмъртие. Не сте ли съгласен, ваше благородие?

— Как бих могъл да не се съглася с такава мъдрост? — каза през смях лорд Норткоут. — Но защо, госпожице Мърей, красива жена като вас си губи времето да разсъждава върху такива потискащи теми? По-добре последвайте светлия пример на приятелката си, госпожица Уестенра, и започнете да си търсите добър съпруг.

И без да даде възможност на Харкър да каже и една дума повече, лорд Норткоут хвана под ръка мрачната си съпруга и двамата изчезнаха в тълпата. Харкър се обърна към Мина, изпълнен с уважение и възхищение.

— Благодаря ви за усилието. Не бих могъл да го кажа по-добре от вас, но тези глупаци отказват да видят правотата ни. Опитвах се да убедя лорд Норткоут колко важно е да последваме примера на Съединените щати от 1839 година и да внесем в Камарата на лордовете закон за всеобщо безплатно образование. Ако не сме на висотата на това предизвикателство, обществото ни ще изостане. Няма да сме конкурентоспособни в новата ера на научните открития. Запомнете думите ми.

Мина се усмихна.

— Юридическите ви познания ме карат да предположа, че сте или начинаещ политик, или адвокат.

— Всъщност съм най-обикновен чиновник в кантората на господин Питър Хокинс. Опитвам се да впечатля един от

съдружниците, господин Ренфийлд, и поех делото на две тринайсетгодишни момичета, арестувани за проституция. Безплатно, разбира се. Ще постигна успех само ако успея да го направя медийна сензация, която да привлече повече внимание и доведе до промяна в законодателството. Ако се проваля, още две млади души ще бъдат погубени.

Мина беше впечатлена от пламенността на младия мъж. Спомни си една стара еврейска поговорка, която винаги беше обичала, а дори не си спомняше откъде я знае: „Който спаси една изгубена душа, спасява целия свят.“ А този човек тук искаше да спаси две.

— Четохте ли статията на Уилям Мърей в „Дейли Телеграф“? Той май е на вашето мнение. Може да бъде добър съюзник на вашата кауза.

— Госпожица Мърей! Възможно ли е да сте роднина на Уилям Мърей? От няколко седмици се опитвам да се свържа с него, но изглежда никой не го познава. Всеки път, когато отида до редакцията, него го няма на бюрото му. Пълна загадка. Ако мога да се срещна с него, с удоволствие ще му стисна ръката, за да му благодаря, че повдига тези социални проблеми в пресата.

Мина протегна ръка. Учуденото изражение на Харкър бързо се превърна в изненадана усмивка.

— Вие сте Уилям Мърей?

— Вилхелмина Мърей. Но приятелите ме наричат Мина.

— Джонатан Харкър. — Стисна облечената в ръкавица длан на Мина и я раздруса, все едно се здрависваше с мъж, от вълнение забрави доброто си възпитание. — Удоволствие е да се запозная с вас, госпожице Мърей.

— Моля ви, наричайте ме Мина.

Тя го погледна в очите и уважението, което прочете в тях, я накара да повярва, че лесно би могла да обикне този мъж. Години по-късно Джонатан каза на Мина, че точно в този миг се е влюбил в нея.

— Танцувате ли, господин Харкър?

— Не — бързо отвърна Джонатан. — Боя се, че не съм никак добър танцьор.

Срамежлив е, помисли си Мина.

— Добре. Предпочитам да си поговорим как да спасим двете момичета от ужасите на улицата. Бихте ли ми направили компания на

чаша чай?

— С удоволствие.

Много мъже биха отказали на дръзкото предложение на Мина. Но нетърпението, с което Джонатан я последва, я накара да го обикне дори повече.

Мина не можеше да заспи след мрачното видение с Джак Сюард. Облече достолепна дълга до земята вълнена рокля и отиде във всекидневната за ранна закуска.

Прислугата се появи на разсъмване и ѝ донесе кана чай. Мина се взираше в отражението си в сребърния поднос. Под неспокойните ѝ очи не бяха се образували дори торбички от недоспиването. Спомни си мисълта на един философ, чието име ѝ убягваше: „Сенките, които хората хвърлят сутрин, се връщат да ги преследват през нощта.“ Миналото сякаш обвиваше целия ѝ живот с пелена от мрак. На вечеринки през последните години Мина често чуваше по свой адрес, че сигурно притежава портрет, който старее вместо нея на тавана, също като Дориан Грей в дръзката история на господин Уайлд, публикувана в списание „Липинкот“. За бедния Джонатан това никак не беше смешно, а постоянно му напомняше за нейната измяна. Тя виждаше с каква омраза я гледа, макар че се стараеше да му се хареса, като нарочно се състаряваше с по-строга облекло. Но младоликият ѝ външен вид правеше впечатление въпреки безличните дрехи. Джонатан беше на петдесет, но изглеждаше с десет години по-стар. Тя разбираше как той страда и защо пие. Никога не би могла да проумее докрай ужаса, който е изпитал като затворник в замъка през онези години. Понякога го чуваше да крещи насън, но той не споделяше кошмарите си с нея. Дали все още ѝ нямаше доверие?

Винаги когато беше възможно, Джонатан избягваше да остава вкъщи с нея, но този път отсъствието му беше по-дълго от обичайното. Никога не беше изчезвал за толкова много дни, без да ѝ остави вест къде е.

Манинг сложи пред нея сутрешните издания на „Дейли Телеграф“ и „Таймс“ и тя се приготви да ги прочете. Беше благодарна, че ще я отвлекат от премислянето на ужасната нощ. Вниманието ѝ бе привлечено от заглавие, в което се съобщаваше, че някакъв френски

авиатор поставил рекорд, като прелетял без прекъсване разстоянието от Лондон до Париж за по-малко от три часа. Мина се удиви на безграничната човешка изобретателност и се зачуди кога постиженията и на жените ще започнат да се появяват на първите страници на вестниците.

В десет и петнайсет Джонатан влетя олюлявайки се в стаята. Беше брадясал, с махмурлук и облечен в сив костюм от туид, смачкан като набръчканото му чело. Простена силно и се стовари на един стол.

— Добро утро, Джонатан.

Той се опита да фокусира кървясалите си очи върху съпругата си.

— Добро утро, Вилхелмина. — Беше учтив, както винаги, което по един особен начин късаше сърцето ѝ повече от гнева му.

Манинг се върна в стаята и незабелязано остави нова кана с чай и панерче с пресен хляб на помощната масичка, след това тихо затвори вратата зад себе си. През годините, в които работеше за семейство Харкър, бе свикнал с разклатения им брак и усещаше напрежението още в зародиш.

Звукът от затварящата се врата накара Джонатан да премигне. Той се опита да се задържи стабилно на стола.

— Още ли си пиян?

Джонатан вдигна очи към Мина, сякаш изненадан, че тя е там. Посегна към чая.

— Боже, надявам се.

— Къде беше през последните нощи? На улицата? Или с някоя от твоите... компаньонки?

— Мога да те уверя, че не бях на улицата — каза той и си наля чай с трепереща ръка.

— Защо си станал толкова жесток?

Джонатан вдигна наздравица с чашата чай.

— Светът е жесток, скъпа моя. Аз съм просто негово отражение.

Подиграваше се на нея и на младото ѝ отражение в огледалото.

— Тогава се опитай да отразиш и това — каза Мина, събирайки цялата си решителност. — Бракът ни може би не е такъв, какъвто сме се надявали. Може дори да спим в отделни спални. Но понякога наистина се нуждаем да си тук, при мен!

— Забравяте, госпожо Харкър, че и аз някога се нуждаех от вас.

Мина прехапа долната си устна.

— Отново имах видения.

— Сънува ли го? — Той посегна към броя на „Таймс“.

— Това не са сънища. Различно е.

— Може би сама си пожелаваш тези сънища, Мина, дълбоко в себе си още го желаеш. Изпитваш към него страст, която аз никога не бих могъл да задоволя.

Страст! Мина кипеше от гняв. Изправи гръб като кобра, готова да хапе.

— Чакай малко...

— Защо? — прекъсна я той. — Защо той винаги трябва да застава между нас, Мина, и да разяжда брака ни като рак?

— Не аз, а ти го поставяш между нас. Аз предпочетох теб.

Джонатан бавно се извърна и я погледна с такъв копнеж, че тя за миг си помисли, че може би за пръв път се е вслушал в думите ѝ.

— О, моя скъпа, скъпа Мина, все така млада и красива като в първия ден, в който те видях. Затова ли още викаш името му насън, защото толкова много ме обичаш?

Сърцето на Мина се сви.

— Докога ще ме наказваш за грешките ми? Бях глупаво младо момиче. Не виждах чудовището зад маската.

— Какво направи той с теб? Защо аз остарявам, а ти... — Той посочи младежката ѝ фигура, поклати отчаяно глава и отпи от кафето си.

Страстта, пламенността, загрижеността за другите — всичко това беше удавено в литри уиски. Мъжът пред нея беше убил съпруга ѝ, любовта на живота и. Мразеше тази развалина. Тя не приличаше по нищо на човека, в когото се беше влюбила.

Но щом беше решил да играе тази игра — така да бъде. Мина заключи емоциите си зад безизразната маска на учтивост, седна и се насили да се съсредоточи върху вестника. Малко заглавие на светската страница на „Дейли Телеграф“ привлече погледа ѝ: „Бивш шеф на приюта за душевноболни в Уитби умира в Париж“.

Ужасена, тя прочете набързо първия абзац.

— Джак Сюард е мъртъв!

— Какво пък има сега?

— Видението ми от снощи. Смъртта на Джак! — извика Мина. И стовари вестника на масата пред съпруга си. — Това не е съвпадение.

Докато Джонатан се опитваше да разсее алкохолната мъгла в мозъка си, в очите му нещо просветна. Изглеждаше почти трезв, когато каза:

— Бог да прости тревожната му душа. — И се наведе да прочете цялата статия. Когато се изправи, в очите му се четеше неизказан въпрос.

Дали той не се е върнал, за да отмъсти?

Джонатан поседя известно време, без да казва нищо, сякаш се опитваше да вземе решение. След това раменете му се отпуснаха и мислите му се зареяха в нищото. Подаде вестника на Мина.

— Сгазен е от каляска. Тук пише, че е било нещастен случай. — Почука с пръст по редовете за повече тежест. Мина побесня:

— Превърнал си се в сляп спиртосан стар глупак, Джонатан!

Веднага съжали за думите си. Опитваше се да го подтикне към действие, но грубостта ѝ само го нарани.

— Завиждам на Джак — прошепна Джонатан и по-мътнелите му очи се напълниха със сълзи. — Неговите мъки най-накрая свършиха. — Стана и тръгна към вратата.

Мина потръпна. Виденията ѝ бяха истински. Чакаше ги нещо ужасно. И този път предчувстваше, че трябва да се изправи сама срещу злото.

Тя изпадна в паника, затича се след Джонатан и го настигна навън.

— Извинявай, Джонатан. Обичам те. Винаги съм те обичала. Колко още трябва да ти го повтарям?

Джонатан дори не се обърна, качи се на колата си и си сложи очилата.

— Трябва да се свържа с бившата съпруга на Джак и дъщеря му в Ню Йорк. Доколкото ми е известно, още съм изпълнител на завещанието му и имам задължения.

Натисна газта, освободи спирачката и потегли с петнайсет километра в час.

Мина гледа след него, докато колата изчезна в посока към гарата. Окончателността в тръгването му напълни очите ѝ със сълзи. Премигна, за да ги потисне, но изведнъж почувства, че някой я гледа. Някой се криеше в близките храсти.

10.

Инспектор Колин Котфорд вървеше по улица „Фенчърч“ към сърцето на квартал Уайтчапъл. Това беше най-противното място на света. За трийсет години служба в Скотланд Ярд Котфорд беше опознал най-гадните страни на човешкия род. Вече не вярваше в представите за рая и ада, които му бяха внушавали като дете. Беше видял ада на земята и той се намираше в Уайтчапъл. Това беше един от най-бедните квартали в източната част на Лондон. Фабриците му привличаха най-изпадналите, които се надяваха там да намерят работа, но бяха повече от свободните места и в крайна сметка само пренаселваха квартала и увеличаваха мизерията. Том имаше специфичен мирис, смесица от телесни нечистотии, мръсотия и гниеща плът.

Докато вървеше по Търговската улица, Котфорд се опита да не диша през носа, за да избегне гадната воня. Беше ранна утрин; слънцето изгряваше и уличните продавачи вече бяха започнали да мъкнат плодове, мляко и вода към Ковънт Гардън. Покрай него по калдъръма изтрака каруцата на ключар. Котфорд продължи, като се правеше, че не забелязва бездомните старици, стигнали дъното заради мизерията и пороците си. Те нямаха вече сили да просят. Затова се събираха заедно, за да се топят и да чакат глада да довърши нещастното им съществуване.

Шефът на полицията се обади рано сутринта на Котфорд и го „помоли“ възможно най-бързо да започне разследване на смъртта на някакъв загинал в Париж нещастник. Инспекторът разговаря с лейтенант Журдан, френския полицаи, който се занимаваше със случая, макар да не виждаше какво има да се разследва. В Лондон поне по дванайсет пъти на ден каляски прегазваха обезумели мизерници. Предполагаше, че статистиката в Париж е същата.

Но Журдан смяташе, че в този случай има нещо по-дълбоко. Жертвата носела посребрен меч и според архивите преди години е получил финансова помощ от Франция за научни изследвания. За

разлика от градската полиция в Лондон, парижката *Sûreté Nationale*^[1] не бе подчинена на общината, а на министерството на вътрешните работи и искаше да се увери, че смъртта на доктор Джек Сюзард не е умишлено предизвикана.

Котфорд слушаше с досада разваления английски на Журдан. Той като че ли намекваше за някаква странна конспирация и когато Котфорд изрази презрението си към подобни глупости, заплаши, че ще се обърне към началниците му.

Котфорд спря пред пансиона срещу огромния склад на улица „Уентуърт“. Отпи от сребърното си шише, за да се стопли, преди да влезе в порутената сграда.

Когато постъпи в Скотланд Ярд, се смяташе за ирландска хрътка. През последните години обаче се чувстваше повече като ритрийвър. На този етап от кариерата си трябваше да е поне началник на участък. Все пак беше най-младият детектив, избран за тази работа лично от великия инспектор Фредерик Абърлайн. Но Котфорд още си беше инспектор, закотвен в най-неприятната част на града. Вместо да седи в топъл просторен кабинет в новите сгради на Скотланд Ярд, построени от Норман Шоу^[2], той събираше улики за ненужни и обречени на провал разследвания.

Влезе във вонящия апартамент на последния етаж. Нямаше електрически лампи и прозорците бяха заковани с дъски отвътре. Котфорд извади фенерчето си от джоба на самото. Лъчът му проряза мръсния въздух и освети няколко разхвърляни из стаята книги. Погледна заглавията им: до една бяха посветени на окултното. От рамките на всички прозорци и врати висяха изсушени глави чесън и зеленика. На тавана бяха закачени предмети и символи, свързани с поне десет религии. По ъглите на огледалото бяха залепени пожълтели изрезки от лондонски вестници. Мастилото им беше толкова избеляло, че без очилата си за четене Котфорд не успя да разбере за какво става въпрос. През лъча от фенерчето му премина огромно насекомо, което се мъчеше да избяга.

След минути на мястото пристигнаха сержант Лий и двама униформени полицаи, които щяха да опаковат всичко и да го изпратят на *Sûreté Nationale*, френския еквивалент на Скотланд Ярд.

— Да му се не види! — каза Лий, когато влезе в стаята. Котфорд не беше сигурен дали възклицанието му се отнася за състоянието на

помещението или за неприятната задача, която го очакваше. Тъй като беше необичайно висок, Лий непрекъснато си удряше главата във висящите от тавана предмети и ги разлюляваше като зловещи подобия на коледни гирлянди.

Сержант Лий смяташе Котфорд за герой и го гледаше почти благоговейно, защото по-възрастният инспектор някога бе разследвал най-известния случай в историята на Скотланд Ярд. Покрай медийното внимание към историята и инспекторът придоби известна слава. За съжаление нищо не беше разкрито и това се оказа и най-големият му провал, който опетни репутацията му в професионалните среди и в очите на обществото. Струваше му се, че не заслужава възхищението на Лий. Смяташе сержанта за много обещаващ и се надяваше да постигне успехите, които на него му се бяха изплъзнали. За разлика от него, Лий беше семеен. Но Котфорд не знаеше нищо повече за личния му живот и предпочиташе да си остане така.

Лъчът от фенерчето му освети стените, облепени с откъснати страници от Библията. На далечната стена се мерна нещо червено. Котфорд се приближи. По всичко личеше, че с кръв са изписани думите: *Vivus est.*^[3]

— Абсолютно куку — каза Лий и поклати невярващо глава. — Какво означава това?

— Не съм сигурен, момче — отвърна Котфорд. — Мисля, че е на латински.

Котфорд взе една подвързана с кожа книга, издуха праха от нея и я отвори. Изпод корицата изпадна снимка. Лий я вдигна, докато Котфорд прелистваше изписаните на ръка страници, обърна я и му показа надписа: „Луси Уестенра, моята любов, юни 1887“. Котфорд поклати глава. Нищо интересно. Лий хвърли снимката в кутията, която един от полицаите бе приготвил за доставка в Париж.

Котфорд затвори книгата и се канеше да я хвърли в кутията, но нещо му се стори познато. Не можеше да повярва какво мерна измежду страниците ѝ. Почуди се дали връщането в Уайтчапъл не си прави шегички с мозъка му.

— Какво има, сър? — попита Лий.

Котфорд отвори отново книгата, намери въпросната страница и препрочете пасажа. Ето го — черно на бяло. Възможно ли беше?

Почука с пръст по страницата и без да поглежда повече към нея, изрецитира думите, които вече бяха ярко запечатани в паметта му:

— „Професорът вдигна хирургичния трион и започна да отделя крайниците на Луси от тялото ѝ.“

Котфорд се втурна към кутията и изрови снимката на Луси Уестенра. Постоя неподвижно известно време в памет на момичето, което дори не познаваше. Въпреки че беше минало много време, той не спираше да се обвинява. Миналото тегнеше над настоящето като кошмар.

Секунда по-късно Котфорд се втурна към вратата.

— Опаковайте останалите дневници и веднага му донесете кутията, сержант Лий.

След час Котфорд и Лий вече бяха на крайбрежната улица „Виктория“. Пристигнаха в готическата тухлена сграда на новия Скотланд Ярд. Без да кажат и дума, се отправиха надолу към архива, известен още като „другата морга“, за да претърсят папките.

Прекараха там часове и вече бяха изморени.

— Къде са тези папки, по дяволите? — изруга Котфорд.

— Май някои са изчезнали, сър.

— Виждам! И защо са изчезнали? Цялото дело трябва да бъде изложено във файето, за да напомня за провала ни.

— Моля за извинение, сър, но делото беше в управлението на „Уайтхол“.

— Знам, че беше там. Работил съм по проклетия случай.

— Ами когато се преместихме от „Скотланд Ярд“ в тази сграда, папките... не всички от тях бяха донесени. Някои останах без надзор.

— Този случай лепна петно на институцията ни — изръмжа Котфорд. — И ме мъчи непрекъснато. Ако се разчуе, че сме изгубили и папките, спукана ни е работата.

— Ето нещо, сър. — Лий извади голяма черна картонена кутия. Ръбовете ѝ бяха разръфани, цялата беше овързана с червена лента, за да не се разпадне. Котфорд веднага я позна. Взе я от Лий внимателно, все едно беше безценна реликва. Етикетът бе пожълтял от времето, но все още беше здраво залепен. На него с печатни букви пишеше:

„Убийства в Уайтчапъл, 1888“. Отдолу Котфорд беше добавил на ръка номера на делото: 57825.

А под него: „Джак Изкормвача“.

От 31 август 1888-а до 9 ноември 1888-а Лондон беше обзет от ужас, след като пет жени бяха брутално убити от неизвестен извършител в квартал Уайтчапъл. Убиецът така и не бе заловен. Убиваше през нощта и изчезваше без следа. Това беше прословутият случай, заради който главният разследващ Абърлайн повиши младия обещаващ полицаи Котфорд и го привлече към екипа си. Котфорд патрулираше в тази част на града, имаше много добри постижения и беше очевиден кандидат за включване в разследването. Най-много съжаляваше, че една съдбовна нощ изпусна убиеца на косъм. На 30 септември Котфорд се озова на местопрестъплението в Дътфийлдс Ярд, където бе убита третата жертва — Елизабет Страйд. Видя от мястото да се измъква тъмен силует и да оставя след себе си кървава следа. Наду свирката, за да събере останалите полицаи и да го подгонят. Но когато приближи бягащия заподозрян, се препъна в един бордюр — не го бе видял заради мъглата, която всяка вечер се вдигаше от реката. Когато се изправи, вече не виждаше никъде бягащия човек. Всъщност не можеше да види нищо по-далече от носа си. Дори се изгуби и не можа да се върне на местопрестъплението.

Същата нощ се случи още едно убийство. Следващата жертва беше намерена на площад „Майтър“, на хвърлей от мястото, на което Котфорд се спъна. Това падане му струва кариерата. Ако беше малко по-внимателен, щеше да се прочуе като човека, заловил Джак Изкормвача. Колко по-различен щеше да е животът му! Така и не призна пред Абърлайн, че се е спънал. Великият детектив бе негов идол и Котфорд не искаше да загуби уважението му. Но чувстваше, че Абърлайн знае, или поне подозира, че той крие нещо. Въпреки това застана зад него и останалите разследващи, когато обществеността поиска да ги линчува заради некомпетентност. Този доблестен акт на Абърлайн не бе оценен от лондончани и вероятно ускори падението на великия инспектор в йерархията на Скотланд Ярд, но означаваше много за неговите хора.

Котфорд извади папките с разпитите на заподозрените и се върна назад във времето. Доктор Александър Педаченко, руски лекар, който използваше и друго име — граф Луисково. По време на убийството на

петата жертва, Мери Джейн Кели, доктор Педаченко е бил пациент на приюта за душевноболни в Уитби, което накара Абърлайн да го изключи от кръга на заподозрените.

Котфорд отвори и друга папка с гриф „Поверително“. Спомни си защо носеше този надпис. Заподозреният беше доктор Уилям Гъл.

— Доктор Гъл? Личният лекар на кралицата? — попита Лий, като прочете етикета над рамото му.

— Същият — отвърна Котфорд. — Проследихме една улика, която не ни доведе до никъде. През 1888-а доктор Гъл беше на седемдесет години и беше получил удар. Лявата му половина бе почти изцяло парализирана. Определено не беше човекът, когото подгоних онази нощ.

— Коя нощ?

Котфорд се направи, че не е чул въпроса. Извади още една папка. *Това е!* Неговият шанс за изкупление. Съдбата му раздаваше картите още веднъж. Беше толкова развълнуван, че се засмя.

Лий се зачуди на неестествено нервното поведение на Котфорд.

— Не разбирам, сър.

Котфорд нямаше нужда от разбирането на Лий. Мечтата му да разкрие истинската самоличност на Джак Изкормвача и да го предаде на правосъдието отново ставаше реална. Сюрд беше описал в дневника си същия човек, който бе и един от главните заподозрени на Абърлайн. Въпреки че не откри и една улика, която да го свързва с местопрестъпленията, мрачната му биография го поставяше под съмнение. Въпросният човек беше опозорен преподавател и лекар. Имаше невероятни хирургически умения и беше загубил разрешителното си да практикува медицина и професурата си в университета заради експериментални процедури върху пациентите си. Освен това бе крал от учебното заведение трупове, които ритуално обезобразяваше по ужасяващи начини.

Котфорд триумфално подаде на своя подчинен досието на този извратен заподозрян.

— Запомни ми думите. Рано или късно всеки си получава заслуженото.

Сержант Лий погледна Котфорд объркано, преди да прочете на глас името върху папката:

— Доктор Ейбрахам ван Хелсинг.

[1] *Sûreté Nationale* — старото наименование на Националната полиция на Франция, една от двете полицейски агенции в страната, другата е жандармерията. Отговаря за опазване на реда в малки градове и гранични области. Подчинена е на Министерството на вътрешните работи. — Б.пр. ↑

[2] Ричард Норман Шоу — най-влиятелният английски архитект в края на XIX век. — Б.пр. ↑

[3] *Vivus est.* (лат.) — Жив е. — Б.пр. ↑

11.

— Колко дълго смяташе да се криеш в глупавите храсти, любов моя? — попита Мина. Гледаше право в него, сякаш погледът ѝ проникваше през клоните.

Като внимаваше да не се набоде на някой трън, Куинси бавно се изправи зад живия плет.

— Видях колата на татко. Чаках го да тръгне — отвърна той, като чистеше мръсотията от палтото си. — Как разбра, че съм тук?

— Аз съм ти майка, глупаво момче — каза Мина през смях. Прегърна го топло и се отдръпна, за да го огледа още веднъж. — Мина доста време. Нека те погледам. Липсваше ми.

— И ти ми липсваше, мамо... — Куинси млъкна. Видя, че е плакала. — Какво има? Какво се е случило?

— Не се тревожи за мен. — Тя махна няколко листенца от косата му.

— Заради татко ли? Пак ли пие?

— Моля те, Куинси, покажи малко повече уважение.

— Извинявай, мамо.

— Влез. Радвам се да те видя, превърнал си се в красив млад мъж. Но изглеждаш като човек, който не е ял от седмици.

Куинси не се бе връщал у дома от три години. През две от тях обиколи цялото Обединено кралство и Ирландия с пътуваща трупа, а последната година бе приклещен в Париж. Беше живял в два напълно различни свята.

Стори му се неестествено да влезе отново в дома, в който беше израсъл. Познатото фоайе го накара да се почувства все едно времето е спряло. Ето го парапета на голямото стълбище, по който обичаше да се пързая: като малък въпреки предупрежденията на баща му, че може да пострада. Надникна във всекидневната. Всичко си беше точно както го бе оставил, сякаш никога не бе напускал този дом. Любимият чаен

сервиз на майка му и сутрешните вестници до него. Куинси позна кристалната гарафа на баща му, наполовина пълна с любимия му скоч. Спомни си колко много му се караха, когато като дете счупи оригиналната гарафа. Чудеше дали баща му страда за загубата на скъпия предмет, или за разлятото уиски в него.

Докато той оглеждаше стаята, Мина отиде до масата и взе единия отворен вестник. На Куинси му се стори, че ръката ѝ трепери, докато го сгъва и го слага под мишница.

— Мамо, сигурна ли си, че си добре?

— Нищо ми няма, Куинси — отвърна Мина и му се усмихна с усилие. — Защо не се измиеш? Аз ще накарам готвача да ти приготви нещо за ядене.

След тежкото дълго пътуване от Париж Куинси се почувства прероден, когато се преоблече в чисти дрехи. Огледа старата си стая. Беше стая на малко момче. Не се чувстваше на място в нея.

Мина покрай кабинета и видя майка си потънала в мисли, взряна в стара снимка, на която бяха тя и приятелката ѝ от детство Луси, починала от незайна болест горе-долу на неговата възраст. Колко ли ужасно е да се разделиш с живота точно когато той започва? Винаги познаваше кога майка му е разтревожена — тогава неизменно взимаше тази снимка. Сякаш се обръщаше за помощ към мъртвата си приятелка.

Докато наблюдаваше майка си, Куинси изведнъж бе осенен от прозрението, че точно като къщата и майка му е същата като преди три години. Съмняваше се, че времето е било толкова милостиво към киселия му алкохолизиран баща. Спомни си как преди няколко години негови съученици направиха непочтителни забележки за младоликкия вид на майка му и той така се разгневи, че се сби и с тримата и добре ги понатупа. Въпреки че си спечели временно отстраняване от учебните занимания, Куинси бе горд с рицарската си постъпка. Спомни си и как с майка му послъгваха непознатите, че са брат ѝ сестра. Предполагаше, че някой ден и тя ще остарее като баща му, но се радваше, че този ден още не е настъпил. Ако след дългото отсъствие бе заварил майка си остаряла и болнава, нямаше да понесе вината си, а гневът срещу баща му, който го прогони, щеше да изригне като вулкан.

Куинси не осъзнаваше колко е гладен, преди да започне да яде. Не беше се хранил като хората, откакто напусна дома си. Омете чинията и прислужницата Мери дойде да отнесе съдовете.

— След като се нахрани — каза Мина, — би ли бил така добър да ми обясниш защо реши да се върнеш след толкова време, и то по средата на семестъра?

— Обещавах ли да не се ядосваш?

— Знаеш, че не мога да ти дам такова обещание.

— Е, добре. Предполагам, че няма лесен начин да се каже такова нещо. — Той пое дълбоко дъх и изстреля следващите думи: — Срецнах един човек. Прекрасен човек.

Мина понечи да каже нещо, но беше като ударена от гръм. Куинси се канеше да продължи, но в този миг влезе Мери с току-що сварен чай и любимите му бисквити.

Когато тя излезе, Мина попита:

— Е, коя е щастливата млада дама?

— Млада дама ли?

— Каза, че си срещнал един прекрасен човек.

— Така е, но... — продължи той. — Майко, пригответи се. Запознах се с Бесараб.

— С кого?

— Не си ли чувала за него? Той е невероятен човек, мамо. Най-голямата знаменитост в Париж. Най-великият Шекспиров актьор в целия свят:

— О, Куинси, не започвай пак.

— Бесараб ме посъветва да спра да се опитвам да реализирам несбъднатите мечти на баща си и да последвам своите, преди да стана прекалено стар.

— Глупаво е да смяташ, че той знае по-добре от родителите ти кое е най-добре за теб.

— Смятам, че вижда потенциал в мен.

— Ние с баща ти също. Какво става със следването ти?

— Насърчението на Бесараб ме убеди да напусна Сорбоната и да се опитам да стана стажант-актьор в „Лисеум“.

— Не знам какво да кажа, Куинси. Ти склучи споразумение с баща си. Ако беше останал в Сорбоната, щеше да научиш, че устното

споразумение е също толкова обвързващо, колкото и писменият договор.

— Моля те, мамо, това споразумение беше сключено под натиск. Не бях спестил никакви пари. Той плати на театралния мениджър да ме уволни веднага и да ме изхвърли на улицата. Трябваше или да приема предложението му, или да остана бездомен и да гладувам.

— Намесих се тогава в твоя полза. Дадох думата си. Баща ти искаше да отидеш в Кеймбридж, но аз му обещах, че ще завършиш и ще издържиш адвокатския си изпит, убедих го да ти позволи да идеш в Париж...

— За да мога поне да съм близо до артистичните среди, знам — прекъсна я той. — По-добре да бях отишъл в Кеймбридж. Имаш ли представа какво е да искаш нещо толкова много, да го виждаш около себе си всеки ден и да знаеш, че е забранен плод? Можех да полудея.

— Разбирам те по-добре, отколкото предполагаш, но това не променя факта, че ти обеща на баща си да завършиш. Обещанието си е обещание.

— Ако наистина имам талант, както смята Бесараб — заяви Куинси, — ще ме наемат като стажант. Така ще си изкарвам сам парите, а старият глупак ще може да върви по дяволите.

Мина скочи и зашлеви Куинси по бузата. И за двамата това беше шок. Родителите му не бяха му посягали никога.

— Куинси Артър Джон Ейбрахам Харкър! — Мина полагаше огромни усилия да сдържи бушуващите емоции. — Джонатан е още твой баща и много те обича.

— Тогава защо не го показва?

— Прекалено си млад и наивен, за да го разбереш, но той ти показва любовта си всеки ден. Знам какво се крие в сърцето му и за поведението му има причини. Залогът е много по-голям от егоистичните ти прищевки. Не мога да ти дам благословията си за това, Куинси. Трябва да се довериш, че ние знаем кое е най-добро за теб.

Сърцето на Куинси беше разбито. С майка му преди бяха близки. Тя го изслушваше, когато той споделяше надеждите и мечтите си, и го окуражаваше. Сега се опитваше да задуши същите тези мечти точно като баща му. Излиза, че някои неща тук все пак се бяха променили. Винаги бе подозирал, че родителите му имат много тайни, които

предпочитат да не споделят с него. Но вече нямаше значение какво крият.

— *Ego sum qui sum*. Аз съм такъв, какъвто съм и е време да продължа по своя път.

Очите на Мина се насълзиха, лицето ѝ се изкриви в гримаса, която Куинси разчете като израз на ирационален страх. Тя помоли сина си за последен път:

— Моля те, Куинси, не прави това.

Часовникът удари единайсет. Куинси отвърна хладно:

— Трябва да хвана влака. Ще се настаня в Лондон. Повече няма да ви притеснявам.

Не искаше да я погледне в очите, затова за първи път в живота си тръгна, без да целуне майка си за сбогом.

12.

Високият силует на граф Дракула, облечен в поизносен смокинг и черно наметало с червена подплата, изпълни заплашително прашната английска всекидневна. Тъмните му очи гледаха пронизително изпод сбръчканото чело. Мрачното изражение бавно отстъпи на зловеща усмивка и той попита със силен акцент:

— Бихте ли повторили това, което току-що казахте, професоре?

Възрастният мъж въздъхна.

— Казах: „Графе, искате ли да знаете какво предписах на болната госпожица Уестенра?“

— Всичко, свързано със скъпата ми Луси, ме интересува изключително много, професоре.

Професор Ван Хелсинг извади голям дървен кръст и се обърна с лице към графа. Дракула изсъска и се сви, след това се загърна в наметката си. Но настъпи единия ѝ край, спъна се в мебелите и бутна масичката, на която имаше лампа. Димната експлозия стресна и двамата мъже.

Графът се закашля силно.

— След като с онзи адвокат... Джонатан Харкър... решихте, че знаете за какво става въпрос, вие, професор Ван... Хелсток...

По лицето на Ван Хелсинг се изписа досада. Граф Дракула продължи:

— Време ви е да напуснете това място... — за миг загуби дар слово — ... и да се върнете в малката си страна на дървените обувки.

— Казвам се Ван Хелсинг! — извика другият. — И може би се опитваш да кажеш нещо за родната ми Холандия, а, идиот такъв?

— Ах ти, нагло нищожество! — извика в отговор граф Дракула, без следа от акцент. — Имаш ли представа какъв впечатляващ талант стои пред теб?

— Виждам само един бездарен пияница, който не може да си спомни името си.

Разгневеният граф Дракула се обърна към светлината:

— Стокър! Уволни незабавно този задник!

Ван Хелсинг сграбчи наметалото на Дракула и го заметна над главата му, а Дракула на свой ред хвана Ван Хелсинг за яката. Двамата мъже се биха, докато графът не получи втори пристъп на кашлица.

— Глътнах зъб, по дяволите! — изрева той. Измъкна се от наметалото и удари силно Ван Хелсинг с опакото на дясната си ръка. От носа на професора шурна кръв.

Обезумял от гняв, той се приведе и се втурна към граф Дракула.

— Дръж се, глупако! Изцапа ми цялото сако с кръв!

Куинси Харкър стоеше в дъното на пищния театър „Лисеум“, построен в гръцки стил, и клатеше глава. Значи това беше великият актьор Джон Баримор от Америка. Препъваше се по сцената, облечен в евтино наметало на илюзионист. Очакваше по-достойно поведение и от Том Рейнолдс, който играеше Ван Хелсинг. Беше го гледал в ролята на Винегр в „Мадам Сенжен“. Но заради силната болка в този момент господин Рейнолдс беше забравил за колегиалността и си разменяше силни удари с олюляващия се Баримор.

Беше направо неприлично да ги гледаш. Театърът не беше боксов ринг. Имаше си специални правила за поведение, които трябваше да се спазват. Гледката на двама актьори, които се държат толкова неподходящо, само подкрепяше негативното обществено мнение за професията. Въпреки това Куинси знаеше, че е взел правилното решение, като последва съвета на Бесараб. Бесараб се държеше елегантно и професионално — точно такъв искаше да бъде и Куинси. Но срамният цирк, който се разиграваше на сцената, не беше единственото, което го притесняваше.

Брам Стокър — едър ирландски старец с посивяваща червеникава коса и брада — седеше на първия ред, удряше с бастуна си по пода и крещеше:

— Господа! Вие сте професионалисти!

Един по-млад мъж изскочи на сцената и се опита да разтърве двамата актьори, като викаше:

— Веднага престанете! Държете се детински!

— Той започна! — изръмжа Рейнолдс, покрил с кървави шепи носа си. Баримор се опитваше да се задържи на краката си.

— Господин Стокър, няма да търпя неподчинение от този глупак! Настоявам веднага да бъде уволнен.

— Господин Баримор, моля ви, дръжте се разумно.

— Разумно ли? Тук става въпрос за чест.

— Да не забравяме, че аз съм продуцент на тази пиеса — намеси се Хамилтън Дийн. — Аз решавам кой да бъде уволнен. Повторен кастинг ще ни докара ненужни разходи. Господин Рейнолдс остава.

— Тогава, господин Хамилтън Дийн, продуцент на боклуци, губите звездата на спектакъла!

С тези думи Баримор слезе от сцената.

Стокър се подпря на бастуна си и се изправи с усилие.

— Доведох ви тук от Америка заради огромното ми уважение към баща ви, Бог да даде покой на тревожната му душа. Той направи театралния си дебют точно на тази сцена. Престанете да се отнасяте към пиесата като към някоя от глупавите ви комедии. Имате възможност да се изявите като велик драматичен актьор тук, в Лондон. Можете да сте дори по-добър от Хенри Ървинг, но той поне се съсипа с пиянския си порок чак след като подсигури славата си. А вие сте на път да се самоунищожите, преди публиката да види пълния ви потенциал.

— Ще уволните ли този нещастник, или не?

— Категорично отказвам да го уволня. Господин Рейнолдс е лоялен член на трупата на „Лисеум“ повече от трийсет години.

— Тогава се качвам на първия кораб за Америка — отвърна Баримор. Обърна се и се заклатушка по пътеката.

— Господин Баримор, помислете, преди да направите каквото и да било — извика Стокър след него. — Дойдохте от Ню Йорк, защото там никой не иска да наеме пиян актьор в главна роля.

Джон Баримор се олюля леко, после се обърна към Стокър и каза:

— Мислите, че вашето предложение е единственото към мен, човек с такъв талант? Заминавам за Калифорния. Предложиха ми роля във филм. Запомнете думите ми: ще съжалявате за този миг до края на живота си.

Куинси беше гледал филми в киносалон в Париж. Евтино забавление. Намираше за изключително странно сериозен актьор да се

занимава с подобно нещо. Нямаше звук и артистите трябваше да преиграват, за да предадат посланията си.

Докато вървеше към вратата, Баримор се блъсна в Куинси.

— Гледай къде вървиш, момче! — каза той завалено.

— Извинявайте, господин Баримор.

Вратата на залата се тресна и великият Джон Баримор изчезна зад нея. Куинси беше като ударен от гръм.

Дийн и Стокър се взряха в него.

— Кой, по дяволите, сте вие? — попита Дийн. — Това е частна репетиция.

— Извинявайте, подраних, но имам насрочена среща с господин Хамилтън Дийн — отвърна Куинси.

— О, да. Вие кандидатствате за стажантско място. Как се казвате?

— Куинси Харкър.

Стокър реагира така, все едно беше глътнал муха.

— Правилно ли чух? — продължи Куинси. — Наистина ли един от героите на вашата пиеса е адвокат на име Джонатан Харкър?

— Да. И? — избоботи Стокър.

— Баща ми се казва Джонатан Харкър... и е адвокат.

Няколко минути по-късно Стокър, Дийн и Куинси се събраха в малкия кабинет на Стокър. Стените му бяха облепени с плакати от златните години на Хенри Ървинг в театър „Лисеум“. Стокър изглеждаше притеснен, когато Дийн подаде на Куинси книга с яркожълта корица, върху която с червени печатни букви бе изписано:

ДРАКУЛА от Брам Стокър.

— Герой от роман! Баща ми не ми е споменавал нищо — каза Куинси, докато прелистваше страниците. Най-накрая държеше в ръцете си доказателството за лицемерното отношение на баща му към изкуството. Колко очарователно. В ума на Куинси се надигнаха стотици въпроси. И все пак... Той прехапа език. Не искаше да създаде погрешно първо впечатление и да прояви същата липса на уважение към театралните правила за добро поведение като Баримор. Нисшият стажант никога не поставя под съмнение правотата на продуцента или режисьора на една пиеса, не и ако иска да си запази работата... А Куинси дори още не беше нает.

Стокър издърпа книгата от ръцете му.

— Това е нелепо! — изръмжа той. — Името на героя идва от Джоузеф Харкър, сценограф, който работеше при нас през 80-те години. Връзката с баща ви е чиста случайност.

— Доста голямо съвпадение, не мислиш ли, Брам? — намеси се Дийн.

— „Дракула“ е мой роман и историята в него е напълно измислена.

— Никой не твърди обратното — каза Дийн. — Въпреки че май си спомням, как ти твърдеше, че си организирал четенето ѝ в театъра, за да запазиш авторските си права. Все още не мога да разбера защо.

— Единственото, което трябва да разбереш, е, че авторското право е изцяло мое — озъби му се Стокър и след това изля гнева си върху Куинси: — Съжалявам, младежо, но в театър „Лисеум“ засега не се нуждаем от стажанти. Благодаря ви.

— Но, господин Стокър...

Стокър понечи да си тръгне, но Дийн постави ръка на рамото му и прошепна:

— Брам, изоставаме с графика. Всяка помощ за спектакъла ще ни дойде добре. Надхвърляме бюджета и въпреки това не ни достигат хора. Пък и останахме без главния си актьор.

Куинси скочи, осени го идея.

— Може да ви помогна във вашата дилема. — Двамата мъже се обърнаха. Това беше неговият миг. — А ако успея да ви доведем най-великия актьор на нашето време? За когото критиката казва: „Когато играе в пиеса на Шекспир, той преживява ролята, газии кръв и води истински битки.“

— За Бесараб ли говориш? — попита Дийн.

— Той ми е личен приятел. И съм убеден, че неговото име на афиша ще увеличи приходите ви и ще оправдае всички разходи, които ще направите оттук нататък.

Дийн повдигна вежда и започна да обмисля идеята.

Стокър почука с бастуна си по пода.

— Джон Баримор е звездата на тази пиеса. Той ще се върне. — И излезе от кабинета си, мърморейки: — Тези филми няма да доведат до нищо добро.

Когато Стокър вече не можеше да ги чуе, Дийн каза:

— Господин Стокър забравя, че Баримор ще пътува три седмици до Калифорния. Дори да реши, че е направил ужасна грешка, и да се върне с подвита опашка, дотогава ще сме фалирали.

— Бесараб е само на ден път, в Париж. За мен изборът е ясен.

Дийн се опита да улови погледа на Куинси. Моментът беше неловък.

— Човек на честната дума ли сте, господин Харкър? Мога ли да ви имам доверие?

— Със сигурност, господин Дийн.

— Добре. Тогава най-вероятно ще приемете поканата ми за вечеря — каза Дийн. — Мисля, че имаме да обсъдим доста неща.

13.

Фамилният девиз на семейство Стокър беше: *Quid verum atque decens*. Всичко, което е истинско и достойно! Бащата на Брам Стокър го беше наложил на всичките си седем деца, но на Брам напоследък му беше все по-трудно да го следва.

— *T'anarn an Diabhal* — изруга тихо той на родния си келтски. Надяваше се кльощавият младеж, Куинси Харкър, да си е тръгнал, преди той да напусне кабинета си. Но за голямо свое неудоволствие чу как момчето остана да говори с Хамилтън Дийн. Сигурно щяха да отидат в любимата кръчма на продуцента, „Йе Олд Чешър Чийз“, за да обсъдят Бесараб. Изглежда Дийн нямаше да се откаже от идеята. Стокър беше изключително методичен, дори когато на хората им се струваше, че сменя поприщата си хаотично. Всичките му действия бяха част от голям, добре обмислен план. Влизането на непредвидима личност като Куинси Харкър в картинката беше обезпокоително.

„Дракула“ бе последният шанс на Брам Стокър. Последна възможност да се докаже като писател; последен опит да изживее мечтата си. Синът му порасна и напусна семейното гнездо, вече нямаше какво да го задържи у дома. Дори красивата му съпруга не го караше да се чувства добре дошъл в къщата им, а и за Брам вече нямаше значение, че не намира любов в леглото ѝ. „Лисеум“ беше истинският му дом от години и той по-скоро би умрял, отколкото да позволи на някой като Хамилтън Дийн да го превземе.

Закуцука по сцената. Толкова представления, толкова спомени в тази велика зала, но и толкова много промени. Нямаше го вече великолепия сводест таван, който той така обичаше. В оркестрината бяха набутани два допълнителни реда. Ненавиждаше начина, по който Дийн превръщаше любимия му класически театър в някакво вариете. Нямаше нищо против новата индустриална епоха, но вярваше, че театърът е свята зона. Би ли се осмелил някой да модернизира великите готически катедрали на Венеция? Засмя се на тази мисъл. Вероятно Дийн би дръзнал. Дийн беше обсебен от съвременните

машинарии и бе осквернил театъра с тях. Инсталира безжична станция на Маркони^[1] с обяснението, че така артистите няма непрекъснато да изчезват, за да получават съобщенията си. Докара и новите прожектори-следачи на Едисон. Дори доведе прочутия театрален архитект Бърти Кру, за да направи нов дизайн на театъра и да „подобри акустиката“. Въпреки че презираше увлечението на Дийн по „новото и модерното“, Стокър осъзнаваше, че то носи по-големи печалби. Дийн прозря потенциала в романа му. Постановката на „Дракула“ и противопоставянето ѝ на успешните адаптации на „Франкенщайн“ и „Доктор Джекил и мистър Хайд“ щяха да им спечелят малко състояние. Стокър притежаваше театъра, а Дийн имаше пари: идеална комбинация. Но Стокър беше отдавна в развлекателния бизнес и знаеше златното правило: който плаща, поръчва музиката. Дийн отказваше да се вслуша в писателя. И защо да го прави? Щом знаеше толкова много, защо театърът му западаше?

Брам винаги бе искал да стане писател. За да почете родителите си и въпреки това да не изневери на себе си, когато беше млад, завърши право, но никога не престана да пише. Надяваше се преподавателите му да видят таланта му. След това можеше да убеди родителите си да му позволят да смени попрището. За нещастие това не се случи, засенчи го неговият приятел и състудент Оскар Уайлд. Съперничеството между двамата се пренесе и на територията на романтичните чувства. Брам винаги бе обичал от разстояние Флорънс Болкоум. Но Уайлд я ухажваше с ювелирни любовни стихове, от които коленете ѝ се разтреперваха.

Може би Флорънс се бе досещала, че Оскар предпочита компанията на млади мъже, защото прекрати връзката си с него и прие ухажването на Брам. Но с времето Брам осъзна, че изборът на Флорънс е бил мотивиран по-скоро от финансова сигурност, отколкото от любов. Той получи работа в адвокатска кантора, а Флорънс не искаше да рискува и да дели живота си с артистичен бохем. Копнееше да бъде част от висшето лондонско общество. Стокър поклати глава. Въпреки че отне дамата от Оскар, той продължаваше да копнее за неговия литературен статус. За да не полудее, остана с единия крак в света на литературата. Пишеше театрални критики за „Дъблин Мейл“ без пари. И след като похвали Хенри Ървинг в „Хамлет“, получи достъп до кръга на великия Шекспиров актьор в лондонското висше общество.

Скоро напусна работа и стана бизнес партньор на Ървинг и негов театрален мениджър. Това беше невероятен дар от живота, защото му позволяваше да изживее мечтата си чрез звездната слава на Ървинг. Флорънс беше сигурна, че това ще е един от многото провали на съпруга ѝ, но след като парите заваляха, промени отношението си. Семейство Стокър започнаха да се събират с хора като художника Джеймс Макнийл Уислър, поетът Франсис Федърстоун, сър Артър Конън Дойл. Оказаха се заобиколени от величия, но Брам знаеше, че само връзката му с Ървинг му отваря вратите към елита. Колкото и да го умоляваше, Ървинг никога не се съгласяваше да постави някоя от пиесите му. Въпреки че Стокър не жалеше сили и труд, за да ръководи всичките му дела, дори и аферите му с жени, Ървинг не обръщаше внимание на литературните му опити и не му помагаше с нищо.

Накрая Стокър получи своя шанс да се окаже в центъра на вниманието. През 1890 година Оскар Уайлд се отклони от обичайния си стил и написа готически роман — „Портретът на Дориан Грей“, който постигна незабавен успех. След това някогашният приятел и съперник на Брам внезапно бе арестуван и съден по обвинения в непристойно поведение. С надеждата да се възползва финансово от последната литературна мода, Стокър последва примера на Уайлд, Мери Шели и Джон Полидори^[2]. През лятото на 1816 година прочутият поет лорд Байрон предизвика гостите на парти в дома му да напишат история на ужасите. Предполагало се, че двамата най-утвърдени автори, присъстващи там, лорд Байрон и Пърси Шели, ще бъдат победители в състезанието. Никой не очаквал съпругата на Пърси, Мери Шели, и доктор Джон Полидори да надминат останалите. Така в онази вечер се родили романът „Франкенщайн“ и разказът „Вампирът“. Двата най-неопитни автори написали две изключително успешни произведения. Брам обожаваше всички тези готически истории на ужасите и непрекъснато се опитваше да се издигне на тяхното ниво. Получи възможност за това, когато пратиха Уайлд в затвора и в литературния свят зейна празнина. Реши, че е време да излезе от сянката на Ървинг и Уайлд. Не се възползваше от ситуацията, просто вярваше, че усърдната му работа трябва все някога да даде резултат.

Не се учуди, че неговият редактор и издателят му не споделяха ентузиазма му; Брам вече беше публикувал успешни биографични и

справочни книги. Но липсата на всякаква подкрепа от страна на Флорънс го свари напълно неподготвен. Тя смяташе, че той си губи времето, като се опитва да пише истории на ужасите, и че няма талант за това. Така той с тъга осъзна, че е напълно сам в опитите си да стане успешен романист.

Разсъждавайки над това, Стокър прозря, че трябва да си намери друг редактор и нов издател за романа. Беше сигурен, че досегашните са искали да се провали с надеждата, че „ще се осъзнае“ и ще започне да пише пак само документални книги. Кретените не само че бяха променили заглавието от „Немъртвият“ на „Дракула“, ами бяха изрязали и много важни страници от книгата. Стокър беше готов да се обзаложи, че Уайлд никога не е бил цензуриран. Нещо повече, неговият редактор изобщо не се бе опитал да популяризира „Дракула“ сред последователите на Уайлд. И, разбира се, обвиняваше единствено него за слабите продажби.

След толкова години Брам още се чувстваше засенчен от някогашния си приятел. Дори и от затвора, а по-късно — и от отвъдното, Уайлд беше много по-успешен писател от него. „Дориан Грей“ се продаваше по-бързо, отколкото го печатаха. Стокър се бе надявал, че Ървинг ще похвали публично „Дракула“. Вместо това той нарече романа „ужасен“ и с една дума уби ентусиазма му, за което Стокър никога не му прости.

Ървинг умря няколко години по-късно, преди който и да е от двамата да успее да се извини. Завеща театър „Лисеум“ на Стокър, за негова най-голяма изненада. Най-накрая имаше пълен контрол над нещо. Но без името на Хенри Ървинг представленията не привличаха много публика. Постепенно най-добрите от трупата се преместиха в други театри. „Лисеум“ се обезкървяваше финансово и напрежението беше непоносимо. Стокър получи удар.

Беше наясно, че се намира в последното действие от своя живот и му остава само още една възможност да популяризира романа си. Театралната версия на „Дракула“ трябваше да стане хит, за да увеличи продажбите на книгата. Ако пиесата пропаднеше, заради разклатеното си здраве той нямаше да доживее да напише нов роман. Не искаше да остане безлична бележка под линия в бляскавата биография на Ървинг. Трябваше да вкара съставката на успеха в представлението, а не Хамилтън Дийн или Куинси Харкър.

Огледа празните седалки, облицовани с червен плюш. Трябваше да ги напълни. Трябваше да върне Баримор и да установи контрол върху пиесата си. Истинска ирония на съдбата беше, че можеше да използва дяволската безжична станция на Дийн, за да изпрати телеграма до Саутхемптън и да помоли Баримор да не заминава за Америка. Той беше звездата, която искаше. Вече нямаше нито желание, нито време за компромиси.

[1] Става въпрос за телеграф. През 1897 година Гилермо Маркони, изобретателят на радиотелеграфията, основава своята „Безжична телеграфна и сигнална компания“, след като Британското правителство му дава патент за изобретението и на територията на Обединеното кралство. — Б.пр. ↑

[2] Джон Уилям Полидори (1795–1821) — лекар от италианско-английски произход, който пише вампирски истории. Най-успешният му разказ е „Вампирът“ (1819), първият текст на английски, посветен на тази тема. — Б.пр. ↑

14.

Камбаната на кулата на амстердамската Западна църква удари в далечината за пореден път. Биеше на всеки петнайсет минути. Старецът вече не я забелязваше, беше се превърнала в обичаен шум. Напоследък обаче звукът ѝ бе станал по-силен, сякаш за да го дразни, докато отмерва минутите до края на живота му. Повечето дни прекарваше сред книгите си в апартамента си на третия етаж на „Хаарлемер Хоутуинен“, загледан през прозореца към канала Принсенгракт. Единствената му връзка със света беше купчината вестници, които му доставяха в края на всяка седмица заедно с хранителните продукти.

Старецът си сложи очилата и взе „Таймс“. Някакъв французин поставил нов рекорд в авиацията. Възрастният мъж поклати глава. Не им беше работа на хората да летят. Дори в гръцката митология имаше предупреждение — историята за Икар, който се издигнал прекалено близо до слънцето. Поуката от тази легенда важеше и до днес: *Гордостта води до падение*. Новата индустриална епоха извади наяве човешката самонадеяност. Старецът обърна вестника и се загледа в светската страница. Обикновено не си правеше труда да чете за вечеринките на висшата класа, но едно заглавие привлече погледа му:

БИВШ ШЕФ НА ПРИЮТА ЗА ДУШЕВНОБОЛНИ В УИТБИ УМИРА В ПАРИЖ

Сбръчканият пръст на стареца започна да следи текста, ръката му трепереше. Сърцето му биеше силно, подозренията му се потвърдиха, когато прочете името на жертвата: доктор Джак Сюард.

Нямаше много подробности около смъртта му, била следствие от пътен инцидент с каляска. Какво е търсил Джак в Париж? Възрастният мъж погледна отново датата. Джак бе починал почти преди седмица.

Колко дълго вестникът е пътувал към него? По дяволите! Прелисти и другите вестници, намери последните броеве на „Льо Тон“ и в един от тях откри статия от деня след смъртта на Джак. Прочете я доколкото можа, защото беше позабравил френския. Нямаше кой знае какво значение, в нея не се съдържаха нови подробности. Паднала гъста мъгла, кочияшът не успял да спре и Джак загинал пред театър „Одеон“. Нещастен случай.

Старецът тъкмо се канеше да затвори вестника, когато една подробност привлече вниманието му. Цитираха свидетел, който видял две жени да се качват в каляската, докато тя се отдалечавала от мястото на катастрофата. От полицията обаче твърдяха, че свидетелят сигурно бърка, като казва, че каляската нямала кочияш.

За френските власти това може да беше незначителен детайл, но за възрастния мъж бе сигнал за опасност. Винаги бе вярвал, че няма нещастни случаи.

— *Nij leeft... Той е жив* — прошепна той и сърцето му заби силно от страх. Усети остра болка в челюстта си, сякаш го бяха промушили с нагорещен нож.

Само след секунди усети стягане в гърдите. Посегна към джоба си за металната кутийка с хапчета. Лявата му ръка стана напълно безчувствена. Пръстите на дясната трепереха, докато се опитваше да отвори капака. Онази с косата стисна още по-силно и го принуди да изпусне таблетките на килима. Старецът отвори уста, за да извика от болка, но от сухите му устни излезе само скимтене. Падна от стола на пода. Ако умреше тук, тялото му нямаше да бъде открито, докато момчето с доставките не се върне следващата седмица. Щеше да се разлага сам и забравен. Грабна едно хапче нитроглицерин, сложи го под езика си и зачака да подейства. Игривите пламъчета в камината хвърляха зловещи отблясъци по изцъклените стъклени очи на препарирани птици и животни, наредени из цялата стая. Всички бяха вторачени в него.

След няколко минути той усети как кръвта се връща към крайниците му и ги затопля. Смъртта отпусна хватката си. Сълзящите му очи се насочиха отново към вестника. Знаеше, че не му е писано да умре от нещо толкова банално като сърдечен удар. Бог си имаше причина да го остави жив. Събра силите, които му бяха останали, и се надигна на стола. Сетне се изправи решително.

15.

Куинси не помнеше как стигна от Лондон до пристанището край манастира в Дувър, нито колко време е чакал ферибота до Кале. През всичките двайсет и четири часа носът му беше забит в романа на Брам Стокър. Продължи да обръща страниците и докато пътуваше с влака на Северната компания от гара Фретун в Кале до Северната гара в Париж.

Комбинацията на Стокър от повествование в първо лице, дневник и кореспонденция му се стори уникална и въпреки че образът на оживялото мъртво чудовище му изглеждаше напълно нереалистичен, той беше заинтригуван от Дракула — създание, изтъкано от противоречия; трагичен герой, символ на чистото зло, мрачен ловец, който накрая се превръща в жертва. Но пък да прочете книга, в която това чудовище и баща му бяха главните персонажи, си беше сюрреалистично преживяване. Бяха споменати дори родният му дом в Ексетър и начинът, по който баща му е наследил юридическата кантора на Хокинс. Беше обиден от намеците на Стокър, че майка му не е била съвсем невинна в отношенията си с вампира. Продължи да чете и гневът му утихна. Накрая Стокър реабилитираше добродетелта на майка му, като ѝ даваше възможност да помогне на групата смелчаци, които залавят и унищожават Дракула. Странно, никога не бе смятал баща си за герой. Но сигурно имаше причина Стокър да избере родителите му за първообрази на главните си герои и се надяваше, че следващия път, когато се срещне с автора, той ще бъде по-склонен да отговори на въпросите му.

Куинси беше развълнуван от перспективата да използва сценичната адаптация на „Дракула“ не само като възможност да докаже, че може да успее в театралния бизнес и да демонстрира възможностите си като актьор, но и като шанс да се реабилитира пред Стокър като достоен член на трупата на „Лисеум“.

— Добре дошли, мосю Харкър! — Антоан, мениджърът на театър „Одеон“ очакваше Куинси, който пристигна малко след четири часа. Младежът се изненада от топлия прием, който нямаше нищо общо с посрещането му преди седмица.

Антоан му стисна ръката.

— Как беше воаяжът ви до Лондон?

— Наситен със събития — отвърна Куинси. — Тук ли е мосю Бесараб?

— Не, боя се, че още никой от актьорите не е пристигнал. Трябва да са тук чак след два часа.

Куинси очакваше това. Извади „Дракула“ от чантата си. Под предната корица на книгата имаше запечатан плик.

— Ще се погрижите ли господин Бесараб да получи това?

— Лично ще му го предам.

След като изпрати с поглед Антоан, който потъна във вътрешността на театъра, Куинси тръгна към Латинския квартал, за да намери къде да преспи. Прозя се и повлече крака по калдъръмената улица. Не беше спал, откакто тръгна от Лондон. Щеше му се да намине към театъра след представлението, но знаеше, че в мига, в който главата му докосне възглавницата, ще е мъртъв за света.

Същата нощ сънува как името му се появява на афишите до това на Бесараб. Събуди се на сутринта освежен и изгарящ от желание да разбере какво мисли Бесараб за писмото и книгата. Всичко зависеше от неговата реакция. Нямаше търпение да отиде в театъра вечерта и да се срещне лице в лице със съдбата. Облече се набързо, излезе да потърси закуска и мина покрай театъра. Знаеше, че Бесараб още не е дошъл, но му се прииска да се спре и отново да си помечтае.

През следващите няколко часа скита из парижките улици и непрекъснато премисляше романа на Стокър. Чудеше се дали авторът е гениален създател на герои или Дракула има прототип. Според Стокър той бил румънски благородник. Хрумна му, че ако Дракула наистина е съществувал, Бесараб може би знае неговата история. Добрият продуцент би се запознал възможно най-подробно с историческата личност, за да впечатли потенциалната си звезда. С тази мисъл в главата Куинси се озова на булевард „Монпарнас“, където близо до университета имаше доста добри книжарници.

Два часа и три книжарници по-късно намери само едно копие на романа на Стокър. Изглежда, книгата не е била добре приета. Куинси започваше да се бои, че е заложил на погрешния кон. Влезе в четвърта книжарница, известна с това, че продава заглавия от целия свят. Там с изненада откри две книги за Дракула, преведени от немски. По-тънката беше всъщност епична поема със заглавие „Историята на кръвожадния луд Дракула от Влахия“. Другата, по-дебелата, се казваше „Ужасяващата и напълно невероятна история на злия кръвосмучещ тиран княз Дракула.“

Как може германците да слагат толкова дълги заглавия на произведенията си?

Предположенията на Куинси се оказаха верни: вампирът на Стокър граф Дракула беше създаден въз основа на реална историческа личност. Макар че се опитваше да пести парите си, Куинси купи и двете книги, за да проучи героя. Може би щеше да му се наложи да пропусне няколко хранения, но жертвата бе наложителна. Искаше да знае всичко за мистериозната личност.

Отби се в офиса на Френската кабелна телеграфна компания на булевард „Сен Жермен“, за да прати телеграма на Хамилтън Дийн и да му съобщи за невероятното си откритие в книжарницата. Прекара по-голямата част от деня на любимата си каменна скулптирана пейка до изкуственото езеро в Люксембургската градина, зачетен в историческите разкази за княз Дракула. Така дълбоко потъна в натуралистичните описания на диaboличния благородник, че не усети как слънцето залязва. Осъзна го чак когато вече не можеше да различава буквите в тъмнината. Беше почти осем часът! Втурна се към театъра и там веднага потърси Антоан.

— Мосю Харкър, Бесараб ви очакваше тази вечер. Помоли ме да ви дам безплатен билет за представлението.

Куинси беше в екстаз — имаше възможност да гледа за втори път „Ричард III“, и то само седмица по-късно. Този път, докато наблюдаваше Бесараб на сцената в ролята на краля, си даде сметка, че с лекота би изиграл и Дракула. Персонажите си приличаха: горди воители, лукави, амбициозни, жестоки и в същото време чаровни. Стори му се, че се е пренесъл в петнайсети век и е застанал лице в лице със

самия жесток княз. Тази мисъл го накара да потръпне. Дракула беше набил на кол четиридесет хиляди души. Куинси дори не можеше да си представи ужасните страдания на нещастните жертви. Престъпленията на Ричард III бледнееха в сравнение с тях. Княз Дракула сигурно е бил садистичен маниак като Джек Изкормвача. Но Джек беше достатъчно „милостив“ да прерязва гърлата на жертвите си и те умираха, преди да ги разкъса.

След представлението Куинси отиде зад кулисите. Там кипеше оживена дейност, тъй като сценичните работници събираха декорите. Трупата на Бесараб беше в Париж само за седмица, затова и цените на билетите бяха толкова високи. Моментът можеше да се окаже много подходящ. Куинси стигна до гримьорната на Бесараб, пое дъх и почука.

— Господин Бесараб?

— Влез — чу се отвътре.

Куинси намери Бесараб облечен в сатенен смокинг в черно и червено. Изрязваше статии за себе си от купчина вестници и ги подреждаше, внимателно в класьор.

— Виждам, че сте намерили критичните отзиви за представлението ви.

Бесараб се усмихна.

— Никога не забравяйте, господин Харкър, че само бездарниците смятат арогантността за срамна.

— Да, сър.

Куинси долови силната миризма на храната на масата, където предната седмица стоеше чаеният сервиз. Гладуването се оказа по-трудно, отколкото си бе представял. Надяваше се Бесараб да не чуе куркането на червата му.

След като подреди изрезките, именитият актьор се пресегна назад към дървеното си сандъче с гримове и извади романа „Дракула“.

— Прочетох книгата, която сте ми оставили.

Куинси беше впечатлен от бързината.

— И какво мислите?

— Доста странно заглавие.

— Направих някои проучвания — каза Куинси и извади гордо немските книжки от чантата си. — Заглавието ще ви се стори

подходящо, когато разберете, че през петнайсети век наистина е живял румънски княз на име Влад Дракула. Бил е страхотен злодей.

— Не бих го нарекъл злодей — отвърна Бесараб. — Той е един от бащите на моята нация.

Куинси се усмихна. Парите, които инвестира в книгите, като се отказа от храна, бяха на път да му донесат дивиденди. Бесараб прекоси стаята и се вмъкна зад паравана до големия куфар. После сякаш прочете мислите на Куинси и махна с ръка към сервираната храна:

— Заповядайте, почерпете се.

— Благодаря. — Куинси се опита да не звучи много нетърпеливо. Но пребори смущението си и седна. Докато Бесараб сваляше смокингa си, той отхапа от вкусното печено пилешко. Беше най-хубавото, което бе опитвал.

— Прекрасно е. Какво е?

Изведнъж някаква силна подправка опари небцето му и цялата му уста пламна. Закашля се и ръцете му затърсиха чаша вода, за да потуши огъня.

— Не — каза Бесараб, — водата ще послужи като гориво на подправката. Хапни малко ориз.

Куинси изпълни нареждането и с учудване откри колко бързо оризът потуши лютивината от подправката в пилешкото. След миг опита отново от храната, като този път си взе и ориз заедно с месото.

— Нарича се паприкаш, популярно ястие в моята страна.

— Много е вкусно — отвърна Куинси между две хапки. — Предполагам, че ще си вземете почивка, след като ангажиментът ви в Париж приключи. В Румъния ли ще се върнете?

— Не съм решил какво да правя. Имам покана от мадридски театър. Но още не съм я приел.

Куинси се опита да потисне усмивката си. Не можеше да повярва на добрия си късмет.

— Значи смятат Дракула за баща на вашата нация? Прочетох, че избил хиляди и пиел кръв.

— Древен езически ритуал. Казват, че който пие от кръвта на враговете си, поглъща и силата им заедно с нея.

— Ами преводът на името му? — продължи Куинси. Прелисти страниците, за да намери откъса и да го прочете на Бесараб: — Син на дявола.

— Истинският превод е „Син на дракона“. Баща му е бил рицар от католическия Орден на Дракона, клел се е да защитава християнството от мюсюлманите. Драконът е символ на дявола за Източното православие. Оттам идва и объркването.

Бесараб се опитваше да се пребори с вратовръзката си пред огледалото. Куинси знаеше как се връзва, беше виждал майка си да помага на баща му. Без да се замисли, прекоси стаята и помогна на Бесараб да оправи аксесоара.

— Предполагам, че и тук истината е относителна и зависи от гледната точка. Въпреки всичко този Дракула е доста интересна личност, не мислите ли?

Сякаш мина цяла вечност, докато Бесараб се взираше в него и обмисляше отговора си.

— А, дойдохме си на думата. Искате да изиграя Дракула на сцената. А вие без съмнение ще играете баща си Джонатан Харкър, нали?

— Винаги е искал да следвам стъпките му.

Бесараб се засмя и сложи внимателно ръка върху рамото на Куинси.

— Впечатлен съм от амбицията ви, млади ми Куинси. Изминахте пътя от обещаващ стажант, през продуцент до звезда само за седмица. Очевидно сте човек, с когото трябва да се съобразяват.

— Прочетохте ли писмото ми? Ще дойдете ли в Англия?

Бесараб взе шапката, ръкавиците и бастуна си. Куинси се проклмнаше, че показва нетърпение. Не можеше да понесе забавянето на отговора от страна на Бесараб.

Великият актьор се обърна към него.

— Не обещавам нищо. Предпочитам да играя англичани. Умират много живописно. Изградил съм кариерата си с роли на красиво умиращи англичани.

Двамата отново се засмяха. Напрежението напусна стаята. Куинси винаги бе искал да има такива отношения с баща си.

— Ще гледам късно представление във „Фоли Берже“ — каза Бесараб. — Бихте ли дошли с мен?

Добър знак! Куинси винаги бе искал да посети това парижко вариете с лоша слава, известно с екзотичните си представления. Веднага се съгласи.

— Ще обсъдим предложението ви на няколко питиета — каза Бесараб.

Куинси мобилизира целия си самоконтрол, за да не заподскача от радост.

Тръгнаха на север към 18-и арондисман^[1]. Бесараб го разпитваше за постановката на „Дракула“, театъра, сроковете и дори заплащането. Куинси най-накрая се отпусна достатъчно, за да зададе и той въпрос.

— Чудя се нещо. В моите книги често се споменава една дума, която ми се струва, че е румънска. Понякога наричат Дракула Цепеш. Знаете ли какво означава?

Бесараб се извърна внезапно към Куинси, по лицето му бе изписан леден гняв. Мушна го с бастуна в гърдите, за да подчертае думите си.

— Това е лошо прозвище, използвано от политическите врагове на Дракула, за да го дискредитират. Никога не го споменавай повече!

Направи няколко крачки, спря и се обърна. За радост гневът му се бе стопил и отново беше същият чаровник като преди, сякаш осъзнал, че е бил прекалено груб с наивния младеж.

— Цепеш означава „набивач на кол“ — каза Бесараб с извинителен тон.

[1] Арондисман — административна единица на Париж, квартал.
— Б.пр. ↑

16.

Грифонът на Флийт Стрийт го наблюдаваше. От прозореца в кабинета си Джонатан го виждаше как стои пред бариерата на Темпъл, взира се в него и го преценява. На това място някога имаше каменна арка, която маркираше границата между Флийт Стрийт и „Странд“. Намираше се близо до Темпъл, някогашното лондонско средище на рицарите тамплиери. Днес тук се помещаваше гилдията на юристите и районът беше известен като Юридическия квартал. През осемнайсети век набивали отрязаните глави на предателите върху металните остриета на върха на арката. Тя бе премахната през 1878 година. Две години по-късно на нейно място издигнаха паметник — 12-метров пиедестал наред Флийт Стрийт с качен върху него черен грифон. Грифонът на Флийт Стрийт. Една от многото юридически кантори в околността беше „Хокинс и Харкър“.

Смъртта на Джак Сюзард отрезви Джонатан и го прати в Лондон. Той прекара два дни в кантората си в опит да свърши необходимата бумащина, свързана с последните желания на Джак. Задачата никак не беше лесна. Процъфтяващата някога юридическа фирма на Джонатан вече не можеше да си позволи друг служител, освен него самия. Дори нямаше да може да държи кантора на Флийт Стрийт, ако Питър Хокинс не беше купил сградата през 70-те години на XIX век. По ирония на съдбата юридическите фирми, наематели на другите етажи, осигуряваха единствения сигурен доход на Джонатан. За да се справи с досадната задача да организира пръснатия живот на Джак, Джонатан често отскачаше до кръчмата „Мууни и син“ на изток от Флийт Стрийт.

Чудеше се дали не си губи времето, като урежда книжата на Джак. Не се бяха чували от години. Потъналият в наркотиците Джак си беше внушил, че техният демон е още жив, и настояваше да говори с Мина. Джонатан го изхвърли от живота си. Но Мина не биваше да разбира за това. Джонатан все очакваше да получи писмо от друг адвокат, който го уведомява, че вече не е изпълнител на завещанието

на Джак. Но тъй като такова писмо не дойде, негов дълг като член на адвокатската гилдия бе да изпълни последните желания на някогашния си приятел.

На третия ден Джонатан се събуди от пианска дрямка и намери телеграма в кантората си. Съзнанието му още беше замъглено, когато я отвори и прочете, че има промяна в предсмъртните желания на Джак Сюард. Авторът на телеграмата твърдеше, че бил свидетел на устна поправка в завещанието, според която Сюард настоявал да бъде погребан, вместо тялото му да бъде дарено за целите на медицината. Джонатан се почувства донякъде облекчен, тъй като първоначалното намерение на Джак никога не му бе харесвало. Неизвестният благодетел бе изпратил и пари в „Чайлд енд Ко Банкърс“, една от най-старите частни английски банки, намираща се в подстъпите на Флийт Стрийт. По-нататък в телеграмата се казваше, че Джонатан трябва да използва тази сума за транспортиране на тялото на Джак до Лондон и за покриване на разноските по погребението. Остатъкът е такса за услугите му. Нямаше никакви доказателства, че благодетелят казва истината, но Джонатан вярваше, че е правилно да постъпи, както му нарежда. Авторът на телеграмата настояваше Джак да бъде погребан в Хампстед до гробницата на семейство Уестенра. Сюард най-накрая щеше да намери вечен покой до жената, която обичаше. Джонатан се зачуди кой ли е този благодетел и как Сюард се е запознал с него.

Винаги бе изпитвал вина за държанието си към Джак при последната им среща. Трябваше да се опита да му помогне, но гледката, която представляваше старият му приятел, го потресе и той не можа да действа разумно. Джак му напомняше за пътешествието му до ада, от което никой от тях не се завърна изцяло. Джонатан огледа празния си кабинет и си спомни първата си среща с Джак Сюард. В този ден животът му се промени завинаги.

— Доктор Джак Сюард — поправи го niskият мускулест мъж, когато се изправи, за да се здрависа с Джонатан Харкър.

— Доктор Сюард е приятел на семейство Уестенра — добави набитият адвокат Питър Хокинс и седна обратно на кожения си стол в кантората.

— Дошъл е да лекува господин Ренфийлд.

— Какво се е случило с господин Ренфийлд? — попита Джонатан.

— За нас е още пълна загадка — отвърна Хокинс. — Намерен е гол в снега в гробище в Мюнхен.

— Мюнхен?

— Предполагам, че е минавал оттам на връщане от среща с клиент.

— Когато го намерили, бил в истерия, крещял и повтарял стихове, написани под една скулптура — добави доктор Сюард.

— Господин Ренфийлд имаше навика да цитира Библията — каза Джонатан.

— Не и по този начин — намеси се Хокинс. — Крещял е откъс от „Откровение на Йоан“ и твърдял несвързано, че погледнал Дявола в очите.

— Мили Боже, какво би могло да предизвика такъв пристъп?

— Няма как да сме сигурни, докато не започнем да го лекуваме в клиниката ми в Уитби — отговори доктор Сюард. — Междувременно мога само да предполагам, че е станал свидетел на невероятни ужасии и умът му е прибягнал до халюциниране на някакъв дяволски образ като начин за потискане на реалността. Не се тревожете, болницата ми е най-добрата в цяла Англия.

— А междувременно, господин Харкър — добави Хокинс, — имам нужда от вас, за да продължите работата на господин Ренфийлд.

— Аз ли? Но аз съм само чиновник.

— Не бъдете скромни, никак не ви отива — засмя се Хокинс. — От известно време сте много повече от чиновник за тази кантора. В годината, през която работите за нас, бяхте много полезен, а в много случаи направо незаменим. Най-вече по делото с двете момичета. Те ви дължат живота си, а публичността на случая ни доведе много клиенти. Партньорството ви с онзи господин Мърей от „Дейли Телеграф“ беше проява на юридически гений. Големите адвокати трябва да разбират не само от право, но и от политика, и от четвъртата власт.

Джонатан се усмихна.

— Не знам какво да кажа. Благодаря ви.

— Знам как най-добре да ми благодарите. Като се явите пред комисията и вземете адвокатския си изпит в петък...

— Ами ако се проваля на изпита? — попита Джонатан.

— Не се и съмнявам, че ще го вземете. И веднага щом това стане, ще имам нужда от цялата ви енергия, за да помогнете на бившия клиент на господин Ренфийлд. Той е източноевропейски княз и трябва да довърши някои имотни сделки тук, в Лондон. Не можем да си позволим да загубим такава поръчка.

— Значи княз, а, господин Хокинс? — намеси се Сюард. След това се обърна към Джонатан. — Май трябва да ви поздравя, господин Харкър.

Джонатан дори не се бе надявал на такъв обрат. Нямаше търпение да каже на годеницата си Мина. Тя работеше от другата страна на улицата, в „Дейли Телеграф“. Веднага щом успееше да се откъсне, щеше да изтича при нея. Ще я заведе на вечеря, за да отпразнуват повишението му. Това беше паметен случай. Срещата с княза можеше да промени живота им завинаги.

— Ето книгата, които трябва да вземете със себе си — каза Хокинс и подаде на Джонатан кожена папка. — Останалите вече са пратени на княза.

Хокинс потупа Джонатан по рамото, върна се на бюрото си и запали пура.

— Осмелявам се да отбележа, господин Харкър — започна Сюард, когато след минута двамата излязоха на Флийт Стрийт, — че за мен ще е чест да ми гостувате днес на вечеря. Много ще ми помогнете, ако ми разкажете повече за господин Ренфийлд — какъв е бил преди нервния срыв. И тъй като денят е паметен за вас, ще отворя най-хубавото шампанско от избата си и ще празнуваме.

— Имате ли нещо против да доведа и годеницата си?

— За мен ще е удоволствие да се запозная с нея и, надявам се, тримата бързо да се сприятелим.

След като стисна ръката на Сюард и се сбогува с него, Джонатан отвори с любопитство папката, която Хокинс му бе дал, и прочете името на благородния си клиент:

— Дракула.

Шокира се от начина, по който прозвуча гласът му в празната кантора. Не беше произнасял това име от двайсет и пет години. Почувства гаден вкус в устата си. Споменът за Дракула не го оставяше на мира и издигаше стена между него и семейството му. Кървясалите

очи на Джонатан се спряха върху рамкирана снимка на бюрото му. На нея бяха Мина и малкият Куинси.

Куинси. Не искаше да кръщава така сина си, но Мина настоя от уважение към загиналия им приятел. Джонатан винаги бе искал съпругата му да е щастлива и се съгласи, без да спори. Не че не искаше името на господин Морис да бъде продължено. По-скоро му се щеше синът му да няма нищо общо с ужасното минало, което той самият усърдно се опитваше да забрави.

След раждането на Куинси Джонатан придоби усещане за пълнота в живота си и за известно време успя да потисне ужаса, който бе преживял. Куинси беше най-невероятният дар на съдбата. Искаше най-доброто за него и работеше непрекъснато. Къде остана малкото момченце, което толкова го обичаше някога? Което го чакаше спотаено в храстите пред входа на къщата, докато Джонатан не се появи на пътеката към дома. Тогава Куинси изскачаше, хвърляше се върху него и го задушаваше с прегръдките си.

Джонатан започна да остарява, а Куинси порасна. Вече беше болезнено ясно, че за последния четвърт век Мина не остаряла и с един ден. Много мъже му завидваха, защото искаха и техните съпруги да останат завинаги млади и красиви. Но цената беше прекалено висока и Джонатан не можеше да я понесе. Макар Мина да не се бе променила никак на външен вид, вътре в себе си вече не беше същата. Стана ненаситна в спалнята. И от това повечето мъже не биха се оплакали, но за Джонатан беше физически невъзможно да издържа на темпото ѝ. Скоро тя започна да му напомня на трите вампирки от замъка на Дракула. Толкова се срамуваше, че първото му сексуално преживяване беше с тях, а не с любимата му съпруга. Когато с Мина се ожениха малко след бягството му от Дракула, всепоглъщащата вина му пречеше да консумира брака си. Вината го измъчва до онази съдбовна нощ, когато синът му беше на около тринайсет години. Докато Джонатан се опитваше да се люби с жена си, тя се изпусна, че Дракула е отнел девствеността ѝ. Дракула, който имаше вековен опит, беше въвел Мина в лоното на страстта. Бе оставил такъв дълбок отпечатък у нея, че колкото и да се старееше, Джонатан никога нямаше да бъде на нивото му. Много пъти в кръчмите беше чувал едно изречение, в което напълно вярваше: „Мъжът, с когото жената сподели първото си сексуално преживяване, винаги ще остане най-близък до сърцето ѝ.“

Огорчението и вината на Джонатан се засилваха, желанието на Мина през годините само нарастваше, а лицето ѝ оставаше красиво като на младини. Бутилката беше единствената му утеха.

Джонатан премигна, за да се отърве от появилите се в очите му сълзи, и продължи да се взира във фотографията. Беше се опитал по свой си начин да предпази сина си. Безопасността на Куинси беше негова отговорност. Но колкото повече затягаше хватката, толкова повече синът му се изплъзваше. По горчива ирония на съдбата Джонатан също мразеше баща си заради строгото му пуританско възпитание. През последните няколко години виждаше същата омраза в погледа на Куинси. Знаеше, че се е провалил във всичко. В работата си. В брака си. Във възпитанието на сина си. Пред приятелите си.

Погледна през прозореца към пететажната сграда с думите „Дейли Телеграф“, изсечени в един от камъните на фасадата ѝ. Колко различен би бил животът им, ако бе имал късмета да се провали на адвокатския изпит. Тогава нямаше да замине за Трансилвания.

Мина заряза журналистическата си кариера, когато Джонатан наследи правната кантора от Питър Хокинс. Със социалните умения, които бе научила от Луси, тя с лекота се вписа в светския живот. Организираще партита, обличаше се елегантно и учеше и Джонатан да го прави. Скоро се превърна не само в негов говорител, но и в предана съпруга, която не жалеше сили за неговото издигане в обществото. Последните ѝ думи към него преди три дни бяха: „Извинявай, Джонатан. Обичам те. Винаги съм те обичала. Колко пъти трябва да ти го повтарям?“

Беше жертвала собствените си мечти и амбиции заради него. Без Мина той нямаше да придобие изтънчеността, която да го издигне над еснафския му произход. Нима не беше това определението за истинска любов — да се жертваш заради другия? Мина предпочете да изживее мечтите си чрез Джонатан. Превърна се в истинска викторианска съпруга — нещо, което ненавиждаше — за да може той да успее. Ами ако в един миг бе предпочела демона вместо него? Ако не беше тя, те никога нямаше да открият и унищожат Дракула.

Джонатан запрати бутилката с уиски към облицованата с махагон стена.

— По дяволите! Какъв глупак съм!

Погледна си часовника: ако побързаше, щеше да хване влака в 10,31 за Ексетър и да се върне при Мина. Стига тя все още да искаше да го приеме. Нямахше да я вини, ако му откаже, но трябваше да се опита да я спечели отново. Може би заедно щяха да заминат за Париж при Куинси. Имаше нужда да се види със сина си. С разрешението на Мина щеше най-накрая да му разкрие всички семейни тайни. Щяха да свалят картите и — ако все още бе възможно — да си простят и да продължат напред. Дължеше този нов подход на стария си приятел Джак. Така смъртта му нямаше да е напразна. Джонатан заключи външната врата и тръгна по Флийт Стрийт към „Странд“, за да потърси файтон, който да го откара до гара „Черинг Крос“. Трябваше да се маха от тази улица, за да не се поддаде на изкушението. *По дяволите!* Наоколо не се виждаше нито един файтон. Не бяха минали и двайсет минути, откакто разби бутилката си с уиски, а вече беше жаден. Сети се за наполовина пълната бутилка в чекмеджето на бюрото, която пазеше за „спешни случаи“. Колко слаб беше станал. Трябваше незабавно да вземе файтон.

Забеляза пищна, украсена със злато черна каляска без кочияш, оставена напълно без надзор — странна гледка по това време на нощта.

Двама млади влюбени излязоха, залитайки, от кръчмата и започнаха страстно да се целуват. Забеляза как момичето примираше и при най-лекото докосване на мъжа. Ожадня още повече. Не можеше да преброи колко пъти се беше оказвал в същото положение. После решаваше, че въпреки всичко все още обича Мина и иска да е с нея, извиняваше ѝ се за всичките си грешки и прощаваше нейните. След това реалността отново го връхлиташе. Рано или късно двамата се озоваваха сами в леглата си и всички пороци на Джонатан отново се издигаха на повърхността. Не знаеше дали е безвъзвратно пристрастен към тях или прави всичко това нарочно. Неспособността му да задоволи Мина, ревността му от забегката ѝ с Дракула и ужасът му от вечната ѝ младост го хвърляха обратно в дълбините на депресията. Връщаха го в обятията на алкохола, а той винаги го очакваше — търпелив и всеопрощаващ.

— Искате ли да се постоплите в студената нощ, господине? — извика звънлив женски глас зад него. Обърна се и видя красива сладна

блондинка, облечена в девствено бяла рокля, да излиза от мъглата. В протегнатата ѝ ръка имаше изкусителна овална бутилка.

Никак не беше честно. Джонатан почти се бе върнал при Мина. Толкова беше близо. Жената облиза алените си устни и отпи от бутилката. Любимата му течност върху тези устни. С това предизвикателство волята му не можеше да се справи. Знаеше колко е слаб. Не заслужаваше Мина.

Пристъпи напред и протегна ръка.

— Нали нямате нищо против?

Само благоприличието го спря да изпие всичко до дъно на един дъх.

— Да вървим ли? — попита жената. И посочи лабиринта от алеи, които водеха към крайбрежната улица „Виктория“.

— Сякаш имам избор. — И Джонатан ѝ подаде ръка.

Жената се засмя, когато го сграбчи за ръкава. Поеха по усамотена алея и мъглата ги обви като пелена.

Целуваха се ненаситно. Той я притисна до една мръсна тухлена стена.

— Казваш се Мина — прошепна Джонатан, докато прокараваше езика си между алените ѝ устни.

— Наричай ме както искаш, шефе.

Джонатан разкъса корсажа ѝ и я зацелува по шията, като в същото време мачкаше огромните ѝ гърди.

— Кажи ми как се казваш.

— Казвам се Мина.

Джонатан бръкна под полата ѝ и пъкна ръка между бедрата ѝ, а с другата разкопча тирантите си.

— Кажи ми колко добре те задоволявам, Мина.

— Нека ти покажа — простена русата жена в бяло. Обърна го и блъсна гърба му в тухлената стена. Падна на колене и лицето ѝ се озова под кръста му. Джонатан се усмихна в щастливо очакване, докато устата ѝ се отваряше, за да го поеме. Усещаше студения ѝ дъх.

За негов ужас очите ѝ внезапно почернях. Лицето ѝ придоби хищнически вид, кучешките ѝ зъби се издължиха. Тя отвори необичайно широко уста, сякаш челюстта ѝ се беше разкачила. С ужасяващ, нечовешки рев стрелна зъбатата си паст напред. Щеше да отхапе мъжествеността му! Джонатан изкреця. Събра всички сили и

бутна жената в бяло на земята, вдигна си бързо панталоните ѝ се опита да избяга.

Жената в бяло злобно изсъска и рязко се изправи на крака. С един котешки скок настигна Джонатан, сграбчи го и го блъсна към наредените край алеята дървени сандъци. От силата на удара дървото стана на трески. Джонатан се просна неподвижен, цялото тяло го болеше. Защо не послуша сърцето си и не се прибра у дома, както възнамеряваше?

С животински рев вампирката го измъкна от треските. Джонатан се опита да се съпротивлява, но тя беше прекалено силна. Не можеше да се измъкне от желязната ѝ хватка. Жената наведе главата му назад и откри шията му пред зъбите си. Той извика:

— О, Боже, не!

С крайчеца на окото си видя, че към тях бързо се приближава сянка. Изведнъж тази сянка обвини жената в бяло, откъсна я от Джонатан и я запрати към стената. Джонатан се парализира от страх, докато гледаше как сянката се изправя над нея.

Жената извика от ужас:

— Господарке!

Джонатан проследи погледа ѝ. Тя викаше към някаква нереална алена мъгла, която се спускаше към тях. Изведнъж нещо студено и мокро го удари в лицето. Той се обърна към мястото, на което бе коленичила жената в бяло. Кървави органи падаха на купчина по земята, търкаляха се отрязани крайници. Влагата, която усети по лицето си, беше кръвта на жената.

Вятърът донесе мъжки глас:

— Бягай, глупако! Бягай!

Джонатан го послуша. Втурна се към Флийт Стрийт. Хвърли поглед назад и видя, че сянката го преследва. Не можеше да обясни това, което се случваше пред погледа му. Сянката някак си беше спряла движението на алената мъгла, която се виеше като кобра и хапеше мрака. Тя най-накрая успя да пробие през сянката, която се разлетя и се разтвори в пространството. Като че ли сянката беше неговият закрилник, а алената мъгла, която отново го подгони, беше неговият враг. Каквато и да бе тази сянка, не можеше да се мери по сила с червената мъгла. Джонатан насочи цялото си внимание към края на

алеята, там, където тя излизаше на Флийт Стрийт. По нея вървяха много хора. Свободата беше само на метри.

Чу цвилене на кон. От нищото внезапно изскочи каляска без кочияш и препречи пътя му. Замалко да го сгази. Червената мъгла вече го настигаше. Нямахше да успее да стигне до спасението на Флийт Стрийт. Оставаше му само едно. Зави наляво и се втурна с все сили по друга алея, викайки за помощ. Не беше във форма, пиенето бе съсипало тялото му. Спъна се и падна тежко върху калдъръма, едва си поемаше дъх. Зловещата алена мъгла го обви.

Какво си ти? Какво искаш?

— Господи!

Червената мъгла го атакува. Последното нещо, което Джонатан чу, беше собственият му вик. Последната му мисъл беше за Мина.

На двеста и петдесет километра от това място, в Ексетър, Мина Харкър се събуди с писък.

17.

Инспектор Котфорд се бе заринал в книжа в „Червения лъв“. Любимото му място беше в най-тъмния ъгъл на кръчмата. Никой не сядаше там, тъй като се намираше прекалено далеч от веселбата около бара. Котфорд си мислеше, че ако това заведение беше малко по-лъскаво, неговото място би било идеално за влюбени двойки — да си шепнат сладки глупости, скрити от всички. Но това беше мъжки бар. Свърталище на пияници. И на полицаи. На такова място дами не стъпваха. Тук близостта се изразяваше с много уиски, потупване по гърба и безвкусни шеги. На Котфорд му харесваше мрачното, облицовано в тъмно дърво помещение. Дългите сенки над неговото ъгълче издигаха бариера между него и останалите посетители. Той държеше на личното си пространство, искаше да остане насаме с единственото нещо, което имаше смисъл в живота му — работата.

„Червеният лъв“ беше най-близката кръчма до Камарата на общините, новия Скотланд Ярд и резиденцията на премиера на Даунинг Стрийт 10, затова беше пълна с политици, полицаи и държавни служители. Всички късметлии, които имаха семейства, по това време си бяха у дома. Само единаците, които нямаха друг живот, давеха самотата в алкохол. Котфорд се вписваше идеално в това място.

Даде знак на барманката да му налее още една бира, а той продължи да сравнява записките с напечатаните на машина протоколи, които трябваше да изпрати на прокуратурата. Очите му бяха уморени от доклади за скорошни кражби на велосипеди. Предполагаше, че има някакво благородство да помогнеш на бедните отрудени хорица да получат възмездие, след като са изгубили единственото си средство за придвижване, но въпреки това намираше работата си за унизителна. Не можеше да излезе години наред от задънената професионална улица, а това никак не му помагаше да наклони везните в своя полза.

Барманката замени празната му чаша с половин литър тъмна бира. Той идваше в тази кръчма от трийсет години и познаваше жената добре. За съжаление така и не се харесаха. Не разменяха и дума.

Котфорд беше наясно с лошата си слава. Чудеше се дали барманката нарочно го пренебрегва, за да покаже недоволството си, че не е успял да залови Джак Изкормвача. Или просто всичко се дължеше на затворения му характер. С тази неприятна мисъл в главата той хвърли поглед към суровите лица на други редовни посетители, които го гледаха намръщено от портретите на стената. Елитът на Скотланд Ярд. Битката с престъпността беше непрестанна война без победители, но колкото повече случаи разплетеше един полицай, толкова повече чувстваше, че животът му има смисъл. Тези велики мъже от портретите бяха свършили доста работа, за да наклонят везните в полза на справедливостта. Ето го пенсионирания главен инспектор Доналд Суонсън и началника на полицията Томас Арнолд, който подаде оставка, за да се включи в Кримската война, и веднага щом тя приключи, се върна обратно на служба. Най-виден сред тях беше някогашният ментор на Котфорд, главен инспектор Фредерик Абърлайн. Котфорд се засмя, когато погледна към портрета на стария си приятел. „Да му се не види, винаги е приличал повече на banker, отколкото на полицай“, помисли си той и вдигна чашата си към достойните мъже.

Когато беше млад и изпълнен с идеализъм детектив и обичаше работата си, все се чудеше защо такива уважавани хора като Абърлайн се опитват да носят света на раменете си. Чак сега, на тези години, разбра истината. Абърлайн чувстваше за свой дълг да донесе справедливост за жертвите на жестоки престъпления. Нямахше по-благородно призвание. След поражението с Джак Изкормвача се надигна такъв обществен вой, че Абърлайн се принуди да подаде оставка. Това стана преди двацет и пет години. През дългогодишната си славна полицейска кариера Абърлайн беше разкрил толкова много престъпления, че неспособността му да се справи с пет случая на убити проститутки не успя по никакъв начин да накърни репутацията му сред колегите.

При Котфорд не стана точно така. След принудителното пенсиониране на Абърлайн той беше преместен на сегашната си работа. Така на практика приключи участието му в разследването на убийства и умряха всичките му надежди за напредък в кариерата. Предполагаше, че от него се очаква да се оттегли достойно. Но той беше прекалено голям инат, за да постъпи така. Петте мъртви курви го

преследваха цял живот. Ако не успееше да се реабилитира по някакъв начин за провала си, съвестта му никога нямаше да е чиста. Молеше се разкритията в дневника на доктор Сюзард най-накрая да успокоят чувството му за вина.

Вратата на кръчмата се отвори с трясък. Всички пияни кървясали очи се обърнаха към влетелия вътре полицаи. Лицето на превъзбудения млад мъж беше зачервено и потно. Той се изправи напред помещението и извика:

— Има ли тук инспектор Котфорд?

След настъпилата пълна тишина се чуха шушуканията на посетителите.

— Аз съм този, когото търсиш — избоботи от сянката Котфорд.

Задъханият полицаи му отдаде чест и му подаде сгъната бележка.

— Сержант Лий ми нареди да предоставя незабавно това на вниманието ви! Доколкото разбрах, свързано е с важно разследване.

Котфорд хареса момчето. Напомняше му за самия него, когато беше млад идеалист. Разгъна бележката и я прочете. После я препрочете и мозъкът му заработи на пълни обороти. Вече тичаше към изхода, когато младият полицаи извика след него:

— Инспектор Котфорд, дежурството ми свърши и мога да ви помогна, ако имате нужда.

Котфорд помисли върху предложението на момчето. Защо да не окуражи този прекрасен млад колега?

— Записките ми са отзад на масата — каза той. — Погрижи се да бъдат предадени незабавно на кралската прокуратура. Не ме разочаровай, младежо. Възмездието за тежки престъпления зависи от твоята бързина.

— Слушам! Можете да разчитате на мен, сър!

След като извърши доброто си дело за деня, Котфорд се отправи към мрачната съдба, или поне така се надяваше. Направи първата стъпка по новата пътека, която щеше да го изправи лице в лице със злото, което търсеше от двайсет и пет години.

* * *

Сержант Лий бе заслепен от внезапна ярка светлина. Пред очите му блеснаха звездички. Зрението му се върна до известна степен и очите му започнаха да се адаптират към зловещата сцена на престъплението. Полицейският фотограф презареди светкавицата и направи още една снимка. Този път Лий се извърна. Испита носталгия по времената, когато на местопрестъплението се правеха скици, а не снимки.

Откакто постъпи в Скотланд Ярд, Лий не спираше да се чуди какво ли е да работиш по случая с Джек Изкормвача. Всъщност именно интересът му към ужасните престъпления на серийния убиец го накара да издири Котфорд и да се сприятели с него, след като стана полицай. Старият инспектор беше последният на активна служба, който бе работил по този случай. Лий беше дете по времето на убийствата, но добре си ги спомняше. Именно заради тях напусна военната си служба след Втората бурска война през 1902 година и започна работа в градската полиция. Десет години по-късно сержант Лий стоеше на алеята и разглеждаше обезобразения труп на млада жена. По време на войната беше виждал много окървавени и разкъсани тела, но всички бяха на мъже. За него гледката на съсечената жена беше доста по-мъчителна. Откъснат крак, захвърлена ръка, изтръгнато сърце, потънало в локва кръв на паважа. Торсът беше изкормен, а органите и червата извадени.

Стоманеносивите очи на Лий проследиха инспектор Хънтли, който бе назначен да разследва този случай. Хънтли бе хванал ръце зад гърба си и наглеждаше двамата униформени, които събираха и описваха уликите.

В тухлената стена покрай алеята отекна гръмогласна кашлица. Лий, Хънтли и униформените се обърнаха към алеята откъм бариерата на Темпъл. От мъглата се появи едър пиян мъж. Хънтли насочи фенерчето си към клатушкащата се фигура. Сержант Лий веднага разпозна Котфорд. Надяваше се да прояви малко повече дискретност и да не се появява на местопрестъплението с гръм и трясък. Прати Прайс до „Червения лъв“ да го повика, без да има позволение за това. Ако Котфорд се държеше като глупак пред инспектор Хънтли, щеше изложи и него. Хънтли не пропускаше да покаже мускули на понисшестоящите и със сигурност щеше да издейства порицание за Лий.

Затова когато кумирът му се появи на местопрестъплението, сержантът вече се молеше да не е допуснал ужасна грешка.

Хънтли бе насочил фенерчето към потния зачервен нос на Котфорд, а той пък гледаше право в лъча, сякаш предизвикваше Хънтли.

— Инспектор Котфорд? — попита Хънтли. — Мисля, че сте сбъркали пътя. Кръчмите са по-нагоре по Флийт Стрийт.

Униформените се изхилиха. Тъй като познаваше своя ментор, Лий се зачуди дали няма да налети на бой. За щастие Котфорд мина спокойно покрай инспектор Хънтли и тръгна към жертвата. Хънтли и колегите му се спогледаха. Нима Котфорд наистина се канеше да разследва престъплението? Хихиканията им се превърнаха в гръмогласен смях. На Котфорд изглежда не му пукаше, но Лий се срамуваше и заради него.

— Точно навреме, инспектор Котфорд — каза Хънтли. — Тъкмо се канех да обобща първите си впечатления. Добре дошъл сте, можете да останете, ако искате. Току-виж научите нещо.

На Лий му се искаше да фрасне наглата физиономия на Хънтли. Но Котфорд не се впечатли от думите му, цялото му внимание беше съсредоточено върху кървавите останки.

— От ръчно пришитите мъниста по роклята на жертвата става ясно, че не е евтина курва от Уайтчапъл — каза Хънтли. — Или е завлечена в алеята от нападателя, или е трябвало да се срещне тук с някого по свое желание. Тъй като покрай бариерата на Темпъл е имало хора, ако е била доведена насилствено, минавачите със сигурност са щели да чуят виковете ѝ. Затова можем да заключим, че е дошла тук на среща с любовник. Но нещо се е объркало. Вероятно е отклонила мераците му. Скарали са се. Любовникът ѝ се е опитал да си вземе своето. Сборичкали са се и са паднали в сандъците в дъното на алеята. Тя сигурно се е опитала да избяга. Мъжът е извадил нож.

Лий нямаше как да не се впечатли от такова проникателно подреждане на уликите от местопрестъплението.

Хънтли беше изненадан, че Котфорд продължава да не му обръща внимание. Старият инспектор вдигна отрязаната глава на жената в бяло. Лицето на мъртвата беше замръзнало в ужасена гримаса, но той като че ли не се впечатли от това. Въртеше главата, бъркаше с пръсти в кървавите рани и повдигаше краищата на

разкъсаната кожа. Подхвърли главата във въздуха, хвана я и се взря в отворените очи на мъртвата.

Лий вече не се боеше, че ще получи порицание. Страхуваше се, че ще изгуби работата си.

Под изумения поглед на Хънтли Котфорд остави отрязаната глава върху паважа и се заклатушка към разбитите сандъци.

Поклати невярващо глава и обяви на висок глас своите изводи:

— Нападателят в пристъп на страст е нападнал нещастната ни жертва. Убил я е по особено жесток начин и е обезобразил трупа. Високото качество на роклята на дамата ме кара да вярвам, че заподозреният е джентълмен. Извършил е безразборната касапница, за да ни заблуди. Надявал се е, че някой тъп инспектор ще припише кървавото престъпление на човек от улицата. Около бариерата на Темпъл се навъртат само високопоставени мъже, адвокати и банкери. Сред тях трябва да търсим убиеца.

В дъното на алеята се чу трясък. Отново всички очи се обърнаха към Котфорд. Оказа се, че е паднал върху дървените сандъци. Лий с ужас установи, че ситуацията е дори по-лоша, отколкото се бе опасявал. Котфорд се изправи, подпирайки се на здравите сандъци, направи няколко стъпки назад и побягна напред, изпъчил гърди. Хвърли се върху един здрав контейнер, а докато се мъчеше да се изправи, забеляза, че всички погледи са вперени в него.

— Извинете, инспекторе. Не ми обръщайте внимание.

— Инспектор Хънтли — намеси се един от униформените, — забравяте за кървавия отпечатък от обувка, който намерихме върху една от счупените касети.

— Изобщо не съм го забравил! След като е извършил отвратителното си злодеяние, нашият нападател е бил целият в кръв. Тръгнал е да бяга, когато мозъкът му се е прояснил. Осъзнал е какво е направил и се е втурнал към бариерата на Темпъл. Знаем го, защото в устрема си е стъпил върху парче дърво и отпечатъкът сочи към изхода откъм бариерата на Темпъл.

— Браво, старче — каза Котфорд.

Хънтли се обърна и прие с достойнство признанието, но загуби дар слово, когато видя Котфорд застанал на колене да върти на паважа парче дърво, сякаш беше дете, което си играеше с пумпал.

На Лий му се прииска да се притече на помощ на своя кумир.

— Инспектор Хънтли! Пристигна полицейския лекар.
Хънтли грейна.

— А, касапинът е тук, момчета. Ние си свършихме работата.
Първите питиета в „Чернения лъв“ са от мен.

Хънтли поведе малката си армия по алеята, всички се смееха високо. Полицейският лекар пристъпи напред. Едва удържа вечерята в стомаха си, когато видя останките от жертвата.

Трето поколение офицер, Лий беше възпитан от баща си да следва строго протокола и да уважава йерархията. Пренебрегна тези свои инстинкти, като повика Котфорд, и сега трябваше да се справи с последствията, след като пиянството на инспектора го изложи пред всички. Пое дълбоко дъх и се обърна. Котфорд го нямаше никакъв. Къде се бе дянал, по дяволите?

Лий тръгна надолу по алеята, към изхода на Флийт Стрийт. Намери Котфорд да лази на четири крака в тъмното и да души някаква купчина на паважа. Взе парченце от нея и го приближи към носа си. Лий осъзна, че Котфорд държи парче фъшкия.

Преизпълнен със състрадание, Лий коленичи до приятеля си и сложи ръка на гърба му.

— Инспекторе, защо не ме оставите да ви отведа у дома ви?

Котфорд хвърли фъшкията, избърса ръка в крачола си и вдигна очи към Лий. Беше напълно трезвен. Очите му гледаха будно като на истински детектив.

Докато се изправяше, заговори:

— Хънтли може да е надут пуяк, но е дяволски добър детектив. Има нужда само от малко шлифовка. Тези сандъци са от подсилен дъб. Предназначени са за тежки товари. Както сигурно си забелязал, имам осанката на кит. Хвърлих се с цялата си тежест върху тях, но те не се счупиха.

— Какво намеквате, инспекторе?

— Мъжът и жената наистина са се срещнали тук, водени от страст, както предположи Хънтли. Но според мен са били нападнати от трети човек.

— И какво ви навежда на тази мисъл?

— Внимавай къде стъпваш. Виждаш ли кървавите отпечатъци от длани по земята? От мъжки ръце са.

Лий наведе поглед към следите по паважа. Хънтли ги бе пропуснал.

— Обърни внимание на палците — каза Котфорд. — Този човек е паднал инстинктивно назад и се опитал да се задържи, затова палците сочат навън. Бягал е.

— От какво?

— Виж фъшкията. Тук е имало коне. Вероятно впрегнати в каляска. Те са му блокирали пътя. Бягал е от някого към безопасната Флийт Стрийт и вече е бил оплискан с кръв.

Лий съжали, че се бе усъмнил в Котфорд.

— Бягал е от третия човек.

— Точно така! Вероятно е бил доста як мъж, защото е запратил нашата неизвестна втора жертва с огромна сила към сандъците. Главата на жената не е отделена от тялото с нож. Нащърбената плът по шията говори само за едно — главата ѝ е била откъсната от две много силни ръце.

Лий беше в шок.

— Стига, инспекторе. Преди малко твърдахте, че контейнерите не могат да се счупят от удар на човешко тяло в тях. Кой би могъл да откъсне глава с голи ръце?

— Уликите не лъжат. Не бива да изключваме това, което засега не можем да обясним. От опит знам, сержант Лий, че разгневен превъртял човек може да добие силата на десетима мъже. Веднъж гоних един такъв луд.

Котфорд се обърна и тръгна по друга алея към крайбрежната улица. Лий го последва. Котфорд се спря и вдигна от земята малък блестящ предмет. Хвърли го към Лий. Беше месингово копче с монограм: „У&С“.

— „Уолингъм и синове“ — каза Лий.

— Да, едни от най-добрите шивачи в Лондон.

По копчето имаше незасъхнала кръв.

— Втората ни жертва е заможен мъж — отбеляза Котфорд.

Лий се загледа в копчето.

— Откъде ви хрумна да търсите по тази част от алеята?

— Видя ме как въртях дървеното парче на земята по-рано. Ако бягащ мъж стъпи върху такова парче, то ще се завърти като пумпал по неравния паваж. Кървавият отпечатък от обувка накара Хънтли да

заклучи, че заподозреният е побягнал към бариерата на Темпъл. Но следата сочи в грешна посока и принадлежи на втората ни жертва. Той не е бягал от своето престъпление, бягал е от третия човек на алеята и гонитбата е приключила тук.

Котфорд коленичи отново и потопа пръст в една от многото капки кръв по паважа. След това вдигна ръка към Лий.

— Нуждая се от услуга, сержант. Трябва да ми кажете точно какво пише в доклада на полицейския лекар.

Лий се поколеба — очертаваше се пак да наруши протокола. Но знаеше, че старата хрътка е надушила истинска следа.

— Както пожелаете, сър.

Котфорд кимна и тръгна към мъглата.

— Тук няма много кръв, инспекторе — каза Лий. — Може би имаме жив свидетел.

— Твърде невероятно — отвърна Котфорд. — Няма други кървави отпечатъци от обувки след това място. Втората ни жертва не е напуснала пеша тази алея. — Наведе глава. — Боя се, сержант, че до изгрев-слънце ще трябва да водите инспектор Хънтли на друго местопрестъпление. Бог да ни е на помощ.

18.

Кейт Рийд ненавиждаше лондонските утрини. Забързаните за работа пешеходци създаваха хаос по улиците. Мисълта да се натъпче като сардела в метрото ѝ беше отвратителна. Не ѝ харесваше непознати да се притискат в нея. Събуди се преди съпруга си и вдигна децата, преди навън да се развидели. Отчаяно искаше да свърши задълженията си и да се прибере преди задушавания час пик.

Помъкнала детска количка и малкия си син Матю, Кейт с мъка изкачи стъпалата на метростанцията на „Пикадили Съркьс“. Около нея имаше няколко души, но никой не ѝ предложи помощ за тежкия товар. *Кавалерството е мъртво*. Като стъпи на площада, се депресира; в последно време той беше доста западнал. Преди две години една пивоварна постави голяма реклама, осветена от десетки електрически крушки. Рекламата загрозяваше красивата архитектура на околните сгради. Сега, когато вече имаше деца, които попиваха впечатления като гъби, Кейт се беше превърнала в нещо като активист и бе една от хилядите, които настояваха за махането на рекламата. Мнозина смятаха, че един-единствен плакат не може да навреди, но Кейт знаеше, че щом на една компания е било позволено да продава стоките си тук, и други скоро ще я последват. Рекламата осветяваше улицата нощем и привличаше тълпи от утайката на обществото. Първоначалният замисъл бе „Пикадили“ да прилича на елегантен парижки булевард, но скоро всички започнаха да го свързват с квартала на театрите. *Вулгарната страна на града*. Бирената реклама беше само още едно доказателство за упадъка.

Кейт никога не би стъпила тук, но подметките на обувките на съпруга ѝ се нуждаеха от поправка, а Джон Тък, който работеше на „Пикадили“, беше най-добрият обувчар в Лондон. Отстъпваше може би само на Лоб от „Сейнт Джеймс“, но тя не можеше да си го позволи.

Кейт и децата успешно изкачиха планината от стълби на метростанцията. Тя насочи количката и поведе сина си по дългия маршрут на кръговото движение, за да избегне плаката. Не искаше

детето ѝ да се заинтригува от злите чудеса на рекламата. За нещастие алтернативната по-дълга пътека също беше осквернена, защото минаваше покрай паметника на Шафтсбъри, украсен с гола статуя с крила: дори още по-неприлична гледка.

Скулптурата беше прекалено чувствена и не беше подходяща да почете паметта на такъв разумен, човеколюбив и уважаван благородник като лорд Шафтсбъри. Управата на града се бе опитала да потуши недоволството към статуята, като я нарече Ангела на християнското милосърдие. Но истинските християни, каквато беше и Кейт, нямаше как да бъдат заблудени. Носеха се слухове, че първоначалните намерения за кръщаването на скулптурата са били съвсем други: Ерос, гръцкия бог на любовта. Фалшив идол, издигнат в памет на праведна християнска душа. Кейт извърна очи.

Отвореното пространство на „Пикадили Съркьс“ привлече вниманието на Матю. Той се откъсна от ръката на майка си и хвърли във въздуха самолета-играчка, който баща му бе направил от клонки и хартия. Силният вятър го отнесе назад. Но Матю беше погълнат от магията на летенето и изглежда нямаше нищо против този обрат.

— Аз съм Анри Салме! Прелитам над канала! — Момчето изтича да вдигне играчката от земята.

— Ела тук, Матю! — извика Кейт. — Нямаме време за това. Като свършим с обущаря, мама трябва да отиде и до Ковънт Гардън, преди да са разпродали най-добрата риба.

Кейт трябваше да изчака да преминат няколко двуколки, преди да пресече Рийджънт Стрийт. Стъпи на ръба на тротоара и посегна към сина си.

— Ела, Матю.

Но ръката ѝ бе срещната от празно пространство. Ядосана, че е пропуснала възможността да пресече улицата, тя се обърна да види къде е отишъл синът ѝ. Видя го да стои наред площада и да се взира в небето.

— Матю, бързо тук!

Момчето не помръдна. Самолетът му лежеше на земята пред него. Да не би да се пулеше срещу неприличната статуя в средата на площада? Крайно време беше да го набие с дървена лъжица по кокалчетата.

— Матю, ела веднага!

Кейт забута детската количка между минувачите и се втурна към момчето.

— Не чу ли, че те викам, младежо?

Матю сякаш изобщо не я забелязваше. Трепереше от главата до петите. Обезпокоена, Кейт коленичи и го сграбчи за раменете.

— Матю, добре ли си?

Момчето вдигна трепереща ръка. В погледа му се четеше нещо, което никога не бе виждала. Ужас. Обърна се да види какво сочи синът ѝ: близкото дърво. *Чакай малко, на „Пикадили Съркъс“ няма дървета.*

Кейт изпищя така уплашено, че всички пешеходци замръзнаха на местата си.

Тя сграбчи сина си и покри очите му, като продължи да пищя и плаче. Хората се втурнаха да ѝ помогнат. Един мъж я попита:

— Какво има, госпожо?

Кейт посочи нагоре и каза с разтреперан глас:

— Дяволът е дошъл в Лондон.

Всички проследиха погледа ѝ. Очите им се разшириха и ченетата им виснаха. Първоначално само мърмореха, но после гласовете им се извисиха като ревяща морска вълна, която заля с ужас целия площад.

Уличните полицаи надуха свирките си и хукнаха към тълпата, която се трупаше в основата на дървото. Жените припадаха. Мъжете стояха като истукани. Колите набиваха спирачки. Каруците с плодове и мляко се блъскаха една в друга. Пандемониум.

В средата на „Пикадили Съркъс“, високо над Ангела на милосърдието, се издигаше 12-метров дървен стълб. На върха му бе набучен гол мъж. Челюстта му бе счупена от острието, което стърчеше от устата му. Оттам се изливаха и вътрешностите му, изтръгнати от кола. От очите, ушите и носа му капеше кръв. Тялото потрепваше и от време на време се чуваше хриплив стон. Бедният човек беше още жив.

Това бе наистина дяволско дело.

19.

Когато предната вечер видя Бесараб, Куинси не знаеше какво да очаква. Актьорът го информира, че няма да се връща с трупата в Румъния, но и не спомена дали ще дойде с него в Лондон. Куинси изпадна в паника, мислеше си, че той се опитва да се отърве от него.

Но Бесараб се засмя, когато младежът извади договор от джоба си. Помоли Куинси да стане част от трупата и негов представител, да се погрижи за цялата организация преди пристигането му в Лондон.

Куинси бе преизпълнен с радост. Дори пороят, който се изливаше над Париж, не можеше да помрачи настроението му.

Пешеходците търсеха къде да се подслонят. Но не и Куинси. Той крачеше по булеварда към Северната гара и оставяше дъжда да вали по лицето му, усмихваше се широко като човек без никакви грижи. Дъждът правеше Лондон неприветлив, но на Париж придаваше златисто сияние. Градът на светлините искреше двойно по-силно и отразяваше вътрешното озарение на Куинси, което светлото бъдеще палеше в него. В походката му имаше пъргавина, която не се бе появявала, откакто баща му го извлече с шутове и крясъци от театъра. Качи се във влака до Кале и се настани във вагон-ресторанта. Животът му вървеше по вода. Докато прибираще билета и паспорта си във вътрешния джоб на самото си, за да са на лесно място, когато пристигне кондукторът, намери телеграмата. Заради цялото вълнение беше напълно забравил за нея.

Мина не знаеше как да се свърже с Куинси, затова се принуди да изпрати телеграмата в театър „Одеон“, с надеждата да стигне до него. Антоан му я бе дал предния ден. Оттогава Куинси я носеше със себе си, без да я отваря. Предполагаше какво му пише майка му. Щеше да го умолява да премисли поведението си и да се върне в Сорбоната, без съмнение притисната от безсърдечния му баща. Куинси се чувстваше зле, задето изостави майка си след тежък скандал, но не бе готов да се извини. Искеше да се утвърди в трупата, преди отново да говори с родителите си. Те щяха да станат свидетели на успеха му на

премиерата на „Дракула“ на Брам Стокър. Надяваше се, че ще се гордеят с него, когато видят името му на плаката като съпродуцент и изпълнител на една от главните роли, и да осъзнаят, че не съсипва бъдещето си, а напротив, работи за него. Дотогава смяташе да избягва всякакви ненужни конфронтации. Болеше го, че не контактува с майка си, но знаеше, че трябва да бъде силен.

Поръча си чай и се приготви за пътуването до френския бряг. Радостното предчувствие от успешното подписване на договора с Хамилтън Дийн и „Лисеум“ го накара да се върне към книгите си и към историята на румънския княз. Защо Стокър го наричаше граф, а не използваше истинската му титла? Любопитно. Може би е искал да разграничи литературния герой от кървавото наследство на истинския Дракула с надеждата, че ще спечели малко симпатия за своя злодей.

Когато чаят му пристигна, той остави книгите и бележника си настрана. Вдигна поглед към пътника срещу него, който четеше вечерното издание на „Льо Тон“.

И замалко да изпусне чашата си.

Сграбчи вестника от ръцете на мъжа, който видя изражението на младежа и изобщо не се опита да протестира. Куинси усещаше с пръстите си грапавата хартия, но не можеше да повярва на очите си: „НОММЕ ЕМПАЛЕ^[1].“

Под заглавието имаше черно-бяла скица на жертвата. Погледът на Куинси се стрелна обратно към гравюрата в книгата. Княз Дракула вечеря, обграден от набити на кол тела. Сърцето на младежа заудря побързо от буталата на локомотива, докато четеше статията. *Un homme a été découvertt empalé hier matin à Piccadilly Circus.*

„Мъж е намерен набит на кол вчера сутринта на «Пикадили СъркЪс».“

Ръцете на Куинси трепереха, едва четеше текста. Постави вестника на масата, за да го задържи неподвижен, и препрочете статията. Не бъркаше при превода. Задиша тежко. Когато стигна до последния ред, си помисли, че ще припадне. Събра сили да го прочете още веднъж.

„Набитият на кол мъж е идентифициран. Това е господин Джонатан Харкър, виден адвокат от Ексетър, град западно от Лондон.“

[1] *Номме емпале* (фр.) — Мъж, набит на кол. — Б.пр. ↑

20.

Инспектор Котфорд хвана белия памучен чаршаф. Висящите точно над него водородни лампи хвърляха зловещи отблясъци във всички цветове на дъгата. Той се обърна към Мина и видя как тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

Наблюдаваше я внимателно още откакто влезе в моргата на Скотланд Ярд. Не се сви пред вратата както повечето вдовици, които идваха да идентифицират останките на съпрузите си. От поведението ѝ и начина, по който гледаше право напред, докато вървеше към помещението, Котфорд усети тихата ѝ сила. От нея се излъчваше спокойна, достолепна елегантност. Беше облечена в дълга черна рокля с висока яка, русите ѝ коси бяха свити на кок — същата прическа носеше и майката му. Нямаше как да не забележи, че въпреки строгото си облекло госпожа Харкър изглежда доста добре за жена на нейната възраст. Лицето ѝ беше поразително красиво и нямаше нито една бръчица. Котфорд си помисли, че Джонатан Харкър е бил пълен идиот да търси компанията на проститутка, когато такава забележителна жена го чака вкъщи.

Той си сложи каменната маска. Още докато беше на местопрестъплението, си бе изградил хипотеза, която уликите, изглежда, подкрепяха, но не доказваха напълно. След това Лий му показа досието на още неидентифицираната жена в бяло. Кървавите отпечатъци от длани, намерени на алеята, бяха на Джонатан Харкър, кръвта беше от неговата кръвна група. Котфорд изобщо не се съмняваше, че Джонатан Харкър е втората жертва от алеята. Нямаше нищо по-хубаво от усещането да си прав. Щом прочете дневника на Сюард, Котфорд осъзна, че в него се съдържа истинска изповед, в която докторът направо посочва своите съучастници. Веднага му стана ясно защо с Абърлайн не успяха да хванат изплъзващия се сериен убиец. Джек Изкормвача не беше един човек, а секта побъркани окултисти. Сюард умря с меч в ръка, вероятно убит, за да не проговори. Беше съвсем логично водачът на сектата да започне да се

страхува от съучастниците си. Котфорд знаеше, че смъртта на Сюард ще отключи вълна от нови убийства. Гибелта на облечената в бяло жена също не беше изненада за стария инспектор. Кръвожадността на водача на сектата бе възпламенена наново и той щеше да продължи да убива жени. Касапницата с жената в бяло на алеята за съжаление беше само началото.

Доктор Сюард описваше Мина Харкър в дневника си, но топло и с уважение. Котфорд се съмняваше, че тя има някаква пряка връзка с убийствата, но беше сигурен, че знае нещо за тях. Надяваше се госпожа Харкър да се окаже ключът към неговото изкупление.

Поиска среща с нея и помоли да махнат всички столове от моргата. Лий се подчини, без да задава въпроси. Ако приемеше, че дневниците на доктор Сюард съдържат истината, а не налудничави видения, тогава не трябваше да забравя, че Мина Харкър е силна жена. Което означаваше, че ще е достоен опонент. Единственият му шанс да я вкара в капан и да я принуди да каже какво знае за сектата беше да я разтърси силно. Ще я накара да идентифицира трупа на съпруга си и така ще я постави в неизгодно положение. Надяваше се това да е достатъчно. Тя влезе и Котфорд веднага разбра, че ще му се наложи да е по-суров, отколкото бе очаквал.

Хвана белия чаршаф и каза:

— Трябва да ви предупредя, госпожо, че трупът на съпруга ви не е много приятна гледка.

— Повярвайте ми, инспекторе — прошепна Мина, — такива неща съм виждала през живота си, че почти нищо не може да ме уплаши.

Котфорд отметна с драматичен жест чаршафа. Върху чугунена маса с емайлиран плот лежеше обезобразеното тяло на Джонатан Харкър. Извадиха от него дървения кол, който бе 12 метра дълъг и 10 сантиметра в диаметър, но лицето му бе разкъсано. Изкорменият и изкорубен торс вече се разлагаше. — Котфорд изчака два дни, преди да се свърже с вдовицата. Кожата на Джонатан бе станала синьо-зелена и изглеждаше още по-ужасно под светлината на водородните лампи. Веднага щом Котфорд отметна чаршафа, из моргата се разнесе силна смрад.

Повечето жени биха избухнали в сълзи или припаднали само при гледката на трупа на любимия си съпруг, да не говорим, ако той е

толкова обезобразен. Но Мина само се вира известно време в тялото. След като се отърси от шока, очите ѝ се разшириха, вероятно защото осъзна какво вижда. После се извърна. Просълзи се, но не се разплака. Събра всичката си решителност и изправи гръб. Сякаш се опитваше да накара разума да поеме контрол над сърцето. Котфорд бе впечатлен от твърдостта ѝ. *Желязна воля на мъж, скрита в деликатното тяло на жена.* Преценката на доктор Сюард за Мина Харкър се оказа правилна.

— Мили Боже, Джонатан — каза тя. Огледа помещението, май търсеше къде да седне. Като не откри нищо подходящо, сведе поглед към пода. Чувстваше се зле и искаше да излезе. Реагира точно както Котфорд се бе надявал. Сега трябваше да налее още малко масло в огъня.

От един тъмен ъгъл изскочи полицейският лекар с чаша вода в ръка и носна кърпа в другата. Мина му се усмихна с благодарност. Котфорд едва устоя на изкушението да издърпа ушите на лекаря. Беше положил толкова усилия, за да направи обстановката възможно най-неприятлива, а този идиот му съсипваше стратегията. Лекарят извади от джоба на престилката си шишенце амоняк. Глупак. Тя нямаше да припадне. Котфорд изгледа унищожително Лий, който не знаеше какво да направи. Трябваше да компенсира загубите.

— Беше набучен като шиш кебап — каза Котфорд. Зад него изригна смехът на тримата подчинени на Лий. Полицейският лекар излезе на светло.

— Намирам това за изключително неподходящо и крайно неприемливо.

Котфорд отново изгледа зверски Лий, който застана пред доктора и се опита да го респектира с високия си ръст.

— Изпълнявайте заповедите ни и запазете коментарите за себе си — каза тихо Лий.

Проклетият Лий. Макар да шепнеше, гласът му прокълтя и Мина го чу.

— Съчувствието ви стопли душата ми, инспекторе — каза тя.

Лий и униформените полицаи спряха да се подхилват и се покашляха смутено. *Туше, госпожо Харкър.* Котфорд трябваше да овладее положението, преди да загуби предимството си.

— Простете, но нали преди малко казахте, че почти нищо не може да ви уплаши.

Мина не отговори.

Котфорд се приведе над дървеното бюро и стовари длан върху купчината подвързани с кожа дневници на Сюзард.

— Ако вярваме на писанията на доктор Сюзард, преждевременната смърт не е нещо ново за вашето семейство.

Очите на Мина се разшириха от изненада. За миг на Котфорд му се стори, че е успял да я пречупи, но видя как тя отново се овладя и не издаде никаква емоция.

— Какво намеквате? — попита тя решително.

— Злокобният Изкормвач е винаги близо до вас. Съименникът на сина ви, Куинси Морис. Американец. Тексасец, ако трябва да съм точен...

— Загина преди двайсет и пет години на лов в Румъния — прекъсна го Мина.

— Знаете ли кой би могъл да стори такова нещо на съпруга ви? Имаше ли врагове?

Нещо просветна в погледа на Мина.

— Съпругът ми беше адвокат. В неговата работа винаги се натрупват лоши чувства.

„А, това е вече нещо друго“, помисли си Котфорд.

— Но такова жестоко престъпление изисква по-страстен мотив.

— Какво намеквате, инспекторе?

Усещаше, че в ума ѝ се върти име. Трябваше само да го изтръгне от нея.

— Някой е положил огромни усилия да издигне високия кол на „Пикадили Съркъс“ и да набучи съпруга ви на него. Това не е спонтанно действие, изисква планиране. Дело е на човек, който не просто е таил злоба към него. Хайде, госпожо Харкър, ако някой от миналото ви е способен на такова зверство, сигурно си спомняте името му.

* * *

„Може да е той“, помисли си Мина. Сърцето ѝ биеше толкова учестено, че ѝ се струваше, че ще изхвъркне от гърдите. Котфорд вече знаеше прекалено много, макар да не бе сигурна до колко факти се е добрал. За миг ѝ се стори, че ще припадне. Нейният княз умря отдавна. Живееше само в кошмарите ѝ. Дори да бе останал жив, не ѝ се искаше да вярва, че би я наранил толкова силно. Възможно е да е той. Ако е така — защо сега? Защо е чакал двайсет и пет години? Но кой друг би могъл да бъде толкова жесток?

Мислите на Мина бяха истински водовъртеж. Беше разстроена още преди да стъпи в моргата. Вината от последния ѝ разговор с Джонатан, от разпаления и болезнен скандал, ѝ тежеше. Никога вече нямаше да може да му каже какво чувства. Закле се да не допуска тази грешка с Куинси.

В помещението цареше мраз и острата светлина го правеше да изглежда още по-студено. Мина чуваше как някъде в тъмното тиктака часовник. Времето не беше на нейна страна.

Инспекторът извади нещо от папка на бюрото. Тя позна нащърбените краища на снимка и се приготви за най-лошото.

— Познавате ли тази жена? — попита Котфорд.

Мина погледна фотографията. Видя отрязана глава. За нейно учудване не познаваше жената.

— Не. Трябва ли?

— Е, съпругът ви със сигурност я е познавал, ако ме разбирате. Имаме доказателства, че е присъствал, когато е била убита.

Тези въпроси нямаше да доведат стария глупак до никъде. Мина усети, че силата ѝ се връща.

— И това как ме засяга, инспекторе?

— Кръв от съпруга ви е открита близо до отрязаната глава на жената. Както и това копче...

Държеше месингово копче с инициали „У&С“. Котфорд закрачи небрежно към масата. До трупа на Джонатан имаше малка разхвърляна купчинка парчета от сивия му костюм.

— Намерихме дрехите на господин Харкър на няколко метра от местопрестъплението. Ще видите, че копчето е част от тях.

Върна копчето на мястото му, върху останките от сакото на Джонатан, и накара Мина отново да погледне към трупа. Без съмнение се опитваше да манипулира ситуацията. Тя усети, че лицето ѝ пламва.

Не можеше повече да гледа какво са направили със съпруга ѝ. Вонята на смърт я замая. Усети в устата си вкуса на последната храна, която бе яла. Решителността ѝ започваше да се пропуква. Трябваше да си тръгне. Трябваше да избяга.

— Кръвта по копчето не е на съпруга ви — продължи Котфорд.
— Тя е от кръвната група на убитата жена.

— Да не би да обвинявате съпруга ми за нейното убийство?

— Това се опитвам да уточня. Знаехте ли, че съпругът ви има връзки с други жени?

— Съпругът ми имаше много недостатъци, но не е способен на убийство. А сега може ли да си вървя?

Не ѝ отговори, а се взря в нея, сякаш кървясалите му очи се опитваха да проникнат в душата ѝ. Засега Мина успяваше да се измъкне от въпросите му. Трябваше да внимава.

Котфорд вдигна малка изцапана с кръв визитка.

— Според статия в „Ла Сюрете“ в джоба на доктор Сюард е намерена изцапана с кръв визитна картичка. Същата е открита и в портфейла на съпруга ви.

Артър Холмуд.

— Какво целите с това, инспекторе?

— Лорд Годалминг не е използвал името Артър Холмуд, откакто се е върнал от лов в Румъния.

Мина усети, че ѝ става горещо, въпреки че в помещението беше студено. Очевидно Котфорд знаеше повече, отколкото бе подозирала. Дали наистина Сюард беше описал ужасяващите им преживявания в дневниците си? Ако каже на полицията истината, ще се озове заключена в психиатрична болница като онази на Сюард. Осъзна, че няма как да се защити. Единствената ѝ надежда беше бягството.

Дрезгавият глас на Котфорд прекъсна мислите ѝ.

— Румъния е странно място за лов, ако позволите да отбележа. Какво ловувахте?

— Вълци — отвърна трескаво Мина. Тръгна към вратата. Котфорд хвърли кървавата визитка на масата, заобиколи я бързо и блокира пътя ѝ. За човек с неговите килограми беше доста пъргав.

— Редовно ли ходите на лов, госпожо Харкър? Или сте просто наблюдател на кървавото забавление?

Поне се беше отдалечила от трупа на Джонатан, той вече беше зад гърба ѝ и тя не го виждаше, но миризмата още ѝ напомняше зловещата гледка.

— Инспекторе, усещам, че искате да ме питате нещо. Предпочитам просто да...

— Сержант Лий посети лорд Годалминг тази сутрин и той се кълне, че никога не се е срещал с покойния доктор Сюард... нито със съпруга ви. Имате ли някаква представа защо твърди това?

— Не — отвърна искрено Мина.

— Ненавиждам въпросите без отговори, госпожо Харкър. А това разследване е пълно с такива. Имаме двама мъже, които се познават и умират трагично в разстояние на една седмица. В моята работа няма съвпадения. И двамата са били свързани с лорд Годалминг, а той отрича, че ги познава. Вие, госпожо Харкър, сте последното звено от тази верига.

Спомени от минали приключения нахлуха в ума на Мина. Намираще се в средата на стаята, а се чувстваше като притисната в ъгъла. Часовникът сякаш започна да тиктака по-бързо.

— Моля ви, инспекторе. Трябва да намеря сина си. Трябва да му кажа, че баща му е мъртъв.

Котфорд беше като лъв, обикалящ плячка. Мина започваше да се пропуква.

— Само още нещо — продължи той. — Току-що получихме това от Париж. Случайно да разпознавате това? — Мина взе от ръката му снимка на изцапан с кръв сребърен джобен часовник. Не успя да скрие от Котфорд прилива на емоции, след като прочете надписа: *Океани от любов, Луси.*

Погали снимката. И отвърна с треперещ глас:

— Беше на Джак. Подари му го стара приятелка... Луси Уестенра.

— Някогашната годеница на лорд Годалминг. Знаете ли къде мога да открия госпожица Уестенра в момента?

Мина вдигна рязко глава. Опитваше се да я хване в несъответствие или лъжа. Това разпит за смъртта на Луси ли беше, или на Джонатан? Усещаше, че няма търпение да ѝ щракне белезниците. Една погрешна дума и щеше да се озове в ареста. Не можеше да

остави Куинси да се скита, изложен на опасност, докато тя се занимава с юридически въпроси.

Внимателно подбра думите си.

— Смятам, че знаете отговора на този въпрос, инспекторе. Луси умря преди двайсет и пет години.

— Изглежда смъртността сред приятелите ви е доста висока, госпожо Харкър.

— Лошият късмет не е престъпление. — Мина знаеше, че това, което се канеше да каже, ще хвърли допълнителни подозрения върху нея, но трябваше да се махне от тази адска дупка. — Моля ви да отстъпите настрани, инспекторе. Ако имате още въпроси, можете да ги зададете чрез адвокатите ми. Трябва да се погрижа за погребението на съпруга си. Приятен ден.

— Както кажете, госпожо. Ще си поговорим отново съвсем скоро, уверявам ви.

Котфорд отстъпи встрани. Мина бе развълнувана, но единствената ѝ цел в момента беше да намери Куинси. Побягна към изхода. Само още няколко стъпки и щеше да е свободна.

— И много поздрави на Ейбрахам ван Хелсинг! — извика Котфорд.

Думите му я ужилиха като отрова и парализираха гръбнака ѝ. Коленете ѝ се огънаха.

* * *

Котфорд се наслаждаваше на гледката на падащата върху празна дисекционна маса Мина. Този път на лицето ѝ не бе изписана изненада от знанията му за личния ѝ живот, а откровен ужас. Тя бутна масата настрани и излезе клатушкайки се. Най-накрая се издаде. Дори и след смъртта му продължаваше да защитава отчуждения си съпруг. На какво се крепеше бракът им, щом не изпитваха любов един към друг? На сина им? Котфорд беше скептичен. Проучванията му за семейство Харкър показваха, че Куинси вече е напуснал семейното гнездо. Нещо по-дълбоко свързваше Джонатан и Мина Харкър. Тъмна тайна. Честта на крадците, злодеите и съзаклятниците, Котфорд вече знаеше, че това, което прочете в дневниците на доктор Сюрд за Луси Уестенра, е

вярно. Мина Харкър криеше нещо. Нещо ужасно. Злото на Ейбрахам ван Хелсинг. Изражението на лицето ѝ при споменаването на името на професора каза на Котфорд всичко, което искаше да знае. Ще поиска смъртния акт на Луси от архива. Без съмнение там щеше да пише, че е починала от естествена смърт. Но детективският инстинкт му подсказваше, че това е лъжа и тя със сигурност е скалъпена и платена от богатия Артър Холмуд.

Лий прекъсна мислите му:

— И сега какво?

Котфорд извади дебела пура от джоба си, вносна „Иван Риес“. Подуши я по цялата ѝ дължина, вдъхна сладния ѝ аромат.

— Сега, сержант Лий, ще оставим лешоядите да се съберат около трупа.

Лий му запали клечка кибрит. Котфорд дръпна силно от пурата. За първи път почувства, че напълно заслужава възхищението на сержанта.

21.

Разтърсена до основи, Мина се втурна към дома си. Дъждът валеше в синхрон с ударите на сърцето ѝ. С всеки километър от Лондон до Ексетър гневът ѝ растеше. Четиричасовото пътуване ѝ се стори цяла вечност. Беше най-мъчителното возене с влак в живота ѝ. Искаше да се прибере вкъщи възможно най-бързо и нямаше на света железница, която да може да ѝ угоди.

Беше дълбоко наранена, че синът ѝ я избягва. Като във всички семейства, и те имаха пререкания с Куинси, но бяха все за дреболии. Мина беше сигурна, че когато той научи за смъртта на баща си, ще си простят всичко и караницата им ще бъде забравена на мига. Но не можеше да се отърве от разяждащия я страх. Ами ако Куинси беше в беда? Ако вече е станал жертва на злодеяние? Той не знаеше как да се пази, нямаше представа какво зло го дебне.

Щеше да изгуби ценно време, докато се върне у дома, за да си вземе паспорта.

Обратно на това, което каза на досадния инспектор Котфорд, тя бе решила да пропусне погребалната служба за Джонатан. Най-важното сега бе да намери Куинси. Джонатан би я разбрал. Всъщност знаеше, че даже би настоял. И ако тя беше на негово място, щеше да иска той да постъпи по същия начин. Тъжната истина бе, че нямаше много смисъл от погребална служба. Никой нямаше да дойде. Куинси беше в неизвестност, Джак бе мъртъв, а Артър се държеше като глупак. Джонатан вече нямаше клиенти, които биха искали да му отдадат последната си почит. Бе останал само Ейбрахам ван Хелсинг. Не, Мина не можеше да поеме такъв риск. Знаеше, че лукавият Котфорд най-вероятно разчита на пристигането му.

Много поздрави на Ейбрахам ван Хелсинг. Думите на инспектора звучаха в главата ѝ непрекъснато, все едно слушаше развалена грамофонна плоча. Нямаше да достави на това дебело ирландско прасе удоволствието да го заведе до Ван Хелсинг. обстоятелствата около смъртта на Джонатан бяха достатъчно сложни и без тази хрътка да се

опитва да се домогне до слава, като копае в миналото. Някои неща трябваше да бъдат погребани и оставени да почиват в мир, също като скъпата и сладка Луси.

Мина даде нареждане на погребалния агент да кремира останките на Джонатан. Щеше да вземе праха му по-късно. Поне изгарянето на трупа щеше да му осигури вечен покой. Каза наум молитва за любимия си, искаше ѝ се да не бе изрекла и направила нищо от това, което внесе дисхармония в отношенията им.

Измокрена до кости от дъжда, тя пое по каменните стъпала към входната врата на дома си. Бяха наследили просторната къща от Питър Хокинс. Как ще живее сега в нея? Беше прекалено голяма. И прекалено празна. Въпреки честите отсъствия на Джонатан напоследък, след смъртта му домът вече не беше същият. От него лъхаше хлад и окончателност. Но Мина нямаше време да мисли за това. Имаше само час да се изсуши, преоблече, да си събере багажа и да поеме към Портсмут, откъдето щеше да вземе ферибота през канала до Шербург, а оттам — влака за Париж. Събираха ѝ се два дни път. Още два дни, в които Куинси щеше да е изложен на смъртна опасност. Онзи дебел тъпак инспекторът със сигурност щеше да дебне по двайсет и четири часа в денонощие, но поне в Париж щеше да е извън обхвата му. Може би за последен път влизаше свободно в къщата си. Ако Котфорд продължеше да рови, скоро щеше да ѝ се наложи да бяга като заподозрян съучастник в убийство. Зачуди се дали да не предупреди Артър за опасността, която ги дебнеше в лицето на Котфорд, но после размисли. Със сигурност щеше да ѝ затръшне вратата в лицето.

Постави железния ключ в ключалката на пътната врата и усети, че нещо не е както трябва. Беше отключено. Спря. Дали в бързината да хване влака за Лондон не бе забравила да заключи? Не, ясно си спомняше как го направи, преди да тръгне. Даде на прислугата няколко свободни дни. Вътре не трябваше да има никого, но Мина усещаше нечие присъствие.

Отвори бавно вратата, като се молеше да не изскърца. Нервите ѝ бяха опънати до краен предел, очакваше всеки миг някое чудовище да скочи върху нея. Нищо не се случи. Внимателно изви шия и надникна през процепа. Сърцето ѝ радостно заби, като видя мокрото палто на

Куинси на мраморния под във фойето. Куинси си беше у дома! И точно когато се усмихна облекчено, чу силен тропот във всекидневната. Беше си у дома, но това не означаваше, че е в безопасност. Втурна се с всички сили вътре.

* * *

Куинси чу звука от вратата, обърна се и на прага на всекидневната видя майка си, която приличаше на мокра кокошка. Тя постоя известно време, без да помръдва, шокирана от безпорядъка в стаята.

— Куинси, в безопасност ли си? Добре ли си?

— Да, нищо ми няма. — Младежът се опитваше да се държи прилично, но гневът му беше осезаем.

— Търсех те навсякъде. — Погледът ѝ се плъзна към хаоса, сътворен от сина ѝ. — Какво, за Бога...?

Куинси бе направил проучване като истински адвокат, навлизащ дълбоко в съдебно дело. Разби с чук семейния сейф, отвори всички заключени шкафове и пребърка всяко чекмедже. Така се добра до купчини писма, записки, лични дневници на Мина и изрезки от вестници, педантично подредени в хронологичен ред: цялата скрита история на родителите му, преди той да се роди.

Вдигна в едната си ръка безупречно бял плик, а в другата — купчина писани на ръка писма. Показа на Мина надписа на плика.

Писмо от Мина Харкър до сина ѝ, господин Куинси Харкър
(Да се отвори в случай на внезапна или насилствена смърт на
Вилхелмина Харкър)

На лицето ѝ се изписа нещо средно между облекчение и отчаяние. Куинси хвърли писмото към майка си и страниците се завъртяха като буря от хартия.

— Дори пред лицето на смъртта се срамуваш да ми кажеш каква си всъщност. Мислеше ме за глупак. И си въобразяваше, че можеш да криеш неестествената си младост от непознатите хора, като се

преструваш, че сме брат и сестра и превръщаш това в шегичка между майка и син.

— Всичко, което трябва да знаеш, е в това писмо — заговори умолително Мина. — Всичко, което с Джонатан трябваше да ти кажем още преди години, но се бояхме.

— Всяка твоя дума е лъжа! — Куинси беше прекалено бесен и не можеше повече да запази добрия тон. — Откъде познаваш Брам Стокър?

— Кого?

Тя изглеждаше искрено объркана. До предния ден той вярваше напълно на любимата си майка. Много неща се промениха само за двайсет и четири часа.

— Когато я прочетох за първи път, си помислих, че е съвпадение, но сега...

Куинси хвърли към майка си книгата с ярка жълта корица и впи поглед в лицето ѝ, докато тя четеше на глас заглавието.

— „Дракула“... от Брам Стокър. — Мина затаи дъх. Запрелиства страниците с треперещи пръсти. Вдигна към него уплашен поглед. — Откъде я имаш?

Беше по-добра актриса от всички, които бе гледал на сцената. Цял живот я беше обичал. Доверяваше ѝ се. Беше на нейна страна в караниците ѝ с баща му. Но сега осъзнаваше, че не е познавал майка си.

— Не се прави на невинна. На тези страници е единствената истина, която я няма в писмото ти, отговорът на великата загадка, заради която това семейство се разпаднаше.

— Кълна ти се, не знам нищо за тази книга.

— Не съм изненадан, че го казваш. Стокър е написал истината, която ти удобно си пропуснала в писмото си. Пише, че си имала връзка с онова чудовище Дракула. Боя се, че го е описал доста учтиво.

— Прекаляваш!

Майка му изглеждаше толкова млада, изражението ѝ беше на наранена девойка. Куинси си спомни тримата съученици, които наби, задето обидиха честта ѝ. Изведнъж се почувства засрамен. Издърпа романа от ръката ѝ.

— Това кръвожадно същество Дракула е пропастта, която винаги е стояла между теб и баща ми. Хайде, излъжи ме пак.

— Не знаеш нищо за това!

— Ти си заговорничила с Дракула срещу татко. Пила си неговата кръв — извика Куинси. И по памет изрецитира: — „Глава двайсет и първа... На леглото до прозореца лежеше Джонатан Харкър...“

— Достатъчно! — По лицето ѝ се стичаха сълзи.

Обикновено изпитваше ужас, когато караше майка си да плаче. Но още повече го отвращаваше представата как тя пие кръвта на чудовището, докато баща му, нейният съпруг, спи само на сантиметри от тях.

Винаги бе смятал, че пианството на баща му е причината за разпада на семейството. Сега вече знаеше истината. Изневярата на майка му го бе накарала да се пропие. Тя бе злосторницата, донесла разруха в този дом и съсипала баща му.

— Книгата на Стокър не е художествена измислица. Този демон Дракула е причината за вечната ти младост.

— Знаех, че няма да разбереш. И аз не можех на твоята възраст — изплака Мина. — Злото не може да се опише с черно-бели краски, то има нюанси.

Куинси размахна пак книгата.

— О, напротив, разбирам. Всичко ми е ясно. Затова баща ми беше толкова измъчен и искаше да ме държи под контрол. За да скрие от мен истината за майка ми.

— Баща ти искаше да бъдеш част от неговия свят, за да може да те защити.

Сега разбираше, че когато баща му говореше за безопасност, е имал предвид не финансовата му сигурност, а личната му защита. Затова го спря на прага на сценичната слава. Опитвал се е да защити сина си. Куинси стовари книгата върху бюрото и грабна броя на „Льо Тон“, който бе оставил да се изсуши. Вдигна първата страница пред лицето на майка си, на нея беше скицата на набит на кол мъж на „Пикадили Съркъс“.

— Цепеш... Набивачът на кол. Оказа се, че не аз, а баща ми е имал нужда от защита... от бившия ти любовник!

Мина пое дълбоко дъх.

— Обичах баща ти колкото обичам и теб.

Любов. Куинси се изсмя наум. В действията на Мина нямаше никаква любов към баща му.

— Остави ме цял живот да укорявам несправедливо баща си. Да му наговоря тежки думи и да злословя зад гърба му. Накара ме да повярвам в ужасни лъжи. Никога няма да мога да изкупя вината си. Няма да мога да му се извиня. Вече не вярвам и на една твоя дума. Но бъди сигурна, че не съм нерешителният Хамлет. Ще отмъстя за баща си. Бог да ти е на помощ!

Втурна се към вестибюла и грабна палтото си от пода.

— Не! Куинси, моля те! — извика Мина след него. — Мрази ме, щом искаш, но семейството ни вече даде достатъчно жертви! Обичам те, не се рови повече в ужасното минало. Остави истината да почива в мир дълбоко погребана, или ще те последва съдба, много по-жестока от тази на баща ти.

Куинси затръшна вратата след себе си. И повече не погледна назад.

* * *

Сърцето на Мина не можеше да понесе повече болка. Отвращението и гнева в очите на сина ѝ я съсипаха. Сега разбираше как се е чувствал Джонатан, когато Куинси насочваше презрението си към него. Единственото му престъпление беше, че се опитваше да закриля сина си, а когато тя се опита да направи същото, прогони детето си, вероятно към същата опасност, от която с Джонатан така усърдно се опитваха да го предпазят.

Тя стисна малкото златно кръстче, което висеше на шията ѝ. „Дали моят смугъл княз знае тайната, която крих от него през годините? Дали гневът му към мен е толкова силен, че да стовари отмъщението си... върху мен и всички, които обичам?“

22.

— *Dixitque Deus fiat lux et facta est lux.* И рече Бог: да бъде светлина. И биде светлина. Така Бог започна да създава вселената.

Старецът пътуваше в двуколка през нощен Лондон. Намръщи се, когато стигна до Ливърпул Стрийт. Нямаше ги вече газените лампи с романтичните им играещи пламъчета; на тяхно място се издигаха нови електрически стълбове, които светеха ярко, но студено. Самотните страници не можеха вече да се ориентират по звездите. Отровата на електрическата светлина скриваше небесния свод през нощта. Човекът бе създал своя светлина и се бе отрязал от небесата. Старецът се успокояваше с мисълта, че няма да остане дълго тук, за да гледа падението на собствения си вид. Имаше една-единствена задача в живота, а и силите му бяха на привършване след дългия път от Амстердам.

Беше забравил колко мрази английския климат. Ставите го боляха от дъжда, усещаше как студената влага прониква в костите му. Пътуването от Амстердам отне повече време, отколкото очакваше. Някога изминаваше това разстояние няколко пъти в месеца. Но трудната му подвижност стана причина да изпусне влака в Антверпен. Наложил се да чака цял ден следващия превоз за Франция. Духът му все още бе силен, но не спирал да ругае крехкото си тяло.

Двуколката под наем спря пред познатата тухлена сграда на хотел „Грейт Истърн“. Като повечето неща тук, и той се бе променил от времето, когато старецът за последно стъпи в Лондон. Старомодният елегантен хотел бе погълнат от съседните сгради.

Плати на кочияша шест пенита и нещо странно привлече вниманието му. От другата страна на улицата уличните лампи бяха изгаснали. Напоследък често се случваше, а газените лампи никога не гаснеха. *Голям технологичен напредък, няма що.*

Под едната тъмна лампа се навърташе подозрителен млад мъж с бомбе, който се правеше, че чете вестник, но всъщност наблюдаваше новопристигналия.

Подпирайки се на бастуна си, старецът тръгна бавно към входната врата, доволен, че поне дъждът бе спрял. Попиваше гледките, миризмите и звуците на заобикалящата го обстановка. Не беше тук за първи път.

Докато носачите разтоварваха куфарите и торбите му, портиерът му подаде ръка. Мъжът отказа да я поеме. Нямахше да позволи на възрастта да му пречи повече, отколкото се налагаше. Запристъпва внимателно по мокрия хлъзгав под от мрамор и оникс към рецепцията. Когато стигна, каза хрипливо:

— Имам резервация.

Администраторът се усмихна и отвори голяма подвързана с кожа книга.

— Разбира се. А как е името ви, сър?

Старецът не отвърна, все още потънал в подозрението, че някой го наблюдава. Обърна се към входната врата и тайничко хвърли поглед към младежа с бомбето, който надничаше към него през стъклото. В мига, в който очите им се срещнаха, по лицето на младия мъж премина паника и той изчезна в нощта.

Защо го следеше този човек? Без съмнение беше служител на демона.

* * *

Котфорд и Лий влязоха през Суейнс Лейн в гробището „Хайгейт“. Най-накрая бе спряло да вали. Лондонската нощна мъгла се спускаше над земята. Котфорд осветяваше с електрическото си фенерче картата и търсеше алея „Египетска“. Лъчът се плъзна по пътека, обградена от огромни обелиски, украсени с листа от папируси и лотоси. Двамата мъже минаха през портата. Голите клони на дърветата се протягаха към луната като пръсти на скелети, вятърът издухваше от тях полепналите капки вода. Изящни каменни ангели, плачещи скулптури и статуи на жени с факли блестяха под лунните лъчи. Зад избуялите треви, бръшляни и къпини надничаха лица от мрамор.

Всичко това напомняше на Котфорд за детството. Майка му разказваше приказки за банши, леприкони, феи и Куинед^[1], Дамата на

Смъртта.

Когато беше още юноша, през Ирландия премина вълна от туберкулоза и грип. Старите хора от селото му казваха, че това е дело на Дявола. Болните не можеха да дишат през нощта и твърдяха, че чувствали гърдите си като затиснати от огромна тежест. Суеверният селски лекар заяви, че ги възседали вампири и смучели кръвта им. Слуховете и паниката се разпространяваха по-бързо от болестите. Котфорд ясно си спомняше нощта, в която съседите им помогнаха да изкопаят гроба на брат му. Свещеникът каза, че брат му пръв е умрял от епидемията и сигурно той е вампирът, който заразява и другите в селото. И заби железен кол в тялото му. Котфорд беше млад и наивен, но стана вярващ, когато чу как трупът на брат му простена. От устата, очите и ушите му потече кръв. Свещеникът обяви селото за спасено. След това обаче още пет души умряха и вярата на Котфорд се разколеба.

Години по-късно дългата служба в полицията му разкри истината за случилото се онази нощ. Докато се разлагаха, труповете се пълнеха с газове, които ги издуваха. Когато ги пробиеш — с железен кол или скалпел — тези газове преминаваха през гласните струни и излизаха през устата. Челюстта се разтваряше и се чуваше „стон“. След това тялото се спихваше и от всички отворстия потичаше кръв. Братът на Котфорд не беше вампир, а просто жертва на суеверие и невежество. Мир на праха му.

Родителите на Котфорд не осветиха гроба на брат му от страх пред неизвестното. Невежите хора се бояха от това, което не разбираха, и така позволяваха на суеверието да процъфтява. След смъртта на брат си Котфорд осъзна, че всички тези народни поверия са пълни глупости. Това прозрение го накара да обърне гръб на родния си дом и да потърси образование в Лондон. Науката го утеши, защото му обясни всички мистерии, които плашеха хората. Вярата в свръхестественото се крепеше на страха. Въръжен с науката, вече никой не можеше да го заблуди.

Котфорд замръзна. Чу нещо да се движи. Луната се скри зад облаците и гробището се потопи в мрак. Инспекторът вдигна ръка, за да даде знак на Лий, който също не помръдваше. Наостри слух. Отляво долетя някакво шумолене. Насочи нататък електрическото си фенерче. Огрян от лъча светлина, срещу него се облещи призрачен бял кон.

Лий издаде присъствието си, като рязко пое дъх. Котфорд се обърна към високия сержант. Не очакваше човек с неговия ръст да е толкова разтреперан.

— Това е само статуя — каза Котфорд.

— Просто не я видях, това е. Щях да си ударя главата в подковата.

Котфорд свъси поглед срещу огромната скулптура. Конят изглеждаше смръщен заради поникналия по муцуната му мъх. Инспекторът разпозна гроба на прочутия ездач Джеймс Селби, който все още държеше рекорда за бързина. Статуята доминираше над другите. Беше украсена с камшик и обърнати подкови.

Лий и Котфорд се провряха през лабиринт от гробници и паметници, подминаха и прясно изкопан гроб, който още нямаше надгробна плоча. Накрая се озоваха през мавзолей, сгушен сред блестящи бели тисове. Върбови клонки, покриваха паметника като паяжина. Лий отмести изсъхналите листа и клони, които скриваха името на покойника.

УЕСТЕНРА

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш? — въздъхна Лий.

Котфорд кимна; нямаше друг начин. Липсваха му улики, за да получи съдебна заповед. Отпи от шишето, за да се стопли.

— Караш ме да ти стана съучастник в престъпление.

— Това не е каприз, сержант Лий. — Котфорд извади един от подвързаните с кожа дневници на Джак Сюард от палтото си. — Намерих доказателство, че преди двацет и пет години Изкормвача е извършил убийство, за което не сме знаели досега. Свидетелство, написано собственоръчно от доктор Джак Сюард.

Под светлината от фенерчето Котфорд зачете от място, което предварително си беше отбелязал:

— „Артър, годеникът й, нададе пълен с болка вик, когато заби железния кол в сърцето на любимата си. След първото пробождане съществото, което някога беше прекрасната Луси, изквича като ранена

сирена. Господи, кръвта! Ужасът! Разплаках се. Артър обичаше Луси повече от всички ни, но това не го спря да нанесе смъртоносния удар! Представял съм си тази сцена много пъти. Ако предположим, че обичах Луси повече от Артър, защо не спрях ръката му? Но и аз не бях по-добър от него, защото отрязах красивата ѝ глава... През годините непрекъснато си повтарях, че така спасихме душата ѝ. Щом е така, защо не мога да забравя писъците ѝ? Нито ужасната гледка как професор Ван Хелсинг отделя с хирургически инструмент крайниците от тялото ѝ...?”

— Стига! — извика Лий.

— Добре, но да знаеш, че ентусиазмът ми се подхранва от ужасна вина, от която ти за щастие си спасен. В смъртния акт на Луси Уестенра е записано, че е починала от рядка болест на кръвта. Подписан е от доктор Лангела, същият, който само няколко седмици преди това е парафирал разрешителното за брак на Холмуд. Много удобно, не мислиш ли? Но както е видно от дневника, Луси не е издъхнала кротко в леглото си.

— Ами ако това са само бръцолевения на побъркан наркоман?

— Не ставай глупак, Лий. След всичко, което вече научихме, знаеш, че той казва истината. Ако загърбим тази информация и позволим още някоя жена да стане жертва на Изкормвача... — Котфорд млькна и стисна челюст. — Ще отговаряме за това с душите си.

Лий дълго се взира в своя ментор. Не можеше да отрече логиката му. Махна с ръка към старата гробница и каза тихо:

— Бог да ни прости, ако грешим.

— И да ни закриля, ако сме прави.

Двамата напънаха с всички сили да отворят желязната врата. Пантите скърцаха като виеци зли духове. Вратата се удари в каменната стена и звукът беше по-силен от гръмотевица.

Плъхове се разбягаха с цвърчене под лъча на фенерчето. Котфорд и сержант Лий отместиха каменния капак на саркофага. Разнесе се воня на смърт, много по-ужасна, от всичко, което бяха помирисвали в моргата.

Лий се закашля и сложи ръка пред лицето си, за да се предпази от зловонието.

— Как е възможно тленни останки на толкова години все още да миришат така гадно? — Мина му ужасна мисъл. — Може би е прибавен нов труп.

— Вратата на гробницата не е отваряна от десетилетия — каза Котфорд.

Сержантът кимна. Котфорд беше прав. Но това не обясняваше защо миризмата на трупа беше още толкова силна.

Надяваше се да идва от мъртво животно.

Котфорд насочи светлината в отворения гроб. В саркофага бяха положени обезобразени тленни останки на жена. Черепът с дълга червена коса очевидно бе отделен от тялото. Отворът за устата беше натъпкан с изсушени цветя, крайниците също бяха отрязани и кръстосани. Железният кол още стърчеше от гръдния кош. Покрай него личаха петна засъхнала кръв. Котфорд се взираше в осквернените останки на Луси Уестенра и в ума му нахлуваха спомени от петте кървави трупа на проститутки, намерени в Уайтчапъл. Всичките бяха разкъсани по подобен начин. Но Изкормвача бе паднал още по-ниско с Луси — а тя не бе проститутка, а богата жена. Убил я е на място, където никой не можеше да чуе писъците ѝ, и накрая я бе довършил с железен кол. Нямаше съмнение, че извършителят е Ван Хелсинг. Котфорд се почувства едновременно реабилитиран и отвратен до дъното на душата си.

— Ненормалници!

— Убийци! — добави Лий.

По лицето на Лий Котфорд разпозна същата жажда за възмездие, която мъчеше и него от години.

— Сержант Лий, искам всеки сантиметър от това местопрестъпление да бъде заснет и останките да се пренесат в моргата. Възложете задачата на най-доверените си подчинени. Началниците ни още не осъзнават какво сме открили. Събуди онзи стар негодник лекаря и го накарай да направи пълна аутопсия. Погрижи се да приключи с нея и да си замине, преди да съмне, за да не предизвикваме подозрения. И докладът му да е на бюрото ми веднага щом е готов.

— Да, сър.

Котфорд се ослуша. Вдигна пръст към устните си, за да даде знак на Лий да мълчи.

Чуха как навън някой тичаше към гробницата.

Котфорд, както обикновено, беше без пистолет. Може би тази нощ трябваше да преглътне гордостта си и да вземе оръжие. Когато стъпките се приближиха, той изключи светлината. Лий стисна полицейската си палка и зае позиция до отворената врата. Котфорд държеше тежкия фенер в готовност.

Стъпките идваха към тях. Под надничащите през облаците лунни лъчи на входа се появи тъмен силует. Носеше бомбе. Котфорд включи светлината. Лъчът заслепи натрапника и го хвана неподготвен.

Преди Котфорд да замахне, Лий извика:

— Полицай Прайс! Какво, по дяволите, правиш тук без униформа?

Прайс свали бомбето, сложи го под мишница и се окопоти.

— Казахте ми да не привличам внимание. Да не би да сбърках, сър?

Котфорд разпозна полицай Прайс, ентузиазирания младок, който го намери в „Червения лъв“.

— Сержант Лий — каза Прайс, зачервен и задъхан. — Казахте ми да ви съобщя... когато мъжът от снимката... се настани в хотел „Грейт Истърн“.

— Настани ли се? — попита Котфорд, доволен, че Лий е посветил Прайс в тяхната тайна. Харесваше младежа и непоколебимия му ентузиазъм.

— Да, сър. Видях го с очите си. Поостарял е доста, но го разпознах.

Котфорд отпи от шишето си, на лицето му се появи триумфална усмивка.

— Да се хващаме за работа.

[1] Куинед — традиционна ирландска оплакваческа песен, част от устния фолклор. — Б.пр. ↑

23.

Скрита в гъстата пелена на мъглата, графиня Батори изчака двамата полицаи и младежът с бомбето да излязат от гробницата с надпис „Уестенра“.

Наблюдаваше ги от няколко ноци. Предизвикаха интереса ѝ преди седмица. Тогава седеше върху покрив в алея близо до бариерата на Темпъл и гледаше как дебелият инспектор се опитва да възстанови обстоятелствата около кончината на любимата ѝ жена в бяло. Слушаше развеселена абсурдните заключения на другия инспектор Хънтли, Те бяха обидни за нейната дама. Мисълта, че този слабак Харкър може да убие златокосата ѝ любима, беше противна. Тя можеше да го накъса на парченца, ако не ѝ бяха попречели.

Но за разлика от Хънтли дебелият детектив не беше глупав. Не само че възстанови събитията, но се досети и за присъствието на Батори на местопрестъплението. Оттогава тя го наблюдаваше с огромен интерес.

По-високият наричаше дебелия „инспектор Котфорд“. Името му не беше познато на Батори, но лицето му — да. Беше виждала снимката му във вестниците преди години, редом до портретите на онзи кретен Абърлайн. *Да, Котфорд. Спомни си и името.* Изглеждаше по-различно, напълнял и доста остарял. Батори се зачуди колко много остаряват смъртните само за четвърт век.

Котфорд беше най-проницателният от всички, които бе срещала, освен това беше и най-просветен. Успя да сглоби всички парчета от пъзела, макар тесногръдият му ум да не можеше да види цялата картина. Батори едва се въздържаха да не го нападне и да не разбие черепа му в някой зид. Представяше си шокираното му изражение, когато разбере от първа ръка как жена може да е по-силна от мъж. От векове се чудеше защо всички вярват, че Бог е създал човека по свой образ и подобие. Ако това бе вярно, значи Бог е слабак. Хората са толкова крехки и предвидими. Ако не беше напредъкът в технологиите, да са се оказали на дъното на хранителната верига.

Графинята беше открила истината, която дори най-нисшите животни знаеха от хилядолетия: човекът е лесна плячка и кръвта му е като отлежало вино. Чудеше се дали зверовете, опитвали човешка плът, бяха доволни колкото нея. Единственото човешко същество, към което Батори изпитваше някакво уважение, бе Чарлз Дарвин. Оцеляват най-пригодните. Батори беше по-пригоден човешки вид. Зрението, слухът и обонянието ѝ бяха десет пъти по-силни от тези на останалите хора, както и мощта на мускулите ѝ. Беше благословена с дори още по-съвършено шесто сетиво — ума си. Човечеството от векове се възхищаваше на магьосниците, които можеха да местят предмети, да четат и контролират мисли. За Батори това не беше трик или илюзия: тя можеше да прониква в съзнанието на хората и да ги кара да я видят като вълк, гаргойл, плъх или мъгла. Способностите ѝ бяха нараснали толкова, че можеше да влезе в ума на друг човек от стотици километри и да го накара да види това, което тя иска. Можеше да се движи с невероятна скорост. Отдаваше ѝ се дори левитацията, придвижването по небето, полета на крилете на вятъра. На останалите им трябваша машини, за да се издигнат във въздуха. Батори наистина беше най-пригодната, следващото стъпало в човешката еволюция.

Замисли се дали да убие Котфорд заради това, което бе успял да научи, или да го направи свой съюзник, без той да подозира. Първоначалният ѝ импулс ѝ подсказа да убие тримата мъже в гробницата веднага, преди да са разпространили отровата. Бе убила Джак Сюард заради по-дребно нещо, а и това усамотено място бе идеално за кървава баня. Гробището бе голямо, тя се намираше на доста метри разстояние, но свръхестественото ѝ зрение проникваше през мъглата и мрака. Гробницата на Устенра. *Значи ровят в миналото.* Събират парченцата на пъзела.

Замисли се за съдбата на дебелия инспектор. Той бе обсебен, тесногърд човек. Може би почтените граждани го смятаха за откачен, също като престъпниците, които преследваше. Тя обичаше хазарта, но не с пари и карти. Животът и смъртта бяха по-добри залози. И без това съдбата си играеше с всичко, а в тази игра Батори винаги печелеше. Беше готова да се обзаложи, че Котфорд е заклей двамата полицаи с него да пазят тайна. Очевидно беше умен, но не можеше да разпознае гроба на Сюард, който се намираше точно до този на Луси. Разсъждаваше жалко и праволинейно. Дали да не го използва за своите

цели? Да. Можеше да го накара да ѝ поднесе останалите на тепсия. Сам ще ги заведе при нея. Батори се усмихна. Май Англия не бе вече толкова скучна и мрачна, колкото я помнеше.

Графинята реши да остави Котфорд и подчинените му да поживеят още малко. Не защото изпитваше жал или състрадание, тези чувства ѝ бяха непознати. Беше идеалната хищница. Но тази нощ щеше да пренебрегне кръвожадния си импулс в полза на играта. *Нека даде на новите си пионки още едно парченце от пъзела.*

Батори се качи в каляската и почука със златния връх на бастуна по тавана. Каретата без кочияш потегли от гробището на Хампстед и пое на юг към Уайтчапъл.

* * *

Кристън беше изтощена. Излязоха ѝ пришки на краката от нощната разходка по Търговската улица. Вестниците в обувките ѝ бяха подгизнали и се разпадаха, а от тях се носеше миризма на развалена риба. Докато куцукаше към мизерната си квартира на площад „Девъншър“, чу приближаващи коне. Щеше ѝ се да ги подмине, но финансовото ѝ състояние не ѝ позволяваше този лукс. Насили се да се усмихне и се обърна да види каляската, излизаща от гъстата нощна мъгла. Нещо не беше наред. Каляските не вървят от само себе си. Тази беше богато украсена със златни орнаменти. В главата на Кристън се появи нова мисъл. Живееше във века на изобретенията. Богаташите винаги притежаваха най-новите и най-хубавите играчки. Вероятно каляската без кочияш беше кръстоска между автомобил и файтон. Приближаващият разкош развълнува Кристън. Вече бе обслужила петима тази нощ, но скромното им заплащане едва ли щеше да ѝ стигне да яде на другия ден. В тази каляска вероятно се взеше богат клиент. Ако го обслужи както трябва, може вземе достатъчно, за да си плати наема за месец напред. Това можеше да е щастливата ѝ нощ.

Каляската забави ход и спря само на сантиметри от раздърпаните ѝ обувки. Кристън очакваше вратата да се отвори и от нея да се покаже красив джентълмен. Тапицираните седалки щяха да се отразят много по-добре на задните ѝ части от студените павета на алеите. Щеше да падне доста работа. Облиза устните си с надеждата да скрие колко са

напукани от мартенския вятър. Нагласи блузата си така, че да покаже по-голямата част от огромните си гърди — те я продаваха. Тръгна към каляската съблазнително, колкото позволяваха разпадащите се обувки на краката ѝ, и почука леко по украсената врата.

— Компания ли търсите, господине?

Никакъв отговор. Този се правеше на недостъпен.

— Ало? Има ли някой?

Кристън отстъпи, когато през кървавочервеното перденце се показа ръка в черна ръкавица с пръстен с рубин и ѝ подаде испански златен дублон. Тя се усмихна алчно и сграбчи монетата.

— Вече говорим на един и същи език, скъпи.

Вратата на каляската бавно се отвори. Показалец, облечен в черен плат, даде знак на Кристън да се качи. За тази цена господинът можеше да прави с нея каквото си поиска. Кристън разбираше от бизнес и знаеше, че ако някой плаща толкова много в тази част на града, значи иска нещо специално. Дори и да боли, тя бе съгласна. Ако има късмет, може да ѝ стане редовен клиент.

Кристън скри бързо монетата в деколтето си по възможно най-съблазнителния начин и хвана ръката в черна ръкавица.

Вратата се затвори и пред нея изникна лицето на клиента. Кристън с изненада откри, че не беше мъж, а красива синеока жена с гарвановочерна коса и елегантни мъжки дрехи. Проститутката беше доволна, че ще изкара пари, без да се налага отново да проникват в нея по болезнен начин. Възбуди се от мисълта, че тази прекрасна жена ще докосва най-интимните ѝ части.

* * *

Каляската на Батори препускаше надолу покрай Темза, близо до Лондонската кула. Ноздрите на шестте черни кобили потрепваха, когато през тях излизаше топлият им дъх. Каляската подскачаше и дрънчеше по калдъръма.

Кобилите рязко спряха, вдигнаха глави и заковаха копита, сякаш невидима юзда ги опъна назад. Беше посред нощ, намираха се в центъра на града, оставаше само час до зазоряване. По улиците нямаше жив човек. Никакви свидетели. Вратата на каляската бавно се

отвори. Батори изхвърли окървавеното тяло на Кристън в Темза, все едно беше малка торба мръсни парцали.

Гърлото ѝ беше прерязано, а лицето ѝ бе застинало в ужас. През разкъсания ѝ корсаж се виждаха гърдите ѝ, гащите ѝ бяха смъкнати до глезените. Батори не спести унижението на тази сладна птичка божия дори в смъртта ѝ. След като изхвърли жената, графинята метна на улицата и чантата ѝ, от която се посипаха монети, носна кърпичка и броеница. Разсмя се, като ги видя. *Още една лицемерка.* Тялото на проститутката се понесе по течението на реката. Безжизнените ѝ очи се вираха в небето. Батори никога нямаше да разбере как окаяни същества като тази мръсница успяваха да намерят в сърцата си любов към Бог. Какво бе направил Бог за тях? Облечената в черна ръкавица ръка изхвърли златната монета във водата до тялото. Притежателката ѝ се усмихна, когато Кристън и парчето благороден метал потънаха сред черните вълни на Темза.

Кой казва, че не можеш да го вземеш със себе си? „Заповядайте, инспектор Котфорд“, помисли си Батори.

24.

Кръвта на Куинси кипеше, докато тичаше по Бонхей Роуд. Защо родителите му бяха крили миналото си от него? Защо баща му не му се бе доверил? Защо трябваше да умре? Защо майка му бе предала приятелите си? Мислите му се блъскаха една в друга, докато тичаше под дъжда. Чу познатото изсвирване на влака, който потегляше от гара „Сейнт Дейвид“. Нямаше време да си купува билет. За да не полудее, трябваше да се махне колкото може по-бързо от Ексетър, а следващият влак беше чак след три часа. Без да се замисля, Куинси затича по релсите, докато влакът набираше скорост, и скочи в последния вагон. Металът бе мокър от дъжда и Куинси се подхлъзна. Пресегна се към една висяща верига и я сграбчи здраво, за да спаси живота си, докато влакът ускоряваше. Стисна зъби и се изправи победоносно. Когато вече беше в безопасност, се обърна и се загледа в потъващия в далечината Ексетър с ясното съзнание, че за последен път вижда родния си град. Сега, когато баща му бе мъртъв и той бе загубил всякакво доверие в майка си, там не му бе останало нищо.

Влакът продължи напред към Лондон, а Куинси си намери удобно и спокойно място в един от вагоните. Но мислите му не намираха покой. Каква част от книгата на Стокър беше истина? Наистина ли сред нас има хора между живота и смъртта? Изглеждаше нелепо. В писмото си майка му твърдеше, че чудовищата съществуват, а едно от тях бе убило баща му и разби семейството му. Куинси усети как в него се надига жажда за отмъщение. Но как да се бори с такова зло? Изправяше се пред противник, който преди векове бе командвал огромни армии. Същество без угризения и изпълнено с жестокост, което черпеше сили от самия Дявол. Куинси беше сам и уплашен. Само групата смелчаци знаеше какво го чака. Но връзките между тези хора се бяха разкъсали отдавна, а и повечето от тях вече не бяха между живите. Но може би все още имаше към кого да се обърне за помощ. Мина бе следила подробно живота на този човек. Той беше служил заедно с Куинси П. Морис във Френския чуждестранен легион.

Бойните умения на тази елитна армия бяха легендарни. Този човек се бе сражавал при обсадата на Туин Куан^[1] срещу Китайската империя, беше се изплъзнал на канибалите на Маркизките острови и беше бранил корейската императрица от японските главорези. Освен това се бе изправил в битка срещу княз Дракула и бе оцелял. „Да — помисли си Куинси. — Ще се срещна с него. Ще се срещна с Артър Холмуд.“

Слънцето вече залязваше, когато файтонът се втурна с пълна скорост към портата на дома на Артър Холмуд, познат още като лорд Годалминг. Куинси скочи на улицата и хвърли няколко монети на кочияша.

Вгледа се в достолепния замък. Беше поне три пъти по-голям от имението на семейство Харкър в Ексетър. Ама че загадка беше този Холмуд. Човек с такова потекло би трябвало да се наслаждава на привилегиите на богатството си. Фактът, че неведнъж бе рискувал живота си, изпълваше Куинси с възхищение още преди дори да го е зърнал. Очевидно бе човек, с когото се съобразявах, и точно този, от когото Куинси имаше нужда.

В романа на Стокър не се споменава как се бе събрала групата им. Куинси научи какво ги свързва от педантично водената документация и дневниците на Мина. Джак, Артър и неговият съименник Куинси П. Морис са учили заедно в елитния Хугенотски пансион. Джак бил католик, но баща му, виден лекар, не искал да ограничава сина си, като го праща в религиозно училище, а го записал в частен протестантски пансион, за да се смеси с по-висшата класа на британското общество. Там Джак се запознал с Артър и двамата бързо се сприятелили.

Бащата на Куинси П. Морис — Брутъс, бил богат тексаски фермер. Когато през 1861 година избухнала Гражданската война, Тексас си запазил правото да не се отцепва от Съюза и да не се присъединява към Конфедерацията. Затова открили посолство на щата в Лондон и Брутъс Морис бил назначен за посланик. Както подобавало на човек от неговия ранг, Брутъс изпратил сина си в същото елитно частно училище, в което били Джак и Артър. Куинси П. Морис съжалявал, че се е родил прекалено късно, за да се бие в Гражданската война. Заради това след време се върнал в родината си и се включил в битките срещу индианците, помагал за опитомяването на Дивия запад. Артър се вдъхновил от подвизите на Морис в Америка и го последвал

в следващото му приключение — постъпването в Чуждестранния легион. Не успели да убедят Джек Сюард да тръгне с тях, той избрал да търси слава в науката, като се записал в престижния Амстердамски свободен университет в Холандия, където станал докторант на професор Ейбрахам ван Хелсинг.

Куинси Харкър спря на последното стъпало към входа на замъка, за да си поеме дъх и да се успокои. Не искаше да изглежда жалък, когато застане пред великия Артър Холмуд. Докато стоеше пред вратата, му хрумна, че героичната група се е срещала често точно на това място. Тук са замислили плана за унищожаването на Дракула. И въпреки че Артър Холмуд е бил сред тях, пак не са успели. Куинси се боеше, че врагът, пред който предстоеше да се изправи, е прекалено силен.

Потърси на вратата метално чукче, но не намери такова. Огледа се, видя висящото въженце и осъзна грешката си. Разбира се, че такъв човек има достъп до последните луксозни достижения, включително и нов звънец.

Куинси дръпна въженцето, разнесе се мрачен звън. Никой не му отговори. Отново дръпна, пак никой. Точно се канеше да почука на вратата, когато тя леко се откряна и зад нея надникна иконом.

— Мога ли да ви помогна?

— Аз съм Куинси Харкър, идвам да се срещна с... — Куинси млъкна. Към Артър Холмуд би трябвало да се обърне с истинската му титла. — ... лорд Годалминг. По изключително спешен въпрос.

Икономът откряна вратата с още няколко сантиметра и подаде малък сребърен поднос. От Куинси се очакваше да остави в него визитка. За щастие Бесараб бе направил картички на младото си протеже. Куинси потърси в палтото си, накрая намери една в скъсания си джоб. Икономът повдигна вежда, тъй като истинските джентълмени винаги носеха визитките си в кутийка.

— Един момент, моля — каза той и хлопна вратата в лицето му.

Докато чакаше, единият крак на Куинси започна да трепери от напрежение. През последните дни беше прочел много за Холмуд. Подвизите му в Трансилвания бяха само върхът на айсберга. Сред вещите на Мина намери информация за по-ранния живот на Артър, както и изрезки от светските страници на вестниците, в които се описваше житието му след битките с Дракула. Въпреки че бе станал

лорд Годамлинг след смъртта на баща си, той не бе използвал тази титла до завръщането си от Трансилвания. Чудеше се дали не е променил името си, защото е знаел, че Дракула е още жив; но със сигурност лорд Годамлинг не се бе скрил в замъка си, треперещ от страх. Беше станал шампион по ветроходство по Темза, брилянтен играч на поло и майстор на дуелите. Често бе защитавал честта си с пистолет и меч, бе убил трима и ранил дванайсетима, които го бяха обидили. Куинси не очакваше друго от човек, рискувал всичко заради честта на голямата си любов Луси Уестенра. Той със сигурност би се впуснал отново в битка срещу завърналия се Дракула.

Спомняше си от детството си срещите с мъж, когото всички наричаха „чичо Артър“, и сега осъзнаваше, че най-вероятно това е бил Артър Холмуд. Но той не бе контактувал със семейство Харкър от почти две десетилетия и Куинси предполагаше, че това се дължи на предателството на майка му и пианството на баща му. Надяваше се, че Холмуд ще успее да преглътне позора им и ще се довери на Куинси, защото младежът отчаяно се нуждаеше от помощта му.

Мъже като лорд Годамлинг бяха отмиращ вид. Куинси бе чел, че приятел на бащата на Артър изгубил състоянието си заради недалновидни инвестиции. Но Холмуд не позволил да конфискуват всичките му имоти и пари, а се оженил за дъщеря му. Харкър се надяваше, че щом бе готов да се ожени за непозната, за да помогне на приятел, ще прояви благородство и в неговия случай.

Спомни си за баща си и угризенията го разкъсаха. Никога нямаше да има възможност да му се извини за държанието си към него. Вече знаеше, че баща му го е обичал. Джонатан Харкър бе пожертвал всичко заради сина си и Куинси бе твърдо решен да докаже, че жертвата си е струвала.

След дълго чакане вратата отново се отвори. Икономът излезе и произнесе тържествено.

— Лорд Годамлинг ще ви приеме веднага.

Куинси понечи да влезе, но икономът застана пред него. Покашля се и погледна калните обувки на младежа. Младият Харкър се засрами и изстърга подметките си в металното приспособление до вратата.

Най-накрая го въведоха в кабинета на Артър Холмуд. Икономът взе палтото му и излезе, като затвори вратата след себе си.

Из стаята се носеше познат аромат. Куинси осъзна, че е идвал тук и преди. И изведнъж в ума му нахлу порой от спомени. Позна тъмночервените тапети, автентичния и много скъп дизайн на Уилям Морис^[2]. По стените бяха окачени изящни мечове, рапири и ками. През годините, прекарани в театъра, Куинси много пъти бе държал бутафорни оръжия от дърво, но тези бяха истински. Макар някои от тях да бяха нащърбени, по остриетата им не се виждаха никакви следи от кръв.

Внезапно си спомни, че като дете веднъж се пресегна да докосне едно от оръжията — но баща му хвана ръката му. „Може да се порежеш.“

Куинси не бе забравил и ръчно гравирани дъбови мебели, витражите на прозорците, полиците, отрупани с повече книги, отколкото човек може да изчете за цял живот.

Имаше и портрет на красива червенокоса дама. Да, дори като дете знаеше, че жената от портрета е същата, която бе виждал и на любимата снимка на майка си.

Куинси се обърна и вдигна поглед над камината, където висеше портретът, но не го видя. На негово място имаше семпъл пейзаж.

— Портретът на Луси... — разсъждаваше той на глас.

— Портретът, за който говорите — каза глас зад него — бе свален преди десет години от уважение към съпругата ми Бет.

Артър Холмуд, лорд Годалминг, седеше зад масивно махагоново бюро. Под красивата лампа на плота лежеше сребърният поднос с визитката на Куинси.

Куинси бе сварен неподготвен. Артър Холмуд почти не се бе променил. Беше по-възрастен от Джонатан, но ако някой ги видеше един до друг, едва ли щеше да повярва. Имаше гъста руса коса, решителна брадичка и стоманеносини очи. Не беше трудно да разбереш защо Луси го бе предпочела пред останалите си ухажори. Горкият доктор Сюард не е имал никакъв шанс.

Куинси се изправи и се покашля.

— Добър ден, господин... лорд Годалминг. Простете, не ви видях.

— Сигурен съм, че не сте дошли, за да обсъждаме интериора.

Куинси бе изненадан от резкия му тон, но продължи:

— Аз съм синът на Джонатан и Мина Харкър...

— Знам кой сте, господин Харкър. Коняк?

— Не, благодаря. — Куинси се надяваше, че отказът му ще се възприеме като знак, че не споделя слабостите на баща си.

Лорд Годалминг се изправи и прекоси стаята до богато оборудвания бар. Имаше забележителна осанка, беше висок метър и деветдесет; костюмът му бе добре скроен и прилепваше идеално върху мускулестата му фигура. Коремът му бе стегнат, а шията му не бе отпусната като на повечето мъже на неговата възраст. Движеше се толкова грациозно, че на Куинси му бе трудно да повярва във всички героични истории, които бе чел за него. Само няколко бели косъма по слепоочията издаваха, че Холмуд бе минал петдесетте, но вместо да го състаряват, те му придаваха достолепие. Артър взе изящна кристална чаша и гарафа и се обърна така, че приглушената светлина в стаята падна върху лицето му. Куинси веднага забеляза два недостатъка: белег на дясната буза и липсващото връхче на едното ухо. Почуди се коя ли битка бе оставила отпечатъка си върху лорд Годалминг.

Артър си наля коняк от гарафата.

— Какво, ако смея да запитам, ви води тук, господин Харкър?

— Сигурен съм, че знаете.

— Нямам ни най-малка представа.

— Баща ми бе убит миналата седмица.

— Да, четох за това — отвърна Артър надменно. — Моите съболезнования. — Обви чашата с длани, за да стопли коняка.

Куинси се опита да разгадае хладната дистанцираност на Холмуд.

— А четохте ли, че преди две седмици в Париж е бил убит и Джак Сюард? — попита той.

Артър се намръщи и лицето му стана мрачно. Затвори очи. Поднесе чашата към носа си, вдъхна аромата и продължи да мълчи.

Куинси повиши глас:

— Чухте ли ме? Джак е...

— Чух ви. — Артър отвори рязко очи и изгледа Куинси така, сякаш искаше да го убие заради новината. — Джак беше стар глупак. Вреше си носа в... неща, с които по-добре да не се бе занимавал.

— Джак Сюард е бил ваш приятел!

Артър присви очи и направи крачка към младежа.

— Джак Сюард беше наркоман, който изгуби богатството, репутацията, дома и семейството си!

Всички инстинкти за оцеляване на Куинси му казваха да спре дотук. Но ако искаше да спечели уважението на този човек, трябваше да отстоява позициите си. Той се изправи твърдо срещу него. Гневът на Артър изчезна така бързо, както се бе появил, и на негово място се настани дълбока тъга.

— Джак беше стар глупак, който отказваше да се раздели с миналото — каза Холмуд и изпи на една бърза глътка коняка, сякаш за да удави неприятния спомен.

— Баща ми и доктор Сюард бяха убити в разстояние на няколко дни. Едва ли е съвпадение, не мислите ли? — попита Куинси. — Вие и съпругата ви сте в опасност.

Артър се засмя и напълни отново чашата си.

— Опасност? Господин Харкър, вие не знаете значението на тази дума.

Куинси не можеше да повярва, че това е същият Артър Холмуд, който е яздил жребеца си в битката срещу циганите и Дракула. Кой друг би разбрал по-добре каква опасност ги дебнеше? Побесня и преди да се усети какво прави, се втурна към Артър и сграбчи ръката му, докато си наливаше.

— Дракула се е върнал да търси отмъщение и вие много добре го знаете. Помогнете ми да го убия веднъж завинаги.

Артър изгледа ръката на младежа със стоманен поглед и решително се изтръгна от хватката.

— Прибързан сте, господин Харкър. Безразсъден и прибързан. Значи тя най-накрая ви каза.

— Не. Сам открих истината — каза Куинси, като се опитваше, макар и безуспешно, да овладее треперещия си глас.

— Дракула е мъртъв. Видях го как умира. — Артър остави гарафата и се върна зад бюрото си. — Всички го видяхме.

Куинси не можеше да повярва, че той се самозаблуждава така. Как по-ясно да му го каже?

— Баща ми беше набит на кол. Кой друг би могъл да го направи, освен Цепеш?

— Приключих своите битки, господин Харкър. През живота си съм бил в самия ад и съм преминал океани от кръв. За мен всичко

свърши. Повече не искам да се връщам там. — Взе малко звънче, за да повика иконома.

Куинси чу иконома да влиза зад него.

— Предполагам, че срещата ни приключи.

— Приятен ден, господин Харкър. — Артър взе малка книга, отгърна на отбелязаната страница и започна да чете.

Икономът се приближи с палтото на Куинси.

— Насам, сър.

Куинси се изправи като насън, беше в шок. Грабна палтото от иконома, извърна се отново към бюрото и издърпа книгата от ръцете на Артър. Очите им се срещнаха.

— Няма да ми дожалее за вас, когато ви видя на кола, защото вие сте следващият — заяви Куинси с надеждата лордът най-накрая да захапне примамката. Но вместо да отвърне на предизвикателството, Артър се загледа в постната картина над камината и каза почти шепнешком.

— Съмнявам се, че на някой ще му дожалее.

Докато икономът го извеждаше от къщата на вече тъмната улица, Куинси размишляваше над това, което току-що се бе случило. Силите, които бяха довели до лудост Джак Сюрд, развратили майка му и взели душата на баща му, бяха задушили и духа на Артър. Лорд Годалминг се е бил в дуели с надеждата да умре. Използваше името лорд Годалминг, защото Артър Холмуд вече не съществуваше.

[1] Туин Куан — град във Виетнам, столица на едноименна провинция. По време Китайско-френската война (1884–1885) е френско владение. Обсаден е четири месеца от многобройната китайска армия и е защитаван от 630 души от Френския чуждестранен легион, които проявяват огромен героизъм и успяват да отблъснат врага. — Б.пр. ↑

[2] Уилям Морис (1834–1896) — английски архитект, дизайнер, художник и писател, свързан с Братството на Прерафаелитите. — Б.пр.

↑

25.

Луната висеше ниско в небето и лъчите ѝ проникваха през прозорците на новия Скотланд Ярд. Котфорд седеше зад бюрото си и едва държеше очите си отворени. Вляво от него лежеше докладът на полицейския лекар от аутопсията на Луси Уестенра и зловещи черно-бели фотографии от ексхумацията ѝ. Вдясно от него се намираха снимките от местопрестъплението, където преди пет ноци беше намерена закланата жена. Сравни двата комплекта. Преди двайсет и пет години тялото на Луси Уестенра е било разчленено по същия начин като на наскоро убитата жена. За Котфорд двете престъпления бяха свързани, но още нямаше солидно доказателство за това. Не можеше да го съобщи на началниците си, щяха да кажат, че си измисля. Прегледа снимките и записките си, търсеше връзка, някакво малко, недогледано парченце информация, което да потвърди, че убийствата са извършени от една и съща ръка. Разтърси глава, за да се разсъни. Не беше спал от дни.

— Инспектор Котфорд!

Гласът на сержант Лий го стресна и извади от дрямката.

— Да, какво има? — попита Котфорд. Вратът му беше схванат и го болеше. Вдигна ръка, за да предпази очите си от ослепителната сутрешна светлина, която проникваше през прозореца. „Да му се не види! Заспал съм!“

— Намерен е нов труп!

— Къде? — Умът на инспектора веднага се проясни.

— В Темза, сър. Близо до Лондонската кула.

Котфорд грабна палтото от облегалката на стола и изскочи през вратата.

По студените брегове на Темза, близо до доковете „Сейнт Катрин“, на изток от Лондонската кула, се беше насъбрала малка тълпа. Инспектор Хънтли ръководеше изваждането на тялото от водата. Под раменете на трупа бе завързано въже, а другият му край бе прикрепен към седлото на кон. Зяпачите затаиха дъх, когато видяха разкъсания корсет на жената и голите ѝ гърди. След като я извадиха през парапета и я положиха на улицата, Хънтли галантно си свали сако и я покри, за да запази поне капчица от достойнството ѝ. Полицейският лекар клекна до трупа и започна предварителния преглед, като тихо разговаряше с Хънтли.

Наблизо друга дрипава и оскъдно облечена жена плачеше, докато разговаряше с униформен детектив, който записваше показанията ѝ в бележника си.

Котфорд сграбчи Лий за ръкава. Дватама тръгнаха през тълпата, за да чуят разказа на младата жена.

— ... След това видях Кристън да се разхожда сама по площад „Девъншър“. Тя живее там, държи стая под наем за дванайсет пенита на седмица... Искам да кажа... живееше там...

Момичето избухна в силни ридания. Котфорд забеляза в джоба на полицая носна кърпа, която той явно нямаше никакво намерение да предложи на свидетелката. *Жена е все пак, да ти се не види!*

Котфорд бръкна в джоба си за собствената си носна кърпа, докато се провираше през тълпата. Но беше закъснял, друг мъж го изпревари. Младата жена прие с благодарност жеста и Котфорд с изненада установи, че джентълменската постъпка е дело на Хънтли. Инспекторът забеляза Котфорд и се намръщи. Хвана приятелски под ръка него и Лий — което на Котфорд се стори прекалено фамилиарно — и ги отведе настрана.

— Какво правите тук, сержант Лий? — попита Хънтли рязко и твърдо. — Сега разбирам, че появата на инспектор Котфорд на алеята онази нощ не е била случайна. Как успя да ви подмами? Застрашавате кариерата си, като позволявате да ви свързват с човек с неговата репутация. — Хънтли се обърна към Котфорд и продължи: — Убеден съм, че инспектор Котфорд ще се съгласи с мен.

— Как бих могъл да не се съглася? Но не забравяйте, че целта оправдава средствата.

Лий се покашля, но точно преди да отговори, Хънтли вдигна ръка и му даде знак да мълчи.

— Моля ви, не казвайте нищо, не разваляйте допълнително добрите впечатления, които имам от вас. — И преди Лий да успее да проговори, Хънтли насочи цялото си внимание към Котфорд. — Инспекторе, нека първо ви благодаря за наблюденията ви онази нощ. Сержант Лий ме информира, че сте открили други петна от кръв, както и кървави отпечатащи от ръце. Фактът, че сте го накарали да ми съобщи това веднага и да не го разкрива пред началниците, показва, че у вас е останала някаква етика и уважение към колегите.

Котфорд кимна.

— Единственият ми дълг е да предам убиеца на правосъдието.

— Много добре. Позволете да ви върна професионалния жест — отвърна Хънтли. — И ще съм ви благодарен, ако не прибързвате пак със заключенията. Познавам ви, затова ще бъда директен. Няма абсолютно никаква връзка между жената от алеята и днешната жертва. Тази нещастница е просто една бедна проститутка, убита от недоволен клиент, често срещано събитие по тези улици. Обезглавената жена от алеята беше заможна. Предполагам, че е била убита от трети човек, както ѝ вие заключихте, но продължавам да твърдя, че е било престъпление от страст. Най-вероятно дело на ревнив съпруг. Бъдете сигурен, че ще го намеря.

— Това е лично — отвърна Котфорд. — Не търся слава и нямам желание да се фукам. С удоволствие ще ви предам всички улики, преди да ги представя пред съда. Както вече казах, единственият ми дълг е да предам убиеца на правосъдието.

— Нека бъда пределно ясен, инспектор Котфорд. — Тонът на Хънтли стана властен и нервен. — Ако разбере, че се месите в разследването ми или създавате обществена паника с твърдения, че последните убийства са свързани, няма да ми оставите друг избор, освен да се предпазя, като докладвам на началниците за вас. Умолявам ви, не ме принуждавайте да го правя. Най-добре ще е да не влошавате допълнително репутацията си, като преследвате призраци. — Без да дочака отговор, той потупа Котфорд по гърба, усмихна му се окуражително и отиде да поздрави очакващите го репортери.

Лий пристъпи тревожно напред и каза в ухото на Котфорд.

— Какво беше това?

— Сержант Лий, Хънтли беше прав. Трябва да мислите за семейството си. Ако решите да се откажете от разследването, няма да ви виня.

Лий го погледна право в очите.

— Ще съм с вас, докато виждам, че сте прав, инспекторе. Засега сте прав.

Котфорд се усмихна и двамата отидоха при трупа на мъртвата жена, който лежеше до металния парапет на брега. Косата ѝ беше мокра, но беше очевидно, че е червенокоса, също като Луси Уестенра. Лицето ѝ щеше да е доста красиво, ако не беше застинало в абсолютен ужас. Безжизнените ѝ зелени очи бяха широко отворени и се взираха в Котфорд. Шията ѝ бе разкъсана, почти до кокал. Раната приличаше повече на ухапване от животно, отколкото на дело на човешка ръка. Котфорд се убеди, че наистина си има работа с маниак.

Да не би да губеше ценно време, като се мъчеше да събира улики? Може би рационалният му научен подход бе коствал живота на тази жена? Котфорд осъзна, че времето има първостепенно значение. Трябваше да раздвижи нещата. Обърна се към Лий, кръвта му бе кипнала. Нещо го глождеше, нещо, което плачещото момиче бе казало. Жертвата Кристън е видяна за последно да се прибира към стаята си на площад „Девъншър“.

Площад „Девъншър“? Само на хвърлей от... от хотела, в който бе отседнал Ван Хелсинг.

— Да му се не види! — Вените по челото на Котфорд пулсираха от гняв. — Остани тук, сержант Лий. Събери цялата информация, до която се докопаш. — И без да каже нищо повече, се втурна на север.

26.

Старецът си помогна с бастуна, за да се нагласи върху прекомерно луксозния плюшен стол. Седеше в разкошния ресторант, който някога беше голямата викторианска бална зала на хотел „Грейт Истърн“. Познатата обстановка го успокояваше, времето не бе променило нищо. Вече бе приключил със студената доматиена супа и нямаше търпение да му донесат стека и пая с бъбреци — гордостта на ресторанта. Вкусът и ароматът на блюдото още не бяха избледнели от спомените му, въпреки че бяха минали десетилетия от последния му престой тук. Устата му се напълни със слюнка, когато към него се приближи младеж със сребърен поднос. За огромна изненада на стареца това беше портиерът, а не сервитьорът, когото очакваше.

— Не виждате ли, младежо, че очаквам храната си?

— Извинете, сър — каза портиерът, докато вдигаше лъснатия похлупак на подноса и поднасяше съдържанието му към възрастния мъж. — Пристигна телеграма за вас. Препратена е от Амстердам.

Старецът погледна към жълтия плик с неговото име. Телеграмите обикновено носеха лоши новини; боеше се, че и този път ще е така.

— Благодаря — каза с въздишка. Взе плика и остави половин крона върху сребърния поднос. Портиерът се поклони учтиво и си тръгна, като мушна монетата в джоба си с отработено незабележимо движение.

Очевидно Майке, момчето, което му доставяше хранителни продукти, бе намерило бележката му в Амстердам и прилежно му препращаше пощата.

Старецът отвори плика с ножа за стека:

Телеграма — Мина Харкър, Ексетър

До проф. Ейбрахам ван Хелсинг, Амстердам

КУИНСИ ЗАДАВА ВЪПРОСИ.

ЕЛА ВЕДНАГА. ИМАМЕ НУЖДА ОТ ТЕБ.

МИНА

Винаги се бе възхищавал на волята и силния дух на Мина Харкър, черти на характера, които се оказаха безценни по време на приключенията им. Макар че пак те я правеха понякога непредсказуема. Жена, която мисли самостоятелно, е опасна. Мъжът се ръководеше от разума и логиката, освен когато не ставаше въпрос за сексуалните му желаниа. А жените бяха управлявани от емоциите и вземаха всичките си решения под техния напор. Така сочеше опитът му.

Мина беше изкушена от демона, дори веднъж му се поддаде. Но благодарение на лоялността си към своя съпруг избра пътя на светлината. Сега, когато мъжът ѝ бе мъртъв, не се налагаше да бъде лоялна. Ако пак бъдеше изкушена, дали щеше да се поддаде на желанията си?

Поставиха пред него горещ стек и пай с бъбреци. Храната миришеше вкусно, точно както я помнеше. Червата му изкуркаха, но той продължи да се взира в телеграмата. Куинси Харкър задаваше въпроси. Нищо чудно, бяха крили толкова много от него. Тайните обаче са като цветя, затрупани от сняг: след време се изправят и грейват с всичките си цветове под светлината.

Чудеше се дали Куинси може да понесе тъмната тайна, която групата им пазеше. Ако имаше късмет, сигурно бе наследил непоколебимата вяра, която Джонатан Харкър притежаваше на младини... и вероятно силната воля на майка си? Последното не беше много хубаво. Ако Куинси се изправеше срещу демона, както се бе случило с майка му, щеше да се наложи да направи избор. Младостта понякога е безразсъдна и бунтарска. А това можеше да постави Куинси в огромна опасност.

Старецът се намръщи, когато тревожна мисъл прекоси съзнанието му: може да се наложи той да унищожи Куинси. Дали Бог ще му даде достатъчно сили да убие момчето, което някога обичаше като собствен син? Молеше се никога да не се стига до това. Ван Хелсинг реши, че трябва да заплати за лошата новина в телеграмата, затова се отказа от храната и стана от масата. Взе бастуна си и закуцука към фойето. Хрумна му, че не му остава много време и може никога вече да няма възможност да опита пак стека и пая с бъбреци на хотел „Грейт Истърн“. Въздъхна, когато стигна до асансьора. Животът в най-добрия случай се състоеше от малки специални моменти. *Колко*

такива са ни съдени? На него му оставаха много малко. Разгневи се на семейство Харкър, че му отнеха един от тях. Как може Джонатан и Мина Харкър да са толкова глупави и да крият толкова дълго истината от сина си? Невежеството поражда гняв. Вместо да защитят детето си, те го бяха поставили в огромна опасност. Демонът беше тук. Сега старецът трябваше да намери Куинси.

— Най-накрая лешоядите се събраха — каза мъжки глас и прекъсна мислите на Ван Хелсинг.

Позна го, макар да не го бе чувал отдавна.

— Котфорд! — И Ван Хелсинг се завъртя, опрян на бастуна си.

Насред фойето стоеше призрак от миналото. Котфорд изглеждаше доста остарял, беше станал още по-дебел, но хрътката в него бе жива. На младини той беше доста грубоват и не си губеше времето със светски лиготии. Времето очевидно не го беше смекчило. Дори не си бе направил труда да си свали шапката на влизане.

— Смъртта се носи край теб като воня край свиня, Ван Хелсинг.

* * *

Котфорд гледаше как Ван Хелсинг пристъпва напред, подпирайки се на бастуна си. Хубав аксесоар, с него изглеждаше крехък старец и не привличаше подозрителни погледи.

Опита се да скрие, че е все още задъхан, тъй като беше тичал от Темза до хотел „Грейт Истърн“. Може би Ван Хелсинг неслучайно обичаше да отсяда на това място. Преди да стане хотел през 1884-та, сградата е била приют за душевноболни, също като онзи на бившия му ученик доктор Джек Сюзард в Уитби.

През дългогодишната си служба Котфорд бе разбрал, че хищниците обичат да действат близо до леговището си. Хотел „Грейт Истърн“ се намираше на Ливърпул Стрийт, западно от „Бишъпгейт“. Само на хвърлей разстояние, от източната страна на „Бишъпгейт“, беше площад „Девъншър“, където Кристън бе видяна за последно. Побърканият доктор не бе изчакал дори една нощ след настаняването си в хотела, за да вземе поредната си жертва. Котфорд нямаше неопровержими доказателства, за да арестува Ван Хелсинг, но не можеше да си позволи да чака да отнеме още един невинен живот.

Също както с Мина Харкър, Котфорд се надяваше внезапната му поява да подхлъзне Ван Хелсинг и да го подтикне към самопризнания. Шокираното изражение на професора му подсказваше, че не е очаквал тази среща. Дотук добре. Имаше предимството на изненадата.

— Все още ли работите по този случай, детектив? — попита Ван Хелсинг.

— Вече съм инспектор.

— Колко британско — да се прикриват провалите с повишения.

Сарказмът на Ван Хелсинг жегна Котфорд, но той пусна забележката покрай ушите си. Отвърна му подобаващо:

— Още две жени са били разчленени в Уайтчапъл, а вие сте тук. През 1888-а избягахте от правосъдието. Този път вие и вашата банда убийци няма да ми се изплъзнете.

— Отворете си очите, Котфорд. Точно вие никога няма въздадете правосъдие на злото, което преследвате. — Ван Хелсинг се обърна към асансьора.

Котфорд изгледа злобно гърба на стареца, изгаряше от гняв. Мразеше хора, като Ван Хелсинг, които твърдяха, че са учени, но когато се изправеха пред въпроси, на които не намират отговор, веднага се хващаха за свръхестественото. Той беше продукт на отминала епоха.

Професорът натисна бутона и повика асансьора. Дълбокият дрезгав глас на Котфорд отекна в мраморното фоайе:

— Отворих гроба на Луси Уестенра.

Ван Хелсинг замръзна. Извърна се бавно. Скритите зад очилата очи искряха от гняв, а Котфорд точно на това се надяваше.

— Вървите по пътеката на незначителния си живот с невероятно самодоволство — изсъска старецът през зъби. — Чувствате се сигурен в модерния си свят на машини и фалшиво просвещение. Сляп сте за древното езическо зло, което разяжда земята под краката ви, и отказвате да признаете, че то съществува.

Всички във фоайето бяха спрели и гледаха двамата мъже. На Котфорд не му пукаше. Нека слушат. Време беше да изобличи лудостта на Ван Хелсинг.

— Изгонили са ви от Амстердамския свободен университет заради кражба на трупове — произнесе високо Котфорд. — А

експерименталните ви аутопсии не са били нищо друго, освен забиване на метални колове в сърцата и обезобразяване на телата.

Гласът му изпълни помещението и сплаши зяпачите, беше прекалено яростен. Котфорд бе виждал със собствените си очи как нечестиви хора оскверняват мъртвите. Свещеникът от родното му село в Ирландия, също като Ван Хелсинг, смяташе, че върши богоугодно дело, когато поруга гроба на брат му.

— Загубили сте разрешителното си за лекарска практика — продължи инспекторът — заради експериментално кръвопреливане, което уби пациентите ви. Не сте знаели, че не трябва да смесвате кръвните групи. Твърдели сте, че са ухапани от вампири...

— През 1901-ва година никой лекар не знаеше за съществуването на кръвните групи, нагъл дебелак такъв! Постъпих, както беше най-добре за пациентите ми. Направих всичко, за да ги спася.

Котфорд изгледа Ван Хелсинг с презрение. Ако професорът беше посветил изследванията си на науката, а не на митологията, наистина можеше да спаси нечий живот, вместо да сее смърт. Инспекторът видя как старецът изпадна паника, когато прочете присъдите по лицата на свидетелите във фоайето. Сърцето му биеше лудо. Време беше да прекърши Ван Хелсинг.

— Вие и заблудените души, които прилъгахте да ви следват, убихте нещастните жени преди двайсет и пет години. Злото е пред очите ми, Ван Хелсинг. Вие сте пред очите ми. Пред мен е Джек Изкормвача!

Във фоайето се надигна шепот. Мъжете инстинктивно прегърнаха съпругите си, за да ги защитят. Децата избягаха. Всички се отдръпнаха от Ван Хелсинг и опразниха пространството около него. Той стоеше самотен, беззащитен и уязвим.

Котфорд очакваше гордостта на Ван Хелсинг да се обади и той да започне да се оправдава пред свидетелите. Но старецът само отпусна рамене. Погледна Котфорд с огромно състрадание и съжаление.

— Нищо няма пред очите ви. А това, което убягва от погледа ви, ще ви убие.

Думите на Ван Хелсинг смразиха кръвта на Котфорд, а той не се плашеше лесно. Професорът обърна резултата и сега инспекторът беше уязвим. *Това заплаха ли беше?*

Вратата на асансьора се отвори. Ван Хелсинг кимна на момчето вътре да задържи вратата. Котфорд се опитваше да измисли какво да каже, но още бе смутен от последните думи на Ван Хелсинг. След това вратата на асансьора се затвори и старецът изчезна, а Котфорд остана в луксозното фоайе. Всички се взираха в него.

— Глупости! — извика Котфорд. Този опит за притискане беше истинска лудост. Никога нямаше да успее да изтръгне самопризнания от Ван Хелсинг. Знаеше, че трябва да прибегне до други средства, ако иска да предаде Ейбрахам ван Хелсинг на правосъдието.

27.

Миналото е като затвор, от който никой не може да избяга. През последните няколко дни Мина усети как паднаха резетата на собствената ѝ килия. Любимият ѝ Джонатан беше мъртъв, Куинси избяга. Обземаше я параноя: улови се, че непрекъснато гледа през прозорците. Имаше зъл надзирател: страхът ѝ, че Котфорд, високият полицай и подчинените му хрътки ще потропат всеки миг на вратата ѝ. Ако искаше да ги държи далеч, трябваше да измисли нов план.

След като Куинси изскочи от дома им бесен, тя с часове се рови в листовете, които той бе разхвърлял по пода на кабинета. Седна сред хартиения Стоунхендж и разглежда дълго руините на миналото си. Трябваше да спре Куинси. Но първо трябваше да го намери. Той се нуждаеше от закрилата ѝ и тя щеше да му я даде без значение дали я иска, или не. Над Англия се спускаше нощ. Това поставяше Мина в неизгодно положение, защото по това време врагът ѝ държеше всички карти.

Мина отвори дебелата папка с досиетата, които бе събрала. Най-отгоре беше това на Артър Холмуд, виждаше ясно изписания му адрес. Разумно беше да отиде при Артър. Ако беше на мястото на Куинси, би посетила първо него. За нещастие Куинси не знаеше колко много се бе променил Артър Холмуд. Дори и да успееше да получи аудиенция при лорд Годалминг, тя нямаше да даде никакви резултати. За разлика от Мина и Джонатан, които след завръщането си от Трансилвания се опитаха отново да се впишат в светския живот, лорд Годалминг се беше затворил в себе си. С времето ставаше все по-асоциален, гневен и сърдит и накрая Артър Холмуд, когото тя познаваше, напълно изчезна. Фактите бяха преиначени в ума му и той започна да ненавижда всички от героичната група.

„Обвинява ни за смъртта на любимата му Луси. Нима не знае, че и аз я обичах?“ Тя стана мишена на гнева на Холмуд. Ако Куинси се отбиеше при него, щеше да е цяло щастие, ако Годалминг не го обяви за смъртен враг.

Къде би отишъл синът ѝ след това? Дали щеше да проследи стъпките им до Трансилвания? Да издири Ван Хелсинг? Мина прехвърляше възможностите в ума си. Вече не можеше да мисли логично. След смъртта на Джонатан почти не бе спала. Изгуби представа за времето и то се обърна против нея.

Разглеждаше останките от миналото край себе си. Питаше се защо е запазила всички тези книжа. Ако ги бе унищожила, може би Куинси щеше да остане в безопасното домашно гнездо. Чудеше се дали ако бе заличила информацията, щеше да ѝ е по-лесно да заличи и спомена. Без да се замисля, хвърли всичко в близката камина и се загледа в гърчещите се в пламъците листове.

Котфорд вече можеше да идва, дори и със заповед за обиск. Няма да намери нищо друго, освен пепел. Никой няма да успее да докаже, че романът на Стокър е нещо повече от измислиците на безумец.

По дяволите! Кой, за Бога, беше този Брам Стокър? Как бе узнал историята им? Членовете на героичната група бяха положили тържествена клетва да не разкриват ужасите, които ги бяха сполетели. Дали Джек Сюард не ги бе издал на Стокър? За съжаление той беше най-вероятният предател.

Мина се почувства уморена. Въпросите се трупаха в ума ѝ като тухли, които обграждаха с високи зидове мислите ѝ. Имаше нужда да поспи, макар и малко, колкото да проясни ума си. Спомни си, че когато преди няколко месеца започна отново да сънува кошмари, Джонатан донесе у дома шишенце лауданум. Каза ѝ, че безсънието ѝ го тревожи и успокоителното ще помогне. Тя отказа да го пие и заподозря, че Джонатан се опитва да я упои, за да прогони среднощните ѝ копнежи по нейния смугъл княз.

Сега извади шишенцето лауданум от шкафа. Беше толкова уморена, че едва успя да фокусира погледа, за да прочете дозата на етикета. Докато наливаше течността в чаша, си спомни, че отказът ѝ да пие успокоителното накара Джонатан да се изнесе от съпругеската спалня и това бе първата стъпка към окончателното разпадане на брака им. Изпи набързо лекарството с надеждата то да отмие болезнения спомен.

Поддейства бързо. Тя се върна олюлявайки се в кабинета, изпълнена със съжаление, че любовта им с Джонатан се бе превърнала в такава тъжна тежоба накрая. Но точно в този момент не ѝ пукаше.

Искаше просто да се отпусне в прегръдките му, независимо дали ставаше въпрос за Джонатан от младостта ѝ, или за развалината, в която той се превърна в края на дните си.

Намери на масата до креслото негова рамкирана снимка — направена в първия му ден като адвокат. Толкова се гордееше с него тогава. Най-накрая поемаше живота си в ръце, беше изпълнен с надежди и пред него се разкриваше светло бъдеще. Върху стъклото, покриващо усмихнатото лице на Джонатан, капна сълза, тя я избърса нежно, милвайки образа му. Усети, че се смъква назад в креслото.

— Джонатан, имам нужда от теб. Няма да се справя сама.

Клепачите ѝ все повече натезаваха. В последните мигове преди да потъне в сън ѝ се стори, че видя под френския прозорец да прониква червена мъгла.

Мина не беше сигурна колко време е спала, но в един миг усети топъл дъх на глезена си. Насили се да отвори очи, но не видя никого. Беше в делириум, някъде между съня и упойващото действие на лекарството. Притисна силно снимката към гърдите си, усети твърдите въгълчета на рамката и Джонатан отново изникна в мислите ѝ.

Усети докосването.

Беше ласка, сякаш нежна ръка се плъзна от глезена по прасеца и нагоре по чорапа. Ръката продължи и след като чорапът свърши, докосна нежната плът от вътрешната страна на бедрото ѝ. Мина прехапа устни и почувства как пламва. „Моля те, Боже, нека това да е Джонатан!“

Ръката раздели бедрата ѝ. Кръвта на Мина кипна. Копнееше някой да я пожелае, да я люби, отново да бъде жена. От устните ѝ се откъсна стон. Гърдите ѝ се повдигаха в ритъма на препускащото ѝ сърце.

Безплътните ръце смъкнаха бельото ѝ. Мина изви гръб, когато те проникнаха в най-интимното ѝ място. Вече почти се бе отдала на страстта си, когато през помътнения ѝ мозък премина ужасяваща мисъл. „Може да не е Джонатан, Той никога не си е позволявал да изследва така тялото ми.“ Затаи дъх. Никой не умееше да я докосва така. „Никой... освен той. — Мина извика. И заплака. — Не, моля те, не го прави. Обичам Джонатан, не теб.“

В ума ѝ прозвуча глас:

— *Погрижих се Джонатан да умре. Сега си моя.*

Мина се опита да извика. Облаците в ума ѝ се разсеяха. Нейният смугъл княз бе убил Джонатан и така бе предал някогашната им любов. За миг ръцете станаха много и започнаха да я докосват едновременно на хиляди места. Мина потрепери, повече не можеше да се съпротивлява. „За Бога, не ми причинявай това! Не ме карай да избирам, любов моя!“ Но беше прекалено късно. Страстта я победи. Разтвори устни и отметна глава. Ръцете я докосваха и проникваха в нея. Мина изпадна в екстаз.

Изведнъж усети как силен леден вятър погали кожата ѝ. Знаеше, че лежи, но ѝ се стори, че е права. Вятърът се втурна към ушите ѝ, беше толкова силен, че я оглуши. Опита да покрие ушите си, но не можеше да помръдне. Сякаш тялото ѝ бе парализирано, а сетивата ѝ — изострени докрай. Усещаше мирис на вечнозелена растителност, вода и кал. Стана ѝ студено.

Очите ѝ рязко се отвориха, въпреки че не направи усилие за това. От гледката ѝ се прииска да изкрещи, но не владееше тялото си. Стоеше върху порутена кула на замък и гледаше към покрито със сняг поле. Вятърът караше снежинките да танцуват. Позна суровите върхове на Карпатите.

Беше в Трансилвания, на най-високата кула от замъка на Дракула.

Чу тропот на копита в кишавия сняг. Две дузини конници препускаха към замъка. Бяха цигани. Сред тях, като змийска опашка, лъкатушеше карета, която занасяше на всеки завой. На нея бе натоварен ковчег. Когато приближиха портата на замъка, циганите обградиха колата и извадиха оръжия.

Картината беше твърде позната на Мина. Преживяваше отново най-мрачния епизод от миналото си, който през последните двайсет и пет години непрекъснато се мъчеше да забрави.

Макар че не го помнеше точно така. Отново без да контролира тялото си, обърна поглед на изток и видя руса жена на бял кон. Мъж на сив жребец яздеше до нея и държеше поводите на коня ѝ.

Жената долу беше... самата тя.

Мъжът върху сивия жребец, който държеше поводите на коня ѝ, беше професор Ван Хелсинг. Беше странно да се гледа отстрани. Започна да осъзнава, че става свидетел на този минал епизод от друг ъгъл. Никога не беше влизала в двореца на Дракула. *Нима беше мъртва?* Ужаси се от мисълта, че Бог ѝ е отсъдил да преживява отново и отново най-ужасния миг от живота си в чистилицето.

Рев на бойна тръба прониза слуха ѝ. Обърна се инстинктивно, същото направиха и циганите. Разпозна мъжете, които идваха от запад. Това бяха очарователният разбойник — тексасецът Куинси П. Морис — и доктор Джак Сюард. Като видя Куинси Морис и Джак, Мина се успокои. Май наистина, когато умреш, се събираш с любимите си хора. Усещаше гнева, който се надигаше у циганите. Никога не бяха виждали човек като тексасеца. Веднага щом Куинси Морис и Сюард се появиха на хоризонта, от юг се чува изстрели. Яхнали коне, Джонатан и Артър стреляха срещу циганската банда.

Мина си спомни за техния план да се разделят и да се придвижват по различни пътища през Трансилвания, след това едновременно да нападнат циганите, като ги обградят от всички страни. Идеята беше на Куинси Морис, който бе научил тази тактика, докато бе служил като кавалерист във войните с индианците.

Групата смелчаци отново се събра, всички бяха живи и изпълнени с решителност. Конете им бяха окъпани в пот, с разширени ноздри. Препускаха през снежната пелена, надбягвайки се със залязващото слънце.

Куинси Морис и доктор Сюард последваха примера на Джонатан и Артър и също откриха огън по циганите. Конете се изправиха на задните си крака, когато чува отекващите изстрели. Циганите отвърнаха на огъня.

За тяхна най-голяма изненада портата на замъка беше разрушена и блокирана от паднали отломки. Мина видя, че те са от порутената кула, на която стоеше. Отново против волята си, тя погледна надолу, към разразилата се битка. Още не можеше да осъзнае какво става, докато се гледаше как се приближава заедно с останалите. Дъхът ѝ секна за миг, когато младият Джонатан се приближи към нея. Беше забравила колко зашеметяващо изглеждаше той тогава на кон. За разлика от Артър и Куинси Морис, Джонатан никога не бе преследвал приключения. По-късно ѝ призна какъв ужас е изпитвал в онзи ден,

страхът замалко да го парализира. Беше рискувал живота си само по една причина: да се бие и, ако трябва, да загине за жената, която обичаше.

Групата смелчаци се спусна към каретата с ковчега, а срещу тях се втурнаха неколцина от циганите. Движеха се хаотично, отрядът им беше неорганизиран. Останалите цигани изостанаха и обградиха колата.

Куинси П. Морис показва завидни бойни умения, като стисна със зъби юздите на коня си и започна да стреля с пушката си в приближаващите цигани. Гръдният кош на един от тях избухна сред фонтан от кръв. Куршум рикошира в пушката на доктор Сюард и изби искри. Той извика и оръжието излетя от ръцете му. Артър стреля отново и отнесе половината лице на един от циганите. Останалите се понесоха към Куинси Морис и Сюард и се опитаха да ги обградят. Морис размаха приклада на пушката си и свали още един циганин на земята. След това извика на беззащитния Сюард:

— Извади проклетата си сабя, човече!

Мина се изуми от смелостта на Джек Сюард, когото познаваше като мекушав човек. Той размахваше бясно сабята и крещеше като полудял, докато съсичаше и намушкваше циганите. Тя дори можеше да се закълне, че чува силните удари на сърцето му.

Един циганин стовари приклада на пушката си в лицето на Сюард и счупи носа му. Шурна кръв, Мина можеше да я помирише.

Извърна глава и видя, че професор Ван Хелсинг и нейната по-млада версия са слезли от конете. Ван Хелсинг вдигна пушката си и се прицели като опитен ловец. Беше търпелив и спокоен. Стреля и уби циганина, който разби физиономията на Джек. Но изстрелът предупреди останалите. Втора група цигани се откъсна от колата и се втурна към него. Мина схвана стратегията на Ван Хелсинг: опитваше се да разпръсне защитниците на ковчега. Видя се как застава зад професора, да пази гърба му, а той извади два револвера с по шест патрона.

Ван Хелсинг стреля срещу циганите, като крещеше:

— Слънцето залязва. Нямаме време. Джонатан, Артър, нападайте!

От върха на порутения замък Мина гледаше как по-младата й версия взима захвърлената пушка на Ван Хелсинг и застава до него в

битката срещу циганите.

До ушите ѝ долетяха още изстрели. Джонатан и Артър се спуснаха върху защитниците на ковчега. Джонатан не улучи нито веднъж, но Артър бе точен, въпреки че конят му подскачаше. Повали още двама цигани, а останалите бранители се прицелиха в него. Изведнъж главата на Артър увисна назад и от устата му шурна кръв.

Джак Сюард извади пистолета си и стреля без посока. Куинси Морис заби шпорите си в хълбоците на своя кон и го подкара право срещу един от враговете. От удара конят на циганина се изправи на задните си крака и хвърли ездача си на земята. Ван Хелсинг изпразни револверите си и ги хвърли към циганите, извади с дясната си ръка ятаган от колана си, а в лявата стискаше извита сабя. Размаха оръжията и започна да се бие с трима цигани едновременно.

Мина видя как по-младата ѝ версия замръзна на място. В ума ѝ прозвучаха заповедите на смуглия княз. Помнеше как усети любовта му, която я умоляваше да насочи оръжието към гърба на Ван Хелсинг и да го убие. Не бе забравила вътрешната си борба. Хвърли пушката на земята и хвана главата си с ръце, за да потуши изгарящата болка, която винаги се появяваше, когато Дракула нахлуваше в мислите ѝ.

Ван Хелсинг заби ятагана в гърдите на един циганин и преряза гърлото на друг с късата сабя. Мина падна зад професора и стисна златното кръстче на шията си. Беше трескава, главата ѝ бучеше.

От върха на кулата видя Джак Сюард да скача от коня си върху мъртвите цигани до него. Взе пушката на един от убитите и стреля към защитниците на колата. Артър се изправи на крака, олюлявайки се. Бузата му бе одраскана от куршум и от раната течеше кръв, а крайчецът на дясното му ухо бе отнесен. Той вдигна своя уинчестър и се присъедини към Сюард. Огънят, който откриха, разчисти пътя на Джонатан и Куинси Морис.

Куинси Морис изрева, извади ножа си и скочи от своя жребец върху колата. Джонатан замръзна за миг, личеше си, че го е страх. Мина го видя как поглежда назад, към по-младото ѝ аз, което се гърчеше от болка зад Ван Хелсинг. От сегашното си място тя забеляза нещо, което преди нямаше как да види. Като видя страдащата си съпруга, страхът на Джонатан се превърна в гняв. Той изгледа злобно ковчега, извади сабята си, заколи един циганин и скочи върху колата до Куинси Морис.

Двамата отместиха дървения капак и разкриха злоещото съдържание: демонично същество с остри уши и зъби като бръсначи, облечено в изящно скроени дрехи.

— По дяволите, Харкър! — каза тихо Куинси. — Какво е това?

— Самото зло.

Един циганин се вкопчи в шията на професора. Ван Хелсинг посегна към ботуша си, извади скрития там нож и го заби безмилостно в слабините на нападателя си. Циганинът падна като покосен и изви от болка. Ван Хелсинг се обърна и стовари дръжката на ножа върху черепа му. Нападателят изблеци очи и припадна, Ван Хелсинг видя, че Куинси Морис и Джонатан се взират в отворения ковчег.

— Не го гледайте! Удряйте!

Беше прекалено късно. Съществото отвори очи. Две черни блестящи орбити, в които нямаше друго, освен чисто зло, се взряха в Куинси и Джонатан. Те замръзнаха. От кулата Мина видя себе си — как си възвръща контрола. Разбра какво се бе случило: вниманието на смуглия княз се беше отклонило от нея и се бе насочило към двамата мъже.

Ван Хелсинг вдигна пушката си и затича към колата, като направи знак на Джек и Артър да го последват. Артър продължи да стреля, опитвайки се да държи циганите далеч от своите парализирани приятели. Само един циганин се промъкна през откоса му и от гърдите на Куинри внезапно щръкна острие.

Писькът на приятеля му извади Джонатан от трансa.

— Куинси! — Джонатан се обърна и видя как циганинът безстрастно издърпва сабята си от гърба на Морис. Куинси Морис се хвана за ковчегa, за да не падне, когато кръвта му потече. Циганинът вдигна високо сабята си и замахна към главата на Джонатан. Дори от кулата Мина чу свистенето на прорязващата въздуха стомана. Джонатан вдигна сабята си, за да блокира смъртоносния удар. Силата от сблъсъка на оръжията го повали на земята, а Мина чу как нейната по-млада версия извика:

— Джонатан!

Артър, Джек и Ван Хелсинг стреляха едновременно. И трите куршума улучиха. Циганинът бе повален от колата и това спаси живота на Джонатан.

Очите на двамата съпрузи се срещнаха.

Ван Хелсинг извика над изстрелите:

— Хайде, Джонатан! Слънцето Залязва!

Слънцето докосваше хоризонта и ги заслепяваше с яркото си оранжево сияние. От ковчега се надигна пара, съществото вътре се бе подпалило от лъчите на залязващия диск.

Лицето на Джонатан се сви от болка, когато обърканата и паникьосана Мина се извърна от него към димящия ковчег.

Куинси Морис, целият в кръв, се стовари напред, за да забие ножа си в сърцето на съществото. Мина изпищя, когато то нададе нечовешки вик.

Силите напускаха Куинси Морис и той се строполи. Покритата с мехури ръка на чудовището го изхвърли обратно. Тексасецът полетя във въздуха и се стовари тежко в снега. Ревейки от болка, съществото с мъка се изправи на крака. От раната му течеше тъмна кръв. Смъртоносните слънчеви го изгаряха. Тялото му избухна в пламъци, когато протегна ръка към Мина.

— Мина! Помогни ми, любов моя!

Джонатан погледна съпругата си. Тя местеше поглед от своя смугъл княз към любимия си съпруг. Трябваше да направи избор. Колебаеше се, а гневът на Джонатан нарастваше. Той грабна сабята си и се качи на колата. Помътнелият му поглед срещна изгарящите безжизнени черни очи на чудовището.

— Върви в ада, княз Дракула!

Замахна със сабята, за да отсече главата на съществото, но нямаше достатъчно сила и острието заседна във врата на вампира. Дракула се дръпна назад, стовари поразяващия си юмрук в лицето му и го запрати във въздуха.

Вампирът извади сабята от врата си, а от раната потече водопад от кръв. Тялото му бе обвито от пламъци, той падна на колене и започна да вие и да се мята в агония.

Джонатан се изправи, извади ножа си и се затича напред, решен да приключи битката. В същия миг Мина видя един от ранените цигани да се втурва напред, насочил револвер срещу съпруга ѝ.

Тя видя как нейната по-млада версия направи тежък избор. Само две секунди още и слънцето щеше да се скрие зад Карпатите и нейният княз щеше да е спасен. Но ако беше изчакала, любимият ѝ съпруг, човекът, който рискува живота си заради нея, щеше да бъде

прострелян смъртоносно. И тя направи единствения възможен избор, който щеше да я преследва до края на живота ѝ. Взе един пистолет от земята и стреля. Улучи ранения циганин точно между очите.

Джонатан пак вдигна ножа. Този път за да отреже главата на горящото чудовище. Но така ѝ не успя. Съществува видя, че Мина избра да спаси врага му и това беше повече, отколкото можеше да понесе. Джонатан отстъпи назад уплашен, когато вампирът изрева от мъка. Обгорената плът капеше от костите му. Дракула не скърбеше за смъртта си, а за предателството на любимата си.

Вампирът падна и пламъците го погълнаха. Тялото му се сгърчи. Ножът все още бе забит в гърдите му. Скоро Дракула се превърна във въглени и пепел.

Всичко свърши.

Мина наблюдаваше цялата сцена от кулата, без да може да помръдне. Улови се, че се взира в ковчега. Изпълни се с горчивина и силен гняв, но не беше сигурна дали тези емоции не са ѝ внушени. От пепелта се вдигна тънка струйка бял дим, който запълзя над отломките и мина през портата на замъка. Мина се чу да казва с глас, който не беше неин:

— Не и този път.

В този миг някой я запрати безцеремонно през каменните стени на замъка, покрай облицованите с дърво стени, украсени с картини. Зрението ѝ се замъгли от скоростта, с която се движеше. Пое надолу по виеща се стълба. Тялото ѝ сякаш знаеше къде отива. Чу вятъра и усети силата му. Студът се върна. Беше във на снега.

От внезапното спиране ѝ се зави свят. Стоеше сред руините на поруган параклис. Таванът отдавна се бе срутил, дървените пейки бяха изгнили от векове забрава и ерозия. Статуята на Христос, която някога бе висяла над олтара, бе изтръгната от мястото си и лежеше счупена на каменния под.

Погледът на Мина се съсредоточи върху основата на олтара. Белият дим се събираше там, ставаше все повече и придобиваше форма. Мина гледаше удивена как пред нея се появява силует. Дракула. Беше обгорен до черно от слънчевите лъчи, гърлото му бе прерязано, а от гърдите му още стърчеше нож. Кръвта му продължаваше да тече. Но въпреки това беше жив, макар да крещеше и да се мятеше от невъобразими болки.

Дракула беше жив. Тя се възхити на тактическия гений на смуглия княз. Беше превърнал групата смелчаци в шайка глупаци.

Кокалестите ръце на чудовището сграбчиха дръжката на ножа и се опитаха да го издърпат от гърдите. На Мина ѝ се прииска да се втурне да му помогне, но непознатата сила, която я владееше, ѝ позволи само да тръгне бавно към него. Чу как токчетата на ботушите ѝ тракат по каменния под. Луната вече бе изгряла зад нея и хвърляше сянката ѝ върху нейния княз. Дракула усети присъствието ѝ. Хлътнолите очи на обгореното и приличащо на оголен череп лице се обърнаха към нея, когато той протегна умолително ръка.

— Sânge!

Въпреки че не говореше румънски, веднага разбра, че я моли за кръв. Чу се как се изсмя подигравателно и победоносно и се видя как стъпи с черния си кожен ботуш върху дръжката на ножа.

В очите на чудовището блесна гняв. Мина заговори с глас и на език, които не бяха нейни:

— Претендираш за морал, а ме захвърли като невярна кучка.

В ума ѝ настъпи хаос. *Какви ги говореше?*

Чу се как каза дрезгаво и гърлено:

— Светотатство!

Ботушът ѝ натисна дръжката още по-силно. Този път някой друг направи избора вместо нея. Искаше ѝ се да извика, но от устата ѝ излезе радостен възглас.

Съществуването изрева в агония. Главата му се отметна назад, погледът му беше празен. През устните, които някога бе целувала, излезе сетният му дъх и само миг след това любимият ѝ беше мъртъв. Бе отхвърлила ужасното бреме на избора завинаги.

От години Мина копнееше да узнае истината. Беше го видяла да се превръща в прах, но тъй като не бе зърнала труп, не успя да се отърве от много въпроси. В известен смисъл беше по-добре да не знае. Така поне ѝ оставаше жива надеждата, че може и да е оцелял.

Видя как ръка в черна ръкавица, украсена с пръстен с червен рубин, сграбчва рязко дръжката от слонова кост на ножа и издърпва острието от тялото на мъртвото чудовище.

Облечените в черно пръсти стиснаха дръжката и обърсах острието в ръкава на дясната ръка. Мина за миг видя отражението си в стоманата. Но не беше нейното лице, а напълно непознато. След това

осъзна, че жената има гъсти гарвановочерни къдрици. Очите ѝ бяха леденосини и гледаха безсърдечно, без никаква емоция. Тялото ѝ потръпваше от доволство пред прясната жертва и миризмата на топла кръв.

Мина бе отвратена, но всеки мускул по тялото ѝ се стегна от екстаза, който премина като вълна през нея.

Отвори отново очи и с изненада установи, че пак е във всекидневната на дома си в Ексетър. Тялото ѝ още потръпваше, но не победоносно, а от току-що изпитания екстаз. Множество ръце я галеха под роклята, по всеки сантиметър от кожата ѝ. Плътта ѝ се гърчеше в конвулсии, след което достигна до такава всепомитаща кулминация, че Мина извика от непоносимото удоволствие. Оргазмът беше толкова силен, че снимката на Джонатан, която тя притискаше към гърдите си, изхвърча през стаята и стъклото се разби в библиотеката. Най-накрая се отпусна, потънала в задоволство, дишайки тежко. Устните ѝ се извиха в усмивка. Сърцето ѝ бе изпълнено с вина, но тялото ѝ беше задоволено както никога. Беше права от самото начало; само един човек можеше да я накара да се чувства така. *Да не би сега да е призрак?* Точно се канеше да произнесе името му, когато я лъхна смрад на гроб.

Изпод корсажа ѝ се измъкна алена мъгла. Издигна се над нея и придоби призрачен образ на жена. Когато чертите на лицето ѝ изплуваха по-ясно от аморфната маса, Мина разпозна красавицата, чието отражение бе видяла в острието на ножа. Това беше убийцата на нейния княз. Догади ѝ се.

Опита се да избяга от призрачната си насилница, но тя я принуди да седне в креслото и я яхна. След това се наведе и впи устните си в нейните. Завря език в устата ѝ и разтвори с него зъбите ѝ. В устата на Мина покапа кръв.

Мина пищеше и плюеше, опитваше се да извърне глава, но жената разтвори насила устните ѝ и издърпа езика ѝ в своята уста. Мина не спираше да се съпротивлява, защото усети ужилването на зъбите ѝ и в ума ѝ нахлуха ужасяващи необясними видения. Млади жени, увесени с главите надолу, чисто голи и с прерязани гърла, кръвта им се лееше като дъжд.

Жената се отдръпна и се усмихна. Познатият ѝ глас разцепи тишината:

— Твоят тъмен княз е вече само сянка на предишната си същност. Сама си. Дойде и твоето време, сладурче.

С тези думи тя се разтвори отново в алена мъгла и напусна къщата.

Мина падна от креслото, стискайки малкото златно кръстче на шията си. Разтреперана и с омекнали колене, тя се довлече до библиотеката и намери на пода до нея бутилка уиски — по чудо останала здрава. Издърпа корковата тапа и отчаяно се опита да изплакне устата си с парещата течност. Простена от болка, когато алкохолът докосна разранения ѝ език. Закашля се и от устата ѝ покапа уиски. Опита се да се овладее. В ума ѝ нахлу бъркотия от спомени, които не бяха нейни. Тя и нападателката ѝ бяха смесили кръвта си и сега мислите, желанията, омразата и покварата на това женско чудовище вече бяха и нейни. Тази жена бе скрита част от цялата история. Тя бе убийцата на Дракула. Точно тя преследваше групата им и ги убиваше един по един. Нейната нападателка беше графиня Елизабет Батори.

28.

Куинси седеше на големия пуст док. Ниска мъгла покриваше водите на Ламанша, но той чуваше тихия плясък на вълните в дървените подпори. Спокойният пейзаж беше в разрез с горчивината, която изпитваше. Започна да крачи напред-назад с надеждата да съживи замръзналите си пръсти. Мокрото от дъжда палто никак не успяваше да го стопли, а хаотичните му и гневни мисли сковаваха от студ душата му.

Само преди седмица пътят пред него изглеждаше ясен и сигурен. Беше последвал сърцето си. Реши да стане актьор и продуцент и веднъж завинаги отхвърли амбициите на баща си. А сега той беше мъртъв, майка му се оказа лъжкиня и Куинси мислеше само за едно. За отмъщение. Трябваше да намери чудовището, което погуби баща му, и да го унищожи със собствените си ръце. Намираще се на съдбовен кръстопът. Мечтите му щяха да почакат.

Провери часовника си; шхуната закъсняваше. Погледна към морето с ясното съзнание, че трябва да е взел решение, когато корабът пристигне. Не виждаше нищо през потискащата мъгла, надвиснала над водната шир. Дори самотният лъч на фара не успяваше да проникне през нея. Бесараб бе наел шхуна, за да стигне до Англия под прикритието на нощта и избегне тълпите почитатели и пресата. По доковете нямаше никакви минувачи. Дори началникът на пристанището си бе тръгнал. Куинси стоеше съвсем сам.

Погледна през рамо към внушителните скали на Дувър, които се извисяваха над мъглата, злоещо осветени от луната. Тихият плътен звук на корабна камбана простена над водата. Гъстата мъгла се разцепи. Корабът на Бесараб се приближаваше.

Куинси не виждаше никакво движение по главната палуба. Взря се по-усърдно за някакви признаци на живот, но корабът изглеждаше изоставен, сякаш плаваше по течението.

Шхуната се приближи още и силуетът ѝ се очерта по-ясно. Куинси си спомни как Стокър описва „Деметра“, кораба, на който

Дракула отплавал от Трансилвания за Англия. Той също е искал пристигането му на английския бряг да остане тайна. След това чудовището избило всички на борда, останал само капитанът. Горкият човечец бил намерен завързан за руля, стискащ броеница. Стокър описваше мрачната картина на намирането на „Деметра“ — разбит в скалистите брегове на Уитби. Наблизо имало мъртво куче. *Гърлото му бе откъснато, а коремът — разпорен като от лапа на диво животно.*

Корабът на Бесараб не даваше никакви признаци, че се кани да намали скоростта. Куинси все още не различаваше никакви хора по палубата.

Глух удар.

Куинси чу нещо да тупва в дока зад него и се обърна. Не виждаше нищо в тъмното, но си спомни последните думи, които майка му извика на раздяла към него: *Остави истината да почива в мир дълбоко погребана, или ще те последва съдба, много по-жестока от тази на баща ти.* Една мисъл то вледени. Беше чел за тирани, които са убивали не само опонентите си, но и децата им, за да не могат да отмъстят, като пораснат. Това се бе случвало през цялата човешка история. Куинси знаеше, че съществото, убило баща му; е точно от този тип злодеи. А сега стоеше сам на този док и нямаше къде да избяга. Мъглата го обгръщаше отвсякъде. Стокър не беше ли писал, че вампирите могат да приемат формата на мъгла?

Глух удар.

Искаше му се да избяга. Отдръпна се от ръба на дока, краката му започнаха да се движат бързо, както биеше сърцето му. Над водата блесна светлина.

Глух удар.

Откъснала се спасителна лодка се удряше в дока. Куинси въздъхна с облекчение. Нямаше непосредствена заплаха за живота му, но не беше съвсем спокоен.

Когато погледна отново към кораба, видя на най-горната палуба самотен силует на човек, вдигнал високо фенер. Беше глупаво да си мисли, че може да победи звяр като Дракула. Още като обикновен човек той е бил способен на ужасни кръвопролития, а сега, когато притежаваше и вампирска сила, ставаше практически непобедим. Куинси нямаше представа дали методите за убиване на вампири,

описани от Стокър, са ефикасни. И той като баща си нямаше военен опит. Но баща му бе имал опитни воители за съюзници.

Ако майка му казваше истината, той не можеше да избяга от сблъсъка, защото където и да отидеше, Дракула щеше да го намери.

Рязко изсвирване прекъсна мислите му. Шхуната забави ход и се насочи към дока. Куинси видя на носа на приближаващия плавателен съд познатия силует на Бесараб, облечен в безупречно скроен костюм. Започна да го мъчи тежък въпрос. Какво да каже на Бесараб? Той беше дошъл чак дотук заради него. Как да му обясни внезапното си решение да се откаже от представлението? Не можеше да му сподели истината. Бесараб високо ценеше княза и нямаше да приеме твърдението, че се е превърнал в чудовищно зомби.

За първи път Куинси напълно разбираше Шекспировия Хамлет, изправен пред кръстопътя на съдбата. Ако преди трябваше да изиграе Хамлет, щеше да го представи като нерешително мекотело, но за в бъдеще щеше да знае, че датският принц изнемогва от непосилната тежест, стоварила се на плещите му, че е доведен до ръба на лудостта от важността на решенията, които трябва да вземе. Куинси изобщо не знаеше какво да предприеме.

Чу звук от стържещи вериги и подвижният корабен мост се спусна към сушата. Високият смугъл Бесараб излезе от мъглата, луната образуваше воал около него. Изглеждаше внушително, като крал, разхождащ се из двореца си.

Куинси нямаше време. Трябваше да действа.

— Господин Бесараб, добре дошли в Англия — каза той и протегна ръка към актьора, който слизаше по подвижния мост.

— Получих телеграмата ви — отвърна Бесараб състрадателно. — Не искам да изпитвате никаква вина, ако решите да се откажете от представлението след смъртта на баща ви.

Сякаш отново бе прочел мислите му. Великодушният жест на актьора трогна Куинси. Май все пак не беше съвсем сам. Бесараб заслужаваше доверието му и може би бе единственият човек, на когото можеше да разчита.

Моряците изнесоха багажа на Бесараб от товарния трюм.

— Сериозно обмислям този въпрос — проговори най-накрая Куинси. — Ще бъда честен с вас — не съм сигурен какво да правя.

— Какво ви подсказва сърцето?

Присъствието на Бесараб го успокояваше. Разбираше какво има предвид актьорът — предлагаше му да бъде негов съюзник, без значение по кой път ще тръгне.

Куинси не беше воин. Нямаше дом. Не можеше да избяга, нито да се скрие. Но с Бесараб на негова страна вероятно щеше да успее да се превърне в онзи воин, който съдбата изискваше от него да бъде. Бесараб беше силен и смел. Куинси го бе видял как се бие, когато го нападнаха в парижкия театър. Младежът взе решение. Нямаше да се отказва от плановете за представлението и ще използва времето си с Бесараб, за да го убеди, че вампирът Дракула е злодей. След това е негова помощ ще се опълчи срещу чудовището. А междувременно имаше нужда от Бесараб и от време, за да го направи повече от свой ментор — да го превърне в боен другар.

Куинси с облекчение установи, че това решение не му коства никакво усилие.

— Ще продължа да подготвям представлението и ще го посветя на паметта на баща си — каза той. — Това е най-малкото, което мога да направя. Посмъртно ще му засвидетелствам любовта, която приживе така погрешно му отказвах.

Бесараб гордо се усмихна.

— Тогава ще направим всичко възможно, за да успеете в това начинание.

Куинси усети как от плещите му се вдигна огромен товар. В ума му нахлуха спомени от караниците с баща му. Беше толкова гневен и объркан, че още не си бе дал време да потъгува за него. Но и не желаше да го прави. Извърна се, тъй като не искаше Бесараб да види напирещите в очите му сълзи.

Бесараб го прегърна през раменете и в тъмното се разнесе успокоителният му баритон:

— Няма нищо срамно в сълзите. Още помня тъжния ден, в който загубих баща си.

— Как умря той?

— Бях много малък. Баща ми беше воин. Убиха го негови сънародници. — На лицето му се появи странно изражение. Без да казва нищо повече, Куинси разбра, че менторът му знае значението на думата „отмъщение“.

— Баща ти ще се гордее с теб — заяви Бесараб, докато вървеше под ръка с Куинси по кея. — За добро или за зло, между баща и син има връзки, които никога не могат да бъдат прекъснати.

За първи път от дни Кунси се усмихна през сълзи. Бесараб му вдъхна нещо, което баща му не бе успявал да даде — доверие.

29.

Сержант Лий застана на прага на „Червения лъв“ и вдигна глава към циферблата на Биг Бен, озарен отскоро от електрическа светлина. Слънцето залязваше зад сградата на Парламента, а часовниковата кула хвърляше сянка върху Темза. Котфорд трябваше да дойде преди петнайсет минути. Лий не можеше да изтърпи и минута повече в крчмата. Не се чувстваше комфортно там. Ожадняваше, искаше да се присъедини към веселието, но още беше на работа. Трябваше да излезе, за да се спаси от изкушението. Така беше най-добре. Ако жена му разбереше, че е влязъл в крчма — особено тази вечер, на годишнината от сватбата им, — щеше доста да се ядоса.

Лий вдигна отново поглед към часовника и се намръщи. Повече от седмица не се бе прибирал у дома навреме, за да сложи децата да спят. Надяваше се жена му да разбере, че точно днес му се налага да работи, затова не смяташе да сипва допълнително сол в раната. Когато се омъжи за него, Клара знаеше, че той е преди всичко човек на дълга. Пропускането на вечеря на свещи с любимата му съпруга беше сравнително малка цена за спасяването на живота на друга жена.

— Сержант Лий?

Той се обърна и видя Котфорд да се клатушка към него.

— Закъсняхте, сър.

— Кого остави да наблюдава заподозрения? — попита загрижено Котфорд. И добави усмихнат: — Онзи младок Прайс?

Лий се засмя. И той харесваше Прайс.

— Не. Горкият, беше изтощен. Не е спал цяла седмица. Пратих го да си върви.

Физиономията на Котфорд стана умислена и Лий реши, че е най-добре да поясни.

— Не се тревожете. Заподозреният дава вечеря. Ще продължи часове. Много хора, пури и бренди до изгрев-слънце.

— Добре. Искам да го арестуващ — каза Котфорд злорадо.

— Сигурен ли сте, сър? Ако го арестувам пред гостите му, ще изложим на опасност разследването.

— Те не споделят с никого извън техния кръг. Ще трябва да поемем риска, сержант. Трябва да го поразгърсим.

Лий кимна, обърна се и тръгна да изпълнява нарежданията му, но Котфорд го сграбчи за ръката.

— Прекарай го през „Дарби Гейт“. — И посочи алеята между Парламент Стрийт и крайбрежната улица „Виктория“. — Никой няма да го види, ако го вкараш през страничен вход.

Лий се усмихна. Котфорд без съмнение бе помислил за всичко.

— Ван Хелсинг е прекалено хитър, за да се издаде сам — продължи тържествено Котфорд. — Единственият ни шанс е да принудим някой от съзаклятниците му да го предаде.

Лий тръгна. Според Котфорд този заподозрян щеше да се окаже костелив орех. При всички случаи ги чакаше дълга нощ.

* * *

Артър Холмуд изгледа саркастично дебелия инспектор, който сложи пред него дневниците на Джек Сюард. Беше сигурен, че Котфорд блъфира и те не може да са на Джек. Но когато прочете това, което инспекторът му бе отбелязал, позна почерка на Сюард и се изпълни гняв, че някогашният му приятел е нарушил клетвата и е описал своята версия за събитията в онази трагична нощ. В него бушуваха силни чувства, но нямаше да достави удоволствие на ирландеца, като ги изрази.

Холмуд затвори дневника.

— Кой знае в какъв наркотичен делириум е изпаднал Джек, за да напише тези глупости.

Всички знаеха, че в миналото Джек Сюард беше изтъкнат учен, но по-късно не само се побърка, а и се пристрасти към морфина. Колкото и разобличаващ да изглеждаше дневникът, той нямаше да издържи като доказателство в съда. Холмуд се взря в инспектора. Със сигурност беше много по-умен, отколкото раздърпаният му вид предполагаше. Даде си сметка, че е направил усилие, за да го притесни. В стаята за разпит нямаше друго, освен маса и няколко

дървени стола. Само на половин метър над масата висеше проста метална лампа, която осветяваше ярко плота. Ненормално ниско поставеният източник на светлина напрягаше очите му. В помещението беше горещо. Нямаше закачалка и никой не прояви добри маниери да му вземе палтото. Оставиха го да се свари в един от най-хубавите си костюми и дебелията зимна връхна дреха. Котфорд си бе налял чаша вода, но не предложи на него.

Но нищо от това нямаше да предизвика желанието от инспектора ефект. Артър Холмуд е бил затворник на китайския император след обсадата при Туин Куан. Китайците бяха майстори на изтръгването на информация, знаеха как да причинят физическа и психическа болка. В сравнение с тях този Котфорд беше жалък аматьор.

— Може би това ще успее да събуди интереса ви — каза инспекторът с палава усмивка, разтвори бледозелена папка и я поднесе към Холмуд.

Артър сведе очи към изписаната на ръка страница. Чете известно време, след това вдигна поглед и каза:

— Доклад от аутопсия?

— Аутопсията на Луси Уестенра.

Този път не успя да скрие вълнението си. Котфорд се усмихна.

Холмуд изглеждаше объркан. Доколкото му бе известно, не направиха аутопсия. Решиха, че няма нужда.

— Не си мъчете главата с всички тези медицински термини — каза Котфорд и отгърна на последната страница. — Заключение е важно.

И посочи към един написан на ръка ред. Холмуд се наведе да види думата под пръста на Котфорд.

— Убийство? — прочете на глас. — Това е абсурдно. Луси почина от рядка болест на кръвта.

Думите опариха устните му, докато ги произнасяше. Предпочиташе да се отърве от мъчителните спомени за боледуването на Луси. Необяснимата загуба на кръв, отчаяните опити да я възстановят чрез кръвопреливане, парите, похарчени за специалисти, които не успяха да поставят диагноза. Освен доктор Ван Хелсинг. Но и той не можа да я спаси от смъртта. Смърт. Ха! Образът на Луси между живота и смъртта, полегнала в ковчегата, остави трайна рана в

сърцето му. А истинската ѝ смърт същия ден беляза завинаги живота му.

— Госпожица Уестенра е от заможно семейство — продължи Котфорд, а тонът му бе изпълнен със сарказъм и фалшива откровеност. — Малко преди да се омъжи за вас, е променила завещанието си. И вие ставате неин наследник.

— Това ви дава мотив — намеси се Лий. Стоеше до стената и се опитваше да изглежда възможно най-внушителен. — Като прибавим и описаното в дневниците на доктор Сюрд, имаме достатъчно основания за арест.

Холмуд стисна зъби. Усети как кръвта се качва в главата му. Затаи дъх за миг и започна да проклина надигацията се в него гняв. Първият му импулс беше да разбие черепите и на двамата в стената, но ако му се поддадеше, щеше да направи огромна услуга на Котфорд. Този негодник блъфираше.

— Това е някаква извратена шега — каза Холмуд. — Нямам нужда от богатството на семейство Уестенра и съм убеден, че знаете това.

— Уверявам ви, че нямаме никакви поводи за смях — отвърна Котфорд, извади снимка от джоба си и я сложи на масата.

Сърцето на Холмуд спря.

На нея имаше ужасен разложен труп. Черепът бе отделен от тялото и от него се спускаше огромна коса. В гръдния кош бе забит метален кол. Роклята в цвят на слонова кост, която Луси си бе ушила за сватбата им, беше изгнила и изцапана с пръст и кръв. Ако се съдеше по степента на разложение и качеството на изображението, снимката бе направена наскоро. *Тлъстото ирландско копеле бе отворило гроба на Луси!* Искаше му се да извърне очи от ужасяващата фотография, но не можеше. Не беше в състояние дори да премигне. Нарочно не посегна към снимката, защото знаеше, че Котфорд ще види треперещите му ръце.

Беше потресен. Години наред се преструваше, че онази нощ не се е случила, но въпреки това споменът го измъчваше. Не можеше да забрави как Ван Хелсинг го накара да влязат в гробницата на Луси. Как сърцето му подскочи от радост, като я видя да се разхожда съвсем жива и прекрасна, каквато беше само преди дни. Отначало си помисли, че халюцинира, но след това се обърна и видя ужасеното и смаяно

изражение на Джак Сюард. Луси го повика, гласът ѝ бе мелодичен и сладък, както винаги. *Ела при мен, съпруже. Целуни ме. Можем да сме заедно. Завинаги, както си обещахме.*

Получаваше втори шанс да бъде с любимата си. Още помнеше как усмивката на Луси го стопли в студената нощ. Как се втурна към отворените ѝ обятия, изпълнен с копнеж да целуне алените ѝ устни. Знаеше, че щом я прегърне, болката, която изпитваше след погребението ѝ, ще се стопи.

Когато пръстите му бяха само на сантиметри от нейните, Ван Хелсинг застана между тях и вдигна разпятие към Луси. За ужас на Холмуд, тя изсъска, показва зъбите си на холандския лекар и плюе кръв към него. Очите ѝ почерняха и тя се приведе над ковчегата си. Холмуд искаше да бъде благодарен на Ван Хелсинг, задето му спаси живота, но с течение на времето започна да го презира, че се намеси в онзи съдбовен момент. Нима нямаше да е по-добре да прекара вечността неувяхващо млад заедно със своята обич Луси, вместо да влачи това жалко съществуване? Ван Хелсинг се опита да му обясни, че така ще погуби безсмъртната си душа, но той не знаеше, че последвалите двайсет и пет години без Луси ще му костват много повече.

Гласът на Котфорд го стресна и го върна в настоящето.

— Признайте престъпленията си. Свидетелствайте срещу професор Ван Хелсинг и ще спася жалкия ви живот от ешафода.

Да не би инспекторът да си мислеше, че се бои от смъртта? Имаше далеч по-лоши неща. Бе влязъл в ада, смъртта щеше да е благословено избавление за него. През първите десет години след онази зловеща нощ, на всяка годишнина от окончателната смърт на Луси той се заключваше в кабинета си, взираше се в портрета ѝ и лъскаше пистолетите си за дуели. Прилепяше дулото на оръжието до слепоочието си, близо до ухото с откъснатия край, и се опитваше да сложи край на страданията си. Искаше да е с Луси. Но при всеки опит думите от Библията, които бе запаметил още като дете, се промъкваха в съзнанието му и му припомняха, че самоубийците са прокълнати. Беше сигурен, че душата на Луси е в рая. Точно защото искаше да я прати там, позволи на Ван Хелсинг да го убеди да забие кол във вампирското ѝ сърце. Въпреки това не можеше да намери покой и да забрави как трепереха ръцете му, докато Луси пищеше, а чукът набиваше металния кол дълбоко в гърдите ѝ и по красивата ѝ

булчинска рокля плискаше алена кръв. Нямаше по-жестока съдба от това младоженецът да е принуден да убие булката си в деня, в който трябва да се състои сватбата им. Луси не бе искала да става вампир. Онзи демон Дракула направи избора вместо нея.

Холмуд усети проницателния поглед на Котфорд върху себе си. Време беше да го накара да свали картите и да види колко точно знае. Върна на инспектора дневниците и доклада от аутопсията и се облегна самодоволно на стола си.

— Много любезно предложение, но доказателствата ви са само косвени, инспекторе. Ако можете да получите заповед за арест, вече щях да съм в окови.

— Играете си с огъня — отвърна Котфорд и посочи дневниците. — Сюзард не е могъл да живее с вината. Имал е намерение да изобличи Ван Хелсинг и професорът го е убил.

— С цялото ми уважение към вас като представител на Скотланд Ярд, но това е най-абсурдното нещо, което някога съм чувал. Джак Сюзард беше протеже на Ван Хелсинг, беше му като син. Такива отношения не завършват с убийство. Хващате се за сламки.

— Когато Джонатан Харкър е разбрал истината — добави Лий, без да обръща внимание на аргументите на Холмуд, — Ван Хелсинг е убил и него.

— Ван Хелсинг си замита следите — каза Котфорд. Наведе се напред и предприе нова тактика. — Вие сте следващият в списъка.

— Много се съмнявам. — Холмуд се изсмя на блъфирането на Котфорд. — Ван Хелсинг е немощен седемдесет и пет годишен старец.

— Не казвам, че е действал сам. За вас и вашите приятели е бил ментор. Успял е да ви подмами да извършите убийство.

Артър Холмуд спря да се смее и изгледа инспектора с непоколебимия взор на воин. Настъпи внезапна тишина, нарушавана само от тиктакането на часовника и дишането на тримата. Който проговореше пръв, щеше да изгуби тази битка на волята.

Инспекторът му напомняше на пенсиониран морски капитан, когото бе видял веднъж по време на ваканция в Шотландия. Той преследваше чудовище, за което вярваше, че живее в Лох Нес. Бе посветил цялото си време и усилия да броди из водите на езерото и да търси доказателства за съществуването на чудовището. Котфорд правеше същото и също като капитана нямаше доказателства, а само

хипотеза, основаваща се на митове и предположения. Очевидно се надяваше, че като се престори, че му спасява живота, ще го спласи и ще го принуди да направи самопризнания, които да потвърдят невероятната му хипотеза.

Мили Боже, този инспектор нямаше представа с кого си има работа!

Напрежението в стаята нарастваше, докато Котфорд най-накрая премигна.

— Кой знае, Ван Хелсинг може да е намерил нови впечатлителни млади хора, които да кара да убиват.

Артър Холмуд поклати глава на невероятната глупост. Котфорд не беше такава заплаха, каквато му се бе сторил отначало.

В очите на инспектора се четеше същото, което бе видял в погледа на Ван Хелсинг, когато заговори за вампири. Фанатизъм. Въпреки че Котфорд изгуби тази битка, Холмуд беше сигурен, че няма да се откаже от войната. Ако това щеше да сложи край на горчивите му страдания, с радост би се признал за виновен по всички скалъпени обвинения и с готовност би приел да умре бързо на ешафода.

Но трябваше да се съобрази със съпругата си Бет, със семейството си, с всички, които биха пострадали, ако позволи на Котфорд да опозори името на рода му. Смъртта на ешафода ще го прати при любимата му Луси, но и без това беше навлякъл достатъчно срам на близките си. Ожени се за Бет по приятелски подбуди, за да спаси семейството ѝ от непосилни дългове. Знаеше, че тя го обича, но той не можеше да ѝ отвърне със същите чувства. Тя отказваше да приеме с този факт и се разсейваше със светски живот. От седмици планираше днешната вечеря, на която бе поканила елита на обществото. Отвеждането му пред отбраните гости беше съсипало вечерта и срамният слух щеше да се разнася със седмици из техните среди. Въпреки че не обичаше Бет като истински съпруг, той беше единственият ѝ най-добър приятел. Сълзите от срам, които тя проля, докато Котфорд го отвеждаше, почти разтопиха леденото му сърце. Нямаше да позволи обвинението му да я опозори още повече. Тя нямаше друго, освен статуса си.

Холмуд се изправи предизвикателно срещу обвинителите си и спокойно започна да си слага белите ръкавици.

— Чух предостатъчно. Аз съм английски лорд и нямате никакви основания да ме държите тук. Ако още един път ме обезпокоите, ще се погрижа да ви изгонят от полицията.

И без да каже нищо повече, тръгна към вратата.

— Може би с Ван Хелсинг ще се опитате да оправдаете престъпленията си, като се заблуждавате, че злото е въплътено във всемогъщия дявол — каза Котфорд. Думите му накараха Холмуд да се спре на изхода. — Аз обаче знам истината, защото съм я виждал с очите си. Злото се крие в човешката душа... и скоро ще ви застигне. — Артър Холмуд излезе, докато той произнасяше последното изречение: — Ще застигне всички вас.

* * *

Ван Хелсинг имаше да свърши много работа. След като прочете телеграмата на Мина, реши веднага да се върне в стаята, да си вземе шапката и палтото и да тръгне да търси Куинси. Но след като се отказа от вечерята и изхаби много енергия в сблъсъка с Котфорд във фойето, се почувства слаб за такова начинание. Щеше да се заеме с него сутринта. Изгуби много време, докато се опитваше да влее разум у детектив... не, инспектор Котфорд. Значи това беше благодарността, която получаваше в залеза на дните си, след като години наред вършеше богоугодни дела и се бореше със злото, за да могат невежи като Котфорд да спят спокойно. *Обвинение в убийство!* Котфорд беше луд като испански инквизитор. Трябваше да го изхвърли от мислите си. Върна се в Лондон по много важна причина, а инспекторът отново се нахвърляше срещу погрешния човек. Не трябваше да позволява вече на този идиот да се намесва. Оставаше му да се моли Куинси да не пострада през нощта.

На стената в хотелската стая на Ван Хелсинг бяха закачени портрети на историческия Дракула — румънския княз Влад Цепеш — и картини, изобразяващи кървавите му деяния. На централно място сред тях се намираше гравюра, показваща Дракула, който вечеря сред хиляди набучени на кол врагове наред Гората на набитите на кол. Докато гледаше изображенията, Ван Хелсинг все повече се убеждаваше, че не може да избяга от съдбата си, а тя бе да се изправи

срещу Дракула и да го унищожи веднъж завинаги. Това беше негов дълг. Така щеше да изпълни Божията воля. Ако Котфорд се опиташе да му попречи, щеше да убие и него.

— Времето ми почти изтече, демоне — каза Ван Хелсинг, докато се взираше в изрисуваните очи на Влад Дракула. На масата до него бяха наредени разпятия, нафори, светена вода, дървен кол, кама и зареден арбалет. — Ела при мен, за да умрем заедно. Но не от старост, а в славна битка.

Изведнъж усети, че гърдите му се стягат, сякаш Онази с косата отново го доближи. Усети леденото докосване на смъртта. „Не! Не сега! Трябват ми само още няколко дни!“

Облегна се на масата, за да не падне. С треперещи пръсти посегна към металната кутийка с хапчета. Като внимаваше да не я изпусне като предния път, мушна под езика си животоспасяващата таблетка нитроглицерин.

Смъртта отпусна хватката си и силите му се възвърнаха. Добрият Бог му изпращаше послание: оставаше му дори по-малко време, отколкото предполагаше. Погледна още веднъж изрисуваното лице на смъртния си враг — княз Влад Дракула. Изправи се, разпери ръце към небесата и извика предизвикателно:

— ОЧАКВАМ ТЕ, ДЕМОНЕ!

30.

Пътуваха на север, към Лондон. Куинси седеше срещу Бесараб в каляската. Топлото отношение на актьора бе заменено от хладно мълчание, след като младежът го информира за последния си телефонен разговор с Хамилтън Дийн. Брам Стокър се бе запънал. Не одобряваше Бесараб и дори бе пратил телеграма на Баримор в Америка, с която се опитваше да го убеди да се върне. Куинси се надяваше, че след като види лично великия актьор и се увери в невероятния му талант, Стокър ще промени мнението си. Бесараб ставаше все по-умислен. Времето навън се разваляше и мъглата се съгъстяваше. Куинси реши да не заговаря ментора си. Още преди кочияшът да спре напълно конете, Бесараб вече се бе навел през вратата. Заговори на Куинси, но погледът му, както и мислите му, бяха насочени към театъра.

— Ще се видя насаме със Стокър — каза актьорът и леденият му тон притесни младежа. — Погрижете се да не ни безпокоят.

— Ами ако Дийн не е на наша страна? — Куинси докосна ръката на Бесараб, за да го спре. В очите на актьора проблесна гняв и младежът отдръпна рязко ръката си. Спомни си за реакцията на Холмуд, с когото бе направил същото. Не беше сигурен какво очаква Бесараб от него.

Но гневът на румънеца изчезна така внезапно, както се бе появил, и бе заменен от спокойна усмивка. Актьорът се спря и седна до Куинси.

— Княз Влад Дракула е предвождал четиридесет хиляди души срещу триста хиляди турски нашественици, най-голямата армия, събрана някога само срещу един човек. Но когато Дракула застанал начело на своите воители, а зад гърба му останали трийсет хиляди набити на кол мюсюлмански пленници, враговете му обърнали конете и побягнали панически.

Куинси се почувства неудобно, беше дълбоко разтревожен от хвалебствията на Бесараб към човека, убил баща му. В ума му изникна

вестникарската скица на набития на кол Джонатан Харкър наред „Пикадили Съркъс“. Каза си, че менторът му показва възхищението си към живия човек, а не към вампирясалия демон, в който се бе превърнал Дракула, след като се бе отказал от Бог. Сега не му беше времето да говорят за това, но Куинси бе сигурен, че Бесараб ще се бие рамо до рамо с него срещу злото, когато часът настъпи.

— В онзи велик ден Дракула спасил страната си — продължи Бесараб. — Спасил християнството. Използвал единственото оръжие, с което разполагал... страха. Точно така, страхът може да бъде мощно средство, млади ми Куинси. *Прегърни го.*

Кочияшът отвори вратата на каляската. Бесараб отново впи очи в театъра и слезе спокойно. Куинси го последва към стълбите, премисляйки думите му. Да не би актьорът да намекваше, че трябва да сплашва останалите, за да успее? Не беше възпитан така. Но Бесараб беше безспорно успял, самоизградил се човек. Хрумна му, че сигурно се опитва да му преподаде безценен урок.

Нощният пазач ги очакваше на предния вход. На Куинси му трябваше известно време, за да свикнат очите му с тъмнината във фойето. Носеше се успокояваща миризма на театрален грим. Нощният пазач отключи вратата към залата. Куинси забърза след Бесараб.

Двамата тръгнаха по пътеката. Само половината светлини бяха запалени. От сенките към тях пристъпи Хамилтън Дийн и ги посрещна с разтворени обятия.

— Куинси! Господин Бесараб! Добре дошли!

Здрависа се първо с Бесараб. Потрепна леко, сякаш актьорът бе стиснал прекалено силно дланта му, но усмивката не слезе от лицето му.

— Да говорим по работа, какво ще кажете?

Куинси тръгна след Дийн, но Бесараб не помръдна. Строгийт му поглед изпепели младежа. Искаше да го представлява, изпитваше го колко добре може да следва инструкциите на своя ментор.

— Не искам да показвам неуважение — започна Куинси, — но господин Бесараб иска първо да говори насаме с господин Стокър.

Дийн изглеждаше объркан от внезапната дързост на Куинси и отвърна троснато:

— Аз решавам дали да наемем господин Бесараб. Господин Стокър ще трябва да се примири с моя избор.

Думите на Дийн прозвучаха окончателно. Куинси не знаеше какво да каже или направи. Дийн се бе съгласил да повери ролята на Бесараб, но младежът знаеше, че актьорът иска да говори със Стокър. Трябваше да му помогне да го направи. Затова реши да играе. Пристъпи напред, приближи се твърде близо до Дийн, за да го притесни, и го погледна право в очите. Влезе в ролята на злодей и се изправи срещу мениджъра, имитирайки ледената безизразност на Бесараб. Погледът на Дийн издаваше притеснение. Бесараб се оказа прав. Страхът е мощно средство.

Куинси вече се канеше да изпробва колко далеч може да го отведе тази нова тактика, но тогава Бесараб постави длан на рамото му и го дръпна назад.

— Моля ви, господин Дийн — намеси се той в разговора, — искам да избегнем неприятностите. Позволете ми да спечеля господин Стокър с уникалната си интерпретация на забележителния му герой, и то далеч от неизбежно свадливите погледи на търговците. С ваше позволение?

Куинси беше объркан от любезните думи на Бесараб. Дали нарочно не го бе манипулирал, за да влезе в ролята на злодей? И тогава осъзна, че е в ролята на пръчката, а Бесараб е морковът. След като вече беше сплашен, Дийн с готовност прие учтивата молба на актьора. Този човек беше гений. Можеше да научи много от него.

Дийн се усмихна и направи жест към вратата, водеща зад сцената.

— Давам ви благословията си.

Бесараб вдигна изискано шапката си в знак на благодарност и изчезна през вратата.

Куинси се обърна към сцената. Какъв късмет бе извадил! Очевидно великият актьор знаеше как да постига това, което иска. С всеки миг в неговата компания Куинси все повече се убеждаваше, че трябва да усвои всичките му тактики, ако иска да постигне отмъщението, което бе намислил.

31.

Подпирайки се на бастуна си, Брам Стокър седна зад бюрото си в кабинета. Имаше съвсем малко време, за да примами Джон Баримор да се върне в Лондон. Баримор отговори на последното му съобщение, че вече е прекалено късно да се връща. Сестра му Етел Баримор бе уредила да играе с нея в пиеса на Джеймс Бари в театър „Крайтириън“ на „Бродуей“. Представлението щеше да бъде закрито в края на месеца и тогава Баримор заминаваше за Калифорния.

От опита си с Хенри Ървинг Стокър знаеше, че писателят може да привлече актьора само със силни думи. Щеше да напише монолог на Дракула, за който актьорите да се избиват. Огромното его на Баримор ще го върне в „Лисеум“, няма да позволи друг актьор да се окичи със слава. Стокър възнамеряваше да изпрати текста на приятеля си Джордж Болд, мениджър на „Уолдорф“ и „Астория“ в Ню Йорк, двата свързани хотела, в които Баримор винаги отсядаше, когато работеше на „Бродуей“. Господин Болд лично щеше предаде на Баримор новата версия на пиесата.

Всяко кътче от претрупания кабинет на Стокър бе запълнено със спомени за Ървинг. Програми и плакати украсяваха стените, в ъгъла стоеше дървен манекен в човешки ръст, облечен в костюма на Мефистофел от изключително успешното им представление на „Фауст“. Брам хвърли поглед към портрета на актьора на стената — на него беше в същите дяволски одежди. Ървинг трябваше да изиграе Дракула, а не Баримор или онзи Бесараб, който Дийн бе поканил зад гърба му. Ървинг беше глупак. Ако го беше послушал, можеше в края на живота си да изиграе още една велика роля, вместо да угасне, съсипан от алкохола. Както винаги, Стокър бе пренебрегнал собствените си амбиции в името на чужди желания. Този път ще бъде верен само на себе си. За Бога, Брам Стокър ще реши кой да изиграе неговия Дракула!

Усети, че е превъзбуден. Сега беше моментът да пише. Гневът със сигурност ще роди велики слова. Седна зад бюрото си и потопа

перото в мастилницата.

Само миг по-късно творческият му процес бе прекъснат от почукване на вратата. Стокър хвърли перото на бюрото си. Как си позволяваше Дийн да го смущава след скандала, който си устройоха? Преди да успее да отпрати натрапника, вратата се отвори и влезе висок мъж с пронизителни тъмни очи и гарвановочерна коса. Макар лицето му да бе скрито в сянка, Брам беше сигурен, че се е явил духът на Ървинг, за да го измъчва, задето съсипа театъра му. Но след като пристъпи по-навътре, Стокър осъзна, че е жив човек, а не призрак.

Беше строен, чертите на лицето му бяха изтънчени и внушителни като на източноевропейско кралско величие. Тъмните му хлътнали очи се впиха в Стокър, който изведнъж се почувства като пред хищна птица. В лицето му имаше нещо много странно. Очите му бяха зли, но устните му се усмихваха. Стокър позна мъжа от рекламните снимки, които му бяха оставили. Бесараб. Спомни си нещо, което бе казала веднъж Елън Тери, една от партньорките на Ървинг: „Никога не се доверявай на усмихващ се актьор, това е просто маска.“

— Поправки в последната минута? — попита Бесараб.

— Очаквах ви. — Стокър покри страницата, на която пишеше. Боеше се от този миг, откакто се запозна с онова момче Харкър. Колко ли информация имаше то? Стокър знаеше, че посещениято не е случайно. Колкото повече Дийн се сближаваше с Куинси и Бесараб, толкова по-голям ставаше рискът от разкриването на истинския произход на книгата на Стокър. Опита се да потисне чувството си за вина. В края на краищата не беше направил нищо нередно. Само бе смесил собствената си история с онази, която чу в една кръчма.

Работата му по вампирския роман беше в задънена улица. Стокър проклинаше юридическата си практика, защото смяташе, че тя е убила въображението му. Но една вечер в кръчмата се запозна с мъж, който беше готов да говори, докато Стокър му поръчваше пиене. Бръцолевенето на този побъркан човек го вдъхнови и го убеди да смени името на злодея от граф Уампир на граф Дракула. Името му напомняше за *droch-fhoula*, което на келтски значеше „лоша кръв“, и пращаше ледени тръпки по вените му. Откъде да знае, че някои от хората в разказите на лудия наистина съществуват? Но пък със сигурност знаеше, че театърът в момента не може да си позволи

разпространяването на зловредни клюки. *Проклетието Куинси Харкър, защо се появи точно сега?*

Усмивката изчезна от лицето на Бесараб. Обърна се и затвори вратата зад себе си.

— Няма да си губя времето в куртоазия, ще пристъпя направо към въпроса.

— Щом трябва.

— Книгата ви е финансов провал. Нуждаете се от успеха на пиесата. Защо ме отхвърляте? Мога да ви помогна.

Думите му проникнаха като дървен кол в сърцето на Стокър. Нямаше нужда този надменен и надут актьор да го информира за лошите продажби на романа му.

— Щом Дийн иска война, ще я получи — каза Стокър, опитвайки се да успокои кипналата си кръв. — Аз съм директор на театъра. По-скоро ще го закрия, отколкото да ви поверя главната роля. Вече имам актьор за нея.

Бесараб се засмя и поклати глава, докато сваляше ръкавиците и палтото си. Стокър се намръщи, като видя как неканеният гост се разполага като у дома си.

— Разбира се, ако поема ролята, ще се наложи да направите някои промени в пиесата, както и да пуснете ново издание на романа, в които да са отразени поправките.

— Май наистина сте точно толкова арогантен, колкото се говори! — изрева Стокър. Много добре разбираше какво прави Бесараб — явяваше се на прослушване за ролята на Дракула и се държеше като графа, за да го спечели. Нямаше да му мине номерът. Героят на Стокър щеше да се опита да го сплаши, а не да се държи самодоволно. Сега повече от всякога беше сигурен, че Бесараб не става за ролята.

— Романът ви е пълен с несъответствия, погрешни изводи и евтини измислици — отвърна троснато Бесараб. Взе от полицата до лампата подвързаната в жълто книга на Стокър.

— Чувал съм за легендарната арогантност на Бесараб, но вече си мисля, че може и да сте луд — каза Стокър и се изправи срещу госта си. Мислеше, че ще прочете гняв в ястребовите му очи, но вместо това видя в тях само раздражение и тъга. Бесараб изглеждаше почти сериозен. Или пък румънецът беше по-добър актьор, отколкото предполагаше.

— Защо ме провокирате? — попита Бесараб. — Нямам намерение да влизам в битка с вас.

— Колко жалко. Защото аз пък имам намерение да ви пратя по дяволите! — Стокър седна отново и завъртя стола си така, че да застане с гръб към актьора. Изгуби достатъчно време с този глупак.

Бесараб се шмугна зад Стокър. Внимателно положи длани на раменете му, след това се наведе напред и прошепна в ухото му:

— Предупреждавам ви да се пазите. Правите ужасна грешка.

Стокър се опита да не покаже, че изпитва страх, но ледената тръпка, която премина по гръбнака му, го разтреса. Бесараб със сигурност бе усетил това. Стокър се издаде.

* * *

Куинси усещаше, че Дийн още се бои от него. Стоеше на разстояние на сцената и му показваше новите придобивки. Угаси светлините и театърът потъна в мрак. На Куинси му се стори странно, че още го вижда как пипнешком търси ключ. Сигурно имаше приглушена лампа за актьорите, но не я виждаше.

Проблесна искра и се чу силно изпращяване, когато Дийн натисна втория ключ.

— Ето това са чудесата на двайсети век! — каза той.

Лампите на пода огряха сцената. Куинси с удивление наблюдаваше великолепната трицветна осветителна система с бели, червени и зелени прожектори.

— А сега вижте това. — Дийн приглуши цветните прожектори до различни степени.

Куинси беше поразен. Такова нещо не можеше да се постигне с газово осветление. С това тук щяха да придадат на сцената злокобна атмосфера, каквато никой още не бе виждал. Засмя се като дете в сладкарница.

Ирландският акцент на Брам Стокър отекна зад кулисите. Крещеше силно и гневно.

— Трябва да се намесе — каза Дийн. — Най-добре да отида да видя какво става.

„Погрижи се да не ни безпокоят.“ Думите на Бесараб отекнаха ясно в главата на Куинси. Не можеше да го предаде. Когато Дийн тръгна към вратата, която щеше да го изведе зад кулисите, той скочи на сцената и блокира пътя му. Дийн се стресна от бързината на младия мъж.

— Съжалявам, но господин Бесараб не желае да бъде безпокоен.

— Заложил съм много на това — каза Дийн. — Няма да позволя на Стокър да провали всичко. — И протегна ръка, за да отблъсне Куинси, но младежът не помръдваше. Дийн беше сварен неподготвен. Караницата зад кулисите ставаше все по-шумна.

— Махнете се от пътя ми! — извика Дийн. Гневът му прогони добрите обноски. Тръгна напред, готов да избути Куинси.

— Съжалявам, но няма да ви пусна — каза Куинси и протегна ръка, за да го спре.

Въпреки че го докосна съвсем леко, Дийн загуби равновесие. Полетя назад и падна по гръб напред сцената. Куинси видя как на лицето му се изписаха изненада и страх. Приплъзна се назад и стана, след това хвърли на младежа убийствен поглед и слезе от сцената.

Куинси гледеше цялата сцена като на сън. „Едва го докоснах.“ Погледна ръцете си, отворен от това, което току-що бяха извършили. Сега вече и той беше уплашен... от самия себе си. В това ли искаше да го превърне Бесараб?

* * *

Стокър изрита бюрото, бутна назад стола си и махна ръцете на Бесараб от раменете си. След това се завъртя, без да става.

— Не ми пука кой сте. Мислите ли, че можете да получите ролята, като ме сплашите?

Бесараб не отговори, а каза:

— Вие сте глупак и писанията ви са укорителни. Вашият Дракула се разхожда на дневна светлина. Обвинявате го несправедливо за смъртта на болната и възрастна майка на Луси Уестенра и твърдите, че е хранил жените си с живи деца. Наричате го граф, а той е княз. Това е обида за нацията ми.

— Вашата нация живее още в Средновековието. Не съм убеден, че средностатистическите румънци могат дори да четат.

Очите на Бесараб блеснаха. Той стовари книгата с жълта корица на бюрото. Сякаш цялата стая се разлюля.

— Пишете небрежно за неща, които не разбирате и в които не вярвате, за хора, които не познавате. Бездарен простак!

Стокър започна да заеква от гняв.

— Няма да се защитавам от думите ви. Дракула е просто герой на история, родила се в собствената ми глава.

— Щом княз Дракула е такъв злодей, защо остави Харкър жив, след като го плени в замъка си?

— Говорите за това, сякаш наистина се е случило — каза Стокър.

— Ако си бяхте направили труда да попитате началника на пристанището в Уитби, щяхте да разберете, че корабът „Деметра“ наистина се е разбил в тамошните скали по време на буря през 1888-а, а не през 1897-а година, както вие твърдите в книгата си.

Стокър трябваше да сложи край на това, и то веднага. Стана и се приближи към Бесараб.

— Настоявам да си, вървите...

— Екипажът на този кораб е загинал от чума, пренесена от плъхове — прекъсна го Бесараб. — Полудели и се избили взаимно. Нямало е никакво куче и никакво разкъсано от диви нокти гърло, както вие пишете.

Лявото око на Стокър потрепваше от гняв. Молеше се Бесараб да не забележи тика му, когато му посочи вратата.

— Вън!

Бесараб сякаш бе пораснал и се извисяваше над Стокър, Писателят отстъпи назад.

— Ван Хелсинг уби Луси Уестенра, не Дракула. Ван Хелсинг обърка кръвопреливането и зарази кръвта ѝ. Дракула я превърна във вампир, за да я спаси.

— Какво знаете за професор Ван Хелсинг? — попита Стокър, след като отстъпи още назад. Тялото му беше изстинало.

Свещите хвърляха сенки върху лицето на Бесараб.

— Ван Хелсинг е безпрецедентно арогантен.

Под изпепеляващия поглед на Бесараб куражът на Стокър повехна. Не му достигаше въздух. Заплахите, които се канеше да

изрече, бяха очевидно несъстоятелни.

— Ако сте дошли като адвокат на Куинси Харкър по някакво дело за клевета, предупреждавам ви, че...

— Вие сте същият като надутите лицемери от романа ви — каза Бесараб. — Нима наистина вярвате, че можете да победите злото, което не познавате?

Стокър вече нямаше накъде да отстъпва. Беше притиснат в ъгъла. В стаята сякаш стана по-тъмно. Бесараб беше толкова близо, че Стокър не виждаше нищо друго освен него. *Тези очи! Тези черни очи!* Стокър усети как лявата му ръка изтръпва и се вледенява. Всеки миг щеше да избухне в сълзи.

— Дракула е чудовище, създадено от моето въображение!

— Не! Той е герой, който е направил каквото е необходимо, за да оцелее. — Гласът на Бесараб беше изпълнен с гордост, тонът му достигна до кресчендо. — Княз Дракула е ръкоположен от самия папа за ръководител на кръстоносните походи. Изправил се е сам в името на Бога срещу цялата Османска империя. Дракула никога не би се свил от страх пред жалък глупак като Ван Хелсинг, нито би избягал в Трансилвания. Всъщност вие наистина сте клеветник!

По лицето на Стокър се стичаше пот. Облегна се на стената и потърка безчувствената си ръка. Стаята се завъртя пред очите му. Той извърна очи, за да избегне проникващия до дъното на душата му поглед на Бесараб. Усети, че всеки миг ще се свлече на земята.

— Кой сте вие? — попита тихо той.

Бесараб го стисна за гърлото, лицето му се изкриви и доби вълче изражение.

— Аз съм хвърлена към вас ръкавица — прошепна той зловещо спокойно. — Аз съм вашият съдник пред Бога! — Пусна Стокър и по лицето му се изписа отвращение.

Сякаш ръката на Бесараб бе спирала потока на болката и сега тя го заля през шията, нагоре към челюстта, чак до мозъка. Стокър се хвана за главата. Сякаш някой беше забил нажежен шиш в окото му. Свлече се на пода. Бесараб се извърна. Стокър понечи да протегне ръка за помощ, но беше парализиран. Вместо молба от гърлото му се изтръгнаха само хрипове.

Гледаше безпомощно как Бесараб взима най-ценното му притежание, ръкописа на пиесата „Дракула“. След това го заля мрак.

Куинси усещаше върху себе си погледа на Дийн, който седеше на седалката до пътеката на първия ред. Не бяха разменили и дума. Младежът стоеше на сцената и още оглеждаше ръцете си. Размишляваше върху последствията от своите действия. Беше го бутнал прекалено силно.

Отляво на сцената се чуха стъпки. Настъпваше моментът на истината.

Бесараб се появи иззад кулисите със свитък под мишница. Погледна към Дийн и каза:

— Повикайте лекар. Боя се, че господин Стокър получи удар.

Дийн взе на един дъх стъпалата към сцената, за да се увери, че е чул правилно.

— Какво чакате? Повикайте лекар! — извика Дийн, когато притича покрай Куинси. Изгледа злобно Бесараб, преди да изчезне зад кулисите. Актьорът не реагира. Куинси се обърна към Бесараб и видя, че менторът му кима. Отново трябваше да изпълни заповедите му. Скочи в залата и тръгна по пътеката. Ако Стокър умреше, Куинси нямаше да може го разпита за книгата, за тайните на родителите му, за Дракула. Трябваше да действа бързо.

— Глупаци! — проехтя от сцената баритонът на Бесараб. Куинси се спря и се обърна към него. Видя го да стои в средата на сцената и да чете пиесата.

— „Кой демон може да се мери с Атила, чиято кръв тече в тези вени?“

Куинси знаеше, че времето не е на негова страна, но се почувства прикован. Бесараб се бе превърнал в героя граф Дракула. Гласът му беше призрачен и глух, източноевропейският акцент стана още по-силен. Царствената елегантност на осанката му вече я нямаше, сега приличаше повече на вълк. Трансформацията беше толкова бърза и забележителна, неправдоподобно свръхестествена. И в пълен контраст с фарсовата интерпретация на Джон Баримор.

— „Размирното време отмина — изръмжа Бесараб. — Кръвта е прекалено ценна в тези години на безчестен мир, а подвизите на великия Дракула останаха само в приказките.“

Придвижи се напред, лампите на пода осветиха зловещо лицето му. В очите му имаше вековна болка. Беше изпълнен с гняв и жажда за кръв.

Вече не четеше, а рецитираше по памет. Пусна страниците с пиесата на земята. Разяреният вълк отново се трансформира в нещо друго. Призрачните му очи се наляха със сълзи, мускулите му се стегнаха, а главата му се вдигна нагоре. Толкова много болка. Толкова много отчаяние. Куинси се смрази от страхопочитание. Бесараб продължи, сякаш текстът се раждаше в дълбините на душата му.

— „Времето най-накрая ме притисна — произнесе той и се взря право в Куинси. Погледът му прогаряше жива плът. — В този век на машини, политици и интелектуална надпревара няма място за бродещи чудовища. Или се променяш, или умираш.“

Куинси чувстваше краката си залепнали за пода. Бесараб бе превърнал Дракула в трагически герой и младежът се запита притеснен как ще убеди своя ментор да се изправи срещу чудовището, щом с такава готовност му съчувстваше?

Мисълта, че трябва спешно да намери лекар за Стокър, го върна в реалността. Изскочи от театъра и побягна по улицата, крещейки за помощ. Към него се приближи един човек и заяви, че е лекар. Куинси се върна тичешком с него в театъра.

Вероятно Бесараб не беше съюзникът, от когото Куинси имаше нужда. Загубата на Стокър като източник на информация беше само началото. Демонът спечели първата битка, без дори да си помръдне пръста.

32.

Артър Холмуд влезе в антрето на дома си и с изненада откри, че никой не го очаква. Прислугата си беше тръгнала след вечерята. Къщата беше безупречно подредена. Бе тихо като в гробище.

След като перфектно планираното парти на Бет беше съсипано, Артър очакваше да я намери намръщена във вестибюла. Но отсъствието ѝ казваше много повече. Той предположи, че за момента не иска да го вижда. Трябваше и икономът Уентуърт да изчака господаря му да го освободи, да го посрещне на вратата и да му вземе палтото, шапката и бастуна. Но и той не се виждаше никакъв. Артър реши, че Бет е пуснала Уентуърт да си ходи и е оставила съпруга си да се оправя сам — още един опит да му върне за унижението, което бе изпитала заради него.

Отново си спомни ужасните снимки с трупа на Луси. Не му излизаха от ума цяла вечер. Образът изплуваше непрекъснато в мислите му като развалена храна в стомаха. Трябваше да отмие спомените. Хвърли палтото и шапката на пейката в коридора и се запъти към кабинета да си налее питие. Но само след минути зяпна и изпусна кристалната чаша.

Портретът на Луси бе отново над камината.

Холмуд щеше да избухне всеки миг. Сигурно беше работа на Бет. Колкото и несправедливо накърнена да се чувстваше, отмъщението ѝ беше ужасно.

Дочу стъпки в коридора.

— Бет? — Никакъв отговор. — Уентуърт?

Отново никой не му отвърна. По мраморния под премина сянка. Не беше сам.

— Ехо? — извика той.

Отвърнаха му само нови стъпки.

Холмуд изскочи зад масивната врата на кабинета.

— Кой е?

В коридора беше тихо. Той беше сам. Температурата спадна с десет градуса. Чу тихо дишане. Огледа се още веднъж, но не видя никого. И тогава забеляза, че прозорецът е отворен. Загадката бе разрешена. Засмя се на параноята си и отиде да го затвори. Представи си как приятелите му от Легиона му се присмиват. Завъртя дръжката, обърна се и тръгна към кабинета, за да си довърши питието, когато долови познато ухание. *Люляк?* Не му беше сезонът. Косъмчетата по ръцете му настръхнаха, когато си спомни, че на това ухаеше парфюмът на Луси. Той ѝ го беше поръчал директно от Париж.

Нежен женски глас наруши тишината:

— *Артър.*

Холмуд рязко се извърна. Нямаше никого.

— Бет? — Гласът му прозвуча неестествено силно и отекна във високия сводест таван. Отвърна му звънлив смях, който сякаш идваше едновременно от всички посоки. Позна го. Но това беше невъзможно. Сетивата му го подвеждаха.

— Артър — повика го отново гласът.

Сега прозвуча точно над него. Вдигна поглед към главното стълбище. И гледката смрази кръвта му. Към него бавно слизаше светец силует на жена. Тялото ѝ се поклащаше с котешка грациозност. По раменете ѝ се спускаше буйна червена коса, порцелановобялата ѝ кожа отразяваше лунните лъчи, проникващи през прозореца. Гърдите ѝ се надигаха и спускаха при всяка крачка. Очите ѝ бяха черни и безжизнени, сочните ѝ кървавочервени устни бяха нацупени. Бялата ѝ роба беше разкъсана, раздърпана и напълно прозрачна.

— Луси? — каза задъхано Холмуд. Още не можеше да повярва на очите си.

Тя му отвърна със звънлив смях, разкривайки блестящите си бели зъби, и продължи да слиза по стълбите.

Стана му трудно да диша. Всяка клетка от тялото му копнееше да я сграбчи в прегръдките си. Но Луси беше мъртва. Любовта на живота му беше мъртва.

Тя сякаш прочете най-съкровенията му желания, погледна го с тъжно съчувствие и каза:

— Знам, че копнееш да си с мен, любими.

Гласът ѝ го заля като пречистваща вълна. Времето сякаш спря и всичката болка, измъчвала го през последните двайсет и пет години,

беше отмита. Луси разтвори ръце. От дланите ѝ заструи бяла мъгла, която се спусна към пода. Събра се в краката ѝ и я повдигна във въздуха.

— Смъртта е само едно начало, любов моя. Живот има не само в ограниченията на плътта. — И тя се понесе към него.

— Не! Това е невъзможно! — Току-що бе видял снимки на тленните останки на Луси в гробницата. Без съмнение шокът бе объркал сетивата му.

— Тук е тъмно, Артър. Толкова съм самотна. Болезнено копнея да те прегърна.

Не! Луси трябваше да е на светлата страна. Ван Хелсинг обеща, че след като прободат сърцето ѝ с кол, ще освободят душата ѝ и тя ще отиде в рая...

Луси се приближи към него с разтворени обятия. Той се почувства разкъсан на две. Отчаяно искаше да я прегърне поне още веднъж. Същото изпитваше и пред гробницата в онази съдбовна нощ. Но сега Ван Хелсинг го нямаше, за да се намеси.

Тя се озова над него. Той затвори очи и усети как нежните ѝ устни го целуват. Докосването ѝ беше наелектризиращо, стори му се, че сърцето му започва да бие за първи път след четвърт век. Но устните изведнъж се отдръпнаха. *Не! Той искаше, целувката им да трае цяла вечност.*

— Луси, не бива да си сама. Нека бъда с теб в тъмнината.

Отвори очи и сърцето му отново спря. От красивото лице на Луси избухна ужасяваща гнилоч. То се напука и се разпадна. Бледата ѝ кожа стана морава. Ароматът на люляк се превърна във воня на гроб. Очите ѝ хлътнаха в черепа, устните ѝ изтъняха и изпод тях се показаха удължени зъби. От ръцете ѝ изскочиха червеи и запълзяха към шията ѝ по изгнилата плът. Тя отвори уста да каже нещо, но вместо това повърна обилна маса, пълна с гърчеци се ларви.

Холмуд се запрепъва заднешком към стената. Беше замръзнал от ужас. Любовта на живота му се превръщаше в кошмар.

— Имай милост! — извика той.

Мускулите и жилите на Луси се превърнаха в черна мъгла и се отделиха от костите ѝ. Красивият ѝ звънлив глас също изчезна. Сега в устата ѝ биеше куха камбана.

— Милост? Като тази, която ти изпита към мен, когато заби кола в сърцето ми... любов моя!

Челюстта ѝ се откачи и тя разтвори уста неестествено широко. Зъбите ѝ се насочиха към шията му. Писъците му бяха заглушени, когато тя изтръгна ларинкса от гърлото му. В последните секунди на агония Артър Холмуд видя как неговата обична Луси килва назад глава, за да се окъпе в кръвта му.

— Луси! — извика той и се изправи в тъмнината, замаян ѝ объркан. Мъртъв ли беше? Когато зрението му се адаптира, осъзна, че е в леглото си. Докосна шията си. Нямаше рана, нито кръв. Просто кошмар. Дишаше тежко, сърцето му биеше силно, стори му се, че ще получи инфаркт.

Чу приглушен стон до себе си. Огледа се, изпълнен с лошо предчувствие.

Беше Бет. Плачеше. В очите ѝ се четеше силна болка, каквато досега не бе виждал. Разбра какво се е случило. Бе извикал името на Луси в съня си. Представяше си как това е наранило Бет. Без да каже дума, съпругата му се изниза от спалнята. Зад тежката дървена врата на дрешника се разнесоха приглушените ѝ стонове.

Той знаеше, че няма утешителни думи, които да облекчат страданието ѝ. Ненавиждаше се. Бет го обичаше дълбоко и истински. Но колкото повече любов изпитваше тя към него, толкова повече той я отблъскваше. Не можеше да изневери на Луси дори и след смъртта ѝ.

Влюби се в Луси в мига, в който я видя. Всички я обичаха. Джонатан и Мина Харкър, Джак Сюард, Куинси П. Морис и той самият. След като Джонатан си взе адвокатския изпит и замина за Трансилвания на съдбовната среща с княз Дракула, Мина се опита да запълни празнината в живота си. Най-добрата ѝ приятелка Луси намери идеалния начин да разсее самотата ѝ. Организира благотворителна вечеринка в дома си в Уйтби за набиране на средства за бедните и бездомните в Уайтчапъл. И точно тогава Джак, Куинси Морис и Артър се озоваха в списъка за танци на Луси. И тримата веднага се влюбиха в нея. Артър Холмуд и двамата му най-добри приятели сключиха джентълменско споразумение; ще ухаждат Луси с всички сили, докато най-добрият от тях победи. Холмуд беше в екстаз,

когато Луси избра него. Приятелите му вдигнаха наздравица за щастливия им съюз и за бъдещия им дълг и изпълнен с любов съвместен живот, а той с гордост покани Джак и Куинси Морис за кумове на предстоящата сватба. Която така и не се състоя.

Той се завлече до тоалетката на Бет и зараглежда окаяното си отражение в огледалото. От много отдавна мечтаеше да умре и да не изпитва нищо, да бъде с Луси на небето. Вероятно вината го подтикваше към това. Едновременно копнееше и се страхуваше от смъртта. На война бе убивал, но смяташе това за оправдано, Бог щеше да му прости, че се е бил срещу зли хора. Но тъй като не можеше да се самоубие поради страх от вечните огънове на ада, се бе опитал да предизвика други да го направят вместо него. Провокираше и обиждаше толкова жестоко, че не оставяше на хората избор. Те го предизвикваха на дуел и загиваха заради малодушието му.

Докосна белега на дясната си буза, после и ухото с отрязаното крайче. Думите на Куинси Харкър отекнаха в ума му: *„Дракула идва да си отмъсти и вие го знаете. Помогнете ми да го убия веднъж завинаги.“*

Холмуд се върна мислено към утринта след като заби кола в сърцето на Луси. Тогава застана пред статуята на Христос в семейния параклис и се закле, че няма да намери покой, докато не унищожи демона, който отне живота на любимата му.

Бог изпрати Луси в съня му, за да му напомни за тази клетва. След двайсет и пет пропилени години Той си поиска дълга и Артър Холмуд бе длъжен да му го даде. Само така можеше да постигне спасение и вечен живот с Луси. На сутринта щеше да тръгне към Лондон и в името на Бога да издири демона.

33.

След като откараха Стокър в болница, Куинси се върна в квартирата си. Мрачната реалност го затисна. Внезапната болест на Стокър премахна и последното препятствие пред Бесараб да приеме ролята на Дракула. Дийн беше затънал в дългове. Едва ли би оглупял дотам, че да отмени представлението, но се налагаше да се нагърби и с режисьорските задължения. Какво означаваше това за Куинси?

Въпреки че бе впечатлен от внушителната интерпретация на Бесараб на монолога на Дракула, Куинси се чувстваше неспокоен. Не можеше да му позволи да даде човешко лице на героя. Отначало реши да сподели истината с актьора, но какво би могъл да му каже? „Вашият национален герой е чудовището, което разби семейството ми и уби баща ми, а честта ме задължава да го издиря и убия“? Нямахше нужда да произнася тези думи на глас, за да осъзнае колко налудничаво звучат. Какви доказателства имаше? Закрачи напред-назад из стаята.

Законите на занаята му повеляваха да се върне в „Лисеум“ и да се извини на Дийн за грубото си поведение. За да проработи планът му, трябваше да го спечели на своя страна.

Куинси пристигна в театър „Лисеум“ късно сутринта. Във вестниците не пишеше нищо за събитията от предната вечер, нито за сегашното състояние на господин Стокър. Това не учуди Куинси, тъй като нещастният инцидент се случи прекалено късно и нямаше как да влезе в сутрешните издания. Притесни се, когато не намери Дийн в театъра. Никой от сценичните работници не знаеше нищо и за здравословното състояние на Стокър. Тъкмо се настаняваше, за да изчака Дийн, когато към него се приближи управителят на Театъра, господин Едуардс.

Едуардс беше винаги в добро настроение и широко усмихнат. Куинси още повече се притесни, когато го видя да идва с мрачно изражение. Усети пристъп на паника под лъжичката и веднага си помисли най-лошото: „Дийн се е разгневил и е отменил представлението.“

Но по ирония на съдбата страховете на Куинси бяха нищо в сравнение с истинското положение. Едуардс му даде бележка, оставена за него на портала. Куинси се намръщи. Беше инструктирал изрично всички служители на театър „Лисеум“ да внимават за младолика жена, която може да твърди, че му е майка. Никой при никакви обстоятелства не биваше да я пуска вътре или да ѝ издава местонахождението му. Все още не знаеше на чия страна е Мина.

Едуардс каза с извинителен тон:

— Един възрастен господин се отби по-рано тази сутрин и заяви, че ти е дядо. Каза, че нещо се е случило в семейството ти и трябва да те намери незабавно. Остави тази бележка за теб. Надявам се да не съм объркал нещо, но при тези обстоятелства ми се стори най-правилно да дам на възрастния господин адреса ти, който взех от канцеларията. Сбърках ли?

Куинси увери Едуардс, че всичко е наред, и му благодари за загрижеността. Истината беше, че нищо не бе наред. Единствената останала му роднина беше майка му. Този „дядо“ беше самозванец.

Куинси отвори бележката и видя, че на нея не е написано нищо. Била е само прикритие, за да получат адреса му. Предчувствията му сега се превърнаха в страх.

Настъпи вечерта.

Куинси се озова пред Дракона на Флийт Стрийт. *Каква ирония.* Цял ден се скита по улиците, защото се боеше да се върне в квартирата си. Благодарение на Едуардс тайнственият старец знаеше адреса му и можеше да го чака там. Ако му омръзнеше да го дебне пред дома му, беше твърде възможно да се върне в театъра. Интуицията му казваше да бяга далеч от възрастния мъж.

Имаше три версии за самоличността на непознатия старец.

Първата: Мина може да е идвала в театъра и след като не е успяла да изтръгне информация за местонахождението му, вероятно е пратила стареца, за да се опита да разбере каквото ѝ трябва.

Втората: може да е служител на Скотланд Ярд. Може би полицията искаше да го разпита за припадъка на Стокър. Може би Скотланд Ярд го търсеше, защото нещо ужасно се е случило с Мина. Дълбоко в себе си Куинси още обичаше майка си, но ѝ нямаше

доверие. Инстинктът му подсказваше да изпрати телеграма, за да се увери, че е жива и здрава, след това да се върне у дома и да изчака отговора. Но страхът от третата вероятност не му позволяваше да изпълни този план.

Стокър пишеше в романа си, че при първата среща с Джонатан в замъка в Трансилвания Дракула му се явява като старец. Но Куинси не живееше в роман и не можеше да поеме такъв риск. Тръгна бързо по Флийт Стрийт, трепкащата светлина на уличните лампи осветяваше зловещо лицето му.

Чувстваше зверска умора. Не мислеше трезво. Не можеше да остане на улицата цяла нощ. Бесараб беше в хотела си. Той бе най-мъдрият човек, когото познаваше. Беше му приятел. Със сигурност щеше да му помогне. Въпреки това не можеше да рискува и да изложи актьора на опасността, която дебнеше него. Вдигна поглед към тъмните прозорци на бащината му канцелария. Сещаше се само за едно сигурно убежище.

Обърна се и се отправи към „Мууни и синове“, любимата кръчма на баща му. Там щеше да се слее с тълпата, да потъне в анонимност. Ако старецът беше полицай или пратеник на майка му, нямаше да се сети да го търси там. Ако се сбъднеше най-големият му страх и непознатият беше наистина Дракула, щеше да е в най-голяма безопасност на публично място. Знаеше едно със сигурност: Дракула се криеше в сенките. Не би рискувал да излезе на светло.

Падна мъгла. Още две пресечки и щеше да намери топлина, покой и топла храна. Когато наближи алеята, тръгваща от Флийт Стрийт, се замисли. Щом нещо толкова дребно като бележка от непознат можеше да го хвърли в такава паника, какви надежди имаше да победи демон като Дракула?

Една ръка се протегна от мъглата, сграбчи го за палтото и го дръпна в тъмната алея.

Демонът го откри. Куинси знаеше, че смъртта на баща му не е настъпила мигновено. Дракула нямаше да бъде по-любезен с него. Щеше да умре в мъки. Отправи молитва към Бог да му даде сили.

От мъглата изникна мъжки силует. Стискаше бастун в ръка. Преди да успее да реагира, младежът видя проблясък на острие. Отвори уста, за да извика, но острият връх на рапирата, притиснат в гърлото му, го спря.

— Знаеш ли кой съм? — попита от тъмнината глас със силен акцент.

Мъжът с рапирата се приведе към светлината. Куинси почувства едновременно облекчение и страх. Непознатият беше изпит и слаб. Чупливата му бяла коса се спускаше пред лицето. Дрехите му бяха добре ушити, но висяха като чувал върху крехката му фигура. Нападателят на Куинси беше немощен старец. Би трябвало да не се плаши от един възрастен мъж с хладно оръжие в ръка, но нещо в погледа на непознатия го стресна, в него се четеше решителност и сила. Дори известна лудост. Този старец не беше Дракула, но бе опасен колкото него.

— Трябва да сте Ван Хелсинг.

— Щом знаеш името ми, значи знаеш и на какво съм способен — каза Ван Хелсинг. — Престани да ровиш около смъртта на баща си.

След хладното посрещане на Артър Холмуд Куинси не бе изненадан, че и друг член на героичната група се опитва да го отклони от пътя към отмъщението. Но въпреки това не очакваше да види възрастния професор да броди по нощните улици, още по-малко в Лондон. Дори не му хрумна, че мистериозният посетител може да е Ван Хелсинг. Май страхът го бе завладял изцяло. Сигурно на Ван Хелсинг му е омръзнало да го чака пред дома му и е тръгнал да го търси. Куинси отблъсна рапирата от шията си.

— Майка ми ви е пратила.

Ван Хелсинг отново притисна върха на оръжието си в шията на младежа и така го принуди да залепи гръб на тухлената стена. Отчаяният гняв, изписан на лицето му, убеди Куинси, че той не е от хората, които си губят времето с глупави спорове. За по-голяма убедителност възрастният мъж размърда острието и проби плътта на младежа. По шията му потече топла кръв. Май не беше толкова немощен, колкото изглеждаше.

— За теб няма никакви отговори — каза той. — Само мрак.

— Какви тайни така усърдно криете от мен всички вие? — попита Куинси с надеждата, че старецът няма да забележи, че гласът му трепери.

Погледът на Ван Хелсинг стана налудничав. Куинси затаи дъх, вече не беше сигурен, че ще си тръгне жив от тази алея. Но

изражението на възрастния човек се смекчи. Остана мрачен, но вече го гледаше като любящ дядо, а не като убиец.

— Повечето от нас преминават през живота, изпълнени с вяра — каза Ван Хелсинг съвсем сериозно. Старият професор четеше лекция на студент, у когото виждаше потенциал. — Други нямат такъв късмет и стигат до миг, в който вярата им е поставена на изпитание. Тогава трябва да се избира между светлината и мрака. Не всички притежават силата или мъдростта да направят правилния избор.

Ван Хелсинг отдръпна острието и го прибра в бастуна си.

— Върни се в Сорбоната — помоли го той. — Заради майка си живеи в блажена забрава и остани Божие чадо.

След като каза каквото имаше да казва, старецът се върна обратно в тъмната мъгла и закуцука, подпирайки се на бастуна си, без да се обръща назад.

Куинси беше бесен. Очевидно майка му беше пратила Ван Хелсинг да му каже, че е слаб и има нужда от защита. Но той щеше да й докаже, че греши. Щеше да докаже на всички.

34.

Дракула беше мъртъв. Мина го знаеше със сигурност. Видя през очите на Батори окончателната му гибел. Искаше да жали и за двамата — Дракула и Джонатан, — но нямаше време. Преследваха я. Ако оцелееше, я чакаха много самотни дни и нощи, през които да скърби за загубите си. Не се плашеше и от другата възможност. Съпругът ѝ беше в гроба, синът ѝ бе изпълнен с гняв заради нещо, което не разбираше — за какво ѝ оставаше да живее? Трябваше да се въоръжи не само буквално, но и със знания. Ако не оцелееше, искаше поне синът ѝ да научи какво представлява злото.

Реши да разбере всичко за графиня Елизабет Батори. Професор Ван Хелсинг обичаше да казва: „За да победиш врага, първо го опознай.“ Батори беше нейният враг.

Мина и Батори бяха обменили кръв и сега умовете им бяха свързани, точно както преди двайсет и пет години се случи с нея и Дракула. Това означаваше, че графинята може да чете нейните мисли, желаня и тайни. Но и Мина получаваше достъп до ума на Батори. Главата ѝ щеше да се пръсне, когато в нея нахлуха трупани с векове спомени. Мина се зарови в купища информация в местната книжарница и успя да възстанови биографията на графинята. Очакваше история на ужасите, но това, което научи, я изненада — беше тъжно и много вълнуващо. Като повечето злодеи на този свят, и Батори не се бе родила чудовище, а беше станала такава. Макар Мина да смяташе, че и нейните съвременнички са доста потиснати, осъзна, че през XVI век положението е било десет пъти по-лошо: Батори е била принудена да приеме уреден брак с два пъти по-възрастен от нея мъж. Мина плъзна поглед по името *Ференц Надазди* и внезапно я облада дълбока омраза. Съзнанието ѝ се изпълни със сцени на физическо насилие и ужасяваща воня. Затвори рязко книгата, сякаш се опитваше да прогони виденията от ума си.

През мрака пробиха малки ярки светулки. Количеството кръв, което си обмениха с Батори, не беше повече от напръстник, затова

Мина имаше достъп само до откъслечни образи, които обаче ѝ позволиха да сглоби болезнената история на графинята. Не се изненада, когато научи, че Батори е говорила свободно унгарски, латински и немски, била е необичайно ерудирана за времето си. Мина обичаше да си води подробни записки. Написа и огради в кръгче „високообразована“. Само това бе достатъчно, за да превърне графинята в опасен враг. След това научи, че е била и изкусна ездачка, владеела е отлично и боя с меч, което беше също толкова обезпокоително.

Откри текст, който я накара да се замисли. В него се казваше, че докато съпругът ѝ бил на война, Батори останала при леля си, графиня Карла. Видя лицето на леля Карла в мислите си... после се появи и друг образ — на млада руса прислужница... обесена и мъртва. *Какво ли означава това? Кое е това момиче? Защо е екзекутирано?* Опита да се фокусира върху тези спомени, но образите изчезнаха, сякаш пара замъгли огледалото, в което ги съзерцаваше. Прочете, че Батори внезапно скъсала отношенията си с леля Карла и семейството ѝ изпратило въоръжена стража да я върне обратно.

Историците твърдяха, че графинята родила децата си след това завръщане. За тях се грижели гувернантки, какъвто бил обичаят тогава. Но Батори била всеотдайна майка. На Мина ѝ беше трудно да си го представи, но след това прочете, че дъщеря ѝ Урсула и синът ѝ Андрашад починали от болест в ранна възраст.

Обзеха я гняв и тъга. Видя ужасната самодоволна физиономия на Ференц, който първо удря Батори с юмрук, надавайки нечовешки вик, и когато тя пада безпомощно на земята, започва да я рита.

— Останах без наследник. Бог ме наказва заради твоите грехове!

Мина усети как нещо прищраква в ума на Батори и сърцето ѝ се вледенява. Въпреки че челюстта ѝ е счупена, тя плюе кръв и промърморва нещо, но не на съпруга си, а на Бог: „Отне ми всичко, което обичах. Сега ще направя най-омразните ти врагове свои приятели и ще ти отнема най-скъпото. Оставете децата да дойдат при мен — нали това каза?“ Мина разбираше напълно майчината ѝ болка от загубата на децата. Но самата тя никога не бе изпитвала толкова гняв. Гневът на Батори срещу Бог и хората беше като огън, който я поглъща.

Нищо чудно, че при това развитие на събитията гневът на Батори се бе обърнал към най-близкото ѝ обкръжение. През януари 1604 година Ференц Надазди получил дълбока рана. Подозренията били, че го е ранила проститутка, на която отказал да плати. В ума на Мина изплува картина със спящия в леглото си Ференц, Видя изящните ръце на Батори да свалят превръзката от торса на съпруга ѝ. Отново долови ужасна смрад. Едната изящната ръка внимателно разпръсна със сребърна лъжица стрита изсушена фъшкия върху раната на Ференц, а другата сръчно върна превръзката на мястото ѝ.

Той починал няколко дни по-късно в мъчителна агония. Причина за смъртта: инфектирана рана. Мина беше отвратена. Какъв жесток и хладнокръвен начин да убиеш човек, пък бил той и злодей като Ференц.

Веднъж освободила се от брачните окови и уверена, че е над Божиите закони и Библията, Батори прегърнала истинската си природа. Открито демонстрирала сексуалността си във връзки с местни жени. Някога селяните я почитали и уважавали, но после започнали да се страхуват, че богоненавистното ѝ поведение ще навлече проклятие над земите ѝ, затова започнали да я избягват. Потърсили помощ от властите и ги помолили да я пратят в затвора. Те на свой ред отпратили молба до семейството ѝ да се намеси. Роднините ѝ пратили свещеници. Тя ги прогонила. Близките ѝ се уплашили, че ще опозори името им, и я затворили в своя замък, където тя останала четири години. Мина видя образа на „тъмен непознат“, който идва при Батори, докато семейството ѝ я държи в плен, но не разбра защо е дошъл — да спаси нея или душата ѝ. Напрегна всички сили да разпознае лицето му, но не успя. Затвори очи за миг и в ума ѝ изплува образът на Дракула. Това спомен на Батори ли беше, или неин собствен? Не беше сигурна.

Продължи да чете. В историческите текстове нямаше информация за следващите три години от живота на графинята. Сякаш беше изчезнала от лицето на земята. Към четиридесетата си година се завърнала като по чудо в Унгария и според всички източници била напълно променена.

Непосредствено след това ужасни убийства сполетели семействата Батори и Надазди, от селата започнали да изчезват млади момичета. Страхът надвиснал като сянка по тези земи и всички

подозирали Елизабет Батори. В ума на Мина нахлуха неприлични сцени. Видя оргии, перверзни, дори еретични езически ритуали с елементи на сатанизъм. Батори напълно скъсала връзките си с Бог и Мина виждаше резултатите от това.

Съселяните ѝ уплашено си шептели, че тъмният непознат, който отвел Батори, бил магьосник, който я обучил в мрачното си изкуство. Мъжете прислужници избягали от замъка ѝ. Разказвали ужасяващи истории за престъпления и разврат. Графинята започнала да назначава само жени за свои слуги. Броят на убийствата нараснал, проляла се още кръв. Батори се превърнала в кръвожаден звяр и обявила война на всички християни.

Властите нахлули в замъка на Елизабет и я арестували по време на оргия с три млади жени, нейни прислужнички. Всички пиели и се къпели в кръвта на друга млада жена. Мина разбра, че Батори е била превърната във вампир.

В подземията на замъка ѝ властите открили най-ужасните уреди за мъчение, измисляни някога. Намерили и безброй селски момичета, голи, ужасно наранени, изнасилени, някои дори мъртви. От земите край замъка били изровени десетки скелети.

Прислужничките на Батори били осъдени на смърт за престъпленията си, телата им били изгорени, а прахта им — разпръсната. Батори била съдена и осъдена. Влиятелното ѝ семейство обаче я спасило от кладата. Направили компромис: доживотен затвор.

Близките ѝ плакали за нея. По рождение била привилегирована, благословена от Бог, смятали я за най-голямата красавица на своето време, но отхвърлила всичко и трябвало да плати за престъпленията си, като гори във вечния огън на ада.

Хаотичните спомени на Батори отново нахлуха в ума на Мина и тя усети присъствието на друг мъж, който се притича на помощ на Елизабет. Непознатият съставил план за бягството ѝ. Графинята била зазидана в спалнята си, оставили само една дупка в стената до пода, през която получавала храна. През нея получила писмо от този втори непознат. Мина се съсредоточи и видя, че текстът е на унгарски. И тъй като във вените ѝ течеше кръвта на Батори, тя успя да прочете написаното.

В писмото се казваше, че кръвта на графинята е мутирала. Ако в човешкото тяло влезе вампирска кръв, тялото се съпротивлява на

отровата. Но когато тялото умре и вече не може да се бори с нея, вампирската отрова побеждава и превръща физическата обвивка в нещо ново и по-съвършено. Вампирската кръв потича във вените и артериите и превръща мъртвеца в немъртъв. Някогашното човешко сърце започва да изпомпва вампирската отрова и тялото се преражда за нов живот, придобило огромна сила. Само пронизване на сърцето може да пресуши извора на отровата и да убие вампира. В края на писмото се посочваше, че вампирското сърце бие толкова бавно, че ритъмът му не може да се усети от простосмъртните.

Мина най-накрая разбра какво се случва и със собственото ѝ тяло. В него бе попаднала вампирската кръв на Дракула, но тъй като тялото ѝ беше още живо, тя не можеше да поеме пълен контрол над нея. Но вече действаше: беше ѝ дала вечна младост. Тя беше притеснена, но и любопитна какъв друг ефект ще има кръвта на Дракула, а и кръвта на Батори върху организма ѝ. Донякъде се поуспокои от мисълта, че докато е жива и човешкото ѝ сърце бие, няма да е истински вампир. Продължи да чете.

Батори не яла няколко дни и пратили при нея лекар. Той легнал на пода, погледнал през дупката в тухлената стена и видял графинята да лежи неподвижна. Разбили стената. Елизабет не дишала и сърцето ѝ не биело. По всичко личало, че е мъртва. Извозили я набързо под прикритието на мрака, за да избегнат любопитни погледи, поставили я в ковчег, запечатали го, погребали я и забравили за случилото се.

Но Мина видя как Батори се измъква от ковчегата, прокопава пръстта и се възправя от собствения си гроб. След като се освободила, светът с векове не можел да се отърве от ужасни злини. Мина и преди се беше срещала със злото, но Батори не беше като Дракула. Дракула винаги бе имал цел и причина. А демоничната графиня убиваше за удоволствие. У нея нямаше и капчица човешко състрадание. Мина се уплаши повече от всякога.

Тъкмо се канеше да затвори книгите и да планира следващия си ход, когато една илюстрация привлече вниманието ѝ: родословното дърво на Батори. Проследи родовете ѝ връзки. Дядо ѝ се казвал Стефан Батори и бил виден унгарски благородник. *Откъде ѝ беше познато това име?* Пръстът ѝ се плъзна по разклоненията на семейството и стигна до друго име: Хелена Силаги. Ръката на Мина трепна, тръпката премина през цялото ѝ тяло. Започваше да разбира,

че Дракула и Батори имат по-дълбока връзка от общата им жажда за кръв.

Съпругът на Хелена Силаги се казва Влад Дракула III.

Стефан Батори се беше бил рамо до рамо с княз Дракула, за да му помогне да си върне трона след смъртта на баща му. Дракула, тъмният княз на Мина, се беше оженил за братовчедката на Стефан, за да скрепи съюза си със Свещената римска империя. Вярвал, че е Божи воин и бракът му ще помогне за обединението на двата клона на християнството срещу османците.

Тъмният непознат. Сега Мина знаеше, че лицето на Дракула не се е появило случайно в съзнанието ѝ. Той е бил далечният братовчед на Елизабет Батори, който е дошъл да я спаси. Черното изкуство, на което я беше научил, без съмнение бе целувката на вампира. Как е възможно Дракула, който твърдеше, че е Божи воин, да помогне на жестоко чудовище като братовчедка си Елизабет Батори да постигне вечен живот? Мина беше объркана.

Без значение каква бе връзката на Дракула с Батори и с втория мъж, който ѝ е предал бележката, едно беше сигурно: Дракула беше спасил Батори от адския живот, а тя си беше създала собствен ад след това.

От съня си Мина знаеше, че Батори е нанесла смъртоносния удар на Дракула. Но защо? Спомените нахлуха в съзнанието на Мина и тя чу думите на Батори, преди да забие ножа в сърцето на Дракула. *Ти ме предаде заради една невярна кучка.*

Мина осъзна шокирана, че тя е била причината за враждата между Дракула и Батори. Това я озадачи. Дракула и Батори не може да са били любовници, но връзката им очевидно беше много дълбока. Дракула планираше да избяга с Мина. Батори сигурно се е почувствала предадена и през всичките тези години е ревнувала от нея.

Мина вече разбираше всичко. Батори бе решена да я унищожи, както и всички членове на героичната група, които според нея бяха накарали Дракула да се отвърне от нея. Един въпрос не ѝ даваше мира: какво бе подтикнало графинята към действие точно сега? Можеше само да предполага, че е нещо, свързано с Джак Сюзард. Сигурно той бе разбрал за съществуването ѝ. Това беше единственият възможен отговор. И след като приятелите му са пренебрегнали предупрежденията му, Сюзард е потърсил Батори. Но сам не е могъл да

й се противопостави. Вероятно я е нападнал и тя е поела по пътя на отмъщението. Много добре бе уцелила момента. Героичната група беше разпръсната от времето и житейските превратности и нямаше да окаже почти никаква съпротива. Разбра и какво бе имала предвид Батори, когато каза: *Времето ти настъпи... Ще ти взема най-милото. Страданието ще доведе децата при мен.*

Мина усети как стаята се завъртя, когато надникна в дълбините на лудостта на графинята. Тя беше планирала библейско отмъщение.

Трябваше да намери сина си, преди Батори да го направи.

35.

Куинси изкачи трите стълбищни площадки до квартирата си на Арчър Стрийт в Сохо. Наемът беше приличен, кварталът беше населен с актьори, художници и други хора на изкуството.

Куинси вървя дълго по коридора до квартирата си, която се намираше до общата баня. Думите на Ван Хелсинг не му даваха мира. Чудеше се защо никой му няма доверие — нито родителите му, нито Артър Холмуд. Вероятно конфронтацията сама по себе си беше изпитание, което Куинси не бе успял да преодолее. Един немощен старец с бастун го беше победил.

Пъхна ключа в ключалката и тогава забеляза, че вратата е открената. Ясно си спомняше, че я заключи на излизане. Вътре имаше някого. Беше безсмислено да бяга. Ако вътре го чакаше Дракула, сигурно вече бе чул тракането на ключа. А от него не можеше да избяга. Време беше да докаже на себе си и на героичната група, че е достоен за уважение мъж.

Вратата изскърца, когато младежът я побутна и надникна в тъмното помещение. На фона на прозореца видя издължен мъжки силует.

Куинси събра целия си кураж и извика:
— Кой сте вие? Какво търсите тук?

Чу се драсване на клечка и пламна огънче. Куинси видя горящия край на пура и извиващия се от нея дим. Поиска му се да побегне, но точно това очакваха от него майка му и Ван Хелсинг. Преглътна страховете си, пристъпи напред и посегна към ключа на лампата. Електрическата крушка светна и запраця, стаята се окъпа в светлина. Високият мъж в другия край на стаята стоеше с гръб към Куинси и се взираше през прозореца към улицата отдолу.

Без да се обръща, той каза:
— Добър вечер, господин Харкър.
Куинси позна гласа и гъстата руса коса.
— Лорд Годалминг?

Артър Холмуд се обърна към младежа и посочи огромния куфар в средата на стаята. Върху него лежеше визитката с адреса, която Куинси му бе дал. Лордът изглеждаше блед и уморен, пронизителните му сини очи бяха хлътнали. Куинси се зачуди какво го измъчва. Не беше от хората, които лесно се плашат.

Холмуд хвърли кибритената клечка в камината и прокара облечен в бяла ръкавица пръст по пращната полица. Беше мръсен, когато го вдигна. Неодобрението му към условията, в които живееше Куинси, беше очевидно.

— И вие ли сте дошли да ме заплашвате по поръчка на майка ми? — попита рязко Куинси.

Холмуд изглеждаше изненадан.

— Ван Хелсинг беше съвсем ясен — обясни Куинси. Развързала си и показа драскотината на шията си.

— Винаги съм смятал, че Ван Хелсинг е безупречен. Но вече не съм толкова сигурен. — Той въздъхна.

Този Артър Холмуд беше много по-различен от онзи, с когото Куинси се бе срещнал преди няколко дни. Затова младежът се осмели да предположи:

— Да не би да сте дошли да ми помогнете?

Изражението на Холмуд стана каменно. След това той се извърна.

— Луси ми се яви насън и ми отвори очите.

Макар да звучеше налудничаво, Куинси нито за миг не се усъмни, че лордът казва истината.

Холмуд се взря през прозореца в „Пикадили Съркъс“.

— Време е да завърша това, което започнах преди двайсет и пет години. — Изправи гръб и вдигна глава. Пое дълбоко дъх, мускулите на гърба му опънаха копринената материя на палтото. Когато отново се обърна с лице към Куинси, очите му излъчваха решителност. — Ако сте прав, господин Харкър, и Дракула по някакъв начин продължава да живее, то ние с вас трябва веднага да се закълнем пред Бог, че независимо какво ще ни коства, ще унищожим чудовището веднъж завинаги. — Думите му звучаха окончателно.

Куинси получи за първи път зелена светлина да поведе битка с Дракула. Време беше да действа. Каза, без да се поколебае:

— Кълна се пред Бог да отмъстя за баща си и лично да убия Дракула.

Артър Холмуд изрита рязко вратата и я отвори. В тъмнината зацвъртяха плъхове. Холмуд светна електрическо фенерче. Куинси заопипва стената за ключа на лампата, но придружителят му постави ръка върху рамото му, докато влизаха в мизерната стая.

— Това е Уайтчапъл. Тук няма електричество.

Лъча от фенерчето на Холмуд се спря върху ръждясала керосинова лампа на пода. Хвърли към Куинси кибрита си и мълчаливо му даде знак да запали лампата. Когато това стана, цяла армия плъхове се втурнаха към тъмните ъгли.

Куинси не успя да скрие ужаса си.

— Как е могъл доктор Сюард да живее в такова място?

— Както вече споменах, беше доста луд. — Холмуд посочи тавана, от който висяха символи на всички религии, познати на човечеството. Точно над главата на Куинси висеше кръста на розенкройцерите. Целият таван беше облепен с откъснати страници от Стария и Новия завет, Тората и Корана. Младежът предположи, че доктор Сюард е решил да се презастрахова — без съмнение искаше всички божества да бъдат на негова страна.

Куинси разгледа стените. Видя, че страниците са късани от издания на Библията на различни езици. Погледът му бе привлечен от думи, написани с... кръв?

VIVUS EST

— Жив е — преведе Куинси. — Казвате, че е бил луд. По-скоро е бил изпълнен с ужас.

Холмуд не издаваше никаква емоция. Отиде до сламения дюшек на Сюард и почука по дъските на пода с бастуна си. Една от тях кънтеше на кухо.

— Какво правите? — попита Куинси.

— Би ли ми подал ланцета от стената там?

Куинси погледна накъдето сочеше Холмуд. Хирургическият инструмент на Джак прикрепяше към стената пожълтяла от времето вестникарска изрезка. Измъкна го и прочете заглавието: „Нов удар на Джак Изкормвача“.

Сюард може би наистина е бил луд, но в хаоса по стените се повтаряха няколко теми: Дракула, Джак Изкормвача, вампири, религии и постановки на „Ричард III“...

Силно скърцане върна вниманието на Куинси отново към Холмуд. Той беше пхнал върха на ланцета в пролуката между две дъски на пода и се опитваше да повдигне едната. Успя да го направи, след това бръкна в откритата се дупка. Куинси се приближи. *Тайник?*

Холмуд извади ръждясал метален сейф.

— Как разбрахте, че е там?

Холмуд удари кутията в стената, ключалката се счупи и вратичката се отвори със силен звук. Оттам по дюшека изпадаха шишенца с морфин и хлоралхидрат, кожен колан и спринцовки.

— Човек никога не трябва да изоставя хората, с които се е бил рамо до рамо, колкото и да се побъркат. Кой според теб плащаше за порока му и за тази стая? — попита Холмуд.

Разгледа вътрешността на кутията, като прокара пръсти по ръбовете ѝ. На лицето му се изписа притеснение. Накрая запрати металния сейф през стаята и той падна на пода.

— По дяволите! Надявах се, ако Котфорд е пропуснал нещо, да го намеря тук.

Започна да претърсва стаята, преобръщаше мебелите, изсипваше чекмеджетата на бюрото. Куинси не се изненада от думите на Холмуд: той беше човек на дълга и честта — бракът му го доказваше. Младежът искаше да помогне, затова вдигна керосиновата лампа и разгледа тайника. Върху нещо бяло се бяха събрали стотици хлебарки.

— Чакайте! Там долу има още нещо.

Куинси тропна с крак по дъските на пода, за да разгони насекомите. Предпазливо посегна надолу и извади свитък. Искаше да впечатли Холмуд и му подаде книгата. Лордът отиде до бюрото и развърза канапа, който държеше свитъка. Куинси вдигна лампата, за да види какво точно е открил. Бяха писма и нещо дебело, четвъртито и завито в бяла хартия. Холмуд извади писмата от пликите и скъса

бялата обвивка, от която извади жълта книга с твърди корици. Още преди да я обърне, Куинси вече знаеше коя е.

Холмуд пребледня, когато прочете заглавието на книгата: „Дракула“ от Брам Стокър.

Домът на Холмуд беше в Ист Финчли, но там не бяха в безопасност. Куинси предложи да се прислонят в кантората „Хокинс и Харкър“. През последните години избягваше всячески кабинета на баща си, но какво по-добро скривалище от последното място, на което някой би очаквал да те намери?

Спомни си деня, в който баща му му даде ключ от кантората. С гордост в гласа Джонатан каза: „Някой ден ще е твоя.“

А Куинси му се отблагодари с омраза.

Силен звук отклони вниманието му от пликите, които подреждаше. Холмуд бе хвърлил силно романа на Стокър върху масата, след това го бутна с отвращение. Повече не можеше да чете.

— Как е могъл Джек да постъпи така? След всичко, което направих за него. Заклехме се да пазим тайната. Плащах наема и морфина му не само заради старото ни приятелство, а и за да съм сигурен, че ще спази клетвата. — Холмуд стовари гневно юмука си върху бюрото, когато си спомни как след битката с циганите те поставиха длани върху Библията и се заклеха да не казват на никого какво са научили по време на безумното кърваво преследване на Дракула.

— Откъде сте сигурен, че Джек Сюард ви е предал на Стокър?

Холмуд посочи книгата и писмата.

— Очевидно Джек е имал нужда да сподели с някого, а ние отказвахме да го слушаме.

Куинси искаше да каже нещо язвително, но реши, че е по-добре да се съсредоточи върху писмата. След миг откри един смачкан лист, който се различаваше от останалите. Почеркът върху него беше елегантен и женски. Беше писмо до Сюард от бившата му съпруга. Тя хладно му съобщаваше: „Не идвай в Америка. Стой далеч от дъщеря ни.“

Подписът беше размазан от сълзите на Сюард. Куинси се почуди дали момичето някога ще научи, че баща ѝ е мъртъв.

Холмуд отиде до бюрото и започна да отваря едно по едно чекмеджетата, докато намери бутилка с уиски. Изсмя се високо.

— Едно нещо е сигурно. Винаги можеш да разчиташ на добрия стар Джонатан за пиене. — Издуха праха от стъклото и си наля двойно питие.

Времето сякаш спря, когато Куинси видя подписа на следващото писмо. Премигна, сякаш за да е сигурен, че вижда правилно.

Холмуд вдигна очи и видя, че по лицето на младежа не е останала и капчица кръв.

— Какво има?

— Това е от... — Куинси щеше да се задави с името. — Бесараб.

— Мъжът, за когото ми разказа? Румънският актьор? Дай да видя?

Холмуд взе писмото от треперещата ръка на Куинси и зачете. Младежът претърси останалата част от купчината.

— Това също — каза той и вдигна друго писмо.

Видя, че и Холмуд е смутен. Отиде при Куинси и започна да търси заедно с него из писмата, преглеждайки всички подписи.

— Ето още едно — каза той.

Куинси сравни писмото, което държеше, с това в ръцете на Холмуд.

— И това. Сюард и Бесараб Очевидно са водили кореспонденция.

Холмуд започна да ги подрежда по дати.

— Откъде Бесараб е познавал Сюард?

Куинси бе изгубил ума и дума. Спомни си гласа, който чу пред вратата вечерта, когато се запозна с Бесараб. „Г-н Бесараб! Спасявайте се!“ Сигурно човекът в коридора е бил Сюард. И прегазването му от каляската не е било нещастен случай. Какво знаеше Бесараб? Дали не е използвал Куинси от самото начало? Каквато и да бе истината, отговорите бяха в писмата на Сюард.

До залез-слънце Холмуд и Куинси бяха сглобили пъзела на кореспонденцията между Бесараб и Сюард, Куинси забодя едно от писмата на Сюард на корковата дъска.

— В това писмо Бесараб твърди, че е научил за подвизите ви в Трансилвания от циганите, оцелели след битката пред портите на Дракула. Но защо се е свързал само със Сюард?

Холмуд забодде второ писмо на дъската.

— Според датата това е следващото писмо. Бесараб моли Сюард за помощ, за да залови човека, който според него е Джек Изкормвача.

Куинси си спомни старата вестникарска статия, забодена на стената на Сюард. Потърси хронологически следващото писмо. В пликовете бяха открили и множество изрезки на различни езици и от различни държави, във всички тях се описваха жестоки убийства на жени. Статиите бяха от последните десет години. Холмуд ги разстла на масата и започна да ги подрежда, за да открие някаква връзка. На илюстрациите имаше кървави местопрестъпления с ужасно наранени жени. Приликите с убийствата на Изкормвача бяха очевидни.

Холмуд се изправи внезапно, сякаш озарен от прозрение.

— Всичко е ясно. — Завлече Куинси до масата, започна да сочи и обяснява. — Тези изрезки показват, че убийствата на Изкормвача не свършват през 1888 година. В тях се описват подобни престъпления из цяла Европа. Изкормвача просто е напуснал Лондон. През последните двадесет и пет години е действал в други държави. И тъй като се е местел от град на град и от страна на страна, различните юрисдикции и езиковата бариера са го предпазвали и никой не е сглобил парчетата. Доколкото мога да си превода, във всеки град е извършвал серия от пет-шест убийства. Жертвите са винаги проститутки и престъпленията внезапно спират. Защото Изкормвача заминава другаде.

Куинси свали едно писмо от корковата дъска, спомни си заглавката на листа: „МХАТ“. Московски художествен академичен театър. Показа го на Холмуд.

— Това е първото писмо на Бесараб до Сюард, изпратено е от Москва, по време на турнето с „Ричард III“. — Младежът взе друго писмо от купчината, на листа пишеше *Théâtre de l'Odéon*. Откри и съответната вестникарска изрезка. — Това Бесараб е изпратил, докато е бил в Париж. Вижте. Още изрезки, още убийства. В Париж!

Куинси вдигна очи към Холмуд, отново се чувстваше като ученик, очакващ похвала.

— Не виждате ли? Изкормвача се движи на запад. Връща се в Англия.

— Бесараб е използвал трупата и турнето като прикритие, под което е гонил Изкормвача из цяла Европа.

Куинси се канеше да изрече това, което и двамата си мислеха, но Холмуд го спря.

— Недей! Все още нямаме доказателства.

— Защо иначе Бесараб ще се свързва със Сюзард? Защо ще го моли за помощ да заловят Изкормвача? Изкормвача е вампир. Няма начин да не е.

Холмуд се върна към купчината писма и отново ги разгледа.

— Куинси, трябва да сме сигурни. Нямаме категорични доказателства в тези писма. Трябват ни още улики. Единственото, в което можем да сме сигурни, е, че Сюзард се е опитвал да ни предупреди за Джек Изкормвача. Умрял е, докато се е опитвал да отвори слепите ни очи.

Куинси разбираше, че Холмуд се опитва да разсъждава логично и да не прибързва със заключенията. Но за него отговорът беше очевиден.

— Щом отказвате да го изречете, тогава аз ще го направя. Джек Изкормвача е Дракула. Няма начин да не е. VIVUS EST! Сюзард го е написал с кръвта си. Кого друг може да има предвид?

— Прибързваш. Трябват ни още доказателства, за да сме сигурни в самоличността на Изкормвача — отвърна Холмуд. — Едва тогава можем да сме убедени, че хипотезата ни е вярна и всичко това е свързано с нас.

Куинси смяташе, че губят ценно време. Щом Бесараб е познавал Сюзард и го е накарал да търси Джек Изкормвача, значи бе съвсем логично Изкормвача да е Дракула, а Бесараб също да знае това. Кръвта на Куинси кипна, като си спомни как Бесараб бе защитавал Дракула, дори стигна дотам, че го изигра със симпатия на сцената. А в същото време се бе свързал със Сюзард, за да преследват заедно вампира. На чия страна беше Бесараб?

Куинси погледна колко е часът и отиде да си вземе палтото от закачалката. Подвикна на Холмуд през рамо:

— Казвате, че ви трябват още доказателства. Тогава елате с мен да ги намерим.

— Къде?

— Закъснявам за репетиция. Време е да се изправя лице в лице с моя ментор. Той непрекъснато ме обърква и сега ще го накарам да ми съобщи истината.

Холмуд последва Куинси навън.

Тръгнаха на запад. Продавач на „Дейли Телеграф“ се провикваше от ъгъла на Уелингтън Стрийт:

— Франция установява протекторат над Мароко! Изследователи не успяват да стигнат до Южния полюс! Брам Стокър, директор на театър „Лисеум“, на косъм от смъртта!

Куинси сграбчи един брой от последното издание. Прегледа статията за Брам Стокър, която само потвърждаваше, че е получил удар. Смачка вестника и го хвърли.

Продължиха към „Лисеум“, в сградата ги пусна отговорникът за продажбата на билети Джоузеф Хърст. Куинси се канеше да влезе в залата, но Холмуд го спря и му посочи надписа, поставен на статив във фойето:

В МОМЕНТА СЕ РЕПЕТИРА:

**ИСТОРИЯ НА УЖАСИТЕ — ВЕЛИКИЯТ РУМЪНСКИ АКТЬОР — НОВА ПИЕСА ОТ БРАМ
СТОКЪР — ЕДНА ПРОДУКЦИЯ НА ХАМИЛТЪН ДИЙН И КУИНСИ ХАРКЪР.**

Изглеждаше отвратен.

— Как си могъл да постъпиш така при всичко, което знаеш? Не мога да ти позволя да се подиграваш със смъртта на Луси и да петниш името ми.

— Вашето име не присъства в пиесата.

— Какво искаш да кажеш?

— Дийн реши, че вместо да плаща на трима актьори, ще е по-икономично да слее вас, господин Морис и доктор Сюард в един образ.

— Това е нечувано!

Куинси поклати глава. Аристократите бяха ексцентрични хора.

— Нали току-що казахте, че не искате името ви да бъде опетнено?

— Точно така — въздъхна Холмуд.

Като по поръчка във фойето се появи Дийн. Учуди се, че вижда Куинси, но запази дистанция.

— Репетициите са отложени от уважение към господин Стокър.

— А защо аз не знам нищо?

— Не бях сигурен, че те искам тук.

Куинси сви рамене.

— Ваше право. — Помълча, след това попита: — Къде е Бесараб?

Споменаването на румънеца накара Дийн да направи крива физиономия.

— Казах му, че господин Стокър е изписан от болницата и си е у дома. Той реши да го посети и да види какво е състоянието му. Бесараб имаше наглостта да отхвърли молбата ми и промени сценария така, че сега се налага да строим нов декор по негови указания. Сценичните работници трябва да се трудят денонощно, за да завършат всичко навреме за утрешната вечерна репетиция. И за да отговоря на въпроса ти — нямам представа къде е наглото копеле.

Куинси направи крачка към него. Дийн уплашен отстъпи и младежът се почувства неудобно.

— Моля ви за прошка, господин Дийн... за всичко. Бях подведен и се срамувам за поведението си към вас. А сега, моля ви, трябва да говоря с Бесараб незабавно. Не търпи отлагане.

Въпреки че Дийн изглеждаше видимо облекчен след извинението и учтивата молба на Куинси, Холмуд усети напрежението под привидно спокойния им разговор. Погледна към младежа, на лицето му бе изписан въпрос.

— Бесараб каза, че иска репетицията да се проведе утре в шест и половина вечерта. Предполагам, че тогава ще се появи.

Куинси протегна ръка на Дийн и той предпазливо я пое. Стиснаха си ръцете и младежът си тръгна заедно с Холмуд.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита Холмуд. — Той изглеждаше уплашен от теб.

Куинси усети уважение в гласа на Артър. Не му се искаше да го признае, но съветите на Бесараб отново бяха свършили работа.

Трябваше да го попита къде е отседнал, но не му беше хрумвало. Сега трябваше да си плати заради небрежността към подробностите.

— Ако аз го плаша, Бесараб го ужасява. А сега ще трябва да чакаме до утре, за да видим дали този страх е оправдан.

Холмуд вече не го слушаше, друга мисъл занимаваше ума му.

— Да оставим засега Дийн и Бесараб. Имаме по-голям проблем. Трябва да разберем защо Ван Хелсинг те е нападнал. И каква игра играе той.

* * *

Ван Хелсинг се беше свил в леглото в хотелската си стая и си мислеше за Куинси. Синът на Мина Харкър беше едно хлапе, което си играеше с огъня, и той трябваше да се погрижи да не подпали пожар. Надяваше се, че е бил достатъчно категоричен и е успял да го уплаши и да го накара да се върне в Сорбоната. Кръвта на Дракула бе преминала през утробата на Мина във вените на сина ѝ. Ако Куинси се поддадеше на силите на мрака, щеше да се превърне в мощен враг. Ван Хелсинг бе твърдо решен да не позволи това да се случи: ако се наложеше, щеше да изпълни закана си и да убие младежа, преди да попадне в лапите на Дракула.

Не беше старческо безсъние това, което го мъчеше, а безкрайното чакане. Бе сигурен, че Дракула е разбрал за пристигането му в Лондон. Старостта му го правеше лесна жертва. Дракула беше убил Джак и Джонатан. Чудеше се кога ще дойде неговият ред.

Погледна към оръжията върху масата в другия край на стаята. Дракула не беше глупак. Сигурно предполагаше, че е подготвен за битката си с него. След страха от смъртта най-много се боеше вампирът да не реши, че е немощен и побъркан старец, който не си струва усилието.

Нещо докосна крака му под завивките. Под одеялото се появи издуптина, която започна да се движи по дюшека. След това още една. И още една. Гледаше ги с невярващи очи. Дали настъпи и неговото време? При първото ухапване той извика, но не успя да задвижи достатъчно бързо болните си стави, за да скочи от леглото.

Ухапванията заваляха едно след друго и той започна да се мята от болка. Онова под завивките късаше жива плът.

Ван Хелсинг отметна одеялото и видя множество цвъртящи мръсни плъхове, които ръфаха кожата му и късаха кървави парчета месо. Бяха плъзнали по цялото му тяло. Започна да рити и да вика, да ги гони с ръце. Бял плъх с блеснали червени очи и оголени зъби пробяга по гърдите му и се насочи към шията. Старецът го сграбчи и го захвърли през стаята, животното се разби в стената и от него избухна фонтан кръв.

Най-накрая възрастният мъж събра сили да стане от леглото, но страхът и приливът на адреналин го омаломощиха. Сърцето му спря. Ван Хелсинг притисна ръце към гърдите си и падна на пода. Болката беше толкова силна, че челюстите му се заключиха. Дори не можеше да извика. Посегна към кутийката с хапчета на нощното шкафче, но нов прилив на болка го повали назад. Хватката на смъртта този път беше силна.

Старецът не знаеше колко време е лежал така, но в един миг забеляза, че плъховете са изчезнали. По краката му нямаше следи от ухапвания. Но сенките в стаята още се движеха. Разбра, че плъховете са били само прелюдията.

За миг въпреки болката той изпита мрачна радост. Най-накрая настъпи последната битка. Събра всичките си сили и се протегна към нощното шкафче, събори очилата си, докато се опитваше да достигне кутийката с хапчета. Сенките станаха по-плътни и се вдигнаха нагоре, завъртяха се като торнадо и разбиха нощното шкафче на трески. Кутийката с хапчетата падна на пода. Чу се оглушителен вълчи вой, който сякаш идваше от всякъде и от никъде.

Ван Хелсинг се изправи пред избор, който можеше да се окаже последен в живота му: *Кутийката с лекарства или оръжията, кое да вземе най-напред?*

Тъмната сянка беше почти до тавана, когато започна да придобива обем и бавно се превърна в човешка фигура, обвита в мрак. Времето на Ван Хелсинг изтичаше. С последни сили той взе решение. Подпря се на леглото зад него, оттласна се напред и полетя към масата с оръжията. Ако ще мре, поне да вземе и демона със себе си.

Фигурата в мрака придоби човешки вид. Ръката на Ван Хелсинг беше на сантиметри от заредения арбалет на масата. Преди да сграбчи

дръжката му, една тъмна ръка се протегна и преобърна масата. Оръжията паднаха далеч от обсега на стареца.

Всичко свърши. Ван Хелсинг се претърколи по гръб и зачака края. Нищо не му бе останало. Някога силното му сърце се бе предало преди волята му.

Воят стана по-силен и сянката падна над Ван Хелсинг.

— Простете ми, приятели — прошепна той. — Разочаровах ви.

Воят стана неистов, сякаш демоничните същества приветстваха победата на своя господар. Мрачният нападател се спусна напред и Ван Хелсинг изкрещя. Надяваше се сърцето му да спре навреме и да му спести болката, но убиецът му беше жесток садист. Ван Хелсинг беше още жив, когато усети зъбите му да се забиват в шията му.

36.

Мина изпитваше отчаяна нужда да намери Куинси. Телеграмите ѝ до професор Ван Хелсинг останаха без отговор. Като че ли всички я бяха изоставили в битката ѝ. Куинси беше сам, беззащитен и изложен на опасност. А Батори беше най-големият злодей, когото тя познаваше.

Извади железния ключ от тоалетката си и затича надолу към избата, към стаята до килера. Мушна ключа в ръждясалата ключалка и се опита да го превърти. Не искаше Куинси да разбере какво държат там, затова стаята не бе отключвана от двайсет и пет години и сега ключалката се съпротивляваше упорито на усилията ѝ. Мина се опита отново и още по-решително да превърти ключа. Но пак не успя. *По дяволите!* След този гневен изблик се чу силно изскърцване и вратата се отвори. Мина с учудване установи, че рамката е счупена. Първоначално се стресна от силата си, но после видя, че дървото е изгнило от влагата.

Вдигна фенера, който носеше, и влезе в тъмното помещение. На полицата до мухлясалите и забравени свещи стоеше старата кутия, която с Джонатан носеха по време на битката в Трансилвания. Като видя колко изгнила беше рамката на вратата, нямаше да се учуди, ако и старата дървена кутия бе в подобно състояние. Сърцето ѝ се сви, когато отвори капака. Библията беше подгизнала. Чесънът и самакитката бяха изгнили, съдържанието на шишетата отдавна се бе изпарило, ножовете бяха ръждясали, чукът и украсените със златни кръстове дървени колове бяха напукани. Някога разчитаха на тази кутия, за да спасят живота си, а тя беше на път да се затрие също като героичната група.

Мина се върна в кабинета, за да вземе единственото оръжие в тази къща, което още можеше да ѝ свърши някаква работа. За Батори тя не би била никакво физическо предизвикателство. За да имаха с Куинси шанс срещу нея, трябваше да намерят сигурно оръжие. Сграбчи гравирания церемониален японски меч, подарък от клиент на Джонатан.

ДЖОНАТАН ХАРКЪР

АНГЛО-ЯПОНСКИ СЪЮЗ

30 ЯНУАРИ 1902 ГОДИНА

Побърза да извади меча от ножницата, но не прецени тежестта му и той я повлече назад. Удари си лакътя в махагоновата библиотека. Присви очи от болка и изпусна оръжието.

Чу се пукане.

Мина се обърна и видя, че лакътят ѝ е счупил ръба на твърдата дървена полица. Нави ръкава си и разгледа ръката си. Чувстваше съвсем слаба болка, но удареното вече се подуваше и посиняваше. Погледна раната. Кожата бе разкъсана и течеше много кръв. Но въпреки това не я болеше.

Сила. Дали не я получава от кръвта на Дракула? След толкова години? Или пък това бе ефектът от кръвта на Батори? Каква ирония, тази жена ѝ даваше сила, за да направи битката между тях още по-интересна.

Огледа се и видя в ъгъла на бюрото декоративно стъклено преспание. Взе го и го стисна. Нищо. Опита отново с всички сили. Пак нищо. Да не би това с полицата да е било случайно? *Да му се не види!*

Мина удари ядосано стъклената топка в бюрото. За нейно учудване тя се разби на парчета. Отвори длан. От плътта ѝ стърчаха изцапани с кръв стъклени отломки. Но отново изпитваше съвсем слаба болка.

Усмихна се за първи път от седмици.

Защо тази сила не се бе проявявала досега? Хрумна ѝ, че никога не бе имала силни гневни изблици. Сега обаче разполагаше с огромна мощ, и то точно когато ѝ трябваше най-много. Нямаше значение каква е причината. Най-важното бе да се научи да управлява своето новопридобито качество, ако иска да го използва ефективно срещу Батори.

Постави ръце от двете страни на голямото дъбово бюро и си спомни двамата огромни хамали, които го бяха внесли в къщата. Пое

дълбоко дъх и се опита да го повдигне. Ръцете ѝ трепереха, но тежката мебел не помръдна.

Затвори очи и си представи Батори, спомни си как това развратно чудовище влезе в къщата ѝ и я поруга. Гневът ѝ се надигна, но бюрото отказваше да помръдне. *Оставете децата да дойдат при мен.* Мина се отблъсна от бюрото, за да се завърти. Чу се силно скърцане и то се плъзна по пода. Тя се взря в него озадачено. Налагаше се бързо да измисли как да овладее силата си. Трябваше да може да я командва.

Мислите ѝ бяха прекъснати от силно почукване на вратата на кабинета.

— Простете, госпожо — каза Манинг от коридора, — но на пътната врата е един господин, който казва, че иска да говори с вас.

Тя трябваше да се качи на следващия влак за Лондон и да потърси Куинси. Не можеше да го остави беззащитен дори и една нощ. Нямахше време за глупави визити за изказване на съболезнования.

— Ужасно съжалявам, Манинг, но ще се наложи да го отпратиш. Кажи му, че все още не съм добра компания. Сигурна съм, че ще разбере.

— Казах му, че не искате да ви безпокоят, но той ми даде визитката си и настоя да направите изключение.

Мина не искаше Манинг да види бъркотията, която бе сътворила в кабинета, затова откряна вратата и взе малката визитка с цвят на слонова кост. За малко да я изпусне, когато прочете името.

— Да го отпратя ли? — попита Манинг.

— Не. — Мина знаеше, че за посещението има изключително важна причина, щом този човек бе дошъл чак дотук. Очите ѝ се стрелнаха към окървавената ръка. Няма как да разбере какво е станало. — Покани го в дневната. И му кажи да ме почака, докато се приведа в приличен вид. Ще се срещна с него там.

* * *

Лорд Годалминг, Артър Холмуд, видя как Куинси си тръгна. Добре, че младежът помоли да остане за малко сам. Трябваше му време да асимилира информацията, която събраха в жилището на Сюард. Дали наистина Дракула и Джак Изкормвача са едно и също

лице? Холмуд слабо си спомняше есента на 1888 година, когато Лондон бе обхванат от ужас. Той бе потънал в собствените си страхове, здравето на баща му и на Луси се влошаваше. Не можеше да повярва, че врагът им още е жив и броди някъде необезпокояван. Как беше възможно? А и скорошните убийства с почерка на Изкормвача в Източна Европа едва ли бяха съвпадения. Не можеше да опровергае хипотезата на Куинси, нито да се сети кой друг освен Дракула би убил Джонатан, като го набучи на кол без усилие и без никакви свидетели наред „Пикадили“. Ако Дракула наистина се бе завърнал в Англия, всички бяха в смъртна опасност. Трябваше да ги предупреди. Не изгаряше от желание да се срещне с Мина Харкър. Дракула може да се е върнал, за да отмъсти точно на нея. Или пък може би, след като вече не бе обвързана от брачна клетва, най-накрая се бе поддала на чара му. Характерът ѝ бе изтъкан от странни противоречия. Холмуд дори не можеше да предположи как би реагирала на новината, че Дракула е още жив. Въпреки тревогите си, той реши да постъпи както е редно, Мина трябваше да научи всички факти, нека сама реши как да постъпи. За съжаление той трябваше да понесе последствията от избора ѝ.

Слугата взе палтото на Артър Холмуд и го поведе към всекидневната.

— Желаете ли Ваше Благородие нещо за пиене? — попита възрастният иконом.

— Не, благодаря.

Холмуд се загледа в снимките на семейство Харкър на полицата над камината. Бяха правени по Коледа, когато Куинси беше още малък. Започна да сравнява загубите си с техните и кръвта му отново кипна. Той загуби Луси и възможността да бъде щастлив. За разлика от него, след изпитанието в Трансилвания Мина демонстрира завръщане към нормалния живот и заживя с човека, когото обичаше, отгледа дете, създаде семейство. Погледът му се премести върху снимката на Луси и Мина. Беше светотатство да я държи тук. В края на краищата точно Джонатан и неговата правна кантора бяха докарали Дракула в Англия. Макар без да иска, Мина беше завела демона при Луси. Как си позволяваше да излага на показ тази фотография! Изпълни се с презрение, а гневът му щеше да избухне всеки момент. Когато вратата зад него се отвори, той се обърна, готов да си го изкара на Мина. Но

когато я видя да влиза, замръзна и изгуби дар слово. Сякаш се бе върнал назад във времето. Въпреки че бяха минали толкова години, Мина изглеждаше точно както последния път, когато я видя. За миг му се стори, че и Луси ще я последва в стаята, защото в миналото бяха неразделни... Споменът за изгнилия труп на Луси от снимката блесна в ума му. Луси беше мъртва. Беше изгнила, сърцето ѝ също. Нищо чудно, че Джонатан Харкър се бе пропил, след като трябваше да живее с жената, която непрекъснато му напомняше за тяхната трагедия.

Върна се в настоящето и забеляза, че Мина носи черна траурна рокля, подходяща за по-възрастни жени. Поне имаше достатъчно разум да не става за смях.

— Времето е било милостиво към вас, госпожо Харкър — каза той, като дори не се опита да скрие сарказма в гласа си.

— Виждам, че и вие не сте се променили, лорд Годалминг — отвърна Мина подобаващо.

— Повярвайте ми, не се радвам особено, че се връщам тук.

— Ако сте дошли да изразите съболезнованията си по задължение, смятайте, че вече сте го направили, и си тръгвайте. — Мина се обърна към вратата.

— Почакай.

Тя се поколеба.

Артър знаеше, че като предизвиква директно инатлива жена като Мина, рискува да я отблъсне напълно, затова смекчи тона.

— Дошъл съм да те предупредя. Колкото и невероятно да ти звучи, имам причини да вярвам, че този, когото мислехме за мъртъв и погребан, може още да броди между живота и смъртта.

Мина само килна глава настрани, без да изпадне в шок, както той очакваше.

— Милият Артър, винаги се опитва да прави каквото е редно, дори когато му се повдига от това.

Какви игрички играеше тя?

— Аз не съм Джак Сюард. Знаеш, че не си падам по налудничави теории — отвърна той.

— Знам, че още ме мразиш. Усещам го в тона ти. Това е твое право. Но не ми отказвай доверието си. Не забравяй, че аз ви заведох при Дракула. И спазих клетвата си.

— Това е единствената причина, поради която съм тук. Имам вина за много неща, Мина. Но най-много се срамувам, че не се вслушах в предупрежденията на Джак и ги сметнах за бръщолевения на побъркан наркоман. — Той извади изрезките, които бе взел от пачката с писма, и ги подаде на Мина. Тя взе една и чак тогава той забеляза превръзката на ръката ѝ.

— Какво ти се е случило?

— Счупих чаша — отвърна тя бързо и насочи вниманието си към вестникарската изрезка. След малко вдигна озадачен поглед. — Тук пише за Джак Изкормвача.

— Замисли се над подробностите от убийствата. Първото става на 31 август 1888 година в Лондон. Само седмица по-късно „Деметра“ е намерен разбит в скалите на Уитби. Последното регистрирано убийство е станало на 9 ноември 1888-а, денят преди Дракула да избяга от нас в Трансилвания.

Мина слушаше, без да помръдва.

Холмуд извади писмата на Сюард.

— Джак смята, че Изкормвача е бил вампир — каза той. — Бил е готов да рискува живота си, за да ни го докаже, и Изкормвача го е убил заради това. Това е мистерията около смъртта му. Не вярвай на прекрасните си очи. Остави емоциите. Хладната логика на доказателствата ясно сочи, че Дракула и Джак Изкормвача са едно и също лице.

Мина се изсмя.

— О, Артър, ти винаги си бил най-смелият от нас. Но беше достатъчно мъдър да оставиш мисленето на Ван Хелсинг.

Той стисна юмруци и смачка в тях писмата.

— Идвам тук, за да те предупредя, че животът ти може да е в опасност, а ти ми се подиграваш? — Още докато го произнасяше, му хрумна, че може би тя цели точно това: да го отклони от следата и да защити Дракула. Може би точно в този миг се приготвяше да отиде при любимия си.

Мина сякаш прочете мислите му, веселостта ѝ изчезна и тя стана съвсем сериозна.

— В момента в Лондон броди вампир. Но той не е Дракула.

Холмуд се залюля на пети. *Още един вампир?*

— Нямаме време за игрички. Застрашени са човешки животи.

— Бях нападната в дома си. Замалко да умра.

— Виждам, че си оцеляла и къщата ти изглежда в идеален ред. Какво ти направи този зъл вампир? Замери те с чаша и си тръгна?

Мина присви очи.

— Аз изслушах твоите предположения. Сега ти изслушай моите. Чувал ли си за унгарската графиня Елизабет Батори?

— Не. А трябва ли?

— Преди четиристотин години Елизабет Батори е изнасила и заклала шестстотин и петдесет селски момичета и се е къпала в кръвта им. Вярвала е, че така ще запази младостта си. Това не е ли вампир според всички правила? И ако предположенията на Джак са верни, може би точно тя е Джак Изкормвача.

— Изсмукано от пръстите. Всички знаят, че Джак Изкормвача е бил мъж. Не можеш да ме убедиш, че представителка на нежния пол е способна на такива ужасни престъпления.

— Предразсъдъците те заслепват. Изкормвача така и не е заловен. Защо да не е жена?

— Черна вдовица. Колко интересно — разсъждаваше на глас Холмуд. Но продължаваше да се чуди дали Мина не крие нещо от него.

— Джонатан е бил набит на кол. Не виждам връзка, освен ако не са наричали и тази графиня „Набивачка на кол“.

— Може да се е опитала да ни заблуди, че Дракула е още жив.

Не успя да го убеди напълно.

— Да предположим в интерес на спора, че си права, че графиня Батори съществува и тя наистина е Джак Изкормвача. Но каква е връзката ѝ с нас? Защо ще иска да ни убие? Не виждам никакъв смисъл.

Мина разтвори подвързаната с кожа книга, в която се намираще родословното дърво, и му я подаде. Прокара пръст по връзката между Елизабет Батори и Влад Дракула III.

Не виждаше смисъл да му разказва цялата истина, надяваше се това да е достатъчно.

— Дракула и Батори са били роднини. Братовчеди.

Артър Холмуд усети как прозрението го удари като светкавица между очите.

— Дошла е да отмъсти за смъртта му.

Сякаш вселената се подреди в идеален ред. Всичко си дойде на мястото. Няма значение какво бе отношението на Мина към Дракула, нито какви желаня таеше спрямо него. Батори обвиняваше всички тях за смъртта на братовчед си. Това, заедно с информацията, която бе получил от писмата на Сюард до Бесараб, го убеди, че с Мина са на един и същи потъващ кораб. Нямахше друг избор, освен да ѝ се довери, но много предпазливо, разбира се.

— Трябва да се свържем с Ван Хелсинг — каза той.

— Вече опитах. Не е отговорил на нито една от телеграмите ми.

Холмуд тъкмо се канеше да ѝ каже, че Ван Хелсинг е говорил с Куинси, когато получи ново ужасяващо прозрение.

— Бесараб!

Лицето на Мина посивя.

— Какво каза?

Той пхна писмата в ръката ѝ и посочи подписа.

— Джак Сюард си е сътрудничил с Бесараб, за да намери Изкормвача.

— Ако Батори е разбрала за Сюард и го е убила — възкликна Мина, като се взираше в подписа на писмото, — значи е разбрала и за Бесараб!

Паниката, която се изписа на лицето ѝ, почти го накара да изпита съчувствие към нея.

— Куинси възнамерява да разпита Бесараб по време на репетицията в шест и половина тази вечер в „Лисеум“.

Мина пое шумно дъх, когато се обърна към часовника на полицата над камината.

— Влакът тръгва от Ексетър след дваайсет минути. Ще бъде на гара „Ватерло“ в шест и десет минути. Нямаме време за губене. Куинси е в огромна опасност.

Побягна нагоре по стълбите, докато Холмуд си взимаше палтото, шапката и бастуна в коридора.

Когато се върна, Мина носеше дамска чанта, а в шала си бе увила нещо, което приличаше на меч в ножница.

— Какво зяпаш? Добре знаеш, че сама водя битките си.

Артър Холмуд сметна последната забележка за доста неуместна. Мина никога не се бе вписвала в образа на типичната жена. Не можеше да бъде описана като „деликатна дама“. Нямахше друга такава проклета

и противоречива жена. Кой можеше да разбере какво се случва в главата ѝ? Стори му се, че тя има право. Звучеше убедително. Но освен превързаната ѝ ръка нямаше никакви други наранявания. Ако тази графиня Батори наистина я беше нападнала, колко тежка е била битката им? Би било наистина ужасно да повярва в алтернативната версия: че Дракула и Мина заговорничат, за да прилъжат останалите в капан.

Беше разумно да пази гърба си от Мина Харкър, но сега искаше лично да говори с този Бесараб.

Отвориха пътната врата, но Манинг се опита да спре Мина.

— Госпожо, радвам се, че ви хванах. Току-що пристигна телеграма за вас. Още съболезнования...

— Благодаря ти, Манинг — каза Мина и взе телеграмата. Мушна я в чантата си и излезе.

37.

В стомаха на Хамилтън Дийн се събираха газове, които изригнаха през устата като звучно оригване. Сценичен работник, застанал близо до него, повдигна вежда.

Чревният тракт на Дийн се бунтуваше, откакто Стокър получи удар. Опитите на Дийн да се справи с всички текущи проблеми около представлението не му оставяха почти никакво време да се погрижи за причинения от стреса дискомфорт. Колкото по-напрегнато беше, толкова повече се бунтуваха червата му.

Разбираше добре, че ходи по тънък лед. Дори нямаше право да поставя „Дракула“. Ако Стокър не успееше да победи болестта, щеше да трябва да преговаря за правата с киселата госпожа Стокър. Потръпна само при мисълта. Трябваше да удовлетвори инвеститорите и да се справи с хиляди други проблеми.

Бесараб не спираше да капризничи — искаше да разрушат традиционната приемна на сцената и да я заменят с подвижна, многоетажна структура, която да се превръща от замъка в Трансилвания в приюта за душевноболни в Уитби, а след това в абатство Карфакс. Главният дърводелец беше потресен и напусна. Дийн трябваше лично да наглежда работниците. Стокър беше на легло и нямаше режисьор, оказа се, че трябва да поеме и тази функция. Но Бесараб имаше други планове и се зае с режисирането, без дори да се допита до него. Дийн беше бесен, но не се осмели да се противопостави на ексцентричния румънец. Не искаше да свърши като Стокър.

Беше в ужасен вид, уморен и гладен. В главата и стомаха му се извиваха истински бури. Оставаше по-малко от час до първата репетиция, а имаше много несвършена работа. На всяка крачка някой искаше вниманието му. Гардеробиерката излезе от гримьорната на Бесараб обляна в сълзи, инвеститорите настояваха за информация на всеки час, журналистите искаха интервюта, почитатели се промъкваха непрекъснато покрай охраната с надеждата да зърнат звездата.

Работата в театъра не беше толкова бляскава, колкото му се струваше, когато заложи погрешно на Стокър.

До шест часа по-голямата част от актьорите вече бяха в театъра, оставаха само трийсет минути до обявената репетиция. Не беше необичайно за първа репетиция, предчувствието за нещо ново вълнуваше трупата. Актьорите се събираха на шумни групи, бърбеха, обменяха клюки и очакваха да заемат местата си на сцената.

А Дийн се опитваше да води смислен разговор с осветителя. Едва чуваше шотландеца от кабината в дъното на залата, а той не спираше да играе с новите електрически играчки. Опитваше с водородна лампа с дъгов разряд да имитира лунна нощ в Трансилвания от сцената в първо действие. Дийн смяташе, че осветлението е прекалено силно за готическо представление и се опитваше да накара осветителя да го приглуши. Осветителят кимна, но светлината стана по-силна. Както и киселините в стомаха на Дийн.

— Не по-светло, идиот такъв! — опита се той да надвика актьорите. Всички очи се обърнаха към него. Даде си сметка, че току е влязъл в ролята на театралния злодей, и бурята в червата му се усили. Трескаво търсеше начин да превърне избухването в невинна шега, но после реши да не го прави. От случката с Куинси Харкър научи, че страхът върши повече работа от уважението. Осветителят се завтече да изпълни нарежданията му, но в бързината потопа целия декор в синьо.

— Синьо!? Не, не, не! Повече червено! Колко пъти да ти повтарям? На това място княз Дракула разказва за военните си подвизи!

От актьорите зад него се надигна колективна въздишка.

— А какво знаете вие за войната, господин Дийн? — попита някой.

Дийн се стресна. Стана му ясно, че въздишката не беше предизвикана от страха пред неговия гняв, а от появата на Бесараб.

Всички млъкнаха и приковаха очи в звездата на представлението. Актьори и сценични работници очакваха зяпнали следващите му думи, както дванайсетте апостоли са очаквали словата на Христос. Бесараб наистина беше внушителна гледка. Бе облечен в копринена роба в черно и златно с развяващо се зад него наметало, носеше меч, който размахваше с лекота, сякаш беше продължение на ръката му. Светлините на прожекторите се отразяваха в острието.

Дийн изпълняваше длъжността на директор, продуцент, а засега и на режисьор, и Бесараб не бе добре дошъл в този момент на сцената. Затова му кресна с омраза:

— Какво знам за войната ли? Очевидно не толкова, колкото вас.

Изведнъж острието на меч се озова до гърлото на Дийн и го накара да млъкне. За по-голяма безопасност актьорите носеха дървени оръжия на сцената, но това тук беше съвсем истинско и острият му връх се бе впил в шията на Дийн.

— Битката, господин Дийн, не се пресъздава на сцената чрез смяна на цветовете — каза Бесараб. Под хладните му думи бушуваше цяло море от гняв. — Голото острие в стиснатия юмрук, надигащата се жажда за кръв и желанието за победа над врага — ето това е истинска битка. Битката е изкуство, което много липсва на модерните времена.

Гневът му бе заменен от меланхолия и тогава Дийн разбра, че Бесараб наистина вярва в глупостите, които произнася.

Актьорът отпусна меч. Дийн инстинктивно вдигна ръце към гърлото си, за да провери дали не му тече кръв, но всичко беше наред. Късмет ли бе извадил, или Бесараб наистина беше толкова умел с оръжието? Няма значение, този човек наистина беше луд.

Вратите зад последния ред се отвориха с трясък, който отекна във високия таван. Всички в залата се обърнаха, за да видят кой влиза така гръмовно. Дийн сложи длан над очите си, за да ги защити от сценичното осветление и да види по-добре натрапника. „Как се осмелява така нагло да прекъсва репетицията?!“, помисли си той разсърден.

Но когато натрапникът се появи под светлината на прожекторите, Дийн видя, че всъщност е натрапница. Поразително красива жена. Гарвановочерната ѝ коса контрастираше на снежнобялата ѝ кожа. Стройното ѝ тяло бе облечено в идеално ушит костюм. Дийн бе поразен от вулгарната гледка — жена в панталони.

Тя ръкопляскаше подигравателно, докато вървеше по алеята.

— Браво! О, браво! Силата на актьорската ви игра ми напомня за Шекспир.

Хвърли цилиндъра си към група млади актриси, усмихна им се многозначително и намигна.

— Добър вечер, дами.

Дийн беше на ръба. Може да се бе показал прекалено слаб пред Бесараб, но проклет да бъде, ако остави нахалството на тази жена без последствия. Той се приближи към натрапницата.

— Извинете, не знам за коя, по дяволите, се мислите, но това е частна репетиция...

Бесараб размаха бързо меча си и не позволи на Дийн да продължи.

— Правя го в името на безопасността ви, господин Дийн, нито дума повече — прошепна му той.

Погледите на Дийн и на жената се срещнаха. Тя го изгледа така злобно, че кръвта му се вледени. Той потърси с очи Бесараб и видя, че излъчва необичайно спокойствие, което още повече го обърка.

Бесараб се изправи срещу жената с каменна физиономия. Тя го гледаше предизвикателно.

Дийн усети, че двамата се познават от преди и спомените им не са приятни.

— Графиньо, очаквах ви — каза Бесараб.

— Май старата поговорка ще излезе вярна — отвърна тя и се приближи към сцената, забивайки силно бастуна си в пода. Поклати глава пред Бесараб, сякаш не вярваше на очите си. — Наистина времето лекува всички рани.

— Някои рани са прекалено дълбоки, за да зараснат. — Дийн усети в тона на Бесараб силен гняв.

Жената избухна в неудържим смях. Не му се присмиваше, а искрено се забавляваше.

— Никога ли няма да се уморите от просташките игри на думи? Бесараб размаха меча си.

— Да не би да предпочитате нещо по-атлетично?

Жената се стегна като пепелянка, готова за нападение.

— Защо не? — изтърка тя. Очите ѝ се разшириха от радостно предчувствие за надпревара. — Боят с мечове е толкова... по-интересен.

* * *

По време на краткия престой на влака в Солсбъри Артър Холмуд скочи на перона, отиде до една от новите телефонни кабинки и плати на оператора да набере домашния му номер в Лондон. Влакът изсвири.

След като го свърза, операторът му подаде слушалката и го остави на спокойствие в дървената кабинка.

— Всички да се качват! — извика кондукторът.

Холмуд нареди набързо на иконома Уентуърт да прати каляската да го чака на гара „Ватерло“ в шест и десет, когато трябваше да пристигне влакът му.

— Не закъснявайте!

Влакът изсвири за последен път. Без да даде бакшиш на оператора, Холмуд хвърли слушалката и побягна към вагона си, който вече потегляше към Лондон. Качи се в последния момент.

За нещастие влакът бе блокиран от бавно придвижващо се стадо овце край Бейсингсток и пристигна на „Ватерло“ в шест и четвърт. За още по-голямо неудобство на пътниците, през последните дванайсет години гарата беше в непрекъснат ремонт и голямата порта от североизточната страна беше барикадирана. Артър и Мина се принудиха да заобиколят от юг, за да стигнат до мястото, където ги чакаше кочияшът. Куинси щеше да пристигне за репетиция в „Лисеум“ след пет минути, а те имаха поне още десет минути път.

Въпреки бързането маниерите на Холмуд бяха безупречни. Отвори вратата на каляската пред Мина и ѝ подаде ръка. Тя отказа помощта му и се опита да се качи сама. Лордът си припомни, че за нея кавалерството беше обида към независимостта ѝ. Тя настъпи роклята си и се спъна в увития в шала предмет, а чантата се изплъзна от рамото ѝ и падна с трясък. По земята се посипаха ключовете, портмонето и неотворената телеграма, която взе от прислужника на излизане. Холмуд си позволи леко да се усмихне. „Така ѝ се пада.“ Мина се обърна да си събере нещата, но раздраженият Холмуд я хвана през кръста и я внесе в каляската. Времето течеше. Вдигна чантата и падналите от нея принадлежности, почуди се какво да прави с увития в шала меч, но после качи и него.

— Кочияш! В галоп! — извика Артър.

За негово неудоволствие видя, че Мина е седнала на задната седалка и така го принуждава да седне на предната. „Проклетата жена!“

Всички знаеха, че на изисканите дами не е позволено да заемат задната седалка. Освен това той мразеше да седи с гръб към движението.

Кочияшът подкара конете с всички сила, но не достатъчно бързо, за да задоволи нетърпеливия лорд. Холмуд се наведе през прозореца и започна да удря с бастуна си по покрива на каляската.

— По-бързо, човече! По-бързо!

— Артър, успокой се. Нуждаем се от здравия ти разум.

Тонът ѝ го обиди. Мина сякаш говореше на дете, преяло с бонбони. За да ѝ покаже неодобрението си, Холмуд хвърли към нея нещата ѝ, които бе събрал от земята.

Може би за първи път в живота си Мина реши да си премълчи. Предпочете да не му обръща внимание. Взе си нещата и ги сложи на седалката до себе си. След това се извърна и отвори телеграмата, за да има извинение да не разговаря със своя спътник.

Дъхът ѝ спря и тя вдигна поглед към него. По лицето ѝ се изписа паника и очите ѝ се насълзиха. Отвори уста, но от нея не излезе нито звук.

За всичките години, през които познаваше Мина, Холмуд за първи път я виждаше да загуби така дар слово.

— Ван Хелсинг е тук, в Лондон — проговори тя накрая, съвсем тихо. — Твърди, че е нападат в хотелската си стая от... — Млъкна, боеше се да изрече името.

— От кого, по дяволите?

— Дракула.

— Знаех си! — Холмуд грабна телеграмата от ръцете ѝ, искаше да я прочете със собствените си очи. Искаше доказателство. Сега вече го имаше.

— Ван Хелсинг моли веднага да отидем при него — промълви Мина с безизразно лице. Държеше ръцете си пред себе си, сякаш телеграмата още беше в тях.

За Артър Холмуд времето спря. Всичко, което знаеше, или си мислеше, че знае, се стопи за миг и за първи път от двайсет и пет години изпита истински страх. Но с него дойде и въодушевлението. Луси вече не беше така далеч. Миришеше му на кръв и смърт и това го радваше. По време на война животът беше прост. Правилно, неправилно, черно, бяло. Живот или смърт. По време на мир се давеше

в сиво море. Но сега удари часът на войната. Артър Холмуд мушна глава през прозореца на каляската и изрева към кочияша:

— По-бързо!

Седна обратно, като се усмихваше кръвожадно и доволно. Очевидно Мина не споделяше ентузиазма му. Беше потънала в дълбок размисъл и изглеждаше притеснена. Той се опита да предположи какво я тревожи. Дракула беше жив. Най-вероятно той бе набил Джонатан на кол. Някога успя да я съблазни с чара си, а сега тя трябваше да се справи с мисълта, че може да е убил съпруга ѝ. Но Мина твърдеше, че Батори е истинският им враг. Да не би Батори и Дракула да действаха заедно? Съществуваха ли изобщо Батори? Само въпроси и едно-единствено сигурно нещо — смъртта ги дебнеше.

* * *

С дневниците на Сюзард и купчина други доказателства в ръце Котфорд мина покрай редиците отегчени инспектори и полицаи, седнали зад бюрата си. Недоволстваше и тропаше с крак като малко дете, но не му пукаше. Имаше право да се ядосва. Отхвърлиха всичките му хипотези и поставиха под съмнение пригодността и здравия му разум. Никой не го поглеждаше. Не им пукаше за старите разследвания, нито за желанието му да предизвика системата.

Котфорд стовари купчината на бюрото си. На него му пукаше, а това си беше истинско проклетие.

— Тъпи, безгръбначни страхливи идиоти. „Защо да ровим в миналото и какви са тези ексцентрични хипотези?“ Така ще ми разправят те на мен!

Отви капачката на сребърното си шише и потуши гнева си с няколко глътки уиски. Чак тогава останалите го забелязаха. Старият, побъркан, тлъст Котфорд нарушаваше още едно правило, като пиеше по време на работа.

Лий дълго сезира в него. Ръководството на Скотланд Ярд заяви много ясно, че не вярва на Котфорд. Без съмнение Хънтли щеше да даде официално изявление. Старият инспектор не само съсипа още повече кариерата си, но май навреди и на Лий.

— Прибирам се, сър — каза му троснато Лий. — Трябва да говоря със съпругата си. Имам чувството, че последствията от малкото ни приключение ще се окажат доста сурови и тежки.

Котфорд се отпусна в стола си и се опита да прецени пораженията. Можеше да си представи какво ще последва. Последните му неприятности щяха да накарат вестниците да изровят миналото му. Началниците му отново ще го мърмят, че петни образа на Скотланд Ярд. Принудителното пенсиониране изглеждаше неизбежно.

— Да вървят на майната си! — изруга Котфорд и отново посегна към сребърното шише.

— За малко да забравя — каза хладно Лий. Извади плик от джоба си. Беше надписан с червено мастило. — Това пристигна за вас със сутрешната поща.

— Сигурно е любовно писмо от тайна обожателка — отвърна саркастично Котфорд.

Полицаите и инспекторите се върнаха отново към работата си. Котфорд отвори плика и разгъна писмото. Преди да прочете и една дума, разпозна почерка и се върна дващест и пет години назад. Сърцето му заби силно. За Бога, беше прав!

Скочи от стола си и изтича от стаята, викайки след Лий. Хвана сержанта на стълбите, беше толкова развълнуван, че едва успя да успокои дъха си, за да каже:

— От него е! Преди дващест и пет години ни пишеше писма. Дразнеше Абърлайн, дразнеше и мен. Дори веднъж ни изпрати писмо, изцапано с кръв от бъбрека на една от жертвите му. — Котфорд вдигна плика. — Същият почерк, подписано и адресирано е като преди дващест и пет години. Той е! Успяхме, сержант! Извадихме копелето на светло!

Лий го погледна озадачено.

Котфорд се усмихваше толкова широко, че лицето му сякаш щеше да се разцепи на две. Подаде писмото на Лий.

— Не ме гледай така! Прочети го!

Лий се подчини неохотно.

— Вероятно е шега от някой, който знае за писмата на Джак Изкормвача — каза той. — Имитация.

Лий беше предпазлив, но Котфорд бе подготвен за това.

— Не е възможно. Разследванията ни не са стигнали още до пресата. Представих ги пред кралската прокуратура тази сутрин. Ако съдим по пощенското клеймо, това писмо е изпратено преди дни.

Скептицизмът на Лий леко се пропука. Инспекторът имаше право.

Прочете писмото:

Драги сър,
Доказателствата, от които се нуждаете, са у Куинси Харкър. Ще го намерите в сряда вечер в театър „Лисеум“ и всичко ще ви стане ясно.

Искрено ваш,
От ада

Лий вдигна поглед от писмото към Котфорд.

— Това е тази вечер!

Котфорд отново се усмихна. Партньорът му се върна. Не беше сигурен каква игра играе Изкормвача, но влизаше в контакт с него за първи път от четвърт век. Този път Котфорд нямаше да се препъне. Изкормвача нямаше да му избяга. Ще приключи всичко още тази вечер, каквото и да му коства.

— Сержант Лий, съберете хората си.

38.

Складът зад кулисите беше идеалното място, на което да сложат край на играта. Слабо осветен лабиринт, пълен с костюми, части от декори и реквизит. В тази част на театъра нямаше електрическо осветление — сценичните работници не се нуждаеха от такъв лукс. В четирите ъгъла горяха газени лампи и хвърляха дълги трепкащи сенки.

Батори се усмихваше, докато чакаше в тъмното Бесараб. Беше толкова предвидим. Все още мислеше, че Бог е на негова страна. Гледаше го как се движи право напред, вдигнал меча си. Не се страхуваше и в това беше бедата му. Бесараб не разбираше, че Бог никога не възнаграждава лоялността. „Да, ела при мен, за да умреш.“

Харесваше играта на котка и мишка. Виждаше как Бесараб я търси с поглед през висящите на закачалки костюми. Не ѝ беше равен. Никой човек не беше. Дори самият Бог не можеше да я унищожи, как би могъл Бесараб?

Бесараб замахна и бутна един от костюмите. Вдигна меча, но Батори притежаваше свръхестествена бързина и вече се беше преместила.

— Щом си толкова силна, ела и се бий с мен, вещице! — изрева Бесараб.

Батори искаше да се наслади на мига. Още не му бе дошло времето. Много дългове трябваше да се платят, преди да се сложи край на тази игра.

— Ти ме преследваше — подразни го тя, скрита в сенките. — Всичко, което вършиш, е толкова предсказуемо. Води те суетата и самодоволството. Искрено вярваш, че след всичко, което си направил, Бог още е на твоя страна.

Бесараб вървеше бавно през лабиринта след Батори, чакаше най-удобния момент, за да я притисне и намушка.

— Мислех, че мога да те спася. Да те изтръгна от мрака, който сама създаде.

Батори се спря. Вдигна глава и се показа иззад една от полиците.

— Ти се закле да бъдеш мой партньор. Да си винаги до мен.

Видя как Бесараб трепна. Болката от миналото ги преследваше и в настоящето. Бесараб заговори с толкова тъга и така искрено, че Батори почти му повярва:

— Да, някога бях достатъчно глупав да мисля, че можем да обединим силите си и да бъдем партньори. Дори се влюбих в теб.

— Знаеше, че не можем да бъдем заедно.

— Ти избра да престъпиш Божиите и човешките закони — каза Бесараб.

— И затова ли се опита да ме убиеш? — Батори изпълзя от сенките. Играта влизаше във финалната си фаза.

Бесараб вдигна меча и разби с него дървената полица, над която се показваше главата ѝ само преди секунди. Втурна се напред, започна да събаря шкафовете и да разпилява реквизита.

— Когато видях какво зло разяжда душата ти, нямах друг избор!

Батори изскочи иззад една от закачалките с костюми и застана с лице към Бесараб в другия край на помещението. Бесараб се завъртя и вдигна меча в готовност. Очакваше тя да атакува, но графинята не беше готова още за това. Играта беше прекалено приятна, за да я приключи без време.

— Твоят Бог ми отне всичко, което ми беше скъпо. Неговите последователи ме преследват заради чувства, които не мога да контролирам. Нямах избор, трябваше да отмъстя на този Бог и неговите деца. Отстъпи.

Бесараб пусна сабята до себе си и предложи мир.

— Напусни това място. Остави на мира Куинси и близките му. — Приближи се към нея.

Батори отстъпи и прошепна от сенките:

— Когато подмами Сюзард и приятелите му да ме преследват, трябваше да си разбрал, че пътят им към мен ще бъде напоен с кръвта им. — Обичаше игрите. Отстъпи към един ъгъл, осветен с фенер. Спря да диша, притисна с диафрагмата вътрешностите си и направи така, че кръвта да потече през порите ѝ. Видя, че Бесараб е объркан. Защо се сви тя в ъгъла? Защо показва страх? Бесараб реши да рискува. Скочи напред и извика:

— Спри с ужасните убийства, или ще те унищожа!

— Някога имитира собствената си смърт, за да избягаш от гнева ми! — Батори се усмихна. Време беше за пълна разплата. Играта свърши. — Сега лъжата ти ще стане истина.

Съчувствието на Бесараб към нея го вкара в капан. Тя се наслади на паниката, която се изписа по лицето му, когато разбра, че е подлъган. Може и да се бе свила в ъгъла, но той щеше да умре.

Мина само миг, но на Бесараб му се стори цяла вечност. Очите на Батори почерняха. Изръмжа като див звяр, разтвори устни и показа остриите си зъби. Бесараб замахна с меч, но прекалено бавно. Батори вече беше във въздуха и ръката ѝ посягаше към горящия фенер. Издигна се над главата на Бесараб и счупи фенера в пода. Приземи се невредима зад актьора, чиито крака бяха пламнали. Наметалото му се превърна във факла. Запали се и робата му. Той се мятеше, пищеше и разхвърляше искри във всички посоки. Пламнаха и костюмите. Пожарът се разпространи за секунди из цялото помещение. Бесараб легна на пода, крещеше и отчаяно се опитваше да угаси огъня. Плътта му гореше, а Батори се смееше. След това отвори вратата и остави миналото си да изгори.

* * *

Артър Холмуд въздъхна. Приятелите му от лондонската община го бяха помолили преди години да направи дарение за ремонт на моста Ватерло. Корнуолският гранит бе в лошо състояние, а имаше и няколко пропуквания в конструкцията. Но той не видя никаква полза за себе си в подобно начинание. Отхвърли молбата на общината и препоръча ремонта на моста да се финансира от публични фондове. Но тъй като населението изнемогваше вече от данъците, а финансирането за инфраструктурата не достигаше, нямаха друг избор, освен да затварят от време на време моста, за да го позакърпват оттук-оттам. И днешният ден беше точно такъв. Артър и Мина напредваха бавно с каляската. Той се вбесяваше, че театър „Лисеум“ е само на един хвърлей от другата страна на моста Ватерло, но ще трябва заедно със стотици други хора да обикалят през Уестминстърския мост.

След като минаха по Уестминстърския мост, кочияшът зави по крайбрежната улица „Виктория“ и пое към театър „Лисеум“. Савой

Стрийт, улицата, която щеше да ги отведе най-бързо до целта им, наскоро бе станала еднопосочна, а и посоката ѝ не беше тази, която им трябваше. Така че трябваше да продължат на изток от моста Ватерло, покрай Кингс Колидж, а след това да намерят улица, която да ги отведе на север до „Странд“. Предвиждаха да стигнат за десет минути от гара „Ватерло“ до театъра, а вече половин час се лутаха из града. Дори и спокойствието на Мина се пропука под напрежението. Куинси щеше да влезе на репетиция, щяха да закъснеят.

Когато каляската препусна към „Лисеум“, се разнесе далечен приглушен шум, който постепенно прерасна в гръм. Нещо не беше наред. Улицата изглеждаше пуста, но Мина и Артър чуваха, че някъде наблизо има бъркотия. Вероятно пак проблеми с трафика, но нямаха друг избор, трябваше да продължат напред. Холмуд отново заблъска с бастуна по тавана на каляската. В отговор кочияшът шибна силно гърбовете на конете. Увеличиха скоростта, но по лицето на Мина все още имаше напрежение.

При Уелингтън Стрийт каляска без кочияш пресече пътя им.

Техният кочияш дръпна с всички сили поводите и жребците изцвилиха. Двете коли се сблъскаха. Кочияшът на Холмуд полетя във въздуха, след като каляската се преобърна. Последното нещо, което Артър Холмуд, чу, бе някакво изпукване. После потъна в тъмнина.

* * *

Пешеходците по Уелингтън Стрийт разнасяха вода. В далечината биеха камбани. Каляски се опитваха да се промъкнат през улиците и да избягат, но тълпата ги спираше. Писъци и черни сажди изпълваха небесата.

Куинси си проправи път през зяпачите, изскочи пред тях и видя как от театър „Лисеум“ се издига черен дим. От прозорците пълзяха пламъци. Част от покрива се срути с ужасяващ шум. Огромният пожар осветяваше нощното лондонско небе с дяволски оранжево-червени отблясъци. Актьорите и сценичните работници излизаха от димящия театър, кашляха и едва си поемаха дъх, лицата им бяха покрити със сажди, а дрехите — опърлени. Някои бяха лошо обгорени, зачервените им кожи се белеха като напукана боя. Косата на една жена бе пламнала

и черепът ѝ беше напълно плешив и покрит с мехури. Във въздуха се носеше отвратителна миризма на пепел и изгоряла плът. Куинси стоеше като поразен от гръм. След това видя съсипания Хамилтън Дийн да излиза от димната завеса. Втурна се към него и го сграбчи.

— Дийн! Какво се случи?

Дийн кашляше, докато отговаряше:

— Пристигна някаква жена, графиня... Бесараб напусна сцената и тръгна след нея... след това... пламъци... навсякъде...

— Бесараб!? — Разтърси Дийн за раменете. — Слушай, човече! Избяга ли той?

— Не съм сигурен. Не мисля.

Куинси го блъсна настрани и побягна към обградения с колони вход на театъра.

Дийн изкрещя след него:

— Куинси, недей, това е самоубийство!

Адската горещина на пожара го държеше настрани. Една част от него отчаяно искаше да спаси човека, на когото имаше доверие, неговия приятел и ментор. А другата му половина отчаяно искаше да намери човека, който го беше лъгал и бе предал доверието му. И в двата случая ставаше въпрос за Бесараб, единствения, който можеше да отговори на въпросите му. Вдигна яката си пред лицето, за да се защити от пламъците, пое дълбоко дъх и затича нагоре по стълбите към театъра.

* * *

Последното, което Мина чу, преди да припадне, беше силно пукане. След това Артър Холмуд падна върху нея. Не знаеше колко дълго е лежала в безсъзнание, но когато изплува от мрака, видя лорда надвесен над нея.

— Добре ли си?

— Ще оцелея, предполагам — каза тя, учудена, че наистина е оцеляла.

Холмуд ѝ подаде ръка. Този път тя я пое и му позволи да ѝ помогне да се изправи. Той я подкрепи, докато излизаше през

прозореца на преобърнатата каляска. Дългата ѝ пола затрудни маневрата.

— Чух някакво пукане. Да не си счупи нещо?

Холмуд посочи бастуна си. Лежеше на паважа, прекършен на две. Мина извади от каляската увития меч.

В този миг чуха стоновете на кочияша, който лежеше по средата на пътя. Мина и Холмуд бяха все още замаяни, но хукнаха да му помогнат. Счупената кост на крака му бе пробила кожата. От зейналата рана шуртеше кръв.

— Тече прекалено много кръв — каза Мина. — Може да е скъсал артерия.

Разви шала от меча и го пристегна силно крака на кочияша, точно над раната. Надяваше се да спре кръвоизлива и да спаси живота на бедния човек. Забеляза, че Холмуд не ѝ помага, и реши, че не иска да си цапа ръцете с един слуга. Вдигна глава, за да му се скара, и забеляза, че е отишъл да види какво става на Уелингтън Стрийт.

— Пожар! — извика Холмуд. — Май в „Лисеум“!

И двамата си помислиха едно и също: „Този пожар не е случаен.“

— Върви! — каза Мина. — Аз ще остана тук с кочияша. Намери Куинси!

Той кимна и зави зад ъгъла на Уелингтън Стрийт.

Мина затегна турникета на кочияша. Отчаяно ѝ се искаше да последва Холмуд, но не можеше да остави ранения човек сам в такова състояние. Видя, че от близката сграда ги гледат хора.

— Може ли някой да дойде да ми помогне? — извика тя. — Този човек е лошо ранен! Има нужда от лекар!

Хората се прибраха и затвориха прозорците. Гледаха сеир, не искаха да се намесват. Тя извърна очи от кочияша. Нямаше друг избор, животът на сина ѝ беше по-важен от всичко. Остави умирация и закуцука след Артър Холмуд.

Когато мина покрай другата каляска в черно и златно, вратата внезапно се отвори. Мина видя черна коса, бледа кожа, черни очи и дълги, бели, остри като бръсначи зъби. Трябваше ѝ време, за да проумее, че това е жена, която се спуска срещу нея... и че тази жена е вампир.

39.

Артър Холмуд си проправяше път през тълпата, като блъскаше настрани нещастните пешеходци. Беше висок близо два метра и спокойно гледаше над множеството, макар димът да лютеше на очите му. Колкото повече напредваше, толкова по-силно тълпата го изблъскваше назад. Беше като газене през подвижни пясъци.

След това множеството се раздели, за да направи път на трите конски впряга на пожарникарите. Артър знаеше, че кавалерията пробива път на пехотата, затова се настани зад впряговете. Така успя да премине през хората, които подаваха кофи с вода към горящия театър „Лисеум“, и само след секунди вече се намираше в основата на стълбите. Беше като замаян, направо хипнотизиран от танца на оранжевите пламъци.

— Махнете се! Дайте път! — извика той.

На помощ му се притекоха двама пожарникари с маркучи, които се опитваха да си пробият път през хората към главния вход. Пламъците и горещината бяха толкова силни, че беше малко вероятно вътре да има живи хора. През счупените прозорци се чуваше как се срутват стени. Никой от пожарникарите нямаше намерение да влиза, защото беше прекалено опасно.

Артър видя как двама от тях заливат от двете страни театъра с вода. Това вече не беше спасителна операция, а опит за предпазване на съседните сгради. С „Лисеум“ беше свършено. Целта беше да не се допусне огънят да превземе цялата улица.

Артър се приближи към основата на стълбището, изкачи няколко стъпала за по-добра видимост и огледа тълпата за Куинси. Надяваше се момчето изобщо да не е успяло да влезе или ако е успяло, да е постъпило разумно и да е излязло навреме.

Видя дребен очилат мъж, покрит със сажди и пепел, да се втурва към пожарникарите.

— Куинси Харкър е все още вътре! — извика Хамилтън Дийн. — Моля ви, трябва да му помогнете!

Сърцето на Холмуд се сви, когато един пожарникар изблъска Хамилтън Дийн и каза:

— Ако е вътре, значи вече е мъртъв.

Холмуд се почувства безсилен. Нямахше нищо по-тежко от това за човек на действието, като него. Изпита същото, когато гледаше как умират Луси и Куинси П. Морис. Нямахше да го позволи отново. Не и този път. Не и пред очите му. Изтича нагоре по стълбите към горящия театър, пламъците го обгърнаха от всички страни.

— Махай се оттам! Да не си се побъркал? — извика му един от пожарникарите.

Пламъците утихнаха за миг и Холмуд се втурна напред. Беше толкова горещо, че му се стори, че започва да се топи. Опита се да прекрачи прага, но огнената стихия го избута навън. Сякаш бе застанал на прага на самия ад.

— Куинси! — извика той напълно отчаян.

* * *

Дробовете на Куинси горяха. Димът пареше очите му. Прикри лицето си от пламъците и тръгна зад кулисите.

— Бесараб, къде си? Бесараб? Отговори ми!

Ритна една врата. Прилив на горещ въздух го свали на земята. От помещението изскочи огън, стрелна се към тавана и го подпали. Пожарът сякаш се прозя и вдиша кислорода наоколо. Куинси беше в търбуха на звяр и само след секунди той щеше да го погълне напълно. Пропълзя под стелещия се дим и така стигна до следващата врата, подпря се на стената и натисна дръжката. Тя опари пръстите му, той дръпна ръка назад и извика от болка. Вратата простена, дървото се изду, започна да пука и да се огъва. Куинси покри лицето си. Вратата се пръсна и се откачи от пантите, разцепи се на трески и от празното пространство изскочиха огнени кълба. Нямахше смисъл. Цялата сграда се разпаднаше и всеки миг щеше да се срути. Трябваше да излезе, иначе го чакаше сигурна смърт.

Изправи се с мъка на крака и точно когато се канеше да избяга, спря като покосен. През димната мъгла забеляза затиснато от руините

горящо тяло, облечено в пламнал сценичен костюм. В ръката си още стискаше меч.

— Бесараб! — Куинси забрави за адската горещина и хукна към него. Лицето му бе обгорено до неузнаваемост. Ако бе избягал, преди да види това, щеше да има надежда. Но сега знаеше, че никога няма да научи отговорите на въпросите, които го вълнуваха. Бесараб беше мъртъв.

Коя беше тази графиня, за която говореше Дийн? Куинси не успя да се разплаче след смъртта на баща си, но сега сълзите му потекоха с лекота, въпреки лъжите на Бесараб. Усецаше как губи битката с Дракула. Сълзите се смесиха с дима и той вече не виждаше нищо.

Само след секунди чу ужасно скърцане и таванът се срути побързо, отколкото можеше да реагира. Дори не успя да вдигне ръце, за да защити лицето си. Тежките греди паднаха върху него. Усети остра болка. Една греда се стовари точно върху гръдния му кош.

Беше в капан.

* * *

Чернокосата жена в бяло излетя от каляската в черно и златно. Изражението ѝ беше диво, очите — напълно черни, зъбите ѝ блестяха. Блъсна се право в Мина и двете паднаха на паважа.

Никой на Уелингтън Стрийт не забеляза какво се случи. Вниманието на хората беше съсредоточено върху пожара в Театър „Лисеум“. Мина беше сама. Жената в бяло изрева победоносно, ръцете ѝ с дълги нокти отметнаха главата на Мина назад и откриха беззащитната ѝ шия пред зъбите на чудовището. Вампирът яхна Мина и я притисна към земята. Тя се бореше, но жената в бяло беше силна.

— Моята графиня ти изпраща своята неугасваща любов — изръмжа тя, преди да забие зъбите си в гърлото на Мина.

Мина вече бе преживяла веднъж вампирска ласка, но това беше съвсем различно. Тази жена имаше намерение да разкъса гърлото ѝ.

— Не! — изпищя тя. След всичко, което бе понесла, нямаше намерение да умре точно сега, когато Куинси най-много се нуждаеше от нея.

Усети как в нея се надига мощен, непознат досега бяс. Новопоявилата се сила се втурна по вените ѝ. Звярът, спящ от толкова време в кръвта ѝ, кръвта на Дракула, изведнъж бе освободен. Сърцето ѝ заби по-бързо, както никога досега. Кръвта ѝ кипна, сякаш имаше своя собствена воля, и даде на мускулите ѝ неестествена мощ и бързина. Преди жената в бяло да разкъса гърлото ѝ, преди дори да осъзнае напълно какво се случва, Мина я изхвърли от себе си. Тъмнокосият вампир излетя във въздуха и се удари в една улична лампа. Стовари се върху паважа с нечовешки трясък, стълбът на лампата се пречупи на две и от него изригнаха искри. Горната половина на стълба падна върху чудовището и го притисна към земята.

Мина гледеше невярващо ръцете си.

Вдигна навреме очи, за да види как жената в бяло вдига стълба с лекота, сякаш бе отчупена клонка. След това го запрати към нея. Без да се замисля, Мина скочи на крака и със същата лекота пое стълба. Втурна се към меча, който лежеше на земята до преобърнатата каляска на Холмуд. Сграбчи дръжката му, извади го от ножницата и се завъртя внимателно. Жената в бяло се хвърли към нея. Мина размаха меча, когато вампирът се приближи. Жената в бяло изръмжа и от раната в гърдите ѝ потече кръв.

По дяволите! Целеше се в главата ѝ! Мина отново вдигна меча. Този път нямаше да пропусне. Оръжието разцепи въздуха със съскане и се насочи към шията на тъмнокосия вампир.

Жената в бяло изрева като диво животно, вдигна ръка и хвана острието. Дланта ѝ бе срязана до кокал и от нея шурна кръв. Чудовището огъна острието и го счупи на две. Дръжката на меча бе избита от ръката на Мина и тя усети как стъпалата ѝ се отделят от земята. Невероятната сила на кръвопийцата я запрати към колелото на обърнатата каляска и от удара то стана на трески. Металната ос се заби в таза ѝ. Мина падна на земята, не можеше да диша.

— Биеш се като мъж — засмя се жената в бяло. — Смятах, че любимата на княза е по-нежна жена.

Мина се бореше за въздух.

— Не всички жени са роби на своите господари.

Жената в бяло изрева от обида. Втурна се към Мина с ужасна скорост. Беше време за убиване.

В ума на Мина се появи образът на нейния смугъл княз. На лицето му беше изписана паника.

— Бягай! — извика той.

Докато жената в бяло се приближаваше към нея, Мина загуби контрол над тялото си. Сякаш кръвта на Дракула във вените ѝ изпълняваше заповедите на своя командир. Мина наблюдаваше като насън как ръката ѝ сграбчва счупения бастун на Холмуд и го вдига като копие срещу приближаваща кавалерия. Жената в бяло се движеше прекалено бързо, за да убие инерцията. Наниза се на бастуна, острият му край се заби право в сърцето ѝ. По лицето и ръцете на Мина плисна леденостудена кръв и по цялото ѝ тяло премина тръпка. Победоносният възглас на вампира се превърна с предсмъртен стон.

Гледаше с невярващи очи Мина и успя само да изграчи:

— Как...?

— Твоята господарка не те ли предупреди? Аз съм лъжливата мръсница на Дракула! — отвърна Мина.

Завъртя жената в бяло във въздуха и я удари в стената на близката сграда. От тухлите се отчупиха парченца и вампирът се стовари на земята. Когато очите ѝ се затвориха завинаги, лицето ѝ си върна човешкия облик.

Мина не знаеше какво да мисли. Дракула я бе спасил, но бе убил съпруга ѝ. Отиде до кочияша на Холмуд и видя, че е мъртъв. Зачуди се дали и тя не се бе превърнала в убийца като княза вампир.

Виковете и биенето на камбани от Уелингтън Стрийт я откъсна от мислите ѝ. *Куинси!* Мина разпрегна единия жребец. По дяволите етикета, нямаше време да язди настрани. Вдигна полата си и яхна неоседлания гръб на коня. Сграбчи гривата му и го срита в хълбоците с пети. Той препусна към театър „Лисеум“ през обладаната от паника тълпа. Първичните инстинкти на Мина бяха взели връх. Нямаше да се спре пред нищо.

Конят се изправи уплашен на задните си крака, когато се приближи към горящия театър. При други обстоятелства Мина щеше да падне, но силата ѝ отново я спаси. Проправи си път към стъпалата на сградата, но видя, че е безсмислено. Огънят бе пробил покрива и посипваше околността с горещи въглени. Сякаш ято светулки се бе появило в тъмната нощ.

Няколко пожарникари се опитваха да удържат крещящ мъж.

— Артър!

Холмуд ги отблъсна и тръгна надолу по стълбите към нея. Очите му бяха насълзени, той поклати глава. На преbledнялото му лице бе изписано пълно поражение. Беше виждала това изражение и преди. Сърцето ѝ се сви.

— Какво стана? Къде е синът ми? Къде е Куинси?

Артър Холмуд никога не се бе огъвал пред трудностите. Но сега дори не можеше да я погледне в очите. Гласът му трепереше, когато каза:

— Мина, съжалявам, Куинси го няма.

40.

Казват, че няма по-тежка съдба за един родител от това да надживее детето си. Артър Холмуд нямаше наследници и не бе предполагал, че ще му се наложи да изпита истинността на това твърдение. Но сега гледеше безпомощен как Мина се бори с непосилната мъка. Беше замръзнала като съпругата на Лот, не можеше да извърне очи от горящия театър. Стоеше напълно неподвижна. Очите ѝ бяха безжизнени. Холмуд помисли, че сърцето ѝ се е превърнало в камък. Какъвто и гняв да бе изпитвал към нея, никога не ѝ бе пожелавал такава трагедия. Харесваше сина ѝ повече, отколкото бе готов да признае. Младежът беше безразсъден, също като него на тази възраст. Артър се надяваше съдбата да му спести проклятието, което застигна баща му и Джак. Май това проклятие очакваше всички тях.

Пожарникарите отблъснаха назад смълчаната тълпа. Бяха събрали маркучите си и спрели водните помпи. Нямаше какво повече да направят, освен да чакат неизбежния край.

Холмуд хвана поводите на жребеца и изведе Мина далеч от опасността. Погледна я и му хрумна плашеща мисъл. Дали няма да се хвърли в огъня след сина си? Докато крачеше до нея, я наблюдаваше крадешком и се опитваше да прецени какви са намеренията ѝ.

Преди да направят и десетина крачки, Мина посочи към входа и извика:

— Куинси!

Той реши, че е прекрачила прага на лудостта. После се обърна и също видя невероятната гледка. Куинси Харкър се измъкваше от огнената завеса. От покрива се чуваше ужасно пукане на дърво. По външните стени на театъра се появиха пукнатини. Сградата се свличаше към земята. Мина бързо слезе от коня. Холмуд се втурна по стъпалата и пресрещна Куинси. Младежът беше покрит със сажди. Палтото му гореше и изглеждаше замаян.

Холмуд го хвана за реверите и го издърпа на безопасно място.

— Бягай, Куинси! — Хвърли го пред себе си по стъпалата и отскочи, за да спаси и собствения си живот, защото покривът вече се срутваше. Тълпата закрепця. От руините се издигна черен задушлив дим. Само гръцката фасада на театъра продължаваше да стои.

Мина изгаси горящото палто на Куинси, след това го разкъса и го огледа за рани.

— Куинси, ранен ли си?

Младежът осъзнаваше, че се е спасил на косъм, и бе разтърсен до дъното на душата си. Не отговори, но нямаше и нужда. По него не се виждаше нито една драскотина. Холмуд поклати невярващо глава. Беше участвал в десетки битки и знаеше какви поражения нанасят върху младите тела. Но такова нещо виждаше за първи път. Това не беше късмет, а чисто чудо.

От тълпата се откъсна мъж с лекарска чанта, след него затичаха и угрижените пожарникари. Мина вдигна очи към Холмуд, на лицето ѝ бе изписана паника. Не им позволявай да видят Куинси.

Холмуд ги пресрещна.

— Назад! Всички! — Мъжете замръзнаха на местата си. Той се обърна към Мина и Куинси и извика: — Трябва да се махаме оттук!

Очите на Куинси бяха насълзени.

— Той е мъртъв... Бесараб е мъртъв.

Холмуд не можеше да позволи на Куинси да скърби нито миг. Чу как тълпата затаи дъх, когато той помогна на младежа да се изправи на крака. Най-близко стоящите видяха, че Куинси не е ранен. Не искаше да им дава възможност да правят сцени. Издърпа момчето далеч от срутения театър, а Мина отиде да доведе жребеца. Събралото се множество беше озадачено от чудотворното спасение на Куинси, но Артър Холмуд прекрасно знаеше причината за него. Мина бе толкова младолика, защото бе пила от кръвта на Дракула, която през утробата ѝ бе преминала в сина ѝ и сега течеше във вените му.

Тръгнаха нагоре по улицата и се отдалечиха от тълпата. За първи път у Холмуд проблесна искрица надежда. Дракула направи първата си тактическа грешка. Ако кръвта му бе предизвикала изцелението на Куинси, нищо чудно младежът да е наследил физическата му сила. Дракула може би бе дал в ръцете на Артър мощно оръжие срещу самия себе си.

* * *

Котфорд изруга тихо. След като преди две години затвори пожара на „Ватерло“, тази на „Скотланд Ярд“ бе претрупана с работа. Колите непрекъснато препускаха по улиците и камбаните им биеха оглушително. Два полицейски файтона поеха по „Уайтхол“ към „Странд“. Кочияшът на файтона, в който беше Котфорд, отби встрани, за да направи път на пожарникарите. Май някъде имаше огромен пожар. Цял Лондон се стичаше към него. Главните градски артерии бяха практически непроходими, задръстени от пешеходци и пожарникари. Ако искаха да стигнат навреме за срещата с Изкормвача, Котфорд, Лий и няколко въоръжени полицаи трябваше да намерят начин да си проправят път до театър „Лисеум“. Котфорд беше нервен и нетърпелив. Наведе се през прозореца и се обърна към другия полицейски файтон. Той също се бавеше заради хаоса. Котфорд извика към пешеходците, задръстващи улиците.

— Направете път! Махайте се!

Лий последва примера на инспектора и се наведе през другия прозорец.

— Полицейска акция, направете път!

Котфорд отново изруга, когато видя, че мостът „Ватерло“ е затворен за ремонт. Извика към кочияша:

— Завий по „Кинг Уилям“. Ще минем по „Сейнт Мартин“, за да избегнем тълпата!

Седна на мястото си и изпита познато парване под лъжичката, същото като преди двайсет и пет години, когато се спъна на тротоара и позволи на Изкормвача да избяга. Заради тълпата и отклонението щеше да закъснее за срещата с двайсет минути. Ако нещо се объркаше, никога вече нямаше да успее да наклони везните в своя полза.

* * *

Тълпата блъскаше Мина от всички страни, а тя се мъчеше да не заплаче, като гледаше как Холмуд и Куинси вървят пред нея. Отчаяно

копнееше да прегърне сина си. Едва не го загуби тази вечер, а все още не ѝ се бе удала възможност да изрази чувствата си.

— Какво прави тя тук? — Куинси попита Холмуд. Продължаваше да не обръща внимание на майка си. — Мислех, че мога да ви имам доверие!

Това преля чашата. Мина сграбчи сина си и заяви:

— Все още съм ти майка! Единствената, която някога ще имаш. И те обичам.

— Нямаме време за семейни сцени! — каза твърдо Артър. — Трябва да намерим Ван Хелсинг. Веднага!

Куинси се канеше да протестира, но Холмуд го бутна пред себе си през тълпата. Бяха изгубили достатъчно безценно време в опити да излязат от Уелингтън Стрийт. Бяха се отдалечили съвсем малко от горящия театър. Всичко бе блокирано от пожарникарски коли и зяпачи. Все едно гребяха срещу течението. Принудиха се да се върнат към „Лисеум“. Жребецът се изправи отново на задните си крака от страх и за малко да хвърли Мина. Холмуд си свали вратовръзката и превърза очите на животното, като го държеше здраво за юздата. Тръгнаха на север, а Куинси им разказваше какво бе видял току-що.

— Казваш, че графинята е подпалила театъра, за да убие Бесараб? — попита Холмуд.

Куинси кимна.

Холмуд изгледа настойчиво Мина. Тя веднага разбра какво се върти в ума му. Графиня Батори, убийствата на Джонатан и Сюзард и телеграмата от Ван Хелсинг навеждаха само на една мисъл: Дракула беше жив и беше в Англия. Другата възможност беше прекалено ужасяваща и не искаше дори да я споменава: че Дракула е узнал тайната, която тя криеше от него, и идваше да вземе каквото му принадлежи. Като за това беше готов на всичко, дори да се съюзи с Батори и да убие нея.

— Какво има? — попита Куинси, като видя, че се е отнесла.

— Дракула е жив. И е тук, в Лондон...

— Мина Харкър! Артър Холмуд! — извика познат глас. — Останете на местата си!

Мина видя два полицейски файтона да идват от Тависток Стрийт. От единия изскочи Котфорд, а след него се появи и сержант Лий.

— Издирваме ви за разпит — каза Лий. — Не мърдайте.

Няколко униформени скочиха от файтона. Лий пое командването и се възползва от едрата си осанка, за да прокара пътека през тълпата.

Нямаше време за губене. Мина бутна Куинси към Холмуд и извика:

— Вземи коня!

Холмуд скочи върху жребеца и развърза очите му.

— Какво става? — извика замаяно Куинси.

Вместо отговор, Холмуд го сграбчи за яката и го качи на коня.

— Спрете ги! — изрева Котфорд. — Не им позволявайте да избягат!

Холмуд извади от джоба си пистолет и стреля във въздуха над главите на множеството. Зяпачите се разпищяха и побягнаха. Униформен полицаи вдигна пушката си с пръст на спусъка, но сержант Лий бутна дулото към нощното небе.

— Не стреляй в тълпата, идиот такъв!

Холмуд отново натисна спусъка на пистолета си и разчисти още по-голяма пътека.

— Да не сте се побъркали? — извика Куинси.

— Още преди много години, господин Харкър — отвърна Холмуд с палаво пламъче в очите. Заби пети в хълбоците на жребеца. — Ха! — Конят подскочи и потегли в галоп на север към Бау Стрийт.

— Спрете! — изрева Котфорд, вдигна пистолета си и се прицели в гърба на Куинси. Тълпата се беше разделила и той вече можеше да стреля. По погледа му личеше, че няма да се поколебае.

— Не! Не сина ми!

Мина се втурна напред и се изпречи пред оръжието.

— По дяволите! — изруга Котфорд и извика към своите хора: — След тях!

Двама полицаи подгониха пеша бегълците, а Лий и останалите се върнаха до най-близкия файтон.

Котфорд спря Прайс и още един младок, Мароу.

— Почакайте! Вие останете с мен. — След това ирландската хрътка изля гнева си върху Мина: — Благодаря ви, госпожо Харкър. Сега вече знаем кой е синът ви. Къде отиват?

Тя вдигна гордо глава.

— Нямам ни най-малка представа. И какво общо има синът ми с всичко това?

Котфорд се намръщи и точно се канеше да отвърне, когато оглушителен писък накара всички да замръзнат. Една жена тичаше и пишеше:

— Убийство! Убийство!

Котфорд, Прайс и Мароу повлякоха Мина към мястото, където се бе преобърнала каляската на Холмуд.

Лондон дълго щеше да помни тази нощ. Величествен пожар, чудодейно спасение, а сега и убийство на жена, прободена в сърцето на публично място. Котфорд огледа бастуна, който стърчеше гротескно от окървавената гръд на трупа.

Той се обърна към тълпата и съобщи победоносно:

— Върху оръжието на престъплението е гербът на семейство Холмуд. — Хвана Мина за ръката, завъртя я и показа на всички опръсканите ѝ с кръв дрехи. — Бихте ли била така добра да ми кажете как успяхте да се изцапате с толкова много кръв?

— Синът ми беше ранен при пожара в театъра.

— Сър, вижте това — възкликна полицај Прайс и вдигна изцапания с кръв японски меч.

Котфорд предаде Мина на полицај Мароу и разгледа счупеното острие. На него пишеше: „Джонатан Харкър. Англо-японски съюз“.

— Колко разумно от ваша страна да използвате оръжие с името на съпруга ви върху него.

Мина отвори уста да отвърне, но не намери думи, с които да обясни логично присъствието на уликата.

— Бъдете сигурна, госпожо Харкър, че няма да пропусна нищо — каза Котфорд с усмивка. — Ще проверим кръвните групи и съм сигурен, че кръвта върху вас и върху това острие ще се окаже една и съща. Вие сте убили тази жена. — Обърна се към полицај Мароу. — Доведете лекаря. Този път няма да оставим място за съмнение. Лично ще надзиравам събирането на уликите.

Мина полагаше всички усилия, за да се овладее, но се страхуваше, че скоро ще увисне на бесилото.

* * *

Графиня Елизабет Батори стоеше върху покрития с патина меден купол срещу останките от театър „Лисеум“. Димът донасяше до нея упоителния аромат на изгорена човешка плът. От това удобно място можеше да вижда всички участници в голямата ѝ игра. Артър Холмуд и момчето май жертваха жената, за да избягат. *Какви кавалери!* Инспектор Котфорд следваше трохите, които тя му ръсеше. Стратегията ѝ работеше точно както бе очаквала. Удивляваше се на простотата на човешкия ум. Колко лесно бе да манипулираш хората! Нищо чудно, че Бог е решил да ги постави над всички свои творения.

Дълбоко в нея се зароди смях, който пропълзя нагоре и избухна през устата. Тя наистина бе висше същество. До края на нощта щеше да приключи с играта. Победените ще са мъртви и тя ще удържи още един триумф над Бог. Нейното оцеляване беше сигурно. Без съмнение беше най-пригодната.

Батори се загледа в пламтящите руини на театър „Лисеум“ и се наслади на победата си над Бесараб.

— Лека нощ, скъпи князе.

И тя потегли в тъмното към следващата си задача.

41.

Пръстите на Куинси се бяха впили като метални куки в палтото на Артър Холмуд. Момчето едва успяваше да се задържи върху неоседлания гръб на коня. Полицейските свирки отекваха по лабиринта от улици. Профучаха покрай една пожарникарска кола. Пожарникарите в нея започнаха да ги сочат с пръст и кочияшът удари камбаната, за да извести полицията. Холмуд дръпна юздата на коня и рязко смени посоката, а от маневрата Куинси замалко да падне. Младежът се чувстваше безпомощен, никак не приличаше на смелия воин срещу злото, който му се искаше да бъде.

Надзърна през рамото на Холмуд и видя, че към тях се носи полицейски автомобил. Холмуд отново дръпна юздите, жребецът смени посоката, мина в галоп през портата „Александра“ и влезе в Хайд Парк. Автомобилът нямаше как да ги последва по тясната алея „Бък Хил“. Май технологиите не бяха всесилни.

Холмуд спря коня пред езерото Сърпънтайн и Куинси отпусна хватката за първи път от петнайсет километра насам. Холмуд огледа внимателно парка за най-добрия маршрут за бягство.

— Трябва да намерим начин да се измъкнем оттук незабелязано и да стигнем до Ван Хелсинг.

— Този побъркан старец се опита да ме убие — избухна Куинси. — Нямам намерение дори да се приближавам до него.

— Не се дръж детински. Ван Хелсинг се е видял с Дракула. Нуждаем се от помощта му.

— Полицията е навсякъде. Дори не знаем къде се крие копелето.

Холмуд извади сгънатата телеграма от джоба на самото си и я разтвори.

— Бил е в хотел „Гранд Истърн“. Всичко, което ни е необходимо, за да го намерим, се съдържа в тази теле... — Млъкна и се заслуша в някакъв тих звук в далечината.

Куинси усещаше същото странно безпокойство, както когато се спаси от срутвания се покрив на театъра. Определено нещо се

случваше с тялото му и той не разбираше какво. Позна звука много преди Холмуд.

— Кучета!

— Кучета следачи — добави Холмуд след малко.

За голяма изненада на младежа, вместо да препусне, Холмуд слезе от коня и дръпна Куинси на земята.

— Какво правите? Няма да им избягаме пеша!

— Конят може и да е бърз, но със сигурност не е смел. Още при вида на зъбецо се куче ще се изправи на задните си крака и двамата ще паднем на задниците си. — Извика високо, плесна коня и го загледа как се отдалечи в галоп през парка. — Следвай ме — прошепна и пое на север. Куинси тръгна след него. Отчупи клонче от едно дърво и започна да замита следите им. Сега на изток водеше само следата от коня. — Миризмата ни ще тръгне и в двете посоки. В най-добрия случай ще забавим преследвачите. В най-лошия ще ги накараме да се разделят.

Куинси се почувства като дете, което си играе на стражари и апаша. Колко глупаво от негова страна да си въобразява, че е воин. Тръгна по стъпките на Холмуд и с всяка изминала секунда се впечатляваше все повече от бойните умения на спътника си.

Двамата излязоха от парка, пресякоха Бейзуотър Роуд и тръгнаха към гара „Паддингтън“. За Куинси не бе никаква изненада, че на входа към гарата са се струпали полицаи. Обърнаха яките си нагоре, когато пресичаха Прийд Стрийт. Звънящ телефон в синя кабинка привлече вниманието на служителите на реда. Един от тях извади ключ от джоба си и отключи кабината. Куинси осъзна с ужас, че технологиите разпространяват новините за тяхното бягство по-бързо, отколкото те можеха да се придвижват.

Далечен лай го откъсна от мислите му. Маневрата на Холмуд се оказа неуспешна. Кучетата още бяха по гореща следа. Полицаите на гарата вече бяха нащрек и се оглеждаха във всички посоки. Холмуд сграбчи ръката на Куинси и го отведе от „Паддингтън“ към близката болница. Около нея се суетяха хора, роднини на болните. Куинси разбра, че Холмуд се надява те да са прекалено погълнати от грижите си, за да забележат двамата бегълци. Опитаха се да вървят възможно най-бавно и безгрижно и да не будят подозрение. Кучешкият лай се

приближаваше. Близките на болните се огледаха. Инстинктът за самосъхранение казваше на Куинси да бяга.

Холмуд усети напрежението му. Хвана го здраво и прошепна през зъби:

— Недей!

— Няма да успеем да се промъкнем през тези улици. Полицайте са навсякъде.

— Няма да минаваме през улиците — отвърна спътникът му с усмивка. — Ще минем под тях.

Миг по-късно Куинси скочи надолу и се спря точно преди да топне нос в миризливата вода. Озова се пред малък градски канал. Холмуд се спусна след него и тръгна бързо през вонящата вода с изисканите си кожени обувки. Погледна очаквателно назад към Куинси. Младежът се взираше в канала. Смърдеше на човешки нечистотии.

Лаят стана още по-силен. Полицайте се приближаваха бързо.

— Вонята на канала ще ги отклони от следата. Тръгвай. Веднага! — изсъска Холмуд.

Куинси покри с ръка устата и носа си, за да спре миризмата, и го последва. Уж трябваше да са герои, преследващи жестоки злодеи, помисли си той, а виж ги сега, потънали в мръсотия и подгонени от кучета.

Съдбата най-накрая им се усмихна: завиха и видяха лодка с гребла, захвърлена на брега. На нея имаше излющен надпис: „Общинска строителна фирма“. Издърпаха лодката във водата, Холмуд хвана единственото гребло и започна да гребе. Когато приближиха Уоруик, той изненада Куинси и зави вдясно, вместо вляво — път, който щеше да ги отведе на запад и извън града.

— Завихте в грешната посока.

Артър го изгледа.

— Ван Хелсинг казва в телеграмата си, че Дракула го е нападнал в стаята му в „Гранд Истърн“. Ключът е в следващия ред: „Ренфийлд е моето убежище в голямата къща на покровителя на децата. До кръста на краля.“ Ван Хелсинг е все още в града.

На Куинси не му пукаше. Постави ръка върху греблото и спря устрема на Холмуд.

— Трябва да бягаме, докато още можем. Ще се върнем, когато нещата се поуспокоят.

Погледът на Артър пламна. В него имаше смелост, но и нещо друго — лудост. Куинси си спомни очите на Ван Хелсинг.

Холмуд бутна ръката му от греблото и продължи към града.

След малко младежът забеляза, че изпод седалката му се чува гъргорене. Разбира се. Лодката беше захвърлена, защото имаше теч. Мръсната вода пълнеше дъното. Младежът се огледа за нещо, с което да я изгребе. Но не откри. Затаи дъх, за да потисне порива си за повръщане, събра длани и започна да изгребва с тях водата. Но лодката се пълнеше по-бързо, отколкото успяваше да я отводнява.

Холмуд гребеше с всички сили, мина незабелязано под няколко тунела под улиците и продължи покрай Риджънтс Парк.

— Трябваше да тренирам гребане в Оксфорд, а не фехтовка — промърмори той.

Скоро на Куинси му стана ясно, че въпреки усилията му плавателният им съд няма да издържи още дълго. Мръсната вода вече стигаше над глезените им. Холмуд също го разбра и изведе лодката от тунела, обратно към повърхността. Оставиха пробитото корито на брега до Газовото депо. Куинси последва Холмуд, който пое пъргаво на юг. Подгизналите му обувки издаваха жвакащи звуци. Сърцето на младежа натежа, когато видя виещия се в нощното небе дим. „Лисеум“ още тлееше, така щеше да е дни наред. В пожара заедно с театъра изгоряха и мечтите му. Бесараб никога нямаше да отговори на многото му въпроси. *Бесараб!* Куинси не беше сигурен дали да тъжи за него, или да го проклина. Мъчеха го толкова много неизвестни, а отговорите им потънаха в пламъците. Чувстваше се уморен и стар. Усещаше, че смъртта е близо.

След малко осъзна, че Холмуд го води към гара „Свети Панкратий“, и наруши възцарилото се между тях мълчание.

— Казахте, че Ван Хелсинг е още в града.

— В телеграмата пише „голямата къща на покровителя на децата“. Ван Хелсинг се е преместил в „Мидланд Гранд Хотел“, който се намира до гара „Свети Панкратий“. Свети Панкратий е покровител на децата. Хотелът е близо и до „Кинг Крос“, кръста на краля.

На Куинси не му беше забавно да разчита кодовете на Ван Хелсинг. За да стигнат до хотела, трябваше да минат през две гари,

които със сигурност щяха да гъмжат от полиция.

Приблжиха хотела и младежът остана възхитен от размерите му и готическия разкош в италиански стил. „Гранд“ не беше достатъчно силна дума, за да опише великолепието му. На фона на нощното небе изглеждаше дори малко зловещо. Холмуд бутна Куинси зад една арка, когато видя приближаваща полицейска кола. От нея слезе висок униформен полицай и вдигна рисунка към останалите.

— Лий — промърмори Холмуд, след като разпозна служителя на реда.

Куинси видя, че скицата има известна прилика с него и Холмуд. Беше готов да се закълне, че е дело на някой от аматьорите от улица „Странд“, които рисуваха портрети за по шилинг.

Холмуд извади пура и хвърли кутия кибрит към Куинси. Приведе глава и се скри от вятъра зад арката. Куинси разбра молбата му. Драсна една клечка и прислони пламъка с шепи. Полицаяте отминаха, запаметили рисунката, която им показва Лий. Проверяваха лицето на всеки минувач, но не обърнаха внимание на Холмуд и Куинси. Изглеждаше напълно правдоподобно двама непознати да им обърнат гръб, за да запалят пура. Холмуд всмукна от пурата и се подпря на рамото на Куинси. Почакаха още малко, докато Лий се качи в колата и се отдалечи.

— Дракула ни поставя в опасност на всяка крачка — промълви Куинси, като последва Холмуд към главния вход на „Мидланд Гранд Хотел“. Наистина ли мислите, че този побъркан старец държи ключа към оцеляването ни?

— Оцеляване? — Холмуд се спря на вратата и изгледа учудено Куинси. — Стига Дракула да умре, какво значение има дали ще оцелеем? — И без да се обяснява повече, пристъпи във фойето.

42.

Тук почива тялото на Брам Стокър, бивш мениджър на най-великия актьор на всички времена, сър Хенри Ървинг.

Брам Стокър се опита да прогони картината от ума си, но всеки път щом затвореше очи, виждаше най-вероятната си епитафия. Финалната завеса на живота му всеки миг щеше да се спусне и нямаше да има бисове. Горчивата ирония го преследваше навсякъде. Започна дните си като приковано на легло дете, щеше да ги завърши като прикован на легло старец. Превърна се в затворник на собственото си тяло. Лявата му половина беше парализирана, не можеше да ходи, нито дори да се храни сам. Трябваше да понася унижението да го къпят и преобличат като безпомощно бебе. Гордееше се, че е почтен и трудолюбив човек, и не можеше да си представи с какво бе обидил Бог. Толкова провали за един човешки живот — сигурно бе сторил нещо ужасно. Натъжи се, като си помисли, че ако не постави пиесата, книгата му „Дракула“ скоро ще се изгуби из задните полици на книжарниците, а „Портретът на Дориан Грей“ на Оскар Уайлд без съмнение ще бъде обявен за най-великия готически роман на своето време.

Хрумна му, че е възможно Хенри Ървинг да му се присмива от небето. Като му завеща театър „Лисеум“, той не му даде възможност да осъществи мечтите си, а по-скоро го зашлеви през лицето. Когато Брам Стокър застане пред небесните порти, пияният Ървинг ще го чака там, за да злорадства, в едната си ръка ще държи бутилка скоч, а с другата ще прегръща жена. Дори знаеше какво ще му каже. „Нали ти казах, бездарен тъпак. Дребните душици си остават такива цял живот.“

Биг Бен беше съвсем наблизко. Започна да бие. С всеки удар Стокър осъзнаваше, че обратното броене към края е започнало. Девет удара, девет часа. Жена му се беше оттеглила в спалнята си, медицинската сестра също. Най-много мразеше точно това време — когато беше сам и неспособен да помръдне, заклещен в мислите си.

Изведнъж му стана студено, температурата в стаята падна с десет градуса. Да не би огънят да е угаснал? Опита се с мъка да се повдигне и извика сестрата по име. Можеше само частично да си движи устата. Едва извърна глава и видя, че сенките, които се образуваха от проникващата през капандурата лунна светлина, започнаха да се движат. Стокър се опита да извика отново, но само изсумтя.

Очите му потърсиха някаква следа от друго човешко същество в стаята. Нямаше никого. Напрегна се да чуе дишане, но не долови нищо. Странно дращение го накара да затаи дъх. Отначало си помисли, че е мишка под дъските на пода, но звукът се усили и заприлича на длето, дълбаещо в дърво. Обзе го още по-силен страх. В стаята наистина имаше някого. От стената се отдели сянка, препречи светлината, идваща през прозореца, и застана до краката му. Стокър сви дланта си в юмрук и заудря таблата над главата си, опитвайки се с всички сили да извика. Гледаше безпомощен и невярващ как сянката започва да придобива човешки очертания и беше сигурен, че сънува ужасен кошмар. Извъртя се на една страна, за да може да достигне с дясната ръка инвалидната количка до леглото. Ако успееше да седне в нея, можеше и да избяга. Точно когато се канеше да хване дръжката, чу сви стене във въздуха. Нещо твърдо го удари в гърдите, повали го обратно в леглото и му изкара въздуха. Той отчаяно се опитваше да си поеме дъх. До ушите му долетя гневно ръмжене, което сякаш идваше едновременно от всички страни и от никъде. Струваше му се, че глутница вълци е наобиколила леглото му. Тъмната сянка се стрелна напред и го обгърна. Тежеше като истински човек и го прикова към леглото. С малкото сили, които му бяха останали, той се опита да се съпротивлява.

Извика, когато нещо се заби в шията му. Не усещаше болка, но знаеше, че кръвта изтича от тялото му. Сянката беше жива и той скоро щеше да е мъртъв.

Направи ужасна грешка. Лудият, когото срещна преди много години в кръчмата, не само му разказа интересна история. Той се опита да го предупреди, че вампирите наистина съществуват.

Когато сянката се отмести, върху Стокър отново падна лунната светлина, която влизаше през прозореца. Сега видя какво го беше

ударило в гърдите. Личното му копие от романа. Върху корицата груба ръка беше написала една дума: ЛЪЖИ!

43.

Досега Куинси не можеше да си представи нищо по-внушително от великата катедрала „Света Богородица“ в Париж, но беше поразен от невероятното разточително великолепие на „Мидланд Гранд Хотел“. Чувстваше се съвсем не на място там в своите раздърпани, вонящи, покрити със сажди дрехи. Притисна се към зелената мраморна колона, сякаш за да се слее с обстановката и да се скрие от гостите във фойето.

За разлика от него Холмуд беше напълно уверен в себе си, смело прекоси пъстрия мраморен под, мина през хората и стигна до резбованата махагонова рецепция. Не му пукаше как изглежда и как мирише, нито дори, че обувките му са подгизнали. Все още беше Артър Холмуд и изискваше уважение.

Притесненият портиер се спусна към него.

— Лорд Годалминг! Каква изключителна изненада. Ако знаех, че ще дойдете, щях да уредя да ви чакат шивач и камериер.

Холмуд остана напълно спокоен.

— Шивач? Мили Боже, и защо?

— Щях да ви уредя костюм за по-малко от...

Холмуд вдигна ръка и го накара да млъкне.

— Няма нужда. Търся един ваш гост, господин Ренфийлд.

Ренфийлд е моето убежище. Куинси най-накрая разбра кодът в телеграмата на стареца. Ван Хелсинг се опитваше да им даде знаци, които да ги отведат при него. Може би наистина щеше да им помогне.

Нищо чудно, че „Мидланд Гранд Хотел“ вече не можеше да претендира, че е най-изисканият хотел в Лондон. Годината беше 1912-а, а те отказваха да инсталират асансьор. Разбира се Ван Хелсинг, или по-скоро господин Ренфийлд, би избрал стая на последния етаж, защото оттам щеше да му е по-удобно да избяга през покрива.

Изкачването по спираловидната стълба изглеждаше безкрайно. Холмуд не се спря нито веднъж, но Куинси на два пъти се нуждаеше от почивка. Докато успокояваше дишането си, вдигна глава и видя, че на

високия като в катедрала таван е изрисувано кобалтовосиньо небе със златни звезди. Сякаш се изкачваха към Божиите селения. В ниша на стълбищната площадка бе окачено платно, на което бе изобразено как свети Георги убива дракона. Куинси реши, че картината много подхожда на госта, когото търсеха.

Холмуд се спря по средата на коридора и се огледа, за да е сигурен, че са сами. Дискретно извади револвера си и провери дали всички отделения на барабана са пълни.

— Можем само да предполагаме, че телеграмата е изпратена от Ван Хелсинг. Ако случайно са ни устроили капан, най-добре да сме подготвени.

— Доколкото си спомням от книгата на господин Стокър, не трябва ли да заредите сребърни куршуми? — попита Куинси.

— Бъркаш фолклора. Както и твоят господин Стокър. Сребърните куршуми са за върколаците — отвърна Холмуд, усмихнат като сатир.

На Куинси не му бе до смях. Ако това беше капан, животът му щеше да е в опасност, животът на Холмуд — също. На него може да му бе все едно дали ще умре, но с Куинси не беше така.

Артър отиде до най-далечната врата, която се намираше и най-близо до изхода към покрива.

— Тук е.

Куинси се канеше да почука, но Холмуд го дръпна и му посочи процепа между вратата и пода. Младежът се почувства глупаво. Още една грешка. Ако застане точно пред входа, този, който беше вътре, щеше да види сянката от краката му. Лордът посочи нагоре. Вратата беше оставена леко открената. Това не бе добър знак. Холмуд кимна към Куинси: *Бъди готов.*

Сърцето на младежа се качи в гърлото му, но той също кимна в отговор. Холмуд се стрелна напред, отвори вратата и влетя в стаята с насочен пистолет. Вътре беше тъмно, светлината от коридора осветяваше само половината от помещението. Както навсякъде в този хотел, и тук таванът бе ненормално висок. Пердетата бяха дръпнати.

Куинси дръпна вратата зад себе си. Холмуд прошепна гневно:

— Не, чакай.

Момчето се върна, за да спре затварящата се врата. Прекалено късно. Тя се хлопна и скри светлината от коридора. Намираха се в

пълен мрак. Куинси изруга сам себе си. *Още една глупава грешка.*

Дъските на пода вляво изскърцаха. Стъпки. Не бяха сами.

— Предупреждавам те, че съм въоръжен — каза Холмуд.

Стъпките се приближиха. Холмуд се завъртя и насочи пистолета, след това избута Куинси зад себе си.

Младежът беше толкова ужасен, че забрави да диша. Нечия ръка го докосна по рамото и той подскочи като ужилен.

Дълбок глас отекна навсякъде около тях:

— Добър вечер, господа.

Холмуд вдигна пистолета.

44.

На Котфорд му отне дяла вечност да стигне до театъра, затова не биваше да се ядосва на полицейския лекар, че се забави с вдигането на последната жертва. Инспекторът не искаше да поема никакви рискове със събирането на улики. Последва колата на лекаря до болницата на Кари Стрийт, до Кралския съд, където щеше да бъде извършена аутопсията.

Когато полицейската кола зави на юг, Котфорд се наслади на аромата на пурата. Димът се виеше покрай Мина Харкър, която седеше срещу него. Тя го стрелна с неодобрителен поглед. Котфорд докосна победоносно края на изцапания с кръв меч. Беше се настанил между ключовото доказателство и госпожа Харкър. Скоро щеше да докаже, че е замесена в убийството. От Кралската прокуратура мрънкаха, че искат още доказателства. Скоро щяха да ги получат и той най-накрая щеше да бъде отмъстен.

Файтонът приближаваше алеята, на която бяха нападнати съпругът на Мина Харкър и жената в бяло. Котфорд хвърли поглед към задържаната, за да види дали ще се издаде, че знае нещо, но също като в моргата лицето ѝ не издаваше никаква емоция. Наистина ли беше толкова лукава, или пък беше невинна? Котфорд усещаше, че Ван Хелсинг има нещо общо с организирането на убийството на Джонатан Харкър. Спомни си счупените дъбови сандъци. Ван Хелсинг вече не беше толкова млад, че да действа сам. Без съмнение е вербувал млада кръв за злодеянията си. От писмото на Изкормвача, очевидно написано от ръката на Ван Хелсинг, ставаше ясно, че Куинси Харкър е ключът към разгадаването на мистерията. Докато проучваше живота на Джонатан Харкър, Котфорд бе научил някои неща и за битието на младия му син. Разбра, че е провален актьор, принуден от баща си да следва в Париж. *Интересно.* Инспекторът плати от джоба си международния разговор с Брейтуейт Лоуъри, бившия съквартирант на Куинси от Сорбоната. Господин Лоуъри описа младежа като доста безразсъден, все нещо не му достига и мрази баща си. При последния

им разговор му казал, че е срещнал „прекрасен човек“ и напуска Сорбоната, „за да последва новата си съдба“. Няколко дни по-късно омразният му баща бе намерен набучен на кол на „Пикадили Съркъс“. Колкото повече научаваше Котфорд за Куинси Харкър, толкова повече се убеждаваше, че той е най-вероятният съучастник в новата серия от престъпления на Ван Хелсинг.

Бе готов да заложи и последното си пени, че „специалният човек“, за когото е говорил Куинси, не е никой друг, а Ейбрахам ван Хелсинг. Младежът беше достатъчно впечатлителен, за да се омае от извратените идеи на лекаря. Освен това беше млад, силен, а вероятно достатъчно нахъсан и кръвожаден при първото си убийство, за да счупи дъбовите сандъци в алеята. А и мразеше баща си достатъчно силно, за да е способен да го набучи на кол и така да докаже лоялността си към Ван Хелсинг. Всичко съвпаднаше. Котфорд беше сигурен, че и от Кралската прокуратура ще се съгласят с него. Когато завиваха по Флийт Стрийт, погледна през прозореца към познатия покрив на катедралата „Свети Павел“, който пробиваше мъглата на хоризонта, след това се обърна отново към Мина Харкър. Тя още се държеше, но нямаше да е задълго. Ще я разпита съвсем официално, вече законът беше на негова страна, нямаше защо да пази разговора им в тайна. Ще бъде безмилостен. Хрътката надигаше отново глава и нямаше да пусне Мина, докато не издаде местонахождението на Ван Хелсинг и не разкаже за всичките му престъпления. Котфорд отдавна подозираше, че холандският лекар набира последователи на своите окултни вярвания, за да му вършат черната работа. Беше много вероятно доктор Джак Сюард да е започнал да се разкъсва от вина и да е заплашил Ван Хелсинг, че ще разкрие престъпленията му. Инспекторът смяташе, че е напълно възможно Ван Хелсинг да е бил в черната каляска, прегазила Сюард в Париж. Така е елиминирал един от съучастниците си. Джонатан, Мина и лорд Годалминг оставаха единствените живи свидетели. Може би е решил да ги премахне един по един. Смъртта на Джонатан ги е сплотила отново. Нищо чудно Куинси да е подпалил „Лисеум“ като неуспешен опит да убие майка си и лорд Годалминг. След това е „избягал“ заедно с лорда, за да го убие далеч от любопитните погледи. Беше много важно Лий да намери Годалминг, преди той да срещне смъртта си. Всички пътища, водещи извън града, бяха блокирани. Не след дълго щяха да арестуват Куинси.

Може и това да бе част от плана на Ван Хелсинг да премахне всички, включително и най-новия си съучастник, и така да избегне още веднъж правосъдието. Всичко си идваше на мястото. Тази нощ ще се реваншира за всички провалени години. Най-накрая успя да наклони везните. Само едно липсваше, за да постигне пълен триумф. *Трябваше да намери Ван Хелсинг.*

* * *

Полицай Прайс стискаше здраво поводите на конете, докато полицейският файтон се движеше по Флийт Стрийт. Пред него се появи зловещата статуя на Дракона. Колоната под нея бе обвита в мъгла, илюзията, че чудовището се носи във въздуха с разперени като на прилеп крила, беше пълна. Прайс хвърли поглед към полицай Мароу, който седеше до него с пушка в ръка. И той се взираше внимателно в дракона и май мислеше същото.

Необичайните събития от тази вечер съвсем логично бяха развихрили въображението им. За първи път в кариерата си носеха огнестрелно оръжие, което обикновено не се позволяваше на лондонските полицаи. Пожарът в големия театър, нещастната брутално убита жена. Чу как сержант Лий и инспектор Котфорд си шепнат едно име: Джак Изкормвача. Възможно ли беше? Нима участваше в разследването на най-известните неразкрити убийства на Скотланд Ярд? Беше по-хубаво, отколкото се бе надявал.

Мъглата се сгъсти, ставаше му все по-трудно да вижда пътя. Присви очи и се опита да разбере къде се намира. Внезапно го завладя натрапчивото усещане, че някой следи колата им. Полицай Мароу сигурно почувства същото, защото и той се обърна. Улицата беше празна... не се виждаше жива душа. Прайс премигна. Май зрението му правеше номера, защото му се стори, че мъглата зад него е станала кървавочервена. Сигурно бе заради новото електрическо осветление.

Сърцето на Прайс почти спря, когато чу обезпокоителен звук. Приличаше на пляскане на криле на голяма граблива птица, вероятно ястреб. Само че пляскането беше много по-силно... и птицата, много по-голяма. Идваше точно над тях. И се приближаваше.

45.

Пистолетът на Холмуд бе готов за стрелба.

— Очаквах ви — чу се в тъмнината глас със силен акцент.

Куинси беше сложил ръка на рамото на спътника си и усети как мускулите му се отпуснаха. *Защо не стреля?!*

Аплиците по стените светнаха. Пред тях стоеше Ейбрахам ван Хелсинг. Едната му ръка все още беше на електрическия ключ, а с другата се подпираше на бастуна си.

— Професоре! — каза Холмуд и прибра пистолета в джоба си. — Боже, можех да те застрелям! Слава Богу, че си жив и здрав. — И той се спусна да прегърне стария си приятел.

Ван Хелсинг доволно се усмихна.

— Знаеш, че обичам драматичните появи.

Куинси премигна. Драскотината на шията, която му направи Ван Хелсинг само преди две вечери, отново го приболя. Сякаш тялото му го предупреждаваше да внимава със стареца. Обзе го раздражение, че Холмуд забравя как професорът го беше нападнал.

Холмуд започна да обсипва с въпроси Ван Хелсинг, не дочакваше отговорите и задаваше нови.

— Добре ли си? Как те откри Дракула? Как успя да избягаш?

— Като използвах ума си и тактика, която той не очакваше... — Ван Хелсинг млъкна и погледна към Куинси, сякаш се колебаеше дали да сподели тази информация пред него.

Холмуд кимна: вече бяха гласували доверие на младежа.

Въпреки това уверение Ван Хелсинг се обърна с гръб към Куинси. Момчето се ядоса на тази очевидна грубост и още повече се вбеси на Холмуд, че не реагира. Освен това забеляза, че професорът не отговори на въпроса как беше успял да избяга от Дракула.

— Добре, че ме намерихте — каза мило Ван Хелсинг. — Предполагам, че мадам Мина ви е казала за моята телеграма.

За човек, току-що преживял сблъсък с Дракула, Ван Хелсинг изглеждаше странно спокоен. Нямаше нищо общо с трескавия мъж,

когото Куинси бе срещнал на улицата. Младежът забеляза маса с оръжия и се почуди какво ли става навън. Погледът му се плъзна към носещия се от „Лисеум“ дим, който покриваше като пелена града. Защо стояха тук? Ако се забавеха още малко, полицията или Дракула скоро щяха да ги намерят. Трябваше бързо да решат какъв да бъде следващият им ход.

Холмуд разказа за Батори, докато разглеждаше оръжието на масата. Множество кръстове, дървен кол, чук, шишенца, в които Куинси предполагаше, че има светена вода. И, разбира се, самакитка и чесън. В средата бе положен зареден и готов за стрелба арбалет.

Куинси видя, че Ван Хелсинг изобщо не се изненада при споменаването на жената вампир, сякаш вече знаеше за Батори. Старецът отиде до масата и с треперещи ръце се опита да отвори бутилка бренди. Изглеждаше немощен, не като човека, който успя да надвие Куинси на улицата преди няколко вечери.

Най-накрая холандецът се обърна и към него.

— Както виждам, господин Куинси, решили сте да не приемете моя... съвет.

Начинът, по който произнесе думата „съвет“, накара Куинси да стисне зъби.

— Последния път, когато се поддадох на принуждение, баща ми загина — не му остана дължен младежът.

— Много добре — отвърна Ван Хелсинг с хитра усмивка. Наля бренди в две чаши. — Всъщност за мен е необяснимо защо сте тук.

— И защо?

Старецът не отговори. Взе едната чаша с костеливата си ръка и я подаде на. Артър Холмуд, който разглеждаше камата от масата. Лордът остави оръжието на мястото му и пое питието.

— Де да бях послушал Сюард — каза той. И отпи, за да отмие спомена. — Може би той, Джонатан и Бесараб щяха да са още живи.

— Бесараб? — попита Ван Хелсинг тихо и с любопитство.

— Румънският актьор — обясни Холмуд.

Ван Хелсинг се подпря на бастуна си и подаде другата чаша на Куинси. Но той не обичаше да пие като баща си.

— Не, благодаря.

Ван Хелсинг остави чашата, без да каже нищо, но нещо в езика на тялото му подсказваше дистанцираност. Куинси реши, че е най-

добре да върне разговора към Бесараб.

— От кореспонденцията между доктор Сюард и Бесараб научихме за Дракула и графиня Батори.

— Бесараб — повтори Ван Хелсинг бавно и натъртено, сякаш опитваше вкуса на всяка буква. После отново се обърна с гръб към Куинси. — Холмуд, нищо ли не научи от съвместните ни приключения?

Лордът изглеждаше объркан.

— Какво искаш да кажеш?

— Кажи ми, срещал ли си някога този Бесараб? — попита Ван Хелсинг.

— Не. Само Куинси го е виждал. Защо?

— Много умно — засмя се Ван Хелсинг.

Куинси ставаше все по-нетърпелив, искаше му се да сграбчи стареца, да го раздруса и да изтръгне отговорите. Застана право срещу него и каза:

— Професоре, ако знаете нещо, кажете ни. Не ни дръжте в неведение.

Ван Хелсинг дълго се взира в Куинси. След това въздъхна.

— Няма нищо друго, освен мрак, господа — отвърна той. — Вие вече загубихте. Единственият ни избор е да следваме неговия път.

— Чий път? — попита Куинси.

Ван Хелсинг сякаш се намираше в лекционна зала. Сбръчканата му ръка се отдели от бастуна и се вдигна към ревера на сакото. Публиката очакваше думите му. Тъмните му очи се забиха право в Куинси.

— Дракула е прозвище, избрано от княза при приемане на титлата. Но истинското му име е... Владимир Бесараб.

46.

— Чу ли това? — попита Прайс, който седеше на мястото на кочияша на препускащата полицейска кола и оглеждаше небето.

Полицай Мароу не го слушаше. Очите му бяха впити в червената мъгла, която се издигаше на улицата пред тях.

— Какво е това, по дяволите?

— Виж! — Прайс посочи нагоре. Надвисналите над тях черни облаци започнаха да кипят и да се сливат.

Мароу вдигна пушката.

— Нещо не е наред. Виждал ли си някога червена мъгла?

Нарастващият страх на Прайс пролича в треперещия му глас.

— Не мисля, че това е мъгла. Но каквото и да е, има го и зад нас.

— Мисля, че се опитва да ни обгърне. Почти като... — Прайс не успя да завърши изречението. Конете внезапно спряха и Прайс и Мароу трябваше да се хванат здраво, за да не паднат.

Колата на полицейския лекар пред тях също спря рязко. Конете от нейния впряг започнаха да цвилят и да дъвчат металната част на юздите си, сякаш усещаха опасност.

Мароу се обърна.

— Спуска се към нас!

Прайс удари конете с поводите.

— По-бързо, кранти! — Но животните се бяха запънали и отказваха да продължат.

Кървавочервената мъгла се издигна като стена пред колата на лекаря. Кочияшът не спираше да удря конете с поводите и те най-накрая поеха напред.

Мароу сграбчи ръката на Прайс.

— Мисля, че трябва да се махаме от тази улица.

Видяха как колата пред тях проби червената мъгла. Прайс беше спрял да диша. Колко ли глупаво изглеждаха. Беше само мъгла. Или пък не?

Мароу каза още по-настоятелно:

— Казвам ти, че трябва да се махаме оттук!

Прайс нямаше никакво намерение да престъпва заповедите.

— Овладей се, дяволите да те вземат! Припомням ти, полицай Мароу, че имаме указания.

Чу се рев на диво животно, идващ сякаш от дълбините на ада, и от червената мъгла внезапно излетя колата на лекаря, придружена от отрязани конски глави, крака и изтръгнати вътрешности. Колата се сцепи във въздуха и се стовари на земята. Плъзна се по калдъръма, захвърчаха искри, чу се ужасно скърцане.

— Да се махаме! — извика Мароу, обзет от паника.

Този път нито Прайс, нито конете от впряга им имаха нужда от повторно подканяне. Животните се опитаха да избягат от червената мъгла, като се втурнаха към най-близката странична улица.

За Прайс вече нямаше никакво значение къде отиват, стига да е далеч от това място.

* * *

Котфорд и неговата арестантка излетяха настрани при рязък завой, след това се върнаха с такава сила обратно, че Мина си удари главата и от нея потече кръв.

— Какво, по дяволите, става тук? — изруга Котфорд, когато се закрепил на седалката си и погледнал през прозореца. Мина попиваше кръвта от раната на челото си. Искеше ѝ се тази кола да има още един прозорец. Нямаше представа какво се случва отвън, но нещо ѝ подсказваше да застане нащрек. Беше сигурна, че може да използва новата си сила и да избяга, когато си поиска. От друга страна, арестът ѝ щеше да отклони вниманието на Котфорд и да даде на Куинси и Артър повече време да избягат. Докато се опитваше да се задържи на седалката, се чудеше дали те са намерили Ван Хелсинг.

Сърцето ѝ се сви при мисълта за стария професор. Беше благодарна, че е жив, но телеграмата му я притесни. Дракула беше още жив? Как бе възможно това? Видя през очите на Батори как той загина в замъка. Да не би телеграмата да беше някакъв капан на Батори?

Разбира се, че не. Отказваше да повярва, че Дракула би се принизил до нивото на тази зла жена. Ами ако наистина бе жив и бе

научил тайната на Мина, кой знае какво би направил?

Мисълта, че Куинси и Артър могат да попаднат в ръцете на Батори, я изпълни с решителност. Трябваше да се измъкне от лапите на Котфорд и да ги спаси. Колата отново се разклати силно и Котфорд полетя към едната стена. Мина изхвърча към противоположната и успя да надзърне тайно през прозореца. В мига, в който видя червената мъгла, разбра защо се движат по този начин. Мислите ѝ се блъскаха една в друга. *Червената мъгла Батори ли беше? Или Дракула? Или и двамата?*

— Какво става тук? — извика Котфорд. Пресегна се към вратата, но се спря. Очите му срещнаха очите на Мина. Изведнъж ръката му се стрелна към счупения японски меч, който бе увил в носната си кърпа и прибрал в джоба на палтото си.

Мина замалко да прихне при това абсурдно движение. В момента тя беше последната, от която инспекторът трябваше да се страхува.

Над тях се разнесе писък. Котфорд се хвърли към прозореца и Мина надникна през рамото му. Видя как един от полицаите пада от предната кола, стискайки пушка в ръка. Котфорд извика с всички сили:

— Прайс, какво правиш, по дяволите? Нареждам ти веднага да спреш!

Никой не му отговори. Котфорд извади ключ и посегна към ключалката на вратата. На Мина ѝ стана жал за него. Нямаше представа с какво си има работа. Сграбчи го за ръката.

— Ако ви е мил животът, не отваряйте тази врата!

— Сякаш мога да имам доверие на нещо, което вие казвате, госпожо Харкър.

Мина разбра, че каквото и да каже, няма да го убеди, че в тъмното ги дебне огромно зло. Пусна ръката му и го остави сам да подпечата присъдата си. Тя също трябваше да вземе някои решения и животът на сина ѝ зависеше това.

* * *

Мароу чу звука от пляскащи криле, но преди да разбере откъде идва, усети силна болка отстрани на главата си. Веднага след това излетя във въздуха. Тупна на калната земя и усети, че лявото му рамо

се извади от удара. Чу се пращане на кости и той си помисли, че колелото на файтона е минало през краката му. С облекчение видя, че колата е прегазила и без това вече счупената пушка. Изправи се някак на крака. *Беше жив!* Чувстваше лявата половина на главата си студена и влажна. Болеше го непоносимо. Вдигна ръка и напипа голямо парче от скалпа си, което се вееше на вятъра. По бузата му течеше гореща кръв. Докосваше черепа си.

Мароу се олюля напред. Беше в Темпъл Гардънс на север от Темза. Видя как колата се отдалечава, а червената мъгла я гони. Изпитваше невероятна болка, лявата му ръка висеше безжизнена. Спомни си съдбата на полицейския лекар и конете му и реши, че е късметлия — беше останал жив. Боеше се, че Прайс, Котфорд и арестуваната няма да имат този шанс.

Но нямаше много време да се радва, червената мъгла тръгна право към него и той отново чу плясък на криле. Вече не си губеше времето в опити да определи откъде идва звукът. У него беше служебният му револвер. Извади го и тъкмо да се прицели, усети внезапен полъх на вятър в лицето си, след това някой силно дръпна ръката му. Опита се да вдигне оръжието, но ръката му не помръдваше. Сведе очи и на тревата пред себе си видя отрязана ръка, стиснала револвер. Беше объркан, вдигна дясната си ръка, но на нейно място бе останало само кърваво чуқанче. Ужасната болка със закъснение стигна до мозъка му и той започна да крещи.

Над него отново запляскаха криле. Стори му се, че зърна остри нокти на огромна птица. След това нещо го бутна назад. Чу странен звук, сякаш някой изля кофа на земята. Стана му студено, губеше равновесие. Сведе поглед и видя, че е изкормен от гърдите до слабините и вътрешностите му се бяха изсипали навън. Призля му и силно му се догади. Но докато падаше назад, осъзна, че за да повърне, му трябва стомах, а той вече нямаше такъв.

* * *

— Сядай и не мърдай! — изръмжа Котфорд към Мина, докато отключваше вратата на още движещия се файтон. Излизаше, за да види какво става. Застана на стъпалото и се хвана за тавана. Вятърът го

блъсна толкова силно, че щеше да го издуха от колата. Котфорд видя Прайс на мястото на кочияша — удряше с всички сили конете.

— Прайс! Какво ти е, по дяволите? Спри! Това е заповед!

Прайс не даваше признаци да го е чул. Котфорд намести краката си върху стъпалото и стисна толкова силно външната дръжка, че кокалчета на ръцете му побеляха. Колата се наклони надясно, той се подхлъзна и краката му увиснаха във въздуха, а превозното средство препускаше все по-бързо. Като млад кадет Котфорд правеше по сто набирания, сега му трябваше само едно, за да спаси живота си. Но силите не му стигаха.

Инспекторът вдигна крак, залепи стъпало в стената на колата и натисна с всички сили, за да опре другото на най-долната преграда и да се повдигне. Стисна здраво дръжката и тръгна срещу вятъра към седалката на кочияша. Видя, че ниските черни облаци над главата му са се разбушували. Никога не бе виждал такава буря.

Полицай Прайс се обърна към него. Лицето му бе опръскано с кръв и очите му бяха като на диво животно.

— Непрекъснато се връща. Не можем да избягаме.

На Котфорд му стана ясно, че Прайс си е изгубил ума. Посегна, за да му отнеме поводите, но ужасеният млад мъж не му ги даваше. Докато ги дърпаше, инспекторът зърна нещо, което го накара да замръзне на мястото си. Изпод файтона се измъкна блестяща кървавочервена мъгла. Само веднъж в живота си беше виждал такава мъгла и не беше казал на никого за нея. Прайс нададе смразяващ кръвта вик, мъглата го обгърна и го издърпа от мястото му. Котфорд гледаше с невярващи очи как младият полицай полетя във въздуха и изчезна в буреносните облаци.

Спомни си думите на Ван Хелсинг за езическото зло. Тук наистина ставаше нещо безбожно. Но нямаше време да разсъждава, защото конете препускаха като обезумели, останали без контрол, и той трябваше да хване юздите.

* * *

Полицай Прайс се опита да извика, но устата му се напълни с червена мъгла и остави в нея гаден вкус на гнило. Някой чупеше

тялото му като орех. Не можеше да диша. Ясно чуваше пляскане на криле. Обзе го паника. Полетът му трая цяла вечност, издигаше се все по-високо. Стори му се, че сърцето му ще се пръсне от страх, но не спираше да се съпротивлява.

Изведнъж почувства остра болка във врата и след това се успокои. Беше уморен. Искаше да поспи. Разбра какво му се случва, но нито имаше сили, нито искаше да го спре. Кръвта се изливаше от тялото му, чувстваше се тънък като хартия и летеше в небето като перце. И тогава мъглата просто го пусна. Ужасът трая кратко. Улиците на Лондон го посрещнаха безмилостно. Прайс усети как костите му се разбиха в паважа... и след това потъна в мрак.

47.

Артър Холмуд не можеше да повярва на ушите си. Извърна се към Куинси Харкър. Изписаният по лицето на младежа шок потвърди, че и той е чул зловещите думи от Ван Хелсинг.

— Бесараб? Не, не може да бъде. — Куинси поклати глава невярващо.

— Глупаци! — каза професорът подигравателно. — Приемете истината, както направи Сюард. Както направих и аз. Дракула не ни е враг.

Холмуд отстъпи, сякаш думите на Ван Хелсинг го удариха. *Както направи Сюард?* Ако Сюард наистина бе станал съюзник на убиеца на Луси, значи е предал всички. Те замалко не загинаха, докато се опитваха да унищожат Дракула в Трансилвания. С последния си дъх Куинси П. Морис бе забил ножа си в гърдите на вампира. Напразно ли бяха дали свидни жертви? *Лъжи. Лъжи! Всичко това бяха лъжи!*

— Куинси Морис не загина напразно! — извика той.

— Батори е истинското зло — отвърна сериозно Ван Хелсинг. — След като научил за ужасните й престъпления, за убийствата с подписа на Джек Изкормвача, Дракула дошъл в Англия през 1888 година с една-единствена цел — да унищожи Батори. Не избяга обратно в замъка си, защото се страхуваше от нас. Батори се уплаши от него и напусна сцената. Ние му попречихме в преследването, както тя много добре знаеше, че ще направим. Изигра ни. Раните, които отворихме в Дракула, го направиха по-слаб и позволиха на Батори да му нанесе смъртоносен удар, или поне тя така си мислеше. Куинси Морис загина в битка с погрешния злодей.

— Дракула уби моята Луси. Той е демон и трябва да умре!

— Гневът изкривява преценката ти. — Ван Хелсинг се обърна с гръб към Холмуд, сякаш беше отвлечен от някогашния си следовник.

Холмуд сграбчи грубо стария професор за ръката.

— Никога няма да стана съюзник на Дракула! Ако Батори е Изкормвача, ще убием и двамата.

— Ти си глупав и импулсивен. Не трябваше да водиш момчето тук. — Ван Хелсинг се опита да се освободи от хватката му.

Възмутен от отровните думи на стареца, Холмуд го блъсна. Ван Хелсинг се олюля и падна по лице на пода.

— Професоре! — извика Куинси и се хвърли да помогне на възрастния мъж. Никакъв отговор. — Професор Ван Хелсинг? — Сграбчи китката му и вдигна пълен с паника поглед към Артър. — Не напипвам пулс!

— Мили Боже! — Холмуд коленичи до Ван Хелсинг, за да се увери в ужасната истина. Пръстите му напразно търсиха сърдечен ритъм.

— Помогнете ми да го преобърна — каза Куинси.

От устните на Ван Хелсинг се изтръгна стон. Куинси се стресна и замалко да изгуби равновесие. Старецът леко се залюля. Младежът се изправи и отстъпи назад шокиран. Беше сигурен, че не намери пулс. Ван Хелсинг беше мъртъв.

Професорът се повдигна на кокалестите си ръце. Дългата рошава бяла коса падна напред и хвърли сянка върху лицето му.

— Щом не сте с нас... — каза той с глас, който смрази кръвта им. Очевидно не беше толкова немощен, колкото ги бе накарал да вярват. Завъртя се, развя бялата си коса и разкри ужасната истина. Очите му напълно почерняха, зъбите му станаха остри и дълги. Той изръмжа диво към тях: — ... Значи сте против нас!

Беше препалено късно да бягат. Ван Хелсинг скочи срещу тях.

48.

— Не можете да избягате! Не се дръжете като глупак! — извика Мина.

Котфорд знаеше, че е права. Кървавочервената мъгла изостана, след като взе Прайс, но сега отново настъпваше и докосваше задните колела на препускащата кола. Конете се къпеха в пот. Нямахше да издържат още дълго при тази скорост. Котфорд имаше нужда от план. Дръпна юздите и смени посоката. Тръгна към главната улица с надеждата да се спаси в тълпата. *Да видим как реагира червената заплаха пред свидетели.*

Изведнъж чу пляскане на криле. За миг зърна някакви гигантски животински крайници да се протягат надолу и се опита да избегне наточените като бръсначи нокти, но не беше достатъчно бърз. Премигна от болка, когато нещо остро се заби в плътта му.

Котфорд покри с длан раната под рамото си. Беше дълбока й болеше ужасно. Кръвта му шуртеше. Конският впряг препускаше с всичка сила през лабиринта от алеи. Успяха някак да се измъкнат от алената мъгла.

Накрая излезе от страничните улици и видя близкото спасение. Почувства се като бегач, съзрял финалната лента: с големи черни букви върху тухлена стена пишеше „ПИКАДИЛИ“. Мобилизира и последната капчица от бързо чезнещите си сили, дръпна юздите и спря конете точно в средата на „Олдуич Кресънт“. Няколкото автомобили и карети на улицата изскърцаха със спирачки, когато полицейският файтон блокира пътя им. Пешеходците се заковаха на местата си и се ококориха. Котфорд скочи на земята. Обърна се и видя, че кървавочервената мъгла не ги е последвала на главната улица. Отиде отстрани на файтона и посегна с окървавената си ръка да отвори вратата.

— Слизайте!

Мина се поколеба за миг, след това пое ръката на Котфорд, който я издърпа на земята. Впи поглед в раненото му рамо. Посегна да

докосне раната, но знаеше, че не може да спре кръвоизлива. Вдигна очи към Котфорд. Нищо не можеше да направи за него.

— Трябва ви лекар.

Вниманието на инспектора обаче беше съсредоточено върху небето над тях. Черни облаци се скупчваха над главите им и закриваха луната и звездите.

— Да вървим! — Той сграбчи Мина за ръката и побягна с нея към входа на метростанцията „Странд“. Спряха, когато чуха пляскане на криле отгоре. Източникът на звука бе скрит зад водовъртеж от черни облаци.

— Единствената ви надежда за спасение е под земята! — Котфорд се опита да надвика грохота на вятъра. Извади шепа монети от джоба си и ги пхна в ръката на Мина. — Кажете на Ван Хелсинг, че съм сбъркал... за всичко.

— Иска мен! — отвърна му Мина и се опита да му върне монетите. — Спасявайте се!

— Заслепението ми постави вас, семейството и приятелите ви в страшна опасност. Сега вече го разбирам. Простете ми.

Пляскането на крилето ставаше все по-силно. Чудовището се приближаваше.

— Вървете! Веднага! — И Котфорд избута Мина към стълбите. Обърна се и извади от джоба на палтото си счупения меч. Чу как зад него Мина изтича надолу, а после, странно как, я чу да шепне в ухото му:

— Простено ви е.

Убийствата на онези млади жени го измъчваха от години. Сега разбираше защо душата му не намираше покой. През цялото време си бе затварял очите за истината. Убиецът не беше човешко същество. Видя същата червена мъгла в нощта, когато преследваше Изкормвача и се спъна в тротоара. Звярът, който се приближаваше сега към него, беше неговата съдба. Ако спаси поне един човек тази нощ... няма да е работил напразно цял живот.

Чудовището се спусна ниско от облаци и най-накрая му се разкри. Изрева и показа кървавите си зъби. Червените му очи блестяха. Кожата му беше люспеста като на гущер, а от слепоочията му стърчаха завити рога. На гърба си имаше огромни ципести криле. Размахваше дългата си мощна назъбена опашка и отчупваше с нея парчета от

каменните сгради и от настилката на улицата. Разтвори ръце, които завършваха с дълги остри нокти, и се втурна към него, готово да го смачка в адската си прегръдка.

Котфорд чу минувачите да пищят от ужас и ги видя да бягат и да търсят укритие. Оставиха го сам. Той се молеше за спасение на безсмъртната си душа и за повече кураж. Време беше да изравнят везните. Уви шала си около счупения меч и така направи нова дръжка. Прицели се в сърцето на чудовището, когато то прелетя над него, но се забави. Съществуващото летеше толкова бързо, че мечът се заби в крака му. Звярът изрева от болка и падна на земята зад него.

Котфорд се канеше да се обърне и да продължи битката, но видя, че смъртоносната опашка замахва към него.

Последната мисъл, която мина през главата му, беше предупреждението на Ван Хелсинг. Това, което не разбирате, ще ви убие.

* * *

Мина се спусна по стълбите към станцията на метрото. Чакащите влака хора се пръснаха, когато приближи. Погледна надолу — ръцете ѝ бяха изцапани с кръвта на Котфорд, а роклята — с кръвта на жената в бяло. Чу се изсвирване и тя хукна към последния вагон на влака, който спря на станцията. Точно се канеше да се качи, когато чу странен звук — като че ли дете си играеше с топка.

Мина се обърна и видя отрязаната глава на Котфорд да подскача по стълбището. Падна на перона, чу се адско хрущане и лицето се обърна към нея. Очакваше предсмъртното изражение на инспектора да е на ужас. Но в смъртта си той изглеждаше по-спокоен от когато и да било. Рев от ужас разлюля Мина до дъното на съществуващото ѝ. След това чу трошане на тухли. Сянката на крилатия звяр тръгна надолу по стълбите.

Чу се второ изсвирване. Мина бе уморена от преследването. Искеше ѝ се да влезе вече в директен сблъсък, но знаеше, че колкото повече отлага, толкова повече време дава на Куинси, Артър и Ван Хелсинг. Металните врати на последния вагон се затвориха пред нея.

Тя се пресегна, разтвори обратно вратите и се качи точно преди влакът да потегли.

* * *

Доктор Макс Уиндшофел и съпругата му решиха да не се качват на влака, след като видяха окървавената жена и отрязаната глава, която се търколи на перона. Щяха да изчакат следващия влак от „Странд“ до Финсбъри Парк. Макс отведе жена си далеч от кървавата сцена и се почуди дали да не се обади на полицията. Като лекар това беше негов граждански дълг. Мислите му бяха прекъснати от ужасяващ звук на чупещи се тухли, последван от оглушително скърцане.

Крилато същество, подобно на дракон, се появи изневиделица откъм стълбището. И двамата с жена му бяха прекалено уплашени, за да извикат. Демонът размахваше опашката си и рушеше белите и зелени плочки по стените на станцията, сякаш бяха от хартия. След това се спусна в тунела и подгони влака. Макс Уиндшофел взе решение. Ще се обади и ще каже какво е видял.

* * *

— Махайте се! — изсъска Мина на няколкото пътници във вагона. Счупи седалката пред себе си и изтръгна от купчината остър дървен прът. Действията ѝ, кръвта по нея и зловещото ехо в тунела накараха пътниците бързо да се придвижат напред към съседния вагон.

Мина погледна през задната врата и видя, че гаргойлът я преследва. Изведнъж почувства нещо, което през последните двайсет и пет години и се бе случвало само насън. Усети присъствието на Дракула. Той е! Идва за мен!

Крилете на чудовището рушаха стените на тунела. След него се влачеше следа от счупени зидове и гъст прах. Мина стисна здраво дървения кол.

— Край. Идвай. Времето вече не е на твоя страна.

Съществото заби крак в задното стъкло на вагона и вятърът нахлу със свистене вътре. Тежката метална врата падна на пода. Мина

очакваше съществуването да влезе, но за нейна изненада във вагона нахлу само блестяща червена мъгла, която започна да придобива човешка форма.

Мина мислеше за Дракула. Бог да ѝ е на помощ. Ами ако беше той? Вълнуваше се от възможността да види пак лицето му след толкова години, въпреки ужасните престъпления, които може би бе извършил тази нощ. Чувството беше по-силно от нея.

Мъглата се разпръсна и пред нея се появи силует на висок човек, облечен в черно. Мина едва дишаше.

— Княз Дракула — прошепна тя.

— Съжалявам, но ще ви разочаровам — отвърна подигравателно Батори.

Любовта, надигнала се в гърдите на Мина, моментално се превърна в омраза. Графинята тръгна към нея и Мина забеляза, че Котфорд е забил в крака ѝ меч на Джонатан. Но острието явно не я притесняваше.

— Повече няма да ме докоснете, графиньо — каза Мина и вдигна кола пред себе си. — Този път съм подготвена за вас.

Батори се изсмя.

— Кръвта на Дракула може и да ви дава известна сила, но не си мислете, че можете да се мерите с мен. Аз съм кралицата на човешкия род.

— Вие сте извратена садистична убийца — просъска Мина. — За Бога, ще се погрижа този свят да се освободи от вас, или ще умра, докато се опитвам.

— О, вие ще умрете, сладка моя. Ще умрете, знаейки, че синът ви и всичките ви приятели също са загинали тази нощ. Обещавам ви, че смъртта им ще настъпи по брутален и безмилостен начин... както и вашата.

Споменаването на сина ѝ разгневи Мина. Нямахше да позволи на това чудовище да нарани Куинси. С този дървен кол ще изтрие надменното подигравателно изражение от лицето на Батори. Нададе боен вик, както бе чула да прави Куинси Морис преди години, и се втурна напред.

Батори изрева от удоволствие, когато Мина вдигна кола и се прицели право в сърцето ѝ, след това просто се пресегна и хвана дървото. Издърпа го и Мина падна на колене право в лапите ѝ.

Графинята я сграбчи за косата и дръпна главата ѝ назад, откривайки алабастровата ѝ шия. След това извади някакво острие. Мина го позна: извит хирургически инструмент за ампутации, любимото оръжие на Джак Изкормвача. Очите ѝ се разшириха от ужас и тя се опита да се освободи от желязната хватка на Батори, но колкото повече се съпротивляваше, толкова повече графинята се възбуждаше. Обзета от дяволска страст, тя вдигна острието да пререже гърлото на Мина. Наслаждаваше се на всеки миг преди кървавата баня.

Въпреки че отскоро се бе почувствала много силна, Мина не можеше да се мери с Батори. Четиристотин години пиене на човешка кръв я бяха направили почти непобедима. Мина не успя да защити Куинси. Оставаше ѝ само да се моли.

Батори бе готова да реже, но преди това се наведе, облиза ухото на Мина и нежно ѝ прошепна:

— Време е да поздравяш Изкормвача.

49.

Ван Хелсинг скочи напред и притисна Куинси и Артър Холмуд към стената. Беше толкова близо до тях, че виждаше отражението си в очите им. За негова радост старият мит, че вампирите нямат отражение, се оказа неверен. Разбра защо двамата бяха така вцепенени. Хищническият му вид, чисто черните му очи и острите като на акула зъби нямаха нищо общо с немощния старец, когото те познаваха.

Когато пи от кръвта на Дракула, нямаше представа каква сила може да му донесе. Вече не беше крехък и треперещ, сега притежаваше силата на всепобеждаващ воин. Отново се чувстваше млад. Беше цялостен. И прероден.

Куинси се съвзе по-бързо от Холмуд, но Ван Хелсинг не му остави време за съпротива. Вдигна го и го хвърли във въздуха, все едно беше пухена възглавница. Куинси се блъсна в дъбовия гардероб и разби огледалната му врата.

Ван Хелсинг се засмя, когато видя шокираното изражение на Холмуд.

— Аз разказах историята ни на Брам Стокър. Това беше първият ми плах опит да придобия безсмъртие...

— Ти си предал клетвата ни?

Ван Хелсинг поклати разочаровано глава. Артър Холмуд виждаше само в черно и бяло. Беше като обучено куче. Сграбчи го за реверите и го метна небрежно през стаята към тапицираната с кадифе кушетка.

Сега вече имаше цялото му внимание.

— Дадени са ти очи, но си оставаш сляп. Молбата ми към Стокър да напише биографията ми не е предателство — каза Ван Хелсинг. — Чрез него исках да предам събраната от мен мъдрост. Биографията ми трябваше да е предупреждение към бъдещите поколения, наричник за борба със свръхестествените същества, които цял живот преследвам. Вместо това той написа измислена пародия на истината.

Ван Хелсинг усети, че Куинси се раздвижва, и се обърна. Момчето гледаше към масата с оръжия в другия край на стаята. Вампирът усети, че в гърба му се счупва стол, но не го заболя особено. Едва ли щеше да му обърне внимание, ако не бяха разхвърчалите се трески и силният шум. Ван Хелсинг се обърна към изненадания Артър Холмуд, който все още стискаше двата отчупени крака на стола. Усети, че Куинси тръгва през стаята към оръжията. С един куршум два заека. Ван Хелсинг повдигна Артър Холмуд и го запрата към Куинси. Така изкара въздуха и на двамата. Надяваше се, че това ще охладителния ентузиазма им за битка. Започваше да му харесва. Дано след болезнената демонстрация Артър да се вразуми. Но старият глупак Холмуд бръкна в джоба си и извади златен кръст.

— Всеки божи ден през последните двайсет и пет години съжалявам, че не последвах Луси в безсмъртието — просъска Холмуд и тръгна към Ван Хелсинг, вдигнал високо кръста. — Ти ме спря. Ти ме накара да я унищожа. Ти ме принуди да забия кол в сърцето ѝ, за да сложа край на „грешното ѝ съществуване“!

— Луси, Луси, все Луси — отвърна Ван Хелсинг.

Пресегна се и хвана кръста в ръката на Холмуд. Време беше да му налее малко ум в главата. Кръстът изобщо не го плашеше. Съществата между живота и смъртта не бяха задължително съюзници на дявола.

Артър замръзна от учудване.

— Защо?

— Защо кръстът няма ефект върху мен? По същата причина, по която нямаше ефект срещу княз Дракула. Само същество, което се бои от Бог, може да се бои от неговите символи. Твоята Луси се боеше от Бог. — Ван Хелсинг изръмжа, изтръгна кръста от ръката на Холмуд и го запрата през стаята. — Ако Дракула дойде в смъртния ти миг, Артър, ти какъв избор щеше да направиш?

Артър не отговори, а се втурна към оръжията на масата.

Глупак. Ван Хелсинг скочи на пътя му.

— Няма нужда да става така. Можеш да ме последваш. — Обърна се и срещна погледа на объркания Куинси Харкър. — И двамата можете.

— Никога! — изрева Куинси и се хвърли към Ван Хелсинг. Холмуд се опита да вземе камата от масата, но професорът го свали на

пода, завъртя се, сграбчи Куинси и го замята като парцал.

— Да срещнеш смъртта в битка не е като да чакаш тя да те посети в старостта — каза Ван Хелсинг. Отметна главата на Куинси и откри шията му. — Опитах се да те предупредя, момче.

Не искаше да нарани момчето, което някога бе държал на коленете си. Артър Холмуд беше прекалено заслепен от четвъртвековен гняв и нямаше да се вразуми. Но Ван Хелсинг се надяваше да убеди Куинси да го последва. Беше обещал на княз Дракула да не вреди по никакъв начин на младежа, а само да го омаломощи, за да може лесно да бъде върнат на майка му. Облиза зъбите си, предвкушвайки първата кръв, която сам си бе извоювал.

— Лицемер! — изрева Артър Холмуд.

Ван Хелсинг чу удар и усети остра болка в гърба си.

Пистолетът на Холмуд изстреля втори куршум в рамото на Ван Хелсинг, който одраска и ръката на Куинси. Момчето извика от болка. Ван Хелсинг го остави да се свлече на пода, защото в тялото му се заби трети куршум.

— Ти беше наш приятел! — каза Холмуд.

— Все още мога да бъда — отвърна Ван Хелсинг. — Дракула също. Не е прекалено късно.

— Няма да предам вярата си.

Вяра? Какво ли знаеше Артър Холмуд за вярата? Той самият я намери чак когато си отвори очите за злото, което броди по земята. Е, щом Артър беше толкова вярващ, тогава със сигурност знаеше, че Бог е създал и вампирите. И е дал на съществата между живота и смъртта свободата на избор, която е дал и на хората: дали да поемат по пътя на доброто или на злото. Ван Хелсинг се спусна да разоръжи Холмуд. Може би без пистолет в ръка щеше да е по-сговорчив. Но за огромна изненада на стареца оръжието на Артър остана в ръката му. Проехтяха още два изстрела. Тялото на Артър Холмуд потрепери. В бледосините му очи имаше удивление. Двамата мъже сведоха очи и видяха, че от гърдите на Артър се лее кръв.

Ван Хелсинг прошепна с огромна тъга:

— Чак накрая разбираш какво е страх от смъртта.

— Артър? — извика Куинси.

Отначало му се стори, че Артър кима, но после го видя да пребелва очи и да пада на земята.

— Не! — извика Куинси. Хвърли се към професора, но Ван Хелсинг просто го хвана за гърлото и го бутна към бюрото. Отметна отново главата на момчето и откри шията му. Устата му се отвори ненормално широко и вътре се показаха дългите му зъби. Приведе се над гърлото на Куинси.

50.

Франсис Ейтън нямаше късмет. Никога не се оказваше на точното място в точното време. Беше фотограф, работеше заедно с хора като прочутия Джон Дж. Томсън, който запечата живота по лондонските улици във великолепни снимки. Томсън отиде да прави същото в Китай, а Ейтън не искаше да пътува толкова надалеч. Томсън замина сам и стана фотограф на китайския император, а после и на британското кралско семейство. Ако Ейтън беше рискувал, сега животът му щеше да е много по-различен. Тази вечер отново си спомни за пропуснатите шансове. Изкарваше си хляба като снимаше туристи. Взимаше им по шилинг за кадър. Клиентите му бяха основно зрителите, излизащи от театрите в Уест Енд. Работеше пред „Глоуб“ и „Олимпик“ и чу за пожара в „Лисеум“ чак когато театърът вече се бе превърнал в купчина пепел. Можеше да изкара много пари, ако беше продал снимки от пожара на „Дейли Телеграф“ и „Таймс“.

Току-що се бе настанил на ъгъла на „Уич“ и „Нюкасъл“, за да снима излизащите от близките театри, когато чу викове на няколко пресечки от него. Грабна камерата и се втурна натам.

Пред метростанция „Странд“ цареше оживление. На входа й имаше полицейски кордон. Ейтън се приближи към един униформен.

— Какво се е случило, приятелю?

— Убийство. Някакъв див звяр е избягал от зоологическата градина. Убит е човек.

Ейтън се почуди. Лондонската зоологическа градина беше доста по на север, в Риджънтс Парк. Как е успяло избягалото животно да стигне чак дотук, без да бъде спряно от полицията? Нещо не беше наред. Мислите му бяха прекъснати от движеща се през улицата сянка. Ейтън се огледа. Буреносни облаци покриваха луната, зловещата сянка продължи и изчезна във входа на станцията. *Нещо изобщо не беше наред.*

51.

Батори притискаше шията на Мина като дървена рамка на гилотина. Ланцетът за ампутации беше острието на гилотината, което се спускаше във въздуха. Мина вдигна ръце, за да блокира смъртоносния удар. Пръстите ѝ се сключиха около китката на графинята и спряха ножа на сантиметри от кожата ѝ. Кървавочервените устни на Батори се изкривиха в усмивка, тя се изсмя гърлено и притисна ръката си, приближавайки острието. Съпротивата на Мина ѝ доставяше удоволствие. Колкото повече ѝ се опъваше, толкова повече тя се възбуждаше. Когато стигна края на силите си, Мина реши да ѝ отнеме насладата. Затвори очи и я пусна.

Чу се силен трясък. Мина отвори очи и видя ръката с ланцета да виси отпуснато. Вагонът се разтrese и нещо тежко тупна на дървения под. Батори гледаше нагоре в шок. Мина проследи погледа ѝ и видя, че таванът е разцепен. Извърна се и съзря в средата на вагона приклеknал тъмен силует с приведена глава и гъста черна коса. Дори в тази поза личеше, че е висок близо един и деветдесет. Ръцете му бяха елегантни, с дълги пръсти.

Сърцето на Мина се сви. Познаваше тези ръце. Беше ги виждала да убиват, беше ги виждала изцапани с кръв. Но познаваше и любовните им ласки. Той бавно се изправи в цял ръст и през цялото ѝ тяло премина копнеж. Вече не беше сама. Той ѝ се бе притекъл на помощ, когато най-много се нуждаеше от него. Но след всичко, което бе направила, за да го нарани, щеше ли да я спаси? Възможно ли бе да я обича още?

Мъжът изправи глава и отметна черните коси от лицето си. Присви вълчите си очи срещу Батори. Мина помнеше това хищническо изражение. Беше едновременно красив и ужасяващ, добър и безмилостен. Олицетворяваше любовта и омразата. Най-накрая произнесе името, което кѳташе в ума си от четвърт век.

— Дракула...

Батори я стисна още по-силно за гърлото, но съсредоточи омразата си върху натрапника и изсъска:

— Способността ти да надхитряш смъртта е силно обезпокоителна.

Въпреки болката Мина се зарадва. Дракула я гледаше със същия копнеж, който и тя изпитваше към него. Лицето му потвърждаваше това, в което ѝ се искаше да вярва. Дракула наистина бе убиец, но не беше жесток. Любимият ѝ мъж не беше садистично чудовище като Батори.

Черните очи на Дракула хвърляха светкавици към графинята, лицето му бе изкривено от гняв. Батори щеше да изпита болката, която заслужаваше, и смъртта ѝ щеше да е ужасна. Гласът му прозвуча като гърлено ръмжене, когато заговори през стиснати зъби:

— Ела, графиньо. Ела да умреш.

Батори замахна и Мина полетя във въздуха. Усети ужасна болка в главата, когато се блъсна в металната стена на вагона. Докато губеше съзнание, си помисли: „Той се върна.“

* * *

Батори се взираше в стоящия пред нея мъж. Как е възможно дяволският княз все още да е жив? Тя го бе убила два пъти. Гневът ѝ кипна. Жаждата ѝ за мъст не можеше да бъде утолена. Не искаше нищо повече от това да унищожи Божия кръстоносец Дракула веднъж завинаги, да обрече на вечно проклятие него и всички лицемери, които вярваха в Бог, дори и самия Бог. Батори скочи. Издигна се във въздуха с ланцета в ръка и се прицели към очите на Дракула с надеждата да го ослепи.

Преди острието да достигне мишената си, смуглият княз скочи срещу нея. Двамата се сблъскаха във въздуха. Сбиха се под тавана, опълчвайки се на всички физически закони. Дракула заби коляно в корема на Батори и тя полетя към прозореца. Счупените стъкла се посипаха в тунела. Дракула се опита да я изблъска навън, но Батори полетя през вагона с изправено тяло. Превърна се в жив таран и се заби в корема на Дракула.

Той извика от болка, падна върху пейката и я разби на трески. Батори веднага се хвърли отгоре му и заби ланцета в корема му. Режеше плътта като масло. Кръвта му потече и жаждата за убийство завладя графинята. Забиваше ланцета отново и отново в него, а той крещеше от непоносимата болка. Графинята стана по-самоуверена. Той отслабваше!

Батори винаги се бе смятала за кралица на човешкия род. Сега щеше да стане всевластна. Божият воин всеки миг щеше да се прости с живота си. След като го премахне, вече нищо не можеше да попречи на великия ѝ план. Щеше да бъде благосклонна към всички, които Бог не беше пощадил. Бедните нещастници, сексуалните перверзници, психически нестабилните, болните и гневните, паметта на земята, която щеше да наследи света. Ще въздигне всички тези нисши същества и ще изпълни мечтите им заради дългото им страдание. Те ще станат нейни верни слуги. А на тези, които потвърдят лоялността си към Бог и неговото учение, ще пречупи гръбнака в собствената си света инквизиция. Ще стъпче цели армии. Ще разруши с голи ръце църквите и ще задави с кръвта си папата. Ще преправи света по своя воля и смъртта на Дракула ще е предвестник на нейното царство.

Батори сграбчи Дракула за гърлото. Той не се съпротивляваше. Беше изгубил прекалено много кръв и се чувстваше слаб. Тя заби дълбоко зъби в шията му. Сега вече щеше да изпие кръвта му, да изсмуче всичките му знания, всичко, което представляваше, цялата му власт и сила. Когато тя бе още човешко същество, Дракула я беше обезкървил, но не бе изпил последната капка. Не можеше да я убие, бяха роднини и той я обичаше. Батори обаче не се измъчваше от подобен вътрешен конфликт. Смяташе да пие, докато не го види да издъхва.

* * *

Мина се свести, но беше като в мъгла. Главата я болеше, зрението ѝ бе неясно, но видя два тъмни силуета да се боричкат в далечния край на вагона. Единият очевидно надвиваше другия. Убийствата не доставяха удоволствие на Мина, но този път победата щеше да бъде сладка. Скочи и извика: „Пукни, вещице!“. Искаше

Дракула да разкъса Батори парче по парче. Смъртта на графинята нямаше да изтрие спомена за злините, които ѝ бе причинила, но щеше да го направи далеч по-безболезнен.

Мина се изправи и се съсредоточи върху битката, която се разиграваше пред очите ѝ. Тогава разбра колко греши. Батори бе забила зъби в шията на Дракула. Той се опитваше да избяга от нея. Коремът му кървеше. Как е възможно? За първи път разбра защо Дракула се бе крил: Батори бе по-силна от него. Ако той не можеше да я унищожи, тогава какви шансове имаха тя, Артър и Куинси, дори да намереха Ван Хелсинг жив?

Огледа се за някакво оръжие. От мястото, в което Дракула бе пробил тавана, висеше дебела електрическа жица. Дръпна я и жицата се освободи. Какво би могла да направи с нея? Безсмислено беше да завързва с нея Батори. Мина видя откъртената врата на пода на вагона. Върза единия край на жицата за нея и се обърна към вкопчените врагове.

С последни сили Дракула сграбчи лицето на Батори и заби палец дълбоко в очната ѝ кухина. От дупката потече лепкава многоцветна течност. Батори откъсна зъби от шията на Дракула и започна да вие в агония. Без да я пуска, той изви главата ѝ назад и започна да я върти. Ръмжеше като диво животно и се опитваше да счупи врата ѝ.

Батори махна ръката на Дракула от лицето си. На мястото на окоето ѝ имаше черна дупка, от която се лееше кръв. Тя отметна глава и изкрещя от болка. Мина се възползва от моментната ѝ слабост и уви края на жицата около шията ѝ. Графинята се обърна към нея.

— Ах, ти, мръснице!

Мина ритна откъртената врата през дупката ѝ задната част на вагона. Влакът се движеше с пълна скорост, вратата издрънча силно в тъмния тунел, докосна релсите и от сблъсъка изхвърчаха искри. Накрая се заклеци като котва.

Батори изглеждаше объркана, а Мина триумфираше. Вещицата осъзна какво се е случило. Опита се да се хвърли върху Мина, но жицата около врата ѝ изведнъж се опъна и тя изхвърча през дупката на вагона и падна на релсите.

Мина се затича след нея, за да види какво ще се случи. Очакваше Батори да се изправи на крака и да тръгне да ги гони. Но вместо това графинята се пързаяше в тунела. Мечът, който Котфорд бе забил в

крака ѝ и още стърчеше оттам, докосна електрическите релси и предизвика експлозия от искри.

Токът мина през Батори и тя започна да се гърчи. Цялото ѝ тяло засия в синя светлина и накрая избухна в пламъци. Графинята изпищя от болка, докато се мятеше безпомощно в огъня, който я погълна.

Възможно ли бе Мина да е сторила невъзможното и да е убила кралицата на вампирите?

* * *

На Франсис Ейтън му бе останала само една плака. Нагласи камерата си върху дървения триножник с надеждата да направи добра новинарска снимка. Забеляза, че горната част на платното, което покриваше тялото на жертвата, е изцапано с кръв. Хрумна му, че трупът може да е обезглавен. Може би най-накрая щеше да има късмет.

Застана възможно най-близо до входа на метростанция „Странд“. Щеше да вземе добри пари за снимка на обезглавен труп. За нещастие тялото трябваше да бъде преместено. Чу полицаите да споменават, че никой не може да открие лекаря. В далечината се чу тих гърлен звук. Започна да се приближава и да става все по-силен, накрая всички сложиха длани на ушите си.

През входа на метростанцията изригна оранжева експлозия. Ейтън не можеше да повярва на очите си. Появи се огромно същество, което пищеше, докато се премяташе по „Олдуич Кресънт“. Фотографът спря да мисли за силната болка в ушите си, грабна камерата и натисна спусъка. Нямаше време да кадрира снимката. Надяваше се да е достатъчно бърз и да запечата целия ужас, разиграващ се пред обектива му. Ако успееше, късметът щеше да му се усмихне. Снимката щеше да струва малко състояние. Това не беше избягало от зоологическата градина животно. Това беше истински огнедишащ дракон!

52.

— За Бога, професоре! — умоляваше го Куинси.

Ван Хелсинг гледаше момчето с тъга.

— И аз се обръщам към теб в името на Бога за последен път — последвай ни!

— Не мога — отвърна Куинси с треперещ глас. — Дракула е чудовището, поругало майка ми и убило баща ми.

Професорът поклати отчаяно глава.

— Не ми оставяш друг избор. — И с едно бързо движение захапа силно Куинси за шията.

Но за негова изненада усети как полита през стаята и се стоварва върху масата с оръжията, която се разби под тежестта му. Куинси гледаше ръцете си, уплашен от силата, която бяха придобили.

— Бог да ме пази!

Ван Хелсинг седна и се огледа шокиран, опитваше се да разбере какво се е случило. Наистина ли момчето притежаваше такава сила, че да го запрати през стаята? Бавно започваше да осъзнава желанието на Дракула да запази Куинси Харкър жив. Смуглият княз е знаел, че той може да се окаже важен съюзник в битката му с Батори. Но младежът вече беше толкова силен и така изпълнен с неправилно насочен гняв, че можеше да се превърне в бремене. Време беше да вземе решение. Куинси трябваше да умре. Надяваше се, че Дракула ще го разбере.

Грабна камата от пода и се спусна към момчето със скоростта на светлината, сграбчи го за гърлото и го блъсна в стената. Замахна с ножа към сърцето му. Нека Дракула и Бог му простят.

Ван Хелсинг чу свистене. Изведнъж ръката му отслабна и той изпусна камата. Повече не можеше да удържа Куинси. *Какво става?* Усети познатата хватка на Онази с косата.

— *No! Nog niet* — прошепна той, останал без дъх. — Не още. — Погледна надолу. От гърдите му стърчеше върхът на дървена стрела. Обърна се и видя окървавения Артър Холмуд облеган на

срещуположната стена с арбалет в ръка. От раните и устата му течеше кръв.

Ван Хелсинг бе пронизан в сърцето. Обзе го тъга. Гледаше Холмуд с насълзени очи.

— Трябва да направя, да науча, да видя толкова много неща. Не мога да умра. Не още.

— Проклет да си, професоре! — извика Холмуд. — Да се продъниш в ада дано! — Хвърли арбалета и се спусна с боен вик към Ван Хелсинг.

— Артър, почакай! — изкрещя му Куинси.

Беше прекалено късно. Артър вече летеше към Ван Хелсинг и инерцията му запрати и двамата към прозореца. Докато падаха от петия етаж към безмилостната земя, Ван Хелсинг осъзна, че без съюзници Дракула е прекалено слаб, за да победи Батори. Ако не бъдеше спряна, графинята щеше да се погрижи за края на човечеството.

Мили Боже, защо ни изостави?

53.

Когато влакът на метрото наближи станция „Финсбъри Парк“, Мина се втурна към Дракула, който лежеше подпрян на пейката, в безсъзнание. Бе изгубил доста кръв, но тя знаеше, че е жив. Раните на шията и корема му щяха да убият простосмъртен, но при него вече заздравяваха.

Дракула отвори очи. Тези бездънни черни очи бяха изпълнени с толкова чувство. Нима наистина нямаше душа? Мина коленичи до своя смугъл княз и се опита да му помогне. Точно както някога пред портите на замъка в Трансилвания, когато слънчевите лъчи го изгаряха и ножът бе забит в сърцето му. Той бе протегнал ръка към нея, но тя го изостави заради по-земния избор: Джонатан. Сега Джонатан беше мъртъв. Тази мисъл я накара да се отдръпне.

— Ти уби Джонатан.

Тъмните очи на Дракула се взряха в това, което бе останало от душата ѝ. В тях имаше болка, сякаш думите ѝ го нараниха повече от ударите на Батори.

— Ако наистина вярваш в това, значи никога не си ме познавала.

Мина си спомни как чуваше гласа на Дракула по време на битката си с жената в бяло. Той я бе спасил. Май наистина не бе способен да я нарани. Колкото и ужасни неща да бе сторил, никога не я бе лъгал. Не би убил Джонатан. Прекалено много я обичаше.

Взе ръката му. Леденостудената му длан изпрати тръпки по цялото ѝ тяло. Чувстваше се като ученичка, докоснала първата си любов. Спомни си как я галеше през онази нощ преди много години и отново закопня за него. Джонатан беше любовта на живота ѝ, а Дракула — нейната страст.

Стресна я внезапно силно скърцане. Бяха спирачките на влака. Вдигна очи и видя втренчените погледи на пътниците от другия вагон. Скоро щяха да ги наобиколят.

Трябваше да бягат.

Още преди влакът да спре напълно, Мина и Дракула скочиха през вратата и побягнаха през перона. Макар и нестабилен, той успяваше да я следва. Мина праметна ръката му през раменете си и го прегърна през кръста. Беше уплашена. Дракула, когото познаваше, беше толкова силен, а този тук беше сянка на предишното си аз. В същото време го чувстваше по-близък от всякога. За първи път виждаше, че се нуждае от нея.

Изкачиха се с мъка по стълбите и излязоха на повърхността. Мина вдигна очи към нощното небе и чу мислите на спътника си. Знаем къде искаш да отидеш. Няма да успеем да стигнем дотам преди изгрев-слънце.

Дракула кимна. Тя забеляза файтон с един кон от другата страна на улицата. Кочияшът не се виждаше, но в колата имаше дебело вълнено одеяло. Мина го взе и точно се канеше да помогне на Дракула да се качи, когато ги заслепиха фаровете на открит автомобил.

Отново чу мислите на Дракула в главата си. *С автомобил ще е по-бързо.*

Тя подпря Дракула на файтона, подаде му одеялото и застана пред автомобила. Гумите изскърцаха и шофьорът натисна спирачките.

— Хей, госпожо! — извика той. — Внимавайте къде вървите. Замалко да ви прегазя...

Преди да завърши изречението си, Мина го издърпа от седалката и го изхвърли на улицата. Уплашеният шофьор избяга бързо, викайки за помощ. Тя се обърна към Дракула. Той се усмихваше.

Мина вдигна подвижния покрив над купето и го заключи, а Дракула седна на предната седалка.

Минувачите ги зяпаха. Някои се притекоха на помощ на изхвърления от колата мъж. Мина седна на шофьорското място, освободи ръчната спирачка, включи на скорост и потегли на северозапад по Севън Систърс Роуд, улицата, която щеше да ги изведе от Лондон.

Погледна към Дракула и се почувства напълно сигурна в решението си. Батори трябваше да загине, а Дракула, дори и в това окаяно състояние, беше най-доброто им оръжие срещу нея. Помисли си за Куинси. Дракула бе избрал следващата им дестинация тактически брилянтно. Там щяха да имат предимството на познатия терен.

Трябваше да заведе и сина си там, единственото място, на което щеше да е в безопасност. Където всички щяха да са защитени, макар засега окончателното им спасение да изглеждаше илюзорно далеч.

54.

Куинси се надвеси през прозореца на последния етаж на „Мидланд Гранд“. Размазаните тела на Артър Холмуд и професор Ван Хелсинг лежаха гротескно проснати на улицата. При сблъсъка с паважа тела на професора се спуска като диня. Под главата му се образува локва кръв, която се просмукваше между паветата. Въпреки това на лицето на Ван Хелсинг бе изписан пълен покой. Той отново изглеждаше като мъдър учен. Най-накрая бе в мир със себе си и света. Едрият Артър Холмуд се бе проснал върху него. Гърдите на лекаря бяха омекотили сблъсъка на главата му с паважа и му бяха спестили унижителното счепване на черепа.

Горчиви сълзи задавиха Куинси, когато осъзна, че Дракула е спечелил войната. Като велик пълководец, той бе приложил правилото „Разделяй и владей“. Младежът бе подценил врага и грешката струваше живота на Артър Холмуд. Сега заради глупостта си беше останал сам и Дракула щеше лесно да го победи.

Зяпачи се бяха насъбрали като лешояди по Юстън Роуд. На Куинси му се прииска да избяга. Полицията още го издирваше и методично претърсваше сграда по сграда, улица по улица. Насъбралата се тълпа несъмнено щеше да привлече вниманието на разследващите към хотела.

Разкъсван от болка, той се втурна надолу по стълбите и изтича през фойето. Загубата на кръв от огнестрелната рана в ръката трябваше да го замая и той едва да стои на краката си. Но изобщо не се чувстваше слаб. Сигурно това се дължеше на проклетата кръв на Дракула във вените му. Почуди се дали някога е бил истинско човешко същество.

Артър Холмуд простена и се опита да се раздвижи. Зяпачите затаиха дъх.

— Артър! — извика Куинси. Проправи си път през вцепенената тълпа, коленичи и издърпа Холмуд от трупа на Ван Хелсинг. Внимателно прегърна главата му. Чу насъбралото се мнозинство да

произнася думата „убийство“. Усети как двама се откъснаха от останалите и побягнаха нагоре по улицата, без съмнение бързаха да предупредят властите. Нямаше много време.

Изваяното лице на Холмуд беше бледо и подпухнало. Кръвта шуртеше от раната в гърдите му, от носа, устата и ушите. Беше смел и силен, но не можеше да скрие ужасната болка, която изпитваше. Опитваше се със сетни сили да си поеме дъх.

Куинси напразно се мъчеше да спре сълзите си. Стисна ръката на Холмуд. Ван Хелсинг бе обвинил лорда, че се страхува от смъртта. Но сега младежът виждаше, че по лицето на Артър е изписано спокойствие, даже леко се усмихваше. Най-накрая постигна това, което искаше.

А Куинси бе в паника.

— Нещо се случва с мен, Артър. Видя какво направих. Нося проклятие. Обречен съм. Щом дяволската кръв на Дракула е в Мина, значи е преминала и в мен. Какво да правя? Не можеш да ме зарежеш, Артър. Не ме изоставяй.

Холмуд събра последните си сили и проговори:

— Това не е проклятие. Не разбираш ли? Може да се окаже благословия. Ти си силен като него. Можеш да победиш Дракула и Батори. — По устата му излезе кървава пяна. Мускулите му се вдървиха. С последния си дъх каза: — Погребете ме до моята Луси...

Куинси гледаше безпомощно как гасне ярката искра на живота на Артър Холмуд. Големите битки на лорда свършиха. Куинси осъзна защо толкова години наред бе предизвиквал смъртта. Само чрез нея щеше да постигне най-съкровеното си желание — да се събере отново с любовта на живота си.

Младежът погледна мръсните си окървавени ръце. Холмуд бе казал, че силата му може да се окаже благословия и да му помогне да победи Дракула. Но нямаше ли тя да го разврати, както бе направила с врага му? Можеше ли злото да го погълне, докато се опитва да догони съществото, чието проклятие носеше?

— *Там, където всичко започна.*

Куинси се стресна: майка му шептеше в ухото му. Огледа се, но не я видя.

— *Там, където всичко започна, сине.*

Чуваше гласа ѝ кристално ясно, нямаше съмнение, че е тя, Куинси положи внимателно тялото на Артър Холмуд на земята. Чудеше се какво да прави. Нямаше план. Беше напълно сам.

— Там, където всичко започна, сине. Любов моя.

Вампирската кръв у Мина се бе свързала с него. В романа си Стокър описваше телепатичната връзка между Дракула и Мина. Сега тя бе станала триъгълна. Този път не само гласът на Мина нахлу в главата му, появиха се и образи: полуразрушен вековен манастир на ръба на канара близо до гробище и до каменна площадка, а под тях бушуващо бурно море.

Всичко бе започнало в Уитби, в абатство Карфакс. Мина беше с Дракула и двамата го очакваха.

Около него заехтяха камбани, възвестяващи тревога. Чуваше колелата на колите и тропота на копита по паважа. Двамата зяпачи, които се бяха откъснали от тълпата, се връщаха, тичайки до полицейския фойтон, който спря пред хотела. Пулсът на Куинси се учести, когато разпозна високия полицай, слизащ от фойтона. Беше онзи с двата портрета — неговия и на Холмуд. Време бе този кошмар да свърши веднъж завинаги.

Може би унищожаването на Дракула беше негова съдба. Вероятно Бог му бе показал начин да превърне проклятието си в благословия. Нищо не му бе останало, освен едно: възможността да спаси безсмъртната си душа. Ще отиде в Уитби, ще стигне до Карфакс. С Божията помощ може би ще победи проклятието и ще спаси себе си и майка си от вечния огън. Щом му е писано да загине в битка срещу злодей като Дракула, нека поне умилистави Бог и измоли прошката Му.

Високият полицай си проправяше път през тълпата. Време беше да тръгва.

Когато побягна, Куинси чу учудените възгласи на тълпата и усети вцепенението на полицая. Бягаше по-бързо от вятъра, никой смъртен не можеше да го настигне. Проклятието действаше. Най-накрая бе свободен.

55.

Слънцето изгряваше в утринното небе. Дракула и Мина пътуваха цяла нощ. Мълчаха през цялото време, а в ума на Мина се гонеха разпокъсани тревожни мисли. Всички те я навеждаха на заключението, че фанатизмът винаги води до едно и също. Богатият ѝ опит го потвърждаваше. Кръвта ѝ обаче не спираше да кипи от гняв по целия път на север. Бурните събития от предишната нощ се въртяха като на лента в главата ѝ. Смъртта и разрушенията, причинени от Батори през вековете, бяха неизмерими, тя бе оставила след себе си хиляди разбити човешки съдби. Колкото повече мислеше за графинята, толкова по-гневна ставаше и толкова по-силно натискаше газта. Стискаше волана така силно, че кокалчетата ѝ бяха побелели. Батори я бе насилила, опита се да я убие, но най-много мъка ѝ причиниха заплахите ѝ към Куинси. Вече нямаше никакви съмнения. За първи път човешката и вампирската кръв във вените ѝ бяха в идеална хармония. Искаше да заличи от лицето на земята графиня Елизабет Батори.

Изпревари каруца, теглена от магаре, и животното спря внезапно. Човекът в каруцата извика. Чак тогава Мина усети с каква огромна скорост кара. Трябваше да се успокои и да обмисли всичко рационално. В това беше най-добра. Няма да позволи фанатизмът да я заслепи, иначе ще падне на нивото на Батори. През петнайсети век от благородниците се е изисквало да са смели, само тогава хората им са ги следвали. Но храбростта не им е вършела работа, когато е идвало време за данъци. Тогава е било нужно да всяват страх. На всеки благородник са се падали поне сто крепостни. Затова е трябвало да бъдат жестоки и да вдъхват респект, страхът е държал далеч и враговете. През петнайсети век кръвта се е леела като вода. Убийствата и смъртта са били ежедневие. Жестокостта е била общоприет начин за налагане на контрол. Обичаните владетели са се различавали от тираните само по това, че жестокостта им е била оправдана. Батори и Дракула идваха от тези мрачни времена. Бяха последните оцелели деца на отминала епоха.

В средата на пътя внезапно се появи карета. Мина натисна спирачките с всички сила, извъртя волана и изкара автомобила от шосето. Размина се на сантиметри с крайпътно дърво, а колата потрепери и спря. Трябваше ѝ известно време да успокои дишането си, чак тогава си позволи да погледне надолу. Дракула не реагира. Беше увит в одеялото, което го предпазваше от слънцето. Лежеше свит на пода. Мина беше обърквана, не знаеше какво да мисли за човека, или по-скоро съществува до нея. Беше способен на огромна храброст и силна любов, бе верен и щедър, но в същото време бе неописуемо жесток. Страхуваше се от въздействието му върху Куинси. Може би щеше да успее да ги спаси от Батори, но какво щеше да коства това на безсмъртната душа на сина ѝ? Дракула спеше през деня, тогава си почиваше и се възстановяваше.

Мина се опита да извика Батори в ума си, но видя само облаци и небе. Не беше сигурна какво означава това. Бяха разменили съвсем малко количество кръв и това не ѝ даваше възможност да вижда ясно какво прави графинята. Вероятно Батори го е планирала точно така. Беше тежко обгорена и ѝ трябваше време да се възстанови. Въпросът беше — колко?

Мина върна автомобила на шосето. Трябваше да отиде на познато място, където щеше да се чувства сигурна и можеше да се събере с Куинси. Трябваше да стигне до абатство Карфакс.

Научи за смъртта на Луси, когато се върна в Англия след сватбата си. С Джонатан все още не бяха консумирали брака, защото той бе прекалено слаб след изпитанията в Трансилвания, а Мина бе съсипана от мъка. Джонатан все пак намери сили да се присъедини към героичната им група и заедно с тях да намери и унищожи ковчега на Дракула. В онази нощ Дракула за пръв път дойде при Мина. Беше шокирана, че и той страда като нея за Луси. Обвиняваше Ван Хелсинг за смъртта ѝ. Мина не знаеше в какво да вярва. Не можеше да свърже чудовището, за което ѝ бе говорил холандският лекар, с красивия царствен княз, който я утешаваше. Не искаше Джонатан да разбере, че е идвал при нея, затова му каза, че Дракула се е явил в съня ѝ, за да ѝ каже от какво е умряла Луси. Ван Хелсинг се боеше, че тя е под въздействието на чудовището, и затова настоя да я държат далеч от плановете им. Както бе написала по онова време в дневника си:

„Странно е, че ме държат на тъмно, след като Джонатан от години ми има пълно доверие.“

Тогава беше ядосана на Джонатан. Отношенията им бяха обтегнати. Двамата бяха отседнали в дома на доктор Сюзард в Уитби, когато Дракула дойде при нея посред нощ. Призна ѝ любовта си и ѝ предложи да сбъдне всичките ѝ мечти и желания. Докато Джонатан спеше до нея, тя се предаде и по своя воля отиде с княза в абатство Карфакс. Тогава, насаме с Дракула в руините на манастира, се почувства спокойна за първи път от месеци, в безопасност и истински обичана.

— Нямах смелост да се върна в Уитби — каза Мина на глас с надеждата да убеди сама себе си, че постъпва правилно. — Не съм ходила в абатство Карфакс от нощта, която прекарахме там заедно. Когато... — Не успя да довърши, обладаха я смесени чувства. Спомни си колко силно копнееше да преживее отново онази нощ с Дракула в Карфакс.

Мислеше, че той спи, затова се изненада, като го чу да казва изпод одеялото:

— Всичко си идва на мястото и ще приключи там, където започна.

Каза го като истински воин. Не търпеше компромиси. Батори бе оцеляла векове наред, като се спотайваше и кроеше тъмни планове. За разлика от нея Дракула се втурваше смело там, където другите се бояха да пристъпят. Но куражът му си имаше цена, която плащаха всички около него. Кръвопролитията зовяха за нови кръвопролития. Не можеше да се живее в постоянна война, не този житейски урок искаше да завещает на Куинси.

Куинси беше бъдещето. Мина трябваше да е сигурна, че той ще надживее всички тях. Кръвта, течаща във вените ѝ, ѝ даваше сила да го защити от Батори, а в момента той се нуждаеше от закрила повече от всякога. Нямахше представа на какво са способни вампирите. Тя усещаше, че е получил телепатичното ѝ послание, и идва към тях. Ако Батори наистина се нуждаеше от време, за да се възстанови, Куинси имаше шанс да избяга. Ако стигнеше до Карфакс, преди Батори да ги намери, Мина щеше да успее да се качи заедно с него на кораба за Америка. След като го отведе далеч от Батори и се увери, че е в безопасност, ще се върне, за да обърне играта и от преследвана да

стане преследвач. С Дракула можеха да проследят Батори, да разберат къде спи през деня и да я унищожат, докато лежи беззащитна в ковчега си.

Мина караше с бясна скорост през английската провинция. Слънцето започваше да се спуска над хоризонта. Почти цял ден бе седяла зад волана, което ѝ даде възможност да обмисли всичко. Рационалният ѝ ум победи първичните ѝ инстинкти. Фанатизмът беше трагичният недостатък на същества като Батори, Котфорд и Дракула. Но тя нямаше да допусне да я заслепи. С Куинси щяха да оцелеят, защото можеха да изчакат. Щяха да доживеят деня на окончателната битка.

* * *

Сержант Лий отвори гардероба и погледна внимателно в тъмното. Нямаше нищо друго, освен дрехи на закачалки. Затвори вратата и надникна през съседния прозорец към нощното небе. Гръмотевиците и светкавиците в далечината обещаваха дъжд. Лий пусна пердетата.

— Чисто е. Няма от какво да се страхувате.

— Под леглото — прошепна глас зад него.

Под леглото. *Разбира се.* Беше много висок и мразеше да се сгъва, но за да има мир, го направи. Нищо. Нито дори паднал чорап.

— Навсякъде е чисто — съобщи той. — Няма чудовища тук.

Изправи се и погледна успокоените вече очи на петгодишния си син, след това се обърна и се усмихна на четиригодишната си дъщеря. Двете деца се бяха свили под завивките. Лий мразеше да ги лъже. Никой не знаеше по-добре от него, че чудовищата съществуват. Не онези, които децата си представяха — духове и подобни, — а истински чудовища, които бродеха из нощните лондонски улици и се опитваха да наранят невинни хора. И той се бе закълел да ги изправи пред правосъдието. Но по-добре бе да пази невинността на децата от ужасиите на истинския живот колкото е възможно по-дълго.

Лий им оправи завивките, наведе се и ги целуна по челата.

— Лека нощ. Сладки сънища.

— Не забравяй вратата, тате — прошепна настойчиво дъщеря му.

— Ще я оставя откrehната, както винаги — усмихна се Лий. — Обичам ви. — Децата вярваха, че светлината от лампите в коридора прогонва чудовищата.

Де да беше толкова просто.

Той излезе в коридора и видя жена си по нощница и с нощна шапчица. Чакаше да му пожелае лека нощ. Видя, че лицето ѝ е угрижено. Хвана я за ръката и я поведе към всекидневната. Трябваше да поговорят и не искаше децата да ги чуят.

— Какво ще им кажеш? — попита тя силно притеснена.

— Не искам да се тревожиш. Всичко ще е наред — каза Лий. Получената тази вечер телеграма от Скотланд Ярд силно го натъжи и хвърли жена му в паника. Съобщението официално потвърждаваше новината, която вече бе чул от Хънтли. Инспекторът идваше от метростанция „Странд“. Котфорд, полицейският лекар, полицай Прайс и униформените, които ги съпровождаха, бяха мъртви. Началниците на Скотланд Ярд задаваха много въпроси и Лий трябваше да започне нощната си смяна с явяване пред заместник-комисаря, на когото да обясни връзката си с действията на инспектор Котфорд. Изчетка праха от коленете си и затъкна снежнобялата си риза.

Когато научи, че Котфорд е загинал заради каузата, в която вярваше, първият импулс на Лий беше да вземе меча от ръцете на мъртвия си приятел и да продължи битката. Но след като успя да потисне гнева си, осъзна, че не може да се поддаде на жаждата за мъст. Не можеше да си позволи да бъде погълнат като Котфорд. Отказваше да тръгне по пътя на мрака. Беше му трудно да го признае, но Ван Хелсинг и Котфорд бяха страни на една монета. И двамата бяха обсебени от похода си срещу злото. В края на краищата истината нямаше да върне Котфорд, нито да докаже самоличността на Джак Изкормвача. Началниците ще смърят Лий, вероятно ще го уволнят, защото е участвал в непозволеното вманиачено разследване на Котфорд. Не можеше да рискува кариерата си като каже на шефовете това, което не искат да чуят. Как ще издържа семейството си, ако остане без работа? Стойността на мъжа се измерва по това как се грижи за семейството си, а не по престъпниците, които е заловил. В това отношение се различаваше много от покойния инспектор Котфорд. По улиците винаги ще бродят извратенци, битката с тях никога няма да свърши. Погледна назад по коридора към стаята на

децата си и си ги представи как се унасят в спокоен сън. Не изпитваше вина за това, което бе решил да направи: ще предаде инспектор Котфорд. Ще излъже началниците и официално ще заяви, че инспекторът е бил побъркан и напълно е скъсал връзката със здравия разум. Че фанатизмът му го е погубил. Щеше да свидетелства, че лудостта на Котфорд го е отказала да участва в новото му разследване на убийствата на Джек Изкормвача. Да, той уважаваше йерархията и затова не беше докладвал зад гърба на Котфорд. Хънтли му бе дал дума да си мълчи. Лий беше бивш армейски офицер, затова заместник-комисарят щеше да приеме обясненията му и да уважи лоялността му. Вярваше, че това поведение дори ще помогне на кариерата му, защото ще покаже, че е човек, на когото може да се разчита.

Облече си палтото, сложи си шапката, целуна жена си и я прати да си легне. След като чу вратата на родителската спалня да се затваря, бързо отиде в кабинета си и отключи най-долното чекмедже на бюрото. Извади старото досие на Изкормвача, което Котфорд беше взел от Скотланд Ярд. Прочете името и потръпна: *доктор Ейбрахам ван Хелсинг*.

Върна се във всекидневната и стъкна огъня в камината. Мигът на истината. Отново го обзе чувство за вина и се опита да оправдае действията си. В „Мидланд Гранд Хотел“ видя, че Артър Холмуд е забил стрела в сърцето на Ван Хелсинг, след което двамата бяха паднали през прозореца и загинали. Ако Котфорд беше прав, че Ван Хелсинг е Джек Изкормвача, тогава всичко беше свършило. Котфорд не беше от хората, които се блазнаха от славата. Интересуваше го само тържеството на справедливостта, а това вече се бе случило. Що се отнася до Мина Харкър, нямаше доказателства, които да я свързват с някакво престъпление. Лий беше сигурен, че видя Куинси Харкър да се мотае над тялото на Холмуд пред „Мидланд Гранд“. Въпреки това щеше да се придържа към фактите. А фактите бяха... че няма солидни улики срещу Куинси Харкър. Освен това разследването на убийството в алеята, с което започна цялата сага, принадлежеше на инспектор Хънтли. Нека той да се оправя.

Лий хвърли досието на Ван Хелсинг в камината и се загледа в листовете, които потъмняха, обвиха се в дим и пламнаха. Повече нямаше да се занимава с Джек Изкормвача. Молеше Бог да му прости. Може да е прав, а може и да греши, но вече излизаше от тази история.

* * *

Буреносните облаци бързо покриха луната и потопиха в мрак английската провинция. Конят на Куинси препускаше по брега, дишаше тежко и се потеше. Потръпна, когато чу далечната гръмотевица. Гневна светкавица проряза небето, животното внезапно спря, след това хукна с всички сили. Младежът заби пети в хълбоците му и дръпна здраво юздите, за да се задържи на седлото. Овладя коня и го потупа успокоително по врата. Сякаш лошото време полагаше всички усилия, за да го забави. Не беше ли споменал Стокър в романа си, че Дракула може да контролира стихииите? Почти не беше останал жив човек, когато да попита дали твърденията на писателя са верни.

Дракула знае, че идвам.

Куинси подкара отново коня в галоп. Беше заради кръвта. Дракула четеше всичките му мисли. Беше изключено да го изненада. Куинси разбираше, че шансовете не са на негова страна, но нямаше да се откаже от преследването. Дракула трябваше да умре.

Ако преди два месеца го бяха попитали дали вярва в свръхестественото, щеше да се изсмее на висок глас. Сега мислеше различно. От него зависеше да завърши мрачната мисия на героичната група, започнала преди двайсет и пет години.

Докато напредваше през блатистите поля, все повече осъзнаваше, че това е била съдбата му. За първи път в живота си не изпитваше вина, угризения, страх и не си задаваше въпроси. Беше изпълнен с решителност. Казват, че хората, които бягат от съдбата си, никога не постигат успех в живота. Той се възползва от тази логика, когато избра да стане актьор. Сега последствията бяха много по-сериозни.

Продължи да язди. Приведе се, за да избегне един клон, който замалко да го свали от седлото. Беше така потънал в мисли, че не го видя. Спасиха го изострените му отскоро сетива. *Какъв глупав начин да умра!* Никога не се бе замислял за смъртта. Беше млад и допреди няколко дни се смяташе за недосегаем. Де да беше така! Жаждата му за кръв се надигаше заедно с бурята. Спомни си пасаж от „Макбет“, пиеса, в която, вече беше убеден, никога нямаше да има възможност да играе.

*Ела насам, Макдъф, на смъртен бой
и срам, за който пръв извика „Стой!“^[1]*

* * *

Когато нощното небе започна да се разтваря в лазурната синева на зората, Батори тръгна по стъпалата на базиликата „Сен Дьони“. Ако някой буден в този час я бе видял, щеше да реши, че един от каменните гаргойли е оживял и паднал на земята. Тъмното наметало с качулка, което носеше, за да прикрие обгорената си кожа, се сливаше напълно с каменните стени.

Пое към входа на църквата. Болката я мъчеше силно. Пламъците бяха прогорили кожата ѝ и вдървили мускулите ѝ в болезнени спазми. С всяка крачка усещаше как плътта ѝ бавно се възстановява. Копнееше за почивка и изпълнените с любов прегръдки на нейните жени в бяло. Те с готовност биха се погрижили за раните ѝ. Липсваше ѝ отдадеността им. Но бяха мъртви. Още две причини да накара Дракула и Мина да страдат.

Единственото ѝ око разглеждаше изсечения в камъка знак на Светата Троица над входа. Можеше да влезе през вратата като обикновен посетител, но това беше Божий храм. Искаше да се появи там по начин, който щеше да Му напомни за нейната сила. С обгорената си ръка разби тежката порта от дърво и желязо. Свали си качулката и тръгна наперено през огромната готическа катедрала, известна още като Кралския некропол на Франция, последния дом на всички монарси. Окото ѝ се спря върху статуята на Христос, разпнат на кръста. Дори синът Му беше по-слаб от нея.

Витражите пламнаха във всички цветове, когато слънцето се издигна и погали прозорците. Батори се опитваше да не обръща внимание на болката, която мъчеше цялото ѝ тяло, докато минаваше покрай мраморните изображения на последните крале на Бурбоните на път към гробниците. По пода на каменната зала имаше надгробни плочи от оникс. Луи XVI почиваше под централната плоча вдясно, Мария-Антоанета — под централната плоча вляво. Със златни букви върху черния оникс бе изписано:

Батори знаеше, че Антоанета не е там, в земята. Е, поне не цялата. Графинята насочи вниманието си към ненадписана плоча от оникс зад гроба на кралицата. Стисна зъби, заби почернелия си юмрук в плочата и проби дупка в нея, през която можеше да се промуши човешка ръка. Бръкна в гроба отдолу и извади кутия от слонова кост с кръст върху капака. Окото ѝ се наля с кървави сълзи, от кожата ѝ, все още топла от пожара, се надигна пара. Кутията бе подарък от човек, когото Батори някога бе обичала. Дракула я бе нарекъл чудовище, неспособно на любов. Само ако знаеше... Всъщност можеше да обича така силно, че беше готова да срути целия свят, за да отмъсти за изгубената си любов. В кутията се намираше това, което графинята някога смяташе за най-ценното си притежание. Последния път, когато идва в тази църква, вдигна плочата от оникс и внимателно постави кутията под нея. Това беше нейният подарък за любимата ѝ, знак, че смъртта ѝ е отмъстена. Беше и обещание, че целият свят — и самият Бог — ще платят за стореното.

Въпреки нетърпимата болка в пръстите, Батори вдигна капака на кутията. Тайното ѝ съдържание отрази светлината на свещите в криптата. Графинята прокара нежно пръсти по ножа, изцапан със засъхнала кръв. Същият нож, който заби до дръжката в гърдите на Дракула преди двайсет и пет години. За да подпечата обещанието, което направи в този миг, тя облиза съсиреците по все още наточеното острие. Кръвта на Дракула беше вкусна. С този нож щеше да нанесе смъртоносния удар на врага си.

Върна кутията на мястото ѝ. Замисли се къде сбърка при последния си сблъсък с Дракула. Подцени и него, и Мина. Повече нямаше да допусне тази грешка. Във вените на Мина Харкър течеше нейната кръв и кръвта на Дракула. Графинята се усмихна и дори не усети болка по обгореното си лице. И тя беше пила от Дракула. Ще го притисне към стената и ще го принуди да гледа как реже главата на Мина. Преди да умре, ще я види как се къпе в кръвта на любимата му.

Не можеше повече да разчита на лукса на безсмъртните — безкрайното време. Ако искаше да успее, трябваше да действа бързо. Дракула още беше слаб, но подозираше, че ще се опита да убеди Мина да се присъедини към армията на съществата между живота и смъртта. Трябваше да ги намери, преди това да се случи. И да удари, и то скоро.

Завъртя се на пети и пое към изхода. Във вените на още един смъртен течеше кръвта на Дракула — Куинси Харкър. Синът на Мина също трябваше да умре. Без закрилата на Мина и Дракула тя щеше да го убие като муха. Щом приключеше с тях, вече нищо не можеше да се изпречи на пътя ѝ. Божият свят ще е играчка в ръцете ѝ.

— *Que faites-vous?*^[2] — попита мъжки глас. Тя се обърна и видя млад монах с фенер в ръка. По лицето му се изписа ужас, когато видя това, което бе останало от Батори. Графинята помириса страха му от другия край на залата.

— *C'est le Diable!*^[3] — извика той.

Нарече я Дяволът. Тя се усмихна. Въпреки че се възхищаваше на Луцифер за куража му да се разбунтува срещу Небесата, все пак той не бе успял в битката с Бога.

Приближи се. Монахът вдигна кръста си и извика:

— *Sanctuaire!*^[4]

Какъв глупак! Нищо не можеше да го спаси от графиня Елизабет Батори. Тя се спусна към него.

— *Antichriste!*

Зъбите ѝ се забиха в гърлото на монаха и той утихна. След кръвта на Дракула тази на монаха ѝ се стори като евтино вино за комка. Нямаше значение. Щеше да утоли жаждата ѝ, докато се върне в Англия.

След като изсмука и последната капчица от тялото му, тя го захвърли през нефа и той се удари в ритуалните свещници. Батори вдигна качулката на кадифената си наметка върху голия си обгорен череп, за да се предпази от слънцето, излезе от църквата и закричи бързо из парижките улици. В този ранен час по тях имаше много малко хора. Ако я забележеха, за тях щеше да бъде само преминаваща сянка. Преди слънчевите лъчи да се протегнат към земята, тя щеше да е в Англия. Стъпалата ѝ вече се отлепяха от земята. Издигна се над облачната пелена, пейзажът под нея изчезна и тя се зарея над

Ламанша. Само след секунди щеше да е на сигурно място в черната си каляска. Щеше да се наспи и да се възстанови напълно.

А през това време кобилите ѝ щяха да препускат през английската провинция към Уитби. Там, в разрушения манастир, щеше да утоли фанатичния си копнеж. Идеално. Божият войн щеше да загине в разрушен храм. Ще сложи край на Дракула и неговото потомство. Ще вземе искрата, с която някога Сатаната се опита да изгори рая, ще я донесе на земята и ще подпали с нея пожар, който ще обхване целия свят.

[1] Превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

[2] *Que faites-vous?* (фр.) — Какво правите? — Б.пр. ↑

[3] *C'est le Diable!* (фр.) — Това е Дяволът! — Б.пр. ↑

[4] *Sanctuaire!* (фр.) — Убежище! (търси спасение от кръста срещу вампира). — Б.пр. ↑

56.

Когато преминаха покрай старата лятна резиденция на семейство Устенра, Мина уби скоростта на автомобила и се върна в миналото. Стори ѝ се, че Луси всеки миг ще се втурне към нея през портата.

Спомни си деня, в който се запозна с нея. Бяха още млади девойки. Родителите на Мина притежаваха единия от двата магазина в Уитби и я караха да работи там през лятото, за да помага на семейния бюджет. Не познаваше безгрижието на детството. Луси беше богаташка дъщеря, живееше на хълма, но също се чувстваше самотна, защото нямаше приятели. Притежаваше неутолимо любопитство и искаше да опита всичко, което животът предлагаше. Една топла лятна утрин се измъкна от имението и стигна сама до града, за да види как живеят тези, които майка ѝ наричаше „обикновени хора“. Приключението ѝ я отведе в магазина на родителите на Мина. Стискаше в шепата си монети, с които смяташе да си купи бонбони. Отначало Мина си помисли, че приятелството, което Луси ѝ предлага, е от съжаление към тъжното, самотно, „обикновено“ момиче. Но Луси имаше голямо сърце, в което нямаше място за подобни чувства.

Мина продължи да кара и погледът ѝ се плъзна по скалите, надвиснали над града. Над тях се мержелееше крайната ѝ цел — абатство Карфакс. Видя каменната площадка на ръба на скалите, където бе намерила Луси да ходи насън с две дупчици в шията — дупчици, за които тогава Мина си помисли, че тя е направила, докато е прикрепяла с безопасна игла шала на приятелката си. Случи се в ужасната нощ, когато „Деметра“ корабокрушира и Дракула влезе в живота им.

Звук от далечна гръмотевица прекъсна мислите ѝ. От юг идваха тъмни облаци. Морето бе започнало да се вълнува. Бурята се приближаваше бързо. Мина трябваше да се качи на върха на скалите, преди реката да е придошла от дъжда и да залее пътя.

Автомобилът мина покрай сто деветдесет и деветте стъпала, водещи към върха на скалите. Като деца с Луси се надбягваха по тях.

Луси се спъваше във фустата си, но обикновено побеждаваше. На каменната площадка на върха ѝ беше признала за тримата си ухажори. Мина си спомни за Куинси Морис и доктор Джак Сюзард. Мир на праха им.

Колата профуча покрай хотел, който някога беше достолепната лятна резиденция на семейство Холмуд. Заваля. Мина зави по дървения мост над вече прииждащата река Еск. Спомни си пак за нощта, в която Дракула пристигна в Уитби и в ума ѝ се появиха образи. Дракула срещна Луси след дълго гладуване на „Деметра“. Моряците бяха болни от чума и кръвта им не ставаше за пиене. Не можеше да се храни и с плъхове, защото бяха приносители на болестта. Лакомията го бе завладяла, можеше да изпие Луси до последна капчица кръв. Въпреки недохранването, той пи само колкото да се съвземе и я остави на каменната площадка, където я намери Мина. По свой собствен начин бе проявил милост.

Чу се скърцане. Изгнилият мост за конски впрягове се огъна под тежестта на автомобила. Мина се замисли дали да не даде на заден. Мостът изскърца още по-силно и започна да се клати. Буреносните облаци не бяха закрили напълно слънцето, което означаваше, че ако Мина слезеше от колата, щеше да остави Дракула напълно беззащитен. Мостът нямаше да издържи още дълго. Реши да действа бързо. Тъкмо се канеше да даде на заден, когато Дракула протегна ръка изпод одеялото и натисна крака ѝ към педала на газта. Колата полетя напред с пълна скорост. Тъкмо когато изминаваше последния метър до отсрещния бряг, подпорите поддадоха. Миг след като задните колела докоснаха твърда земя, мостът се срути в реката. Дракула прибра ръката си под одеялото.

Автомобилът запърпори по стръмния склон на Грийн Лейн. По едно време гумите започнаха да буксуват в разкаляния от дъжда път. Стигнаха до разклон. Мина намали и зави по Аби Лейн. Пред очите ѝ изникна познатата гледка на някогашния приют за душевноболни на доктор Сюзард. Бедният Джак. Беше толкова мил човек.

Колкото повече приближаваха към манастира, толкова по-малко дървета се виждаха, сякаш земята бе прокълната и по нея не вирееше нищо живо. Буреносните облаци загулиха небето. След малко пред Мина се появи и крайната им цел. Порутеното абатство Карфакс се издигаше злокобно на скалите над заспалия Уитби. Готическите му

кули опираха небето, пустите тържествени прозорци стояха на стража край мъгливото гробище. За последен път Мина бе идвала тук преди двайсет и пет години, в нощта, в която се сбогува със своя смугъл княз. Сега бе дошла да направи същото.

Преговори още веднъж плана си наум. Ще остави Дракула да се изправи срещу гнева на Батори и така ще спечели време, за да заведе Куинси на безопасно място в Новия свят. Знаеше, че Дракула няма да ѝ откаже, но това означаваше да го изложи на сигурна смърт. Потръпна. Толкова хладна и пресметлива ли беше станала? Налагаше се да бъде, в името на Куинси.

Спря колата пред западната порта.

— Пристигнахме — каза Мина. Моторът изкашля още веднъж и замлъкна. — Слънцето го няма. — Дракула се повдигна на седалката и отвори вратата, след това бавно слезе, а старото одеяло падна от широките му плещи. Той отметна назад глава под дъжда и, без да отваря очи, пое дълбоко дъх. Нощният въздух изпълни дробовете му. В небето блесна светкавица и освети суровото му лице. По него вече нямаше никакви рани. Беше точно какъвто Мина го помнеше: царствен и внушителен. Сякаш завръщането в абатство Карфакс го беше подмладило.

От далечината вятърът донесе самотен вой на куче или вълк. Дракула се обърна по посока на звука. От каменното му изражение Мина не можеше да разбере дали сметна виенето за приветствие или за предупреждение.

Дъждът продължаваше да вали. Дракула подаде ръка на Мина. Бе настъпил решителният миг, от който тя се боеше. Хвана ръката му и побягна към подслона на абатството.

* * *

Черната каляска на Батори се носеше на север. Тя се наведе през прозореца и видя, че мракът вече е покрил земята. Дъждът барабанеше по покрива в ритъма на копитата на кобилите ѝ. Беше спала четири часа. Полетът до Франция и обратно и костваше много усилия. Погледна в огледалото обезобразеното си лице. Кръвта на монаха възстанови силите ѝ, но не успя да излекува раните. „Още по-добре“,

помисли си тя. Окаяният ѝ вид щеше да даде на Дракула фалшиво усещане за превъзходство. Щеше да използва това в своя полза в предстоящата битка. О, как обичаше тази игра!

Засмя се на глас. Дракула винаги се бе смятал за голяма работа. Предната нощ тя получи доказателство за това, което винаги бе подозирала — Дракула бе по-слаб от нея. Не изпи цялата кръв на Луси Уестенра и остави жив свидетел, който го издаде на „героичната“ група. Тази грешка някога можеше да се окаже фатална за него. Дано си бе научил урока.

Напоследък той рядко си позволяваше да се храни с благотворната човешка кръв. Това беше най-голямата му слабост — не се приемаше такъв, какъвто е. Беше вампир, а продължаваше да се смята за човек. Беше на повече от петстотин години, а още не се бе научил да живее със силата на немъртвите, без да изпитва вина.

Каляската се движеше бързо по брега и Батори си мечтаеше за времето, когато ще владее света и няма да има нито един противник. То приближаваше, усещаше го.

57.

Мина Харкър разглеждаше абатство Карфакс и си мислеше колко много прилича на живота ѝ. Някога беше достолепно и красиво, пълно с добродетели, надежда и обещания. Сега времето го беше разяло и го бе изпразнило от съдържание. Дори прашните паяжини по ъглите бяха изоставени от паяците, които ги бяха изплели. Вятърът от надигащата се навън буря виеше по коридорите, сякаш духове от миналото молеха да бъдат пуснати на свобода. Тези стени бяха станали свидетели на много кървави сблъсъци — от войната между римляни и келти до битките на саксонци и нормани. В младостта си Мина се боеше от многото призраци, за които се твърдеше, че обитават околността, и не смееше да се приближи към абатството през нощта. Огромното каменно помещение, в което стоеше сега, някога е било библиотека, в която монасите са се образовали в тишина. То беше и първото, което княз Дракула се бе опитал да насели при идването си в Уитби преди двайсет и пет години. Забравените мебели, покрити с прашни платнища, приличаха на прокълнати духове. Книги на всевъзможни езици пълнеха изгнилите полици. Върху тях се бе натрупал такъв дебел слой прах, че Мина не можеше да види цветовете на кориците, да не говорим за заглавията. Вдигна поглед към пукнатото огледало над камината. Оттам я погледна млада жена. Въпреки това тя се чувстваше стара и празна като порутеното абатство.

Видя ореховата ракла, която през 1888 година бе донесла от лондонския си апартамент в Уитби. Прекара лятото с Луси, докато Джонатан беше в Трансилвания. След началото на извънбрачната ѝ афера с Дракула беше уредила раклата да бъде пренесена тайно в абатството Карфакс, защото възнамеряваше да избяга от Англия с любовника си. След това я забрави в бързината да избяга от Дракула и да заличи завинаги спомена за нарушените брачни клетви. По някаква тъжна ирония сега отново беше заедно с Дракула и раклата. Сякаш съдбата ѝ бе предначертана отдавна.

Отвори раклата и намери в нея роклята, която Луси ѝ бе подарила. Така и не я облече. Беше прекалено провокативна за нея. Но двайсет и пет години по-късно стилът напълно подхождаше на жената, в която се бе превърнала. Погледна черната скромна рокля, която носеше. От години се обличаше като жена на средна възраст, за да не дразни Джонатан. Вече нямаше нужда да го прави. Разкопча черната дреха и я остави да падне на покрития с боклуци под. След това извади младежката рокля от раклата и се мушна в меката елегантна материя. Тя я накара да се почувства красива. Усети пристъп на вина: щеше ѝ се да се обличала така за Джонатан, но това щеше да е като да сипва сол в рана, която не иска да заздравее. Погледна се в огледалото. Светлините от огнището се отразяваха в малкото златно кръстче, спускащо се върху белите ѝ гърди.

Отражението в огледалото ѝ се стори непосилна гледка, затова отиде към високите като в катедрала прозорци. Стъпките ѝ отекнаха като бавен, натрапчив барабанен звук. Надникна в тъмната нощ. Светкавици осветяваха гробището отдолу и хвърляха дълги сенки сред надгробните плочи. Усещаше, че Куинси се приближава бързо, и се надяваше да се добере до абатството, преди бурята да се разрази с пълна сила. Когато той пристигне, тя ще се изправи срещу Дракула и ще пристъпи към изпълнението на плана си.

— Тази рокля ти отива — каза глас зад нея. Не го бе чула да влиза и се боеше да се обърне към него, за да не изгуби решителността си. Или по-лошо — да се поддаде на тъмните си желания. Усети копнежа в гласа му, когато каза: — Ти си пиршество... за очите.

— Намерих старата си ракла — заекна Мина. И погледна надолу към изкусителните си форми. Роклята беше много разголена. — Оставих доста неща тук.

Настъпи неловко мълчание. Дракула схвана скритото значение на думите ѝ.

— Този дом и аз ти принадлежим — каза той накрая.

Гласът му беше точно какъвто го помнеше — мелодичен и хипнотизиращ. Мина осъзна колко много ѝ бе липсвал успокояващият му звук. Не! Не можеше да мисли за себе си. Трябваше да мисли за Куинси. Най-важното сега бе бягството на сина ѝ, а Дракула можеше и да не я разбере.

В ума ѝ изникна образът на Куинси, яздещ кон. Дрехите му бяха изцапани с кръв... Да не би да е ранен? Мина усети как пламъците на гнева я поглъщат. Обърна се рязко към Дракула като лъвица, готова да брани малкото си.

— Как можа да изложиш Куинси на опасност? Ван Хелсинг можеше да го убие.

— Ван Хелсинг се опита да се запише в историята, като чрез перото на Стокър ме нарече злодей — отвърна без никакво извинение в гласа Дракула. Пристъпи към нея и се опита да скъси дистанцията помежду им. Но Мина направи крачка назад. Смуглият княз въздъхна. — Никога не съм искал да откъщавам на съпруга ти и останалите, че се опитаха да ме убият. В заблудата си те преследваха благородна кауза и се опитваха да се защитят. Но Ван Хелсинг премина границата.

Тонът му се смекчи, когато се приближи зад гърба ѝ. Мина погледна през рамо. Видя го как извърна очи към тъмния хоризонт, когато лъчът на фара проникна през прозореца.

— Куинси накара Ван Хелсинг да плати за прегрешенията си — каза той. Мина усети как кръвта ѝ се смразява. Прозря значението на думите му. Долови и накъде бие от начина, по който произнесе името на сина ѝ. Плановете на Дракула за Куинси не съвпадаха с нейните.

— Ще ми отнемеш единствения син?

— За да оцелее в това, което предстои, той трябва да приеме истината. И да се приеме такъв, какъвто е.

Сърцето на Мина щеше да изскочи от гърдите ѝ.

— Нямаме право да определяме съдбата му.

* * *

Конят на Куинси препускаше покрай Залива на Робии Худ. Вълните се блъскаха силно в скалите. Студеният априлски вятър се усилваше. Трещяха гръмотевици и блестяха светкавици. Небесата даваха сигнал за битка.

Конят на Куинси се изправи на задните си крака, олюля се и се стовари върху калния бряг. Изхвърленият ездач също тупна на земята. Младежът се надигна от локвата и стигна залитайки до животното.

Видя, че е плувнало в пот и едва си поема дъх. Конят му беше на прага на смъртта от изтощение.

Отново светкавица раздра небето. В далечината Куинси видя руините на абатството върху надвисналите над морето скали. Вече беше близо.

Конят се опита да се изправи, но отново падна. Краката му не можеха да издържат собствената му тежест. Куинси нямаше време да чака животното да си почине. Погали го по гривата. Беше готов да умре за каузата си, но не можеше да иска такава жертва и от коня.

Без да се бави нито миг повече, продължи пеша по хлъзгавата камениста пътека към срещата със съдбата.

58.

— Отдавна мина времето, когато децата се използваша като заложници. Остави сина ми на мира — настоя Мина. Движеше се по тънък лед и го знаеше. Беше опасно да му припомня собствените му страдания като дете. Преди векове турският султан беше отвлякъл Влад Дракула и по-малкия му брат Раду. Годиците, които Дракула бе прекарал далеч от семейството си, го бяха белязали неизмеримо. Беше държан като заложник, докато не убиха баща му в битка. След това наследи трона на Влахия и стана Божи воин. Останалата част от живота си на простосмъртен посвети на отмъщението. Вече между живота и смъртта продължи да се бори за същата кауза, като вярваше, че още е защитник на своя Бог и такива като Батори са най-големите му врагове.

Но Мина не можеше да позволи Куинси да се превърне в жертва на безкрайната война на Дракула.

— Куинси заслужава нормален живот. Най-добре да го отведе далеч оттук. Далеч от Англия и от Батори.

Дракула се взираше безизразно в нея. Разбира се, че четеше най-съкровени й мисли. Тя знаеше, че приближава мигът, в който щеше да научи и най-голямата й тайна. Без да откъсва очите си от нейните, той докосна белега на шията си, който вече с нищо не напомняше за зейналата рана от зъбите на Батори. Беше заздравяла бързо.

— И Батори е пила от кръвта ми — каза той. — Сега всички сме свързани. Където и да избягаме, тя ще ни намери. Ще намери и Куинси. Време е да ѝ се опълчим.

— Не си достатъчно силен, за да победиш Батори. Тя замалко да те убие.

Той се намръщи. На Мина ѝ се стори, че видя болка в очите му. Той се извърна от нея, пое дълбоко дъх и отвори уста, но не излязоха думи. Затвори очи, сякаш за да събере сили, и накрая проговори:

— Преди двайсет и пет години замалко да бъда унищожен, първо от Харкър, а след това и от Батори. Раните ми още не са зараснали. —

Обърна се към нея и разтвори ризата си.

Мина затаи дъх пред ужасната гледка.

— О, Боже!

Гърдите му бяха обезобразени. Мина можеше да преброи ребрата му. Огромният белег се бе опънал върху костите и тя виждаше точно къде го бяха проболи Морис и Джонатан. Пред нея бяха и раните от нападението, което видя през очите на Батори. Спомни си как ботушът ѝ натисна ножа дълбоко в сърцето му. Не можеше да извърне очи от зловещата картина, нито да спре сълзите на съчувствие, които се стичаха по лицето ѝ. За първи път Дракула ѝ показваше страховете и слабостта си. Мина разбираше колко трудно му е да сподели тази своя уязвимост. Това беше акт на чиста любов. Сега вече не можеше да има тайни помежду им. Винаги бе изпитвала страст към него, но с това откровение той влезе в сърцето ѝ, където бе допуснала само Джонатан. Протегна треперещи ръце към своя смугъл принц и погали обезобразената му гръд.

— Затова ти е трябвала помощта на Сюард — каза тя. Най-накрая бе разбрала. Всички парчета от пъзела си идваха на мястото. Тя нежно докосна нащърбената плът над сърцето му, където се бе забил ножът на Морис и откъдето тя някога бе пила от кръвта му. Дракула внимателно постави студената си ръка върху дланта ѝ и пръстите им се сплетоха.

— Направих всичко възможно да защитя теб и Куинси от Батори — прошепна той. Вдигна брадичката ѝ, за да се взре още по-дълбоко в тъмните му очи, сякаш я молеше да проникне в душата му. — Но сега вече няма къде да бягаме. Ако не се върнеш при мен, тя ще ни убие. — Даваше ѝ избор... но тя не можеше да предаде вярата си. Само тя ѝ бе останала. Трябваше да потисне желанията си.

— Може и да изглеждам като младото момиче, което помниш — каза тя, без да откъсва очи от неговите, — но с годините станах по-мъдра. Въпреки че думите ти са омайни и ме докосваш нежно, ти си чудовище. Убиец.

Дракула вдигна глава и на лицето му се изписа гордост.

— Аз съм рицар на Свещения орден на Дракона. Стокър и Ван Хелсинг не ми оставиха избор...

— Не сме в Средновековието — прекъсна го Мина. — Не можеш да убиеш човек, защото те е наклеветил в книга.

— Приживе бях Божи инструмент. — Дракула беше непреклонен. — Бих се, за да защита християнството. Бях заобиколен от жестокост и смърт. Копнеех за нов живот, за втори шанс. И когато той дойде, се втурнах след него, без да мисля за последствията. Да, възправих се от гроба, но не съм убивал за удоволствие. Кръвта, която ми трябва, за да не умра, взимам само от животни, убийци, изнасилвачи и крадци. Все още въздавам Божията справедливост.

Очите му се разшириха. Мина помнеше хипнотичния му поглед. Усети как кръвта му се втурва през мозъка ѝ и с нея нахлува поток от образи. Показваше ѝ през своите очи делата, които бе извършил в името на Бога, чудовищата, които бе унищожил, невинните, които бе спасил...

След като телепатичната им връзка се разпадна, той продължи:

— Създаден съм по Божий образ и подобие, но съм по-висше същество. Нима вълкът не се храни с овце? Като всички висши същества аз съм сам. Няма по-тъжен звук от воя на самотния вълк през нощта. Хората ги мразят и изстребват, скоро ще ги изличат от лицето на земята.

Устните му се приближиха към ухото ѝ и тя усети ледения му дъх. Копнееше тези устни да я целунат. В същото време искаше да се откъсне от него и да побегне.

— Моля те, Мина, разбери, без теб съм изгубен — прошепна Дракула. — Единственият ми грях е, че не познавам нравите на модерната епоха. Възможно ли е да те обичам толкова много и да съм истински злодей?

Мина се извърна, не можеше да го погледне в очите.

— Някога, много отдавна, щях с готовност да напусна Джонатан и да замина с теб. Сега само синът ми има значение. Времето ни отмина. — Знаеше, че думите ѝ звучат неубедително и той го е усетил. Безсмислено беше да лъже.

Дракула отново я обърна с лице към себе си.

— Престани! — каза заповеднически. — Заблуждаваш се. Знаеш, че още ме обичаш. Отдай се на страстта си. Ела с мен. Бъди с мен. Просвети ме. Само заедно можем да спасим света от Батори.

— Молиш ме да приема твоя мрачен дар. Да стана като теб.

— Ако избягаш с Куинси в Америка, силите ни ще бъдат разединени. Тази вечер сме заедно и затова имаме предимство. Дори да

изгубя битката, ще омаломощя сериозно Батори. Моята древна кръв ще те превърне във вампир, макар и нов. Ще можеш да защитиш Куинси. Ще имаш достатъчно сили да се противопоставиш на ранената Батори.

Мина стисна кръстчето на шията си.

— Не мога.

Дракула пусна ръцете ѝ и изражението му стана мрачно.

— Това означава, че Дяволът спечели.

Извърна се рязко и излезе от стаята. Мина се почувства по-сама от всякога.

Взря се през прозореца в безлунната нощ. Къде беше синът ѝ? Трябваше да вземе решение и щеше да ѝ е по-лесно да го направи, ако знаеше, че той е в безопасност. Чу се силна гръмотевица. Никога не се бе бояла от бурите, дори и като дете. Но сега беше ужасена, сякаш гръмотевицата беше предупреждение лично към нея.

Само след миг усети нечие присъствие. Добре знаеше какво означава това. Батори се приближаваше.

* * *

Батори се усмихна, когато видя как двата китоловни кораба се мъчеха да пуснат котва в пристанището на Уитби, докато бурята бушуваше. Над земята се изливаше пороен дъжд. Ревът на ветровете възвестяваше пристигането ѝ. Жителите на града се бяха разбягали да търсят подслон и се опитваха да подсигурят домовете си срещу бурята. Чуваше познатите ужасени викове, докато каляската ѝ преминаваше покрай малките каменни къщи. Дори и най-нисшите по някакъв начин усещаха, когато към тях се приближаваха силите на злото. През прозореца на каляската Батори срещна погледа на сбръчкана беззъба старица и се наслади на страха, който се четеше в очите ѝ. Обожаваше да плаши простосмъртните, ужасът им стопляше кръвта ѝ и разтуптяваше сърцето ѝ. Беше освежаващо и *опияняващо*.

Конете ѝ внезапно спряха. Батори се наведе през прозореца и видя, че дървеният мост над река Еск се е срутил и впрягът ѝ не може да премине придошлата река. Полетът оттук до абатството щеше да изтощи част от силите ѝ, а тя се нуждаеше от цялата си мощ за предстоящата битка. Свърза се телепатично с кобилите си и те

започнаха да рият с копита и да размахват гриви в знак на разбиране. Можеше да заобиколи по по-дълъг маршрут, покрай каменните стъпала в основата на скалите. Още беше рано.

Единственото око на Батори се взря в целта на пътуването — издигащото се над морето абатство. В прозорец на западното крило видя женски силует, окъпан в мека трепкаща светлина. Облиза жадно зъбите си. До сутринта щеше да е опитала плътта на кучката и ще се е окъпала в кръвта ѝ.

59.

Мина знаеше какво трябва да направи. Чуваше как бурният вятър се блъска в стените отвън. Карфакс издържаше на развилнялото се време, тя също трябваше да устои. Спусна се по късо каменно стълбище към някогашните килии на монасите. Редицата от врати по тесния коридор завършваше с голяма дъбова врата в дъното, която водеше до покоите на игумена. Подмина всички врати по коридора и накрая изборът ѝ се сведе само до една.

Дракула много пъти бе твърдял, че вампирите не са зли по природа. Не вярваше, че влизането в зоната между живота и смъртта автоматично обрича душата на вечно проклятие. Тези същества също можеха да избират между доброто и злото. Мина бе виждала как жаждата за кръв развращава. Луси примамваше малки деца, но тя нямаше избор. Не беше подготвена за това, което ѝ се случи, и се бе превърнала в чудовище. Мина се молеше да не я постигне тъжната съдба на приятелката ѝ.

Усещаше, че Батори приближава. Знаеше, че има само един избор. Трябваше да жертва душата си, за да спаси сина си.

Беше изпълнена с решителност. Остави фенера на земята и отвори тежката дъбова врата. Дракула стоеше пред голямото огнище, в което пукаха запалени цепеници. Обърна се към нея. Огънят и десетките трепкащи пламъчета на свещите оживяваха стаята. Дракула гледаше Мина с копнеж и надежда. Тя прекрачи прага.

— Куинси трябва сам да управлява съдбата си. Не можеш да избираш пътя му — каза тя неумолимо. Нямаше намерение да се пазари по този въпрос.

Дракула кимна.

— Щом това е цената, така да бъде.

Тръгна бавно към нея, пулсът ѝ се ускори от мисълта, че ръцете му скоро ще са върху тялото ѝ. Посегна с трепереща длан към златното кръстче на шията си и го дръпна. Златната верижка се скъса и кръстчето падна на земята. Очите на Дракула станаха още по-жадни.

Той постави студените си ръце върху раменете ѝ и тя започна да трепери още по-силно. Нежно я целуна по устните. Обви я в прегръдките си, без да откъсва очи от нейните.

— Заедно — прошепна Дракула и устните му погалиха ухото ѝ — ще виждаме как нации се раждат и загиват. Заедно ще преживеем вечността.

Занесе Мина до леглото и я постави върху него. Докосваше я, както Джонатан никога не я бе докосвал, пръстите и устните му изследваха цялото ѝ тяло. Караше я да се чувства истинска жена. Въпреки огромната си сила Дракула беше нежен. Свали роклята ѝ и се взря в голотата ѝ с жажда и страхопочитание. Беше същество на мрака, но въпреки това не загаси свещите, както правеше Джонатан, преди да се любят. Желаше да види всяка частица от нея. Сърцето ѝ заби силно, когато я целуна по шията. Не изпитваше страх, отдаваше му се напълно. Искаше го. От начина, по който я галеше и по който проникна в нея, тя разбра, че за него нейното удоволствие беше по-важно. Усети го вътре в себе си и с всяко движение се приближаваше до най-голямото удоволствие, което някога бе изпитвала.

Дъхът му опари ухото ѝ:

— Ще сграбчим света за гърлото и ще прием до насита.

Мина цял живот се бе борила срещу потисничеството. След като приемеше целувката на вечността от Дракула, щеше да скъса веригите. Щеше да спазва само правилата и законите, които сама създаде.

Ръката му се плъзна между бедрата ѝ. Тя вече не можеше да се въздържа. Обви го с ръце и го придърпа по-близо до себе си. В разгара на страстта изведнъж всичко ѝ стана ясно. Всичките ѝ конфликти и дилеми изчезнаха. Сякаш облаците се разбягаха и откриха ясно небе. Обичаше Дракула, обичаше го по начин, по който никога не бе обичала Джонатан. Заедно двамата образуваха едно същество.

— Бог да ми прости, но още те желая — каза тя.

Дракула отвори уста и показа зъбите си, но Мина вдигна ръка, за да отблъсне ухапването му. Той се спря, но не беше гневен. Искаше тя да направи избора.

— Трябва да ти кажа нещо, което крих от теб през всичките тези години.

Той бавно поклати глава.

— Винаги съм го знаел.

Мина се усмихна, най-накрая се освободи от бремето на вината. Изви шия и обърна артерията си към своя любим.

Дракула ухапа силно. Тя се гърчеше в конвулсии, докато той пиеше, завладяна от еротичния коктейл на удоволствието и болката. Беше ѝ вече все едно, дори с кръвта да изтече душата ѝ.

След като пи от топлата ѝ кръв, Дракула се хвана за гърдите и се сгърчи. Нещо ставаше с него. Изпитваше болка. Отдръпна се задъхан. След това извика, съдра ризата си и я свали. Обезобразената му кожа се повдигаше на вълнички, сякаш се прераждаше пред очите ѝ. Погледна вцепенено Мина.

— Чистата кръв, която пи от мен преди години, сега ме лекува.

Мина беше неговата спасителка. Кръвта, която някога бе нарекла прокълната, сега щеше да спаси Куинси и ще победи Батори.

— Кръвта е живот. Кръвта е *нашият* живот.

Мина затаи дъх. Хвана главата му с ръце и заби дълбоко зъбите му в шията си, подканваше го да довърши започнатото. Беше дошъл мигът да умре в ръцете му и да бъде преродена. Изпаднала в екстаз, тя затвори завинаги очи за човешкото си съществуване.

* * *

Куинси се приближи към рибар, който се опитваше да върже малката си дървена лодка.

— Накъде е абатство Карфакс?

— Абатство Карфакс? Не, младежо, сигурно имаш предвид абатство Уитби.

— Не, абатство Карфакс. Знаете ли го? — извика нетърпеливо Куинси.

Рибарят кимна.

— Да. Но стой далеч от него!

— По дяволите — абатство Уитби, абатство Карфакс! В коя посока е?

Рибарят се прекръсти боязливо. Куинси осъзна, че изглежда ужасно — беше подгизнал от дъжда и изцапан с кал, кръв и Бог знае още какво.

— Простете ми, но е въпрос на живот и смърт! Трябва да стигна до абатство Карфакс!

Старият рибар поклати глава и посочи пътеката, водеща към гората.

— Бог да е с теб, младежо!

Куинси затича по пътеката. Вятърът беше толкова силен, че го връщаше назад. Дъждовните капки го бодяха като малки стрели. Куинси се чудеше дали бурята не е дело на Дракула, дали не използва времето, за да се опита да го забави. Вече не чуваше мислите на майка си. А това го ужасяваше.

Вървеше по пътеката през гората Стейнсакър. Дъждът правеше всяка следваща стъпка по-трудна, стъпалата му се пързалиха в калта. Накрая се озова пред руините на някогашния приют за душевноболни на доктор Сюзард. Каменните му останки бяха погълнати от буен мъх, бръшлян и плевели, сякаш природата се опитваше да изличи страданието, което някога бе владяло това място. Според романа на Стокър през това поле някога се бе втурнал Ренфийлд, за да търси убежище в абатство Карфакс. Семейството на Куинси бе придобило богатството си вследствие на страданията на господин Ренфийлд. Родителите му заклеяваха Дракула, но истината беше, че бяха получили директни облаги от престъпленията му. Куинси се почуди дали неговите страдания и тези на семейството му не са Божие наказание.

Карфакс се издигаше самотно в нощта. Сградата беше доста по-голяма, отколкото Куинси си бе представял. Светеше един-единствен прозорец. През равни интервали от време лъчът на фара хвърляше дълги злокобни сенки по порутените стени.

Вятърът и дъждът се усилиха, когато Куинси тръгна през полето. Отказваше да се признае за победен от времето, затова събра всички сили и тръгна напред с цялата си мощ.

Най-накрая стигна до украсената дървена порта на абатството и се облегна изтощен на нея. За негова изненада вратата беше отключена и той се стовари по корем в коридора. Изправи се с мъка на крака и затвори портата. Бурята остана навън. Погледна през прозорците дали

някой не го наблюдава, но под ярките светкавици видя единствено самотните надгробни плочи. Компания му правеха само мъртвите.

Тръгна през виещите се коридори на абатството и не след дълго стигна до дълъг коридор с много врати. В дъното му имаше полуотворена врата, зад която светеше. Овладея нервите си и побягна към светлината. Втурна се вътре.

Нямаше никого.

Десетки свещи се бяха превърнали в локвички горещ восък. В ъгъла имаше неоправено легло. Светлината идваше само от тлеещата жар в огнището. До леглото видя купчина дрехи. Обърна се и почувства, че стъпи на нещо. Сведе очи и сърцето му спря да бие. Беше настъпил кръстчето на майка си. Знаеше, че тя никога не би го свалила по своя воля. Сграбчи разярен малкото златно кръстче и хукна назад. Нямаше представа къде отива. Опита една по една всички врати, но те бяха запечатани от ръжда.

Скоро щеше да съмне. Дракула трябваше да намери къде да преспи през деня. Ако романът на Стокър казваше истината, той трябваше да се прибере на място, до което слънчевите лъчи не достигат.

Откри главното стълбище и тръгна бързо по него. Беше влажно и вонеше на разложение. Колкото по-дълбоко се спускаше в мрака, толкова по-близо се чувстваше до съдбовната разплата.

Озова се в зала с много ниши. Огледа се и осъзна, че се намира в мавзолей. В стените имаше полици. Във всяка ниша се намираше по един скелет. Сигурно стотици бяха погребани тук.

До входа имаше стара маслена лампа. Куинси я взе. Стъклото беше топло. Някой скоро беше влизал в помещението. Пребърка джобовете си за кибрита, който му бе дал Артър Холмуд, като се молеше да е сух. Молитвите му бяха чути. Драсна клечка и запали лампата.

Озова се в средата на помещението и поднесе лампата към три огромни каменни саркофага. На капака на първия имаше име на латински:

На дървен сандък до него пишеше:

СОБСТВЕНОСТ НА ВЛАДИМИР БЕСАРАБ

Бесараб! Името тровеше слуха му. Куинси трескаво огледа помещението под светлината на лампата и погледът му попадна на ръждясала лопата, облежната в ъгъла. Остави лампата върху саркофага, сграбчи дървената дръжка на лопатата и я удари в стената. Дръжката се счупи на две. С така получения дървен кол в ръце, младежът се втурна към сандъка и напъна всички сили, за да отвори капака.

Отмести го с мъка и извика победоносно. Спомни си огромната грешка, която съименникът му бе допуснал в Трансилвания, и стисна очи, за да не срещне хипнотизиращия поглед на Дракула. След това вдигна заостреното дърво, готов да прободне княза в сърцето. В последната секунда отвори очи, за да се прицели по-добре. Замръзна на място и сърцето му спря.

Майка му лежеше мъртва в сандъка.

Куинси захвърли счупената дръжка на лопатата и посегна да докосне лицето, което му се бе усмихвало, устните, който го бяха целували, а сега бяха студени и безжизнени. Вече никога нямаше да се одобрят и да си простят. Дракула спечели.

Пръстите на Куинси кървяха след отварянето на капака. Оставиха малки капчици кръв по бледите устни на Мина. За да се прости с нея, той постави ръка върху гърдите ѝ, но се вцепени, когато усети, че те рязко се надигнаха. Изпълнен с ужас, видя как майка му облиза капчиците кръв от устните си и отвори очи. Красивите ѝ сини очи бяха целите почернели. Устните ѝ се разтегнаха и под тях се показаха дълги остри зъби. От устата ѝ се изтръгна оглушителен нечовешки писък. Преди Куинси да реагира, острите животински нокти на Мина се протегнаха и го сграбчиха за гърлото.

60.

Небето плачеше, сякаш Бог знаеше, че тази вечер ще бъде детрониран. Вълните в Северно море ставаха все по-високи. Светкавици раздираха тъмата. Ечаха гръмотевици.

Каляската на Батори подскачаше под дъжда по разбитите павета на Чърч Стрийт. Пътищата, водещи до абатство Карфакс, бяха кални и бързо ставаха непроходими. Каляската спря пред сто деветдесет и деветте стъпала към върха. Не можеше да продължи с каретата. Трябваше да изкачи пеша изсечените в скалите стъпала.

Слезе под пороя. Дъждовните капки докоснаха голия ѝ череп и ѝ напомниха как изгоряха гарвановочерните ѝ коси. Студената вода веднага се превръщаше в пара при допира до все още горещата ѝ плът.

Единственото ѝ око съзря призрачен силует, застанал върху голям камък с гръб към нея и с лице към Северно море. Изглежда, не забелязваше присъствието ѝ, нито дори силния дъжд. Батори оголи зъби. Примъкна се към него възможно най-тихо. Смяташе, че дъждът ще заглуши стъпките ѝ.

Но веднага щом тази мисъл прекоси ума ѝ, дъждът внезапно спря. Облаците се разбягаха и пълната луна огря силуета върху камъка.

— Време е да отговаряш за всичките си грехове. — Вятърът донесе баритона на Дракула. Той се обърна към нея. — Ержебет.

Мразеше как звучи името ѝ на родния ѝ език, особено произнесено от Дракула. Не я поздравяваше, проклинаше я. Всяка нейна клетка копнееше да се хвърли върху него и да го разкъса парченце по парченце. Но бе чакала векове този миг. Можеше да си позволи да поиграе още малко на глупавите му игрички. Какво бяха няколко секунди пред вечността, която се простираше пред нея? Потисна надигащата се жажда за кръв, като си представи как отскубва езика на Дракула и го носи като медальон на верижка.

Пристъпи под лунната светлина и видя в очите на Дракула тревога. Ужасният ѝ вид очевидно го свари неподготвен. Ако имаше

устни, щеше да му се усмихне. Но и те, като носа и клепачите ѝ, бяха погълнати от пламъците в метрото.

— Преряза ми гърлото, докато ми шептеше любовни думи и ме остави да умра — просъска Батори. — Но съм пред теб и всички демони са на моя страна. Кълна се, че повече няма да измамиш смъртта.

Дракула се изправи на камъка и погледна Батори отвисоко. Отвърна ѝ напълно уверено:

— Предупреждавам те! Бог е на моя страна.

— Сляпата ти любов към твоя Бог ще те погуби.

Дракула отметна плаща си с една ръка, а с другата хвърли нещо напред. Лунните лъчи се отразиха в два летящи меча, които се завъртяха в мрака и след това се забиха в земята.

— Да го направим по стария начин — предизвика я той.

Батори погледна двете оръжия.

— Мечът на баща ти? — попита тя и кимна към по-близкия.

— Да — отвърна Дракула. — А другият е един от многото, които принадлежаха на брат ми.

— Ласкаеш ме.

Батори се приближи към мечовете и започна да ги разглежда. И двата бяха красиво инкрустирани, по модата отпреди петстотин години. От улеите в остриетата беше ясно, че са бойни и са пролели много кръв. Колко подходящо. Имаха прекалено богата съвместна история, за да използват девствена стомана. Батори взе и двата меча и ги стисна с кокалестите си пръсти, от които плътта се бе свлякла. Единият имаше дървена дръжка със заострен край, с която също можеше да се убива. Дръжката на другия беше от слонова кост и заоблена накрая, но напречната пластина над нея беше извита като буквата V и върхът ѝ сочеше ръката. Умел фехтовач можеше да използва тази част, за да закачи с нея острието на противника си. Това беше мечът на Раду. Той бе отреден за нея.

Без предупреждение Батори хвърли другото оръжие към Дракула и веднага скочи напред и замахна към главата му.

Дракула бе по-бърз от светкавица. Хвана меча на баща си във въздуха, пренесе тежестта си на единия крак и отблъсна атаката на Батори. Зае бойна поза, дръжката на оръжието опираше корема му, а острието сочеше право в Батори.

Обезобразеното лице на графинята се изкриви в нещо като усмивка. Дракула обичаше да се перчи, затова започна да размахва острието си, сякаш беше на сцената.

Батори въздъхна. Спомни си за втория непознат. Нейният ментор. Искаше ѝ се да е тук, за да види с очите си гибелта на Дракула.

— Не си ли се чудил, Влад, кой те мрази повече от мен? — попита тя. Не се въздържа да отвори стари рани.

По лицето на Дракула за миг се изписа объркване.

— През живота си човек си създава много врагове, независимо дали е човешко същество, или някой като нас.

— Не си ли се чудил през всичките тези години кой ме накара да търся отмъщение, след като ти ме остави да умра? — продължи Батори. — Кой ми подари мрачния дар?

Батори усети, че Дракула прониква в ума ѝ и се опитва да разбере самоличността на ментора ѝ, онзи, който я бе превърнал във вампир. Тя не можа да устои на изкушението. Искаше да смаже увереността му и да види как гневът го поглъща. Наслади се на мига на истината.

— Не съм сама във войната си срещу Бог, аз съм един от многото му врагове. Може би се чувстваш достатъчно силен, да се опълчиш на предстоящата кървава баня. Ти си самоуверен глупак, ако си мислиш, че можеш да промениш хода на световната история.

Дракула изръмжа. Беше видял в ума ѝ лицето на нейния покровител. Знаеше много добре името му. Омразата между двамата беше легендарна. Очите му пламнаха от гняв. Провикна се към небесата и вдигна високо меча си. След това скочи от камъка към нея. Батори също вдигна оръжието и го посрещна. Беше изненадана от мощната му атака. Движеше го чист гняв. Остриетата им се сблъскаха с такава сила, че полетяха искри. Ударите на метал в метал отекваха като камбанен звън в нощта и възвестяваха края на всичко.

* * *

Мина помириса човешка кръв. Отвори очи и я блъсна силната светлина на масления фенер. Очите ѝ бяха станали много чувствителни. Едва различи силуета на мъж пред себе си и беше

принудена отново да замижи. За щастие миризмата на кръв беше толкова остра и така опияняваща, че тя успя да намери и сграбчи с лекота първата си жертва, макар да не я виждаше. Лигите ѝ потекоха от приятното предчувствие. Кръвта е живот! Ще пие до насита. Отвори широко уста и езикът ѝ облиза наскоро порасналите ѝ остри зъби. Изрева като див звяр, когато чу пулса на жертвата, който насочваше атаката ѝ. Отметна глава като кобра, готова за нападение.

— Мамо?

Беше едва доловим шепот, но за чувствителните ѝ вампирски уши прозвуча като гръмотевица. Тя се спря. Приличаше на гласа на сина ѝ Куинси. Светлината от фенера още я заслепяваше, но тя се пребори с болката и отвори очи. След секунди зрението ѝ се адаптира. Вцепени се от това, което видя. Всичко ѝ изглеждаше по-ярко и ясно. Можеше да *види* топлината, която се излъчваше от тялото пред нея. В мрака се появи любимото ѝ лице. Беше Куинси, най-накрая бе пристигнал жив и здрав. Но срещата им не беше радостна. Виждаше ужаса, изписан на лицето му. Изпита вина и срам, каквито преди това не познаваше.

— Прости ми, Куинси. — Съзнанието ѝ се избистри и кучешките ѝ зъби се прибраха обратно във венците. Изражението на Куинси късаше сърцето ѝ. Изпита силна нужда да успокои сина си. Дракула ѝ бе казал истината. Щом все още изпитваше чувства, щом още усещаше любов, болка и вина, значи имаше душа. Не се бе превърнала в демон.

— Майка ми е мъртва — каза Куинси и се отдръпна от нея.

— Не! Така разправяше Ван Хелсинг. Но не беше прав! — Мина го умоляваше да ѝ повярва, умът ѝ се мъчеше да намери правилните думи. Видя как Куинси трепна при споменаването на Ван Хелсинг. Съзря болката в очите му. Трябваше да го накара да я разбере. — Ван Хелсинг грешеше. Все още съм твоята майка, Куинси. — И тя разтвори ръце към сина си с надеждата за прошка.

Видя как аурата на сина ѝ стана от приятно синьо-бяла — огненочервена. Изражението на лицето му също се промени. Логичният ум на Куинси се опитваше да потисне емоциите.

— Не! — извика той и я блъсна толкова силно, че тя падна обратно в сандъка, счупи страничната му стена и се изтърколи на студения влажен каменен под. Беше още слаба след трансформацията и отчаяно се нуждаеше от кръв.

Изправи се с мъка. Куинси се отдалечи още от нея, клатеше невярващо глава, беше напълно отвлечен. Аурата му бе станала чисто черна. В погледа му се надигаше решителност. Умът му бе завладян от една-единствена мисъл: *да убива*.

— Куинси, недей! — извика Мина и се заклатушка към него. — Дори не си го помисляй!

Той се извърна от нея и взе пак счупената дръжка на лопатата. Стисна я толкова здраво, че от ранените в пръстите му отново потече кръв. Мина полагаше огромни усилия да не се изкуши от сладката миризма.

По лицето на Куинси потекоха сълзи. Без да каже нищо, той се обърна и избяга с невероятна скорост.

— Куинси, почакай! Стана по моя воля — извика Мина след него. — Направихме каквото е необходимо, за да те спасим от Батори!

Изкачи няколко стъпала и се свлече. Нямахше да може да настигне сина си в това състояние и да го спре да не направи фатална грешка. Трябваше ѝ кръв, за да придобие сили. Трябваше да настигне Куинси, преди той да се изправи пред Дракула. Бе накарала княза да се закълне, че няма да пипне сина и. Знаеше, че няма да се отметне от думата си, дори при самозащита.

Но се страхуваше от наивността на Куинси. Може от невежество да се съюзи с Батори с надеждата да постигне така мечтаното отмъщение.

Изострените ѝ след трансформацията сетива атакуваха мозъка ѝ и я забавяха. Помирисваше разложението на телата в гробниците, мухъла по стените, изпражненията на животните, влагата във въздуха. В главата ѝ отекваха стъпките на Куинси, който се изкачваше по стълбите. Капещата в ъгъла вода я оглушаваше. Сега разбираше защо бедната Луси бе полудяла. Изпадна в кома след погрешното кръвопреливане на Ван Хелсинг и след това се надигна от ковчегата си, объркана, дезориентирана и изгаряща от необяснима жажда за кръв. Нямахше кой да я напътства. Дракула избяга, подгонен от героичната група, а никой друг не можеше да я обучи да живее като вампир. Мина осъзна защо Луси се бе нахвърлила на първата жертва, която ѝ попадна пред очите — малко дете. Жаждата беше непоносима, но Мина полагаше усилия да запази ясният си разсъдък. Дракула я беше

подготвил. Знаеше какво се случва с нея и какво трябва да направи, за да спре Куинси.

Нуждаеше се от кръв. Усещаше жаждата не само със стомаха си, но с всеки сантиметър на тялото си. Отровата, която я преобрази, се бе просмукала във всичките ѝ клетки. Когато те бяха нахранени, отровата в сърцето ѝ намаляваше. Вампирската кръв вече работеше в организма ѝ. Имаше нужда от още, преди са се самоизяде.

В ушите ѝ отекнаха стъпките на бягащи гризачи. Тя обърна глава, зъбите ѝ се удължиха, а очите ѝ почерняха. Видя група плъхове. Преглътна отвращението си и се хвърли върху тях. Загреба ги с ръце и започна да прегризва гърлата им. Ушите я заболяха от пронизителното им пищене. Но въпреки това пиеше. Нямаше избор. *Кръвта е живот!*

61.

Яростната атака на Дракула свари Батори неподготвена. С всеки мощен удар я изблъскваше все по-назад. Сблъсъците на стоманените остриета караха цялото ѝ тяло да трепери. Едва успяваше да блокира неударимите му нападения. При всяко негово замахване тя отстъпваше назад по хлъзгавите стъпала в скалата. Постъпи правилно, като пристигна с каляската и съхрани силите си. Щяха да ѝ трябват до последната капка. Щеше даде всичко от себе си, за да победи Дракула.

С широко отворени очи и стиснати зъби, той приличаше напълно на религиозен фанатик, докато я принуждаваше да отстъпва по стъпалата. Тя скръцна с вампирските си зъби. Нямахше да му позволи да разбере каква болка ѝ причинява. Думите на покровителя ѝ отекваха в ума ѝ: *Учим се от болката*. Не с този Дракула се беше била в метрото. Сега беше по-силен. Със сигурност Мина му бе помогнала да се възстанови. Щеше да се погрижи за нея по-късно.

Силите на Батори се изчерпваха с всеки удар на противника ѝ, който пък ставаше още по-смел, като я виждаше как отпада. Започна да я мушка още по-яростно и я принуди да се изкачи по стълбите, но в главата ѝ се заформяше план. Може да беше по-силен от нея за момента, но нямаше да издържи с това темпо още дълго. Тя знаеше, че е по-бърза от него.

Дракула се впусна в серия стремителни атаки. Стоманата се стовари с такава сила, че Батори едва успя да вдигне ръка, за да парира удара. Победоносното му изражение я вбесяваше. Нямахше избор, трябваше да изтича нагоре по стъпалата до следваща площадка. Мечът ѝ се влачеше след нея, изглеждаше слаба и почти победена. Изчака Дракула да се приближи бавно, наслаждаваше се на всеки миг, усещаше как той се заблуждава, че стъпка по стъпка се приближава към победата. Беше толкова самоуверен, че дори вече не държеше меч пред себе си, а го бе отпуснал от страни. Така вече не представляваше никаква заплаха. *Ела при мен. Ела да умреш.*

Когато Дракула стигна до площадката, на която стоеше Батори, не посегна да я удари, просто застана до нея и се взря в обезобразеното ѝ лице. Тя видя как гневът му изчезна, по лицето му сега бе изписана само тъга. Не ѝ се искаше да го признае, но разбираше за какво мисли. Ако я убие, ще убие и част от себе си. Бяха направени от един и същ материал, бяха безсмъртни самотници. Можеха да са съюзници и приятели. Но тъй като тя реши да обърне гръб на Бог, Дракула трябваше да обърне гръб на нея. Видя го как се изпълни с решителност да обърне последната страница от дългата им битка. Време беше да сложи край на живота ѝ. *Глупак.*

Дракула вдигна меча си, готов да отсече главата ѝ с едно движение. Винаги е бил по-добър от нея и сега щеше да ѝ окаже милостта да я убие безболезнено.

В последния миг Батори приведе плана си в действие. Преди острието на Дракула да пререже шията ѝ, тя се възползва от бързината си. С едно рязко движение присви колене и изви гръбнака си назад. Мечът премина на косъм от носа ѝ, но инерцията повлече Дракула напред. Батори се движеше толкова бързо, че човешко око не можеше да я следва, заклеци меча на врага си с дръжката на своя и го притисна в мократа земя до каменните стъпала. Завъртя се, изби меча му и той откри гърдите си. Тогава тя бръкна в наметката си за ножа. Беше ѝ в ръчичките.

Заби извитото острие в тялото на Дракула и го разпори от корема до гърдите. Дракула извика и падна по гръб, от него шурна кръв. Трябваше да притисне и двете си ръце към раната, за да спре кървавия поток. Батори пусна меча, извади извития нож и го показа на Дракула.

— Помниш ли го?

Ужасът, който се появи в погледа му, ѝ даде всички отговори.

— Краят ти настъпи. Битката ни приключи и аз съм победителка. Най-накрая ще владее света, защото съм по-висше същество. Хората ще са в краката ми и ще молят Бог за помощ. И точно както Бог ми обърна гръб, когато се нуждаех от него, така ще обърне гръб и на хората. Бог ми отне всичко, което обичах, включително и децата ми. Божиите закони настроиха семейството ми срещу мен. Те позволиха на съпруга ми да ме измъчва и накараха хората ми да се откажат от мен. Е, плюя на Божиите закони. Плюя и на теб, воин на Бога. Да, ти ми помогна, но когато не успях да се променя и потърсих справедливо

отмъщение, ти се опита да ме убиеш. Не заслужавам ли отмъщение? Е, вече го постигнах. Бог няма да има място в света, който ще създам.

Ножът на Куинси П. Морис беше просто парче метал, но спомените, свързани с него, бяха въздействащи. Батори го обърна към Дракула, за да види по-добре оръжието, което бе използвала в Трансилвания. Той го гледаше като в транс. Пак беше подценил лукавството на врага си.

— Този път острието на тексасеца ще си свърши работата — измърка Батори.

Дракула се отдръпна, притискайки раната си. Но не само страхът от графинята го накара да отстъпи. Имаше и нещо друго. Очите му гледаха към нещо зад нея.

Тя се обърна. Зората приближаваше. Времето и на двамата изтичаше.

Пронизителен писък прониза тъпанчетата ѝ. Тя се обърна и видя как врагът ѝ се спуска към нея. Удари я с рамо в гърдите и я просна на каменните стъпала. Взе изпуснатия меч на Батори, вдигна го над главата си и от гърдите му върху нея потече кръв. Тя чу как ботушите му тупнаха върху стъпалото над нея и той замахна, опитвайки се да разсече главата ѝ на две.

Не си ли научи урока? Батори отметна глава и острието на Дракула се заби в стъпалото. Стоманата се пукна, когато срещна камъка, множеството удари в тази битка я бяха отслабили. Графинята се хвърли към меча на Дракула, забит в земята. Той издърпа нейния меч от камъка точно в мига, в който тя изтегли острието от пръстта. Смениха си оръжията. Батори вдигна меча пред себе си, обърна се и се втурна към Дракула. Предвкушваше близката победа.

Очите на Дракула бяха станали като на влечуго, кожата му бе позеленяла, а ушите се бяха заострили. Устата му се разтвори широко и разкри кървави зъби, които стърчаха навън. Лицето му ставаше такова, когато искаше да внуши страх в смъртните си врагове и когато беше в опасност. Но нямаше никакъв ефект върху Батори. В нея не бе останало нищо човешко.

Тя се хвърли към него и го отблъсна с яростна и бърза атака. Принуди го да се катери към върха и да открие гърба си към изгряващото слънце. Лъчите му щяха да достигнат първо врага ѝ.

Батори възнамеряваше да стои в сянката му и така да се брани от дневната светлина.

Чувстваше, че Дракула отслабва с всяко замахване на меч. Отстъпваше назад по стълбите, кръвта му изтичаше през раната, която му бе направила. Слънчевите лъчи достигнаха гърба му. Батори забиваше отново и отново острието, все по-бързо и по-бързо. Само още няколко удара и той щеше да е незащитен. Тогава щеше да го прободете в сърцето.

* * *

Мина се заклатушка през виещите се коридори на тъмното абатство. Мракът не ѝ пречеше да вижда ясно. Вече не беше същество от царството на светлината, беше се превърнала в нощен хищник.

В тялото ѝ се разразяваше буря. Изпитваше ту пристъпи на глад, ту ѝ се повдигаше. Изведнъж ѝ се зави свят и падна до студената стена, без да може да продължи. Нещо се сви в гърдите ѝ и тя повърна кръв. Да не би тялото ѝ да отхвърляше кръвта на плъховете? Може би само човешка кръв можеше да засити новия вампир.

Ушите ѝ бучаха силно, но чуваше и друг звук. Беше далеч, но го долавяше ясно. Разпозна шума от дъжд и вой на вятър. Външната врата! Това трябва да е. Тя хукна натам, новият звук я насочваше през катакомбите. Помирисваше влагата, дима от далечни свещи, дори разлагащите се плъхове, чиято кръв бе изпила. Помирисваше и Куинси. Синът ѝ бе минал оттук. Вече разбираше какво бе имал предвид Дракула, когато ѝ каза, че вампирите са на по-високо ниво от простосмъртните. Въпреки че беше отпаднала и крехка, пак беше по-силна от което и да е човешко същество. Макар страхът ѝ за живота на Куинси да я доближаваше повече до хората.

Водена от миризмата и звука, Мина намери големите дървени порти на абатството. Отвори ги и я обзе страх. Почувства силна болка, която я принуди да се скрие обратно в сенките. *Слънцето!* Огненият му диск се издигаше в небето. Инстинктите ѝ подсказваха да се върне на тъмно и да избяга от светлината, но желанието ѝ да спаси Куинси я тласна навън. Слънчевите лъчи се забиваха като хиляди игли в кожата ѝ. Болеше, но се търпеше.

Мина изтича заслепена през полето. След малко зрението ѝ се адаптира. Отново се почувства немоцна и пак ѝ се догади. Спъна се и падна на земята. Вдигна поглед и видя Куинси застанал сред гробовете. Чу тракане на мечове. Светлината изгаряше зениците ѝ и я караше да затвори очи. Проследи погледа на Куинси.

Два силуета се биеха с мечове на каменните стълби. Мина знаеше, че това са Дракула и Батори. Усещаше, че Куинси обмисля следващия си ход и преценява дали да се намеси. Тя се изправи с мъка на крака. Трябваше да стигне до сина си, преди да е предприел нещо.

* * *

Куинси бе хипнотизиран от битката, която се разиграваше пред очите му. Дракула отстъпваше. Уродливото същество, което го атакуваше, размахваше бързо меча и неумолимо го отблъскваше към върха на скалите, към бавно изгряващото слънце. Всичко бе във властта на Куинси. Трябваше му само кураж. Но не можеше да помръдне.

Обгореното същество, което се биеше със смъртния му враг, вероятно беше графинята, за която Ван Хелсинг го бе предупредил — самия Джак Изкормвача. Дракула отстъпваше. Ако застанеше на нейна страна, можеше да триумфира. Инстинктът му казваше да внимава, но разумът нашепваше: *Врагът на моя враг е мой приятел.*

* * *

Останалата без устни Батори просъска. Вековно фанатично обсебване я бе довело до този миг. Победата беше на една крачка. Удряше по меча на Дракула и усещаше как врагът ѝ губи сили с изгрева на слънцето. Вече дишаше трудно, от раната му шуртеше кръв. Време беше за решителната атака. Батори се зарови дълбоко в душата си и изкопа спомените за болките и страданията, които бе понесла през дългия си живот. Когато достигнаха до последните стъпала, които щяха да ги изведат на върха на скалите, гневът ѝ удвои силата ѝ и тя нанесе последния удар.

Пукнатото острие на Дракула не издържа. Последният удар на Батори го счупи. Дракула падна на земята. Единственото око на графинята кръвожадно се разшири. Бе усетила страха на врага. Ако имаше достатъчно време, би заплакала с кървави сълзи от радост. С лявата ръка още стискаше закривения нож, с дясната вдигна меч над главата си като копие и го запрати към сърцето на противника.

Дракула нямаше място да маневрира. Смъртта му беше неизбежна. Но докато мечът още бе във въздуха, Батори видя как уплашеното изражение на княза се смени с крива усмивка. Острието ѝ беше само на сантиметри от сърцето му, когато той се пресегна, хвана двуострия меч и отклони смъртоносния удар. Наточените остриета отрязаха пръстите от ръката му и те се разхвърчаха из въздуха, но той успя да отблъсне меч.

Оръжието пропусна целта, заби се в последното каменно стъпало и от сблъсъка се разхвърчаха искри. Инерцията повлече Батори към смъртния ѝ враг. В този миг Дракула заби счупения си меч в корема на графинята. Нацърбеното оръжие прониза обгорената ѝ плът и излезе през гърба ѝ. Дръжката спря падането ѝ.

Батори рискува и загуби. Къде беше нейната справедливост? Не трябваше да става така. Всичките ѝ схеми и машинации, всичките ѝ планове бяха само прах във вятъра на времето. Изпитваше нечовешка болка, докато гледаше усмихнатото лице на Дракула, който се бе върнал към човешкия си вид. Беше изиграна от майстора. Той бе надникнал в душата ѝ и бе разбрал откъде идват гневът и самоувереността ѝ. Но най-вече бе разбрал какво я бе обсебило. Неслучайно взе пукнатия меч, а престореният страх в очите му беше уловка. Той си изигра ролята като добър актьор. Беше забравила златното правило на покровителя ѝ в битките: *Никога не подценявай врага.*

Дракула издърпа счупеното острие от корема на Батори и го хвърли настрани. Погледна я, но в очите му нямаше злорадство или щастие.

— Когато ръкавицата е хвърлена, никой истински Божии рицар не може да загуби битка срещу имитатор.

Споменаването на Бог я вбеси. От дъното на демоничната ѝ душа се изтръгна вик, тя се изправи със закривения нож в ръка и замахна към гърлото на противника си. Кръвта му бликна като гейзер. Тя

забрави за болката и кръвозагубата и избухна в неудържим смях. Гледката на шокирания Дракула, който вдига безпръстата си ръка, за да спре кръвта от шията си, беше безценна.

Лицето му се изкриви от гняв. Сви здравата си дясна ръка в мощен юмрук и го стовари дълбоко в корема на Батори. Чу как обгореното ѝ тяло хруци, пука и се разкъсва. Тя усети юмрука му вътре в себе си, как се издига нагоре и смазва органите между ребрата ѝ.

— Бог те обичаше — изръмжа той. — Ти предпочете да убиваш, защото не искаше да приемеш любовта Му. Само ти си отговорна за всичките си престъпления.

Сграбчи сърцето ѝ и го стисна. След това издърпа ръката си от тялото ѝ. Батори гледаше като хипнотизирана още биещото си сърце в дланта му.

Издаде предсмъртен стон и заби закривения нож в гърдите му. Знаеше, че няма достатъчно сили, за да достигне сърцето му. Но загубата на кръв през раните, които му нанесе, и греещото в гърба му слънце със сигурност щяха да го довършат. Дуелът им завърши наравно. И двамата спечелиха, но и двамата загубиха.

Батори не искаше да умре в краката на Дракула, затова с последния си дъх се отблъсна и тялото ѝ полетя надолу по каменните стъпала. Чуваше как костите ѝ се чупят по целия път надолу, но не изпитваше болка. Дракула също скоро щеше да е мъртъв. Да, тя нямаше да застане начело на новия свят, но проправи пътя му, като премахна Божия воин. Последната ѝ мисъл преди да умре беше, че графиня Елизабет Батори — поругана, измъчвана и тероризирана — се бе възправила от смъртта и бе станала инструментът, който щеше да доведе до разрушаването на света. Добра епитафия за човек, на когото Бог бе обърнал гръб.

* * *

Куинси видя как Батори полетя надолу и остави Дракула сам, със стърчащ от гърдите му нож. След няколко секунди слънчевите лъчи щяха да го докоснат. Куинси стисна здраво счупената дръжка на

лопатата. Време беше да се намеси. Дракула трябваше да умре. Той тръгна напред.

— Куинси, почакай! — изпищя Мина някъде зад него.

Гласът на майка му подейства като катализатор на жаждата му за кръв. Той побягна. Време беше възмездието да настигне човека, който бе съсипал семейството му.

— Дракула! Посрещни ме!

62.

Слънцето още не се бе издигнало в небето, а кожата на Мина вече гореше. Разумът ѝ заповядваше на тялото да се изправи и да спре Куинси, но тялото реагираше бавно. Като се подпираше на надгробните плочи, тя се повлече напред. Нуждата от свежа кръв я омаломощаваше. Извика отчаяно:

— Куинси! Спри! Почакай!

* * *

Куинси нададе боен вик и вдигна заострената дръжка на лопатата над главата си. Затича се към Дракула с неестествена бързина. Но той не се обърна към него. Куинси бе озадачен и спря. Не би било достойно да наръга смъртния си враг в гърба.

По дяволите достойнството, това беше на живот и смърт! Замахна и се приготви да го пронже с дървения кол. Усети силна болка, сякаш някой заби пирон в главата му. Ръката му спря. Чу в ума си глас: „Наистина ли ще ме убиеш, Куинси? Ще убиеш човека, който те обича?“

Куинси замръзна, бореше се с мислите в главата си. Сякаш вече не командваше мозъка и тялото си. Облаците се скупчиха на небето и закриха изгряващото слънце. Разбра защо врагът му не се обръщаше с лице към него: съсредоточаваше силите си върху небесата и ума на Куинси. След като успя да им въздейства, се обърна.

В устрема си да го унищожи, Куинси не си даваше сметка, че когато застане пред Дракула, ще застане и пред Бесараб — гърлото и корема му бяха разкъсани, останалата без пръсти ръка кървеше, кръв се лееше и от раната, причинена от закривения нож. Вампирът изглеждаше толкова немощен и крехък, че Куинси внезапно бе обзет от състрадание. Не към Дракула, който бе убил баща му и поругал майка му, а към Бесараб.

— Значи наистина си ти. Ван Хелсинг ми каза... и въпреки това се надявах до последно... — Вече не издържаше борбата, която течеше в главата му, и пусна дръжката на лопатата. Отстъпи, беше съсипан. — Не мога да го направя.

Гласът в главата му стана по-силен и уверен: „Дракула или Бесараб... Аз съм човекът, който те обича“.

Изпитваше силна болка, но въпреки това стисна зъби и успя да промълви:

— Съжалявам, че те заблуждавах, но Батори трябваше да мисли, че съм мъртъв. Превърнах се в Бесараб, за да се скрия от нея.

В ума на Куинси се втурнаха образи, които му разкриваха истината, или поне една от версиите ѝ. Графиня Батори беше истинският злодей. А действията на Дракула за добро или за зло целяха само едно: да защитят Куинси и майка му. Не знаеше в какво да вярва. Истински ли бяха образите в главата му? Дали Дракула през цялото време е бил негов съюзник? Признанието на Бесараб, че го е лъгал, разпали гнева му.

— Обичах те. Доверявах ти се! А ти ме използваш и ме предаде!

Слънчевите лъчи вече падаха върху смуглия княз. Кожата на Дракула започна да изсъхва и да се сгърчва. Костите му изпъкнаха под плътта като върхове на дюни. Той гниеше и силите му намаляваха. Облаците започнаха да се разпръсват.

— Запитай се защо не можеш да ме убиеш — изхриптя той. — Ти и аз сме едно и също нещо. Не можеш да убиеш мен, без да убиеш част от себе си.

Куинси поклати глава, за да отхвърли мисълта. Нямаше значение дали Батори беше злодей, или не. Ако порочният Дракула не беше дошъл в Англия, ако не беше разял семейството му като рак, графинята никога нямаше да ги намери. Нямаше значение дали Дракула беше убил баща му, или Батори го бе набила гротескно на кол. Дракула беше началото на всички беди.

Пред него вече не стоеше Бесараб, когото обичаше, а жив труп, въплъщение на самото зло. Куинси се отърва от объркването. Сграбчи наметалото на Дракула, придърпа го към себе си и двамата се взряха в очите си. Само дръжката на ножа беше между тях.

— Ти уби баща ми!

Очакваше съпротива. Но Дракула само се усмихна. От повдигнатите ъгълчета на устата му се отчупиха парченца обгорена плът.

— Куинси, ти не си глупак — каза той спокойно и сериозно. — Още ли не си разбрал истината? Не съм убил мъжа, когото смяташе за свой баща, Куинси. Аз съм твоят баща.

Шокът беше огромен. Куинси пусна Дракула и вампирът падна на стълбите. След това се втурна напред и хвана с две ръце ножа.

— Лъжеш!

Дракула не се съпротивляваше. Разтвори ръце и даде на Куинси пълен контрол над ножа в гърдите си и правото да реши съдбата му.

— Направи го, ако ти стиска — предизвика го той.

Дракула демонстрира сила за последно и съвсем отпадна. Облаците се бяха разделили и слънчевите лъчи падаха директно върху него.

Моментът, за който Ван Хелсинг предупреди Куинси, настъпи. Дали още беше немоцно хлапе, или се бе превърнал в мъж с достатъчно мъдрост и сила да направи каквото е необходимо? Взираше се в човека, когото винаги бе смятал за свой враг и който сега твърдеше, че му е баща. Изпод дрехите на Дракула и от откритите части на тялото му се надигаше пара. Куинси се колебаеше. Ако забиеше ножа до дръжката, щеше да се превърне в убиец като демона пред него. Това ли искаше Бог?

— Искаше да знаеш истината, нали? — каза дрезгаво Дракула. — Тайната, която всички така отчаяно криеха от теб? Спах с майка ти преди баща ти. Ти си плод на моето семе. Кръвта ми тече във вените ти.

Отново болка проряза главата на Куинси и той падна и пусна дръжката на ножа. Гласът, който чу този път, беше на Мина. „Прости ми, сине. Той казва истината.“

Целият живот на Куинси се оказа лъжа. Взря се в Дракула. Кожата му се стопяваше, а на Куинси му нямаше нищо от слънчевите лъчи. Все още беше човек... Това означаваше, че още има свободна воля. Има избор.

— Аз съм син на Джонатан Харкър и Божие чедо.

Дракула погледна към Мина, на лицето му бе изписано примирение.

След това се вдигна от земята, хвърли се от скалите и се превърна в огнена топка.

Слънцето свърши работата си. Светлината унищожи мрака.

Куинси само гледаше безпомощно как пламтящото тяло на Дракула пада от сто метра и се разбива в разпененото море. Зад себе си чу писъка на майка си. Не почувства нищо.

* * *

Мина изпищя, като видя Дракула да пада. След миг от него остана само димна следа. Дълго се бе борила с истината за любовта си към княза, пропиля толкова време. Обичта им трябваше да е вечна, а свърши.

От ръцете ѝ се издигаше дим. Слънчевите лъчи вече падаха директно върху нея и ѝ причиняваха невъобразима болка. Направи няколко стъпки през гробището, преди тялото да спре да ѝ се подчинява. Падна и започна да лази на четири крака, опитвайки се да достигне Куинси. Може би сега, когато знаеше цялата истина, щеше да разбере избора ѝ и да ѝ даде прошката, от която отчаяно се нуждаеше.

Но той не се обърна към нея, просто стоеше неподвижен и се взираше през ръба на пропастта, потънал в мисли.

— Да заминем заедно, любов моя — умоляваше го Мина. — Имам толкова много да ти казвам. Да те подготвя за толкова много неща.

Куинси сведе очи към мръсните си окървавени ръце. Думите, които произнесе, бяха по-смъртоносни от кола, който можеше да забие в сърцето ѝ.

— Майка ми е мъртва. — Обърна ѝ гръб и избяга, без да поглежда назад.

Мина го гледаше как се отдалечава. Усещаше само отчайваща празнота. Беше спасила сина си, но победата имаше висока цена. Струваше си, Куинси още можеше сам да избира съдбата си. Но тя вече беше сама. Единствените хора, които бе обичала, бяха мъртви. Не искаше да посрещне вечността в самота. За какво ти е безсмъртието, ако няма с кого да го споделиш?

Пламъците облизаха стъпалата ѝ, докато крачеше с мъка към ръба на скалата. Не усети болка, знаеше само, че животът ѝ свършва. Копнееше да види отново Джонатан, Луси и всичките си приятели. Нямахте търпение да се събере със своя смугъл княз. Пътуването беше дълго и трудно. Време беше да се прибере у дома. Вдигна ръце към небето и предаде душата си на Бог. Надяваше се Той да разбере истината в сърцето ѝ и да ѝ прости с безкрайната си мъдрост.

За секунда се олюля над ръба. След това се приведе още малко напред и миг по-късно вече летеше надолу.

Водата и коварните скали бързо се приближаваха към нея. За част от секундата видя отражението на горящото си тяло, след това я обви мрак. Добре заслужен сън.

63.

Юнга Джон Кофи беше изтощен. Предната нощ бе пил до късно с моряците в трюма и сега си плащаше за това.

Денят беше мрачен, но слънцето се опитваше да пробие през облаците. Морето беше бурно. Кофи се почуди дали махмурлукът му няма да стане по-лек, ако времето се оправи. Огромният презокеански лайнер беше пуснал котва в Рош Пойнт, на три километра от пристанището на Куинстаун. Беше прекалено голям и не можеше да се побере в дока. Кофи не разбираше защо строяха такива грамадни кораби. Кого се опитваха да впечатлят? Със сигурност не и екипажа. На такъв плавателен съд моряците работеха много повече за същото мизерно заплащане.

Когато хвърляха котва в морето, членовете на екипажа съпровождаха пътниците на ферибота, водеха ги до пристанището и ги връщаха обратно. За лош късмет на Кофи в тази мрачна сутрин трябваше да обслужва „Америка“ — един от параходните фериботи. Куинстаун беше родния му град, но въпреки че беше толкова близо, нямаше да може да стъпи в него. Беше му наредено да приключи с пътуването възможно най-бързо. Презокеанският лайнер щеше да плава за първи път и собствениците и капитанът бяха решени да счупят всички рекорди за скоростно пътуване до Ню Йорк. Нямаше време за губене.

Кофи работеше като моряк от две години, пребиваше се за никакви пари. Работата му на този нов презокеански лайнер беше най-добрата досега, но заплатата му не позволяваше да спестява.

„Америка“ вдигна котва и се откъсна от огромния лайнер. Превозваше седем пасажери към пристанището. Докато плавателният съд се движеше през залива Корк към брега, кръвясалите очи на Кофи бяха привлечени от катедралата „Сейнт Колман“ на близкия хълм. Строежът ѝ беше започнал преди повече от четиридесет години. Ако се съдеше по скелето около камбанариите, вече почти приключваше. Кофи се усмихна на гледката. От 1891 година това пристанище беше

отправна точка за Америка. Тогава „Невада“ отведе първата порция от многобройните ирландски емигранти към новия им живот. Кофи бе ходил много пъти в Ню Йорк, но винаги копнееше да се върне в своя тих роден морски град. И за да станат нещата още по-лоши, „Америка“ трябваше да остави седемте пасажери на кей 13. Фаталното число. На Кофи му се прииска да каже молитва в църквата, преди да се качи на огромния лайнер. Въздъхна и се взря в приближаващия се кей, където стотина пътници от трета класа очакваха да се качат на кораба. Тези мъже и жени бяха дошли от всички краища на Европа с надеждата да намерят по-добър живот. Бог знае какво ги чакаше в Америка.

Кофи приключи с проверката на билетите и отметна имената им в списъка. След това с останалите моряци започнаха да товарят багажа.

От брега някой им извика:

— Почакайте!

Кофи вдигна поглед и видя раздърпан мъж, който бягаше по старите дъски на кея към ферибота. Заради дрипавите му дрехи реши, че е бездомник, който се опитва да се промъкне безплатно до Америка.

— Хей, къде си мислиш, че отиваш? — попита го той.

— Простете — заекна странникът. Говореше на добър английски, като богаташ, което беше изненадващо. Очите му бяха хлътнали и гледаха зловещо. На Кофи му се стори, че нещо не е наред с него. И преди беше виждал подобно изражение — баща му гледаше така, защото бе ходил на война и бе видял и вършил ужасни неща. Още една изненада: мъжът му подаде парче хартия с познатите яркочервени букви в средата: беше билет.

— Палуба Б, първа класа? — попита Кофи колебливо и отново изгледа дрипите на странника. Прочете името му на билета. — Значи сте доктор Фийлдинг? — Забеляза също, че мърлявият младеж май е по-млад, отколкото му се стори на пръв поглед, прекалено млад даже, за да има медицинска практика. Очевидно бе откраднал билета от някой истински лекар. Кофи сведе очи към подозрителния сак, праметнат през рамото на мъжа. — Трябва ли да повярвам, че това е медицинската ви чанта?

— А... претърпях инцидент, както може би си личи по външния ми вид. Загубих медицинската си чанта — отвърна младежът и стисна по-силно кожената дръжка на сака.

— Загубихте я? Заедно с багажа си? — попита Кофи. Очакваше младежът да побегне и всичко да приключи.

Но той го погледна така, че по гръбнака на Кофи премина ледена тръпка.

— Може ли да видя разрешителното и паспорта ви? — помоли Кофи.

Странникът извади портфейла от джоба си и го подаде на Кофи. Вътре морякът с изненада намери зелена банкнота. Имаше странен вид. След малко я позна — беше американска. На нея бе напечатано числото 20 и думите „златно покритие“. Кофи премигна. Запремята нервно банкнотата с пръсти, за да се увери, че е истинска, и чак тогава осъзна, че всъщност бяха пет банкноти. Сто долара. Повече пари, отколкото печелеше за година. Кофи отново погледна странника. Тези пари му даваха шанс за нов живот, но на каква цена? Бързо взе решение.

— Документите ви изглеждат в ред — каза той. — Стигнахте точно навреме, докторе. Оттук.

На пристанището имаше купчина сандъци, товар за презокеанския лайнер. Докато ги товареше на ферибота с колегите си, Кофи си обеща, че ще изповяда греха си в катедралата „Сейнт Колман“ до края на деня.

* * *

„Доктор Фийлдинг“ слезе от ферибота „Америка“ и стъпи на огромния презокеански лайнер. Изкачи величественото стълбище до палубата за пътници и тръгна покрай парапета на кърмата. Помпозният елит на висшето общество се подсмиваше на външния му вид. Учуди се, че никой не докладва за него, макар да го взимаха за пътник от трета класа, който се е озовал не където трябва.

Покой, най-накрая миг покой. „Доктор Фийлдинг“ беше добро име за човек, който вече не знае кой е. Някога беше съименник на Куинси Морис, храбър мъж, който бе загинал в битка със злото за добруването на човечеството. Куинси Харкър чувстваше, че вече не заслужава да носи това име. Стори му се, че тича часове, за да избяга

от абатство Карфакс. Помнеше мига, в който усети, че майка му е напълно и окончателно мъртва.

Скита се безцелно съвсем сам с дни, без никаква представа къде да отиде и какво да прави. Дали беше чудо или чист късмет, че попадна отново на коня, който бе откраднал в Уитби, след като слезе от влака от Лондон? Прояви милост към животното, когато то падна от изтощение. Не знаеше как конят го бе намерил. Не забеляза сака на седлото, докато яздеше към абатство Карфакс, защото мислеше само как да стигне по-бързо. Но сега Господ му показа пътя чрез него.

Отвори сака и намери портфейла на лекар с триста американски долара и билет за първа класа на презокеански лайнер за Ню Йорк. Първата му мисъл беше да намери добрия доктор и да му върне вещите и коня. Щеше му се да прояви висок морал, макар да беше син на Дракула. Но разбра, че всъщност е страхливец.

Стоеше на палубата на величествения кораб и си мислеше, че голямото му приключение тепърва започва.

* * *

След като помогна на стотината пътници от трета класа да се качат на ферибота „Америка“, а след това и на лайнера, Кофи пристъпи към последната си задача за сутринта. Беше му наредено да разтовари багажа от ферибота в трюма на големия кораб. След това щеше да се качи на „Америка“ и да се върне в Куинстаун. Щеше да отиде право в църквата и да се изповяда, след това щеше да изчезне и да започне новия си живот.

Кофи върза въжето за двата сандъка, които оставаха да бъдат натоварени на лайнера. Заедно с другите моряци ги издигна към вратата към трюма. И на двата сандъка пишеше: Собственост на Владимир Бесараб, Куинстаун, Ирландия. За Ню Йорк, Съединени американски щати.

* * *

Екипажът затвори вратите на багажното отделение. Кофи беше свободен. Отдели се от колегите си моряци и се промъкна на долната палуба на „Америка“. Там намери изхвърлен брезентов пощенски чувал и се скри под него. Потупа парите в джоба си и с облекчение установи, че още са там. Повдигна края на чувала, за да вижда какво става. Другите моряци се изкачиха по стълбата и влязоха в огромния кораб. Фериботът „Америка“ се откъсна от презокеанския лайнер и пое обратно към Куинстаун. Кофи си беше почти у дома.

Когато фериботът спря на кей 13, Кофи обърна за последно очи към името, изписано на кърмата на кораба, който се губеше вече от поглед. След това отново покри главата си с брезента и реши да изчака да се стъмни, преди да избяга. Обзе го необясним ужас. Нещо му подсказваше, че бъдещето на странника и всички останали на борда, е в огромна опасност. Отправи молитва величественият презокеански лайнер „Титаник“ да е наистина толкова сигурен, както твърдяха морските специалисти.

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРИТЕ

ИСТОРИЯТА НА ДЕЙКЪР

Тъй като нося фамилията Стокър, не е чудно, че цял живот изпитвам нестихващ интерес към творбата на моя праотец. Дядо ми се казва Джордж, той е най-малкият брат на Брам. Двамата били особено близки. Което означава, че аз съм племенник на Брам. В колежа написах курсова работа за своя чичо, в която анализирах мотивите му да напише „Дракула“. Изследването ми отвори очите, че от семейна гледна точка историята на романа е доста трагична.

Брам Стокър починал преди „Дракула“ да стане популярен. Продажбите на книгата били толкова малко към датата на смъртта му, че вдовицата му Флорънс мислела, че никога няма да получи никакви дивиденди от седемте години, които съпругът ѝ пропилял в проучвания и писане. Към другите му художествени и документални книги също нямало интерес и Флорънс била убедена, че ще изживее дните си в мизерия.

Но десет години след смъртта му неговата литературна фантазия най-накрая достигнала до сърцата на читателите. Вампирският жанр и готическите истории ставали все по-популярни, а това вдигнало продажбите на „Дракула“. Брам получил посмъртно признание като родоначалник на съвременния роман на ужасите и вампирските истории.

През 1922 година Флорънс научила, че без нейно разрешение по книгата на покойния ѝ съпруг е направен филм. Тя била зависима от доходите от „Дракула“, колкото и нищожни да били те в началото. Като наследник на авторските права, би трябвало да се облагодетелства от този филм и от всеки следващ, който бъде направен.

Флорънс завела дело срещу немската компания „Прана Филмс“ за нарушаване на авторските ѝ права и създаването на филма „Носферату“, чийто сценарий бил адаптация на „Дракула“. Процесът бил изключително сложен и се проточил три и половина години в безкрайни обжалвания. През 1925 година тя най-накрая го спечелила, но тогава станало ясно, че „Прана Филмс“ е фалирала. Фирмата

възстановила разносните по делото на Флорънс, но тя не получила никакво финансово обезщетение.

След цялата съдебна сага на Флорънс ѝ останало само задоволството, че всички копия на „Носферату“ са унищожени — или поне така си мислела. Скоро обаче с неудоволствие открила, че има оцеляло копие, което започнало да се прожектира в лондонските кина през 1928 година, а в американските — на следващата, 1929 година. Флорънс била съкрушена и се отказала от по-нататъшна битка в съда.

Все пак успяла да защити авторското си право донякъде, тъй като давала разрешение за театралните постановки по „Дракула“ в Обединеното кралство, за което получавала такса и процент от печалбите. По-късно успяла да уговори продажба на правата за снимане на филм на „Юнивърсъл Студиос“, но плащанията се забавили.

След сделката с „Юнивърсъл“ станало ясно, че Брам не е изпълнил едно малко изискване на американската администрация по авторското право, затова „Дракула“ бил пуснат за свободно разпространение в Щатите от 1899 година. Оттам нататък на Флорънс ѝ оставало да се задоволи само с плащанията от Обединеното кралство.

След като авторските права в Съединените щати били загубени, Холивуд и корпоративна Америка били свободни да правят каквото си искат със сюжета и героите на Брам. Семейство Стокър никога вече не поискало облаги или право на одобрение за стотиците превъплъщения на Дракула през следващия век.

Като един Стокър, отраснал в Северна Америка, станах свидетел от първа ръка как целият този проблем с авторското право се отрази на семейството ни. Роднините от поколението на баща ми бяха изключително негативно настроени към всичко, свързано с Холивуд и Дракула — с изключение, разбира се, на оригиналния роман на Брам. Не съм описал тези неща в курсовата си работа, но никога не съм ги забравял. Струваше ми се истинско безобразие, че семейството ми не може да контролира наследството на моя прачичо. Смятах, че е важно родът ни да предяви някакви претенции към героя Дракула, който ставаше все по-неотделима част от популярната култура. През по-голямата част от живота си няхах никаква представа как да помогна това да се случи.

Много години след като завърших колеж, се срещнах с интересен човек — Йън Холт. Той е сценарист, обсебен от всичко, свързано с Дракула. Йън е истински идеалист и имаше план, който ми даде кураж да не приема унижителната история с авторските права на „Дракула“. Искаше от мен да променя хода на събитията. Планът на Йън беше прост: да възстановим контрола над авторството на Брам и неговите герои, като напишем продължение, подписано от Стокър. За мое голямо учудване на никой мой роднина не му беше хрумвало това. Бях заинтригуван и реших да се кача на това писателско влакче на ужасите заедно с Йън като мой съавтор.

Докато пишехме „Дракула: Немъртвият“, бях обзет от силно чувство за дълг и семейна отговорност. Надявах се с Йън да успеем да представим визията на Брам за героя му Дракула. Искяхме да възкресим оригиналните сюжети и герои на автора така, както той ги е видял преди век. Много книги и филми бяха изопачили неговите идеи, затова нашият замисъл беше да върнем поне донякъде достойнството както на Брам, така и на Дракула.

Гордея се с подкрепата на целия род Стокър в отстояването на правата ни над Дракула. Мисля, че Брам също би бил горд, че човек от рода му се зае с тази инициатива и успя да постигне справедливост за писателското му наследство.

ИСТОРИЯТА НА ЙЪН

Не се срамувам да призная, че обожавам филмите на ужасите. Като дете най-любимият ми филм беше класиката от 1931 година „Дракула“ на Тод Браунинг с Бела Лугоши в главната роля. Когато бях на десет, майка ми подари за Деня на Все светии плоча на Кристофър Лий, който чете „Дракула“ на Брам Стокър. Написаното на обложката на тази плоча промени живота ми. От нея разбрах, че действието се развива в Трансилвания и че Дракула е историческа личност. Още на десетгодишна възраст се заклех, че ще отида дотам и ще науча повече за графа.

Вдъхновен от плочата, прочетох романа на Брам Стокър. Изненадах се колко различна е книгата от филмите — а аз бях гледал всички филми за Дракула. Литературното произведение беше поинтелигентно, проникателно и мрачно. Героите бяха по-сложни и по-възбуждащи от всичко, което си бях представял дотогава. Почувствах се измамен от Холивуд и се заклех да отмъстя!

Петнайсет години по-късно получих тази възможност. Една вечер, докато прещраквах каналите на телевизора, попаднах на предаване за снимането на „Дракула“ на Франсис Форд Копола. В него Копола показва книгата „В търсене на Дракула“, написана през 1972 година от стипендиантите на Фулбрайт професор Реймънд Макнали и професор Раду Флореску (истински потомък на граф Дракула). Изследването на двамата учени беше вдъхновило режисьора за началната сцена.

Веднага се качих на самолета и заминах за Бостън, за да се срещна с професорите. Показах им записките си по сценария, който смятах да напиша по тяхната книга. Те ми продадоха правата си за един долар и станаха мои партньори, ментори и страхотни приятели.

Приятелството ми с Макнали и Флореску даде много плодове. Скоро започнах да ги придружавам на лекторските им турнета, на които говорех за влиянието на романа на Брам Стокър върху нашата култура. Така си осигурих покана да изнеса реч на Първия световен конгрес, посветен на Дракула, в Букурещ, Румъния, през 1995 година

— сбирка на учени от цялото земно кълбо, изследващи Дракула и романите на ужасите. Най-накрая успях да стигна и до Трансилвания. Прекарах една нощ в руините на замъка на Дракула в Поенари. Отидох и до палата му в Търговище и заставах на балкона на кулата, откъдето графът е гледал Гората с набитите на кол. Посетих и родното му място в Сигишоара и „празния му гроб“ в манастира в Снагов. Мечтата, която имах от десетгодишен, най-накрая се беше сбъднала.

Благодарение на приятелите, които намерих на Първия световен конгрес, посветен на Дракула, получих покана да се присъединя към Трансилванското общество на Дракула — научна организация, която се занимава с изследвания за графа. Чрез приятелите си от това общество се запознах с професор Елизабет Милър, най-големият световен авторитет в изучаването на вампирите, на Дракула и Брам.

Тя ме помоли да изнеса реч на конференцията, посветена на Дракула, която се състоя в Лос Анджелис през 1997 година и беше посветена на 100-годишнината от издаването на романа на Брам. Това беше сбъдната мечта за всички фанатични почитатели на историите на ужасите. Именно там измислих продължението на романа на Брам Стокър. Нищо ново на пръв поглед, но досега не беше правено продължение, в което да участва и член на семейство Стокър. Поставих си за цел да си намеря такъв съавтор.

Тогава се свързах с патриарха на семейството. По-възрастното поколение от рода още беше обидено от съдебния процес за „Носферату“ и от пренебрежението и злоупотребите на Холивуд с авторските им права. Затова не искаха и да чуят за мен. Но аз не се отказвах. Продължавах да пиша синопсиса на сценария и да завързвам нови връзки с изследователи на Дракула, подготвих се за момента, когато по-младото поколение щеше да поеме кормилото в семейство Стокър. След пет години се запознах с Дейкър Стокър — внук на брата на Брам. Споделих му идеята си за продължение на романа, което по онова време планирах като филм. Дейкър не скри ентузиазма си и предложи да го направим както трябва — най-напред да напишем книга. С радост се съгласих да станем съавтори.

Дейкър се свърза с много от членовете на голямото си семейство и им представи нашата идея за продължение на романа. След като разбраха, че това е дело, вдъхновено от любовта ни към книгата, че намеренията ни са почитени и че възнамеряваме така да възстановим

оригиналната визия на Брам за героите му, семейство Стокър ни дадох безрезервната си подкрепа.

„Дракула: Немъртвият“ е кулминацията на мечтата на живота ми и на години усилен труд. Това е моят подарък към всички хорър фенове. Най-голямото ми желание беше да създадем роман, който е максимално близо до оригиналната готическа визия на Брам, като в същото време я модернизираме. Повярвайте ми, осъзнавам напълно какъв късметлия съм. Наистина бях благословен, че получих, макар и малка възможност името ми да се свърже с това на моя герой, Брам Стокър — човекът, който създаде модерния роман на ужасите.

НАПИСВАНЕТО НА РОМАНА

Дейкър: Когато Йън ме помоли да се включа в неговия проект, му се изсмях. Помислих си: „Как бих могъл да напиша книга, особено от такава класа?“ Йън ме увери, че бих могъл, въпреки че не съм го правил досега. Че ще работим заедно и ще си поделим писателските задължения, като всеки поеме половината от труда. Редакторите ще ни помагат. Йън беше чувал и за историк с много научни награди, Александър Галант, който също щял да ни окаже съдействие, за да пресъздадем достоверно времето, в което се развива сюжетът.

Следващото препятствие беше да измислим добър сюжет. Идеите на Йън се съчетаха идеално с моите. Тази задача беше много лесна и за двамата, тъй като черпехме вдъхновение от Брам Стокър. На моменти ми се струваше, че Брам е в стаята с нас и ни води през безбройните намеци, които е оставил, сякаш ни посипва пътеката с трохи, за да намерим по-лесно целта си.

Писанията на Брам ни наведоха на мисълта, че писателят или издателят му винаги са имали намерение да публикуват продължение на „Дракула“. Основното ни доказателство е ръкопис на романа, напечатан на машина и принадлежал на издателя на Брам. Този текст наскоро беше продаден на търг в „Кристис“ и има различен от общоизвестния финал. Историята завършва с изригването на вулкан, който повлича замъка на Дракула в река от лава. Тази сцена отпада от финалната версия и е заменена с друг, по-двусмислен край. Смъртта на Дракула не е по правилата за убиване на вампир, които формулира героят Ван Хелсинг. Според него той трябва да бъде прободен с дървен прът в сърцето и главата му да бъде отрязана. В края на романа Дракула е промушен в сърцето и гърлото му е прерязано. Според нас това са красноречиви знаци, че Брам е замислял продължение.

Тъй като съм от семейство Стокър, чувствах, че Брам трябва да бъде включен като герой в сюжета ни и да получи най-накрая заслужено внимание. Йън беше чел предговора на исландското издание на „Дракула“ от 1901 година, в което Брам твърди, че това, което описва, „наистина се е случило“. Дватама се хванахме за тези

думи на моя прачичо и решихме да изградим около тях целия сюжет. Идеята ни беше да представим събитията от книгата на Брам като действителни факти и около тях да изградим собствената си история.

Сигурно се каните да попитате: Защо сте включили Джак Изкормвача в продължението на „Дракула“? За това отново ни вдъхнови моят прачичо. Ето още един цитат от предговора към исландското издание от 1910 година: „Престъпленията на Дракула още се помнят. Те сякаш извираат от същия източник и създават същото отвращение у хората като престъпленията на Джак Изкормвача.“ Брам като че ли намеква, че престъпленията на Джак Изкормвача са по същество същите, като тези на Дракула. Използвахме тази връзка като отправна точка в нашата история и бяхме учудени колко лесно се сглоби пъзелът.

След като решихме нашият злодей да е Джак Изкормвача, трябваше да му измислим самоличност. Йън беше чел разказа на Брам „Гостът на Дракула“, публикуван след смъртта на автора. Много изследователи смятат, че той е част от първоначалната версия на романа, но е изрязан от издателя. Някои дори мислят, че Брам е смятал да използва сюжета му като основа на продължението. В този разказ главният герой се озовава в гробница с метален кол, забит в покрива ѝ. Надписът на гробницата гласи: „Графиня Долинген от Грац в Щирия, намерена мъртва през 1801 година“. До него на руски е добавено: „Мъртвите пътуват бързо“, Всичко това ясно говори, че гробът е на вампир. Според някои от изследователите Брам се е вдъхновил от кръвожадните подвизи на историческата графиня Елизабет Батори, за да напише „Дракула“, и затова е представил героя си като граф, използвайки нейното прозвище „Кървавата графиня“. Твърди се, че в „Гостът на Дракула“ е описана самата Батори. Тази хипотеза ни допадна и решихме да я развием.

В един от източниците на Йън се предполага, че Батори е далечна роднина на Дракула. Решихме, че това се вписва прекрасно в нашите цели и се възползвахме от този факт. Саксонски автори обвиняват граф Дракула в много кръвожадни престъпления. Същото се отнася и за графиня Батори, за която се твърди, че се е къпела в кръвта на жертвите си. Стори ни се интересно, че двете най-познати исторически личности, свързвани (с право и без) с вампирските легенди, може да са роднини. Главният злодей в романа на Брам от

1897 година е измислен граф, създаден по действителна историческа личност. Ние направихме същото през 2009 година, но с графиня Батори.

Докато още градяхме сюжета, Йън предложи да отидем до музея „Розенбах“ във Филаделфия и да проучим записките, които Брам си е правил, докато е писал „Дракула“. В тях открих герой, който писателят е планирал да включи в книгата, но се е отказал от него в много начален етап от работата си. Става въпрос за детектив на име Котфорд. Винаги ми се е струвало странно, че педантичен автор като Брам не е включил в романа си полицейско разследване на странните смъртни случаи, предизвикани от Дракула. Решихме да включим в нашата история героя на Брам детектив Котфорд и използвахме неговата работа, за да водим читателите през мистериите, които изграждат романа ни.

Йън: С Дейкър фокусирахме вниманието си върху героя на Брам — граф Дракула. Изправихме се пред голяма дилема. Когато в края на XIX век Брам е писал „Дракула“, историческият граф е бил малко известен на Запад и в най-общи линии е бил забравен от историята, Брам е смесил истински факти за него с авторова измислица. Може би го е направил нарочно, за да разграничи своя граф Дракула от историческата личност? Или просто не е успял да научи цялата история за трансилванския владетел и е попълнил белите петна с помощта на фантазията си?

Върнахме се към записките на Брам, за да намерим отговор на този въпрос. Героят Дракула, който той създава през 1897 година, е тайнствен, образован, добре възпитан и сложен. Някои от качествата му си противоречат: хем е благородник с висока култура и много знания, добре запознат с миналото на страната си, хем е див звяр, ръководен от инстинктите си за самосъхранение. Роден е през XV век, на моменти се опитва да се впише в XIX век, като прегръща модернизацията, в други моменти я отрича. Разкъсван е от вътрешна морална борба, когато се опитва да оправдае нуждата си да убива. Отнема живот само когато е необходимо и според него води към по-добро.

Веднага усетих, че героят на Брам е много близък до своя прототип. Той също се е борил срещу историческите промени и се е опитвал да върне своето обкръжение към дните на Кръстоносните походи. Истинският граф Дракула също винаги е намирал начин да оправдае тъмните си дела, като е твърдял, че няма избор и че жертвите сами са избрали съдбата си, като са постъпили по един или друг начин.

По времето, когато е писал романа, Брам не е можел да направи героя си напълно идентичен с прототипа. Но и двамата знаехме, че приликата между литературния герой и историческата личност не е съвпадение.

След издаването през 1972 година на книгата „В търсене на Дракула“, границата между историческия трансилвански благородник и измисления граф беше непоправимо заличена за широката публика. Двамата завинаги се сляха в поп културата чрез първата сцена от филма на Франсис Форд Копола „Дракула“. Като се опирахме на приликите между героя на Брам и историческата личност и като се съобразихме с отношението на публиката към тях, с Дейкър решихме, че нямаме друг избор, освен веднъж завинаги да слеем двамата. Освен това сме убедени, че ако Брам трябваше да напише романа си днес и се бе възползвал от цялото богатство от историческа информация за граф Дракула, неговата задълбоченост и усетът му към детайлите щяха да го накарат да създаде исторически автентичен герой.

След като прочете нашия роман, някой може проникателно да отбележи, че героят ни Дракула е различен от този на Брам. В неговия роман той е абсолютен злодей. Там е описан само през погледа на враговете си, в дневниците и писмата на група положителни персонажи. Решихме в продължението да му дадем думата. Това ни позволи да слеем историческия прототип с героя и да представим Дракула като сложен антигерой. Мнозина ще продължат да го смятат за зъл, но като му даваме възможност сам да разкаже за себе си, виждаме и другата перспектива. Така че ние не променяме визията на Брам, а просто даваме и другата гледна точка. Това прави историята ни свежа и пълна с живот.

Отдавна сме заявили, че една от основните причини да напишем продължението, е желанието ни да поправим канибализма и пренебрежението на Холивуд и писателските среди към романа на Брам. Това не значи, че не харесваме другите версии. Но от

литературна гледна точка нито един филм или книга не са успели да пресъздадат напълно същността на романа и героите на Брам. Дори и в класиката на Тод Браунинг с Бела Лугоши — единственият филм, за който е искано мнението на семейство Стокър — героят Артър Холмуд изобщо не присъства, а в първата сцена до замъка на Дракула пътува не Джонатан Харкър, а Ренфийлд.

Истинските проблеми започнали, когато Холивуд поискал да направи продължение на този филм по „Гостът на Дракула“. Твърди се, че Флорънс Стокър не пожелала да продаде правата, ако не ѝ гарантират участие в творческия процес. Точно по време на тези преговори Агенцията по авторско право на Съединените щати обявила, че Брам няма копирайт върху произведението си в страната им. Това развързало ръцете на Холивуд да направи каквото продължение поиска. И тъй като Флорънс искала повече контрол, а Бела Лугоши — по-голям хонорар, се взело решението да наемат Джон Болдерстън да напише „Дъщерята на Дракула“ и така окончателно да отрежат Флорънс и Бела. Филмът се провалил, но сигналът бил даден. Сега вече всеки бил в правото си да пише романи за Дракула или да прави филми за него по какъвто начин пожелае. И всички си плюли на ръцете.

Ето къде видяхме своята възможност. Знаем, че Дракула има много фенове, които само са гледали филмите за него, но никога не са чели книгата, а ние искахме да ги подтикнем да прочетат оригинала на Брам. Най-голямото ни желание беше тези почитатели да прочетат и да харесат нашето продължение. За да постигнем това, се насочихме към няколко аспекта на романа, които според нас поддържаха жива любовта на феновете към Дракула и които ни се стори, че не можем да пренебрегнем. Извиняваме се на литературните пуристи, но според нас това бяха необходими компромиси, направени с надеждата веднъж завинаги да обединим всички фенове на легендарния трансилванец.

Ето и компромисите, които направихме: любовната история между Мина и Дракула, възможността вампирите да излизат на светло през деня, да летят и да се трансформират, оръжията за унищожението им и местонахождението и имената на някои географски обекти.

Що се отнася до любовната история между Мина и Дракула, с Дейкър се съгласихме да я опишем много по-внимателно, отколкото това бе направено във филмите и да се съобразим с факта, че Брам

никога не е споменавал категорично за съществуването на такава връзка. Като имахме това предвид, се натъкнахме на пасаж от дневника на Мина, който според нас звучеше подозрително двузачно. Тя пише това, след като разказва как Дракула е идвал в сънищата ѝ: „Странно е, че не ми казват нищо, след като Джонатан ми е имал доверие толкова години.“

С Дейкър ни се стори любопитно, че Джонатан и Ван Хелсинг реагират на съня на Мина с решението да я отстранят напълно от плановете си да унищожат Дракула, а дотогава тя е била пълноправен член на героичната им група. Това става преди Мина да пие кръв от гърдите на Дракула. За нас това беше идеалното място, на което да вмъкнем любовната история между Мина и Дракула, без да променяме повествованието на Брам. Нашето виждане беше, че в този „сън“ Дракула идва при Мина, за да ѝ обясни своята гледна точка с надеждата да накара смелите си преследвачи да се откажат от намеренията си спрямо него. Мина не иска да признае пред останалите, че е говорила с Дракула, защото между тях се е появила романтична връзка, (все още без физическо изражение) и заявява, че той е дошъл само в съня ѝ. Естествено Джонатан и Ван Хелсинг намират това за подозрително и изолират Мина от плановете си. Това предателство от страна на съпруга ѝ и неговия съратник изпраща Мина в обятията на Дракула и връзката им става физическа. Като вплетохме по този начин любовната история в повествованието на Брам, останахме верни на автора на оригинала и неговите почитатели, без в същото време да отчуждаваме своята книга от филмовите фенове.

В романа на Брам граф Дракула може да излиза на слънчева светлина, но е по-слаб през деня. Това, че дневната светлина унищожават вампирите, е измислено от режисьора на „Носферату“ Фридрих Мурнау. Почитателите на този вид истории толкова са свикнали с факта, че слънчевите лъчи превръщат вампирите в пепел, че когато прочетат за първи път романа на Брам, заявяват, че той греши.

Това, както и много други аспекти на вампирската митология, е измислено през последния век. Вампирските правила на Брам вече не са меродавни и точно този проблем ни занимаваше, докато пишехме продължението. Решихме да се обърнем към науката и паранормалните изследвания и много внимателно да модернизираме вампирите на

Брам, като се опитахме да ги представим според вижданията на съвременната вампирска култура. Не направихме нищо, което Брам да не е предвидил и дори очаквал да се случи някой ден. Доказателството ни за това идва отново от предговора към исландското издание от 1901 година: „Освен това съм убеден, че (тези събития) трябва да си останат до някаква степен непознаваеми, въпреки че изследванията в областта на психологията и естествените науки може след години да дадат логични обяснения на подобни странни случки, които в момента нито учените, нито специалните служби могат да разберат.“ С други думи, Брам твърди, че странните събития, които описва в романа си към момента на създаването му, са необясними. И заявява, че очаква с годините науката да им даде логично обяснение.

Така с Дейкър решихме, че вампирите се превръщат в пепел на слънце заради алергична химична реакция на кръвта им, която е заражена с вирус, променящ тяхното ДНК. През 1912 година, когато се развива действието на продължението, термините вирус, ДНК и грип още не съществуват. Вампирският вирус променя ДНК-то и превръща човешките същества във вампири. Част от тази промяна е и възможността да използват почти 70% от мозъка си, което ние не можем и не знаем как да направим. Така те придобиват свръчовешки възможности. Обяснихме трансформацията на вампирите в мъгла, гаргойли и прочее като телепатична илюзия, предизвикана от контрол над мозъка. За по-достоверно описание на способността на вампирите да „пътуват бързо“, се обърнахме към изследванията на телекинезата и левитацията — способността да местят предмети само със силата на ума. В измисления от нас свят вече не беше трудно да се обясни как това е възможно — вампирите имаха по-голям мозъчен капацитет благодарение на специалния вирус в кръвта им.

Освен това хвърлихме повече светлина върху оръжията, които се използват срещу вампирите. Отново се обърнахме към науката, а в някои случаи вървахме по ръба между нея и религията. Използвахме психологията, за да покажем защо в нашия роман религиозни символи като кръста отблъскват вампирите. Ако приживе са вярвали в Бог, но са извършили ужасни деяния, естествено, че ще се почувстват виновни и ще изпитат страх, когато видят религиозен символ, който им вещае вечно проклятие. Изгарянето на кожата при допира на този символ до

вампира с нечиста съвест или при поръсването на виновния със светена вода се дължи на мощна психосоматична реакция.

Не успяхме обаче да намерим никакво обяснение на реакцията на вампирите на огледала, затова развенчахме това явление в продължението. Решихме, че се боят от чесъна, защото са алергични към него. Същото беше обяснението ни и за самакитката. В модерната поп култура среброто отдавна се свързва с върколаците, това виждане приехме и ние.

Последният ни компромис е с местонахождението и имената на някои географски обекти. Историята на Брам се разпростира на много места, от Трансилвания до Лондон, Ексетър и Уитби. Когато Дийн и Болдерстън пишат пиесата си, разбират, че е невъзможно да включат толкова много промени на декора. Решават да локализируют действието само на две места: Трансилвания и Уитби. Това опростяване е прекопирано от множеството филмови версии на историята и по този начин поколения фенове са били заблудени. В романа на Брам не се споменава за абатство Карфакс, а това шокира множеството почитатели на Дракула, които никога не са чели литературния оригинал. Брам наистина споменава, че Дракула си е купил имение, наречено Карфакс, намиращо се на 35 километра от Лондон. Става още по-объркано, като добавим, че съществува абатство Уитби, от което Брам черпи вдъхновение, докато описва събитията, развиващи се в Уитби. Пак с надеждата да обединим в едно историите от филмите, пиесите и оригиналния роман, ние сляхме Карфакс и абатство Уитби в едно: абатство Карфакс в Уитби.

По същия начин разрешихме дългогодишното объркване около местонахожденията на вилата на семейство Уестенра и приюта за душевноболни на доктор Сюард. Поставихме и двете в Уитби, така, както са в пиесата, и в много от филмите. Обяснихме защо героят ни Брам е решил в романа си да локализира болницата в Пърфлийт: когато е писал книгата си, не е знаел, че събитията в нея са се случили наистина. Мислел е, че това са брътвежи на луд, който му е разказвал небивалици в една кръчма. Почувствал се е свободен да прави промени в името на художественото повествование. В нашата книга Брам открива, че историята е истинска и промените, които си е позволил в романа, започват да го измъчват. Буквално.

Дейкър: Докато проучвахме записките на Брам в музея „Розенбах“, открихме някои интересни информации, които решихме да използваме. Брам е имал различни версии на заглавието. Първо решава да кръсти романа си „Немъртвият“. По-късно, вероятно посъветван от издателя си малко преди публикацията, променя заглавието на „Дракула“. Това обяснява и защо нашето заглавие е такова.

В записките от „Розенбах“ намерих и списък с потенциални герои, които по някаква причина Брам не е използвал. С Йън решихме да кръстим така някои от второстепенните ни герои. Това са: Кейт Рийд, която открива набитото на кол тяло на Джонатан Харкър; доктор Макс Уиндшофел, който вижда летящия гаргойл в тунела на метрото; и Франсис Ейтън, фотографът, който вижда „дракона в пламъци“ пред станцията на метрото.

В „Дракула: Немъртвият“ има много скрити препратки към оригинала на Брам и към някои от най-добрите адаптации на историята за трансилванския граф. Надявахме се, че истинските ентусиасти и изследователи на Дракула ще ги открият и ще им се насладят. Много от героите в продължението са исторически личности.

Да вземем, например, съквартиранта на Куинси от Сорбоната, Брейтуейт Лоуъри. В романа на Брам капитан Суейлс прочита това име на надгробна плоча в Уитби. Нашият Брейтуейт Лоуъри споменава, че е син на рибар и намеква, че е внук на погребания в Уитби Брейтуейт Лоуъри. Кръстихме партньора на Котфорд сержант Лий в памет на Кристофър Лий. Включихме в повествованието и лейтенант Журдан от френската полиция, за да свалим шапка на Луи Журдан, който изигра Дракула в прекрасния минисериал на Би Би Си от 1978 година. С Йън смятаме, че тази екранизация е най-близо до оригиналния роман. Погледнете и доктор Лангела, алюзия за отличния, зареден с еротика образ на Дракула на Франк Лангела. Инспектор Хънтли носи името на Реймънд Хънтли, първият изпълнител на ролята на Дракула в пиесата на Хамилтън Дийн. И това са само малка част от препратките.

Що се отнася до историческите личности, които се появяват в продължението ни, ще посоча Анри Салме, френския авиатор, извършил първия полет от Лондон до Париж през март 1912 година. Както и Лорд Норткоут, който през 1880 година е избран в Камарата на

общините за представител на Ексетър. Фредерик Абърлайн е инспекторът, който ръководи разследването на убийствата на Джек Изкормвача през 1888 година. Иван Лебедкин е дегустатор на руския цар през периода 1899–1900. И, разбира се, Хамилтън Дийн — автор и режисьор на театралната постановка „Дракула“. Джон Баримор е легендарен актьор от сцената и екрана и пралядо на Дрю Баримор. Том Рейнолдс е добре познат британски театрален актьор, който като член на трупата на театър „Лисеум“ изиграва Ван Хелсинг в пиесата на Хамилтън Дийн. Кофи е моряк от „Титаник“, който имал лошо предчувствие, докато корабът е на док в Куинстаун, Ирландия. Слязъл от борда, изживял петнайсетте си минути слава и изчезнал в дебрите на историята. Искам да добавя, че разчитахме на Брам за маршрутите и разписанията на влаковете по онова време, имената на улиците и местностите, които в много от случаите са същите и днес.

Последното нещо, което свършихме с Йън, преди да започнем да пишем, беше да вземем решение дали да отговорим на много от висящите въпроси, оставени от Брам в романа му. Тъй като Брам използва откъси от дневници и писма, за да разкаже историята си, той е ограничен във възможностите си да изследва докрай всички повествователни линии, свързани с героите му. Така в сюжета се появяват големи дупки, по които почитателите му спорят от години. С Йън чувствахме, че е наложително най-накрая да отговорим на някои въпроси: как се запознават Луси и Мина и как се ражда приятелството им, как тексасецът се среща и се сближава със сина на английски лорд и лекар от средната класа, как тримата мъже стават съперници за ръката на Луси, как се запознават и се влюбват Мина и Джонатан, как героят Ренфийлд попада под влиянието на Дракула и защо е толкова важен за доктор Сюзард и смелата героична група. Надяваме се, ще се съгласите, че сме дали добри обяснения на тези питання в „Дракула: Немъртвият“.

Накрая искам да отбележа, че най-важната ни цел беше с това продължение да поправим неправдите, сторени на оригинала на Брам. За това работихме усърдно. Така аз, като член на семейство Стокър, и Йън, като най-големия жив почитател на Дракула, се надяваме да се извиним за загубата на авторските права върху великолепната безсмъртна история на Брам за почти век. А и всички ужасяващи

събития, които с Йън сме описали в романа си, може — както някога е предположил и Брам — наистина да са се случили.

Приятни сънища,
Дейкър Стокър и Йън Холт

ЕЛИЗАБЕТ МИЛЪР

ПОСЛЕСЛОВ

Ейбрахам (Брам) Стокър е роден в Клонтарф край Дъблин, Ирландия, на 8 ноември 1847 година. Баща му Джон Ейбрахам Стокър е чиновник в Британската гражданска администрация в Ирландия. Майка му Шарлот Торили от Слайгоу в Западна Ирландия, е активен радетел за социални реформи. Семейство Стокър са протестанти. Брам е третото от седем деца. Има четирима братя (Уилям Торили, Томас, Ричард и Джордж) и две сестри (Маргарет и Матилда).

Брам бил болнаво дете, но така и не намерили причината за честите му боледувания. Докато бил малък, майка му запълвала дългите часове, през които трябвало да пази леглото, с приказки и легенди от родния ѝ Слайгоу, сред които и свръхестествени истории за болести и смърт. Каквито и да били причините за болестите му, докато стане време да постъпи в колежа „Тринити“ в Дъблин, той вече бил здрав и силен младеж, отличен атлет, който се извявал в университетските състезания по футбол, бягане и вдигане на тежести. Получил награди за майсторството си в дебатите и публичната реч, бил президент на Философското общество.

След като се дипломирал, последвал стъпките на баща си и получил пост в Ирландската администрация. В същото време пишел театрални ревюта в местен вестник. Едно от тях му осигурило среща с Хенри Ървинг, признат по-късно за един от най-великите Шекспирови актьори от Викторианската епоха. През 1878 година, малко след като се оженил в Дъблин за Флорънс Болкоум (която била ухажвана и от Оскар Уайлд), Стокър приел предложение за работа като мениджър на новия театър на Ървинг в Лондон — „Лисеум“. Останал там до смъртта на Ървинг през 1905 година. Много от творбите му, включително и „Дракула“, се появяват през този период. Пишел ги в свободното от натоварения график време. Основните му отговорности били да организира турнетата на трупата в провинцията и чужбина, да води счетоводството и да изпълнява функциите на секретар на Ървинг.

Той бил един от най-важните хора зад осемте турнета на „Лисеум“ в Северна Америка. По време на тези обиколки се запознал с Уолт Уитман (от чиято поезия се възхищавал от години) и Марк Твен. Докато работел за „Лисеум“ с великия Хенри Ървинг (който получил рицарско звание от кралица Виктория през 1895 година) Стокър получил достъп до много водещи фигури на своето време. Сред приятелите и познатите му били Алфред лорд Тенисън, сър Ричард Бъртън и Уилям Гладстон. Но най-важно за него се оказало влиянието на самия Ървинг. В „Моите спомени за Хенри Ървинг“ (1906) Стокър отдава заслужена почит на човека, към когото е бил толкова привързан и лоялен.

Въпреки че става известен с „Дракула“, Брам Стокър е автор и още няколко романа и сборници с разкази. Умира на 20 април 1912 година (само пет дни след потъването на луксозния кораб „Титаник“) след боледуване от хроничен нефрит и два последователни инсулта. Останките му се съхраняват в мавзолея на крематориума в лондонския квартал Голдърс Грийн. В некролога, който вестник „Таймс“ публикува, се отбелязва, че Стокър ще бъде запомнен с работата му с Хенри Ървинг. Това, както знаем, не се случва.

„Дракула“ е публикуван в Лондон през 1897 година. От записките на автора става ясно, че е работил повече от шест години върху книгата си, включително по време на ваканциите си и турнетата с театър „Лисеум“ в Северна Америка. Оригиналното заглавие на романа е „Немъртвият“. На 18 май, само дни преди публикуването му, в театър „Лисеум“ се състояло актьорско четене на книгата, за да се запазят авторските права върху сценичните адаптации. Заглавието му било „Дракула: Немъртвият“ и било изнесено пред служителите на театъра и случайни минавачи. Продължило четири часа и в него били включени големи откъси от романа. Най-вероятно представлението е било сглобено набързо от самия Стокър. Решението да се използва името на Дракула в заглавието е било взето буквално в последната минута.

Спорно е дали Брам Стокър е възнамерявал да напише продължение на романа си. Все още има упорити слухове, че е „планирал да доведе Дракула в Америка и да разкаже друга история с него.“ Но не са открити убедителни доказателства за това твърдение. Краят на романа обаче е достатъчно неопределен и би могъл да

подкрепи подобна теза. Методите за унищожаването на трансилванския граф са посочени по-рано в повествованието: трябва да бъде забит дървен кол в сърцето му, след което да бъде обезглавен. Вместо това вампирът е наръган с два ножа. Освен това не е ясно дали ножът на Харкър е отделил главата на Дракула от раменете му. Има противоречие и в твърдението на Мина, че тялото на вампира се е „превърнало в пепел“. Дали това означава, че най-накрая е унищожен, или е проявление на възможностите му да приема различни форми? Стокър оставя отворена още една вратичка, като променя (сам или с помощта на издателя си) първоначално замисления финал. Според оригиналната версия замъкът на Дракула е напълно унищожен от изригване на вулкан. Дали тази промяна не е направена, за да стане краят на произведението още по-отворен? Няма как да знаем.

Текстът е пълен с несъответствия, но това може да се дължи на недоглеждане или бързане от страна на Стокър да завърши произведението си. Каквото и да е обяснението, романът е предизвикал много автори да напишат продължения и да опишат предхождащите събития на неговия сюжет, което е още едно доказателство за нестихващата му популярност и мощ.

„Дракула: Немъртвият“ е майсторско продължение на многопластовия литературен оригинал. Дейкър Стокър и Йън Холт проследяват съдбите на оцелелите герои: доктор Джон Сюзард, Артър Холмуд (лорд Годалминг), Ейбрахам ван Хелсинг, Джонатан Харкър и Мина Харкър. Срещата им с Дракула нанася непоправими поражения върху личния и професионалния им живот. Сюзард напълно се предава на страстта си към морфина. Артър неуспешно се опитва да преодолее мъката си по загубата на Луси в брак с друга жена и се изолира от предишните си приятели. Ван Хелсинг, вече старец, продължава да е обсебен от идеята да намери чудовището. Бракът на Джонатан и Мина е необратимо разклатен от спомените им за трансилванския княз.

Чрез новите събития в съдбите на героите ние отново преживяваме някои от ключовите случки от сюжета на Стокър: смъртта на Луси, лудостта на Ренфийлд, „кървавото кръщение“ на Мина, преследването из Трансилвания и финалния сблъсък с Дракула. Спйката между епизодите е Куинси Харкър, синът на Джонатан и Мина, който свързва в едно цялата група. Той е споменат бегло от

Джонатан Харкър в края на романа и е първият представител на следващото поколение.

Действието в „Дракула: Немъртвият“ се развива през 1912 година. Времето е избрано нарочно, за да позволи появата на Брам Стокър като герой. (Той умира на 20 април 1912 година). Също така авторите могат да обвържат сюжета с плаването на „Титаник“ (което също се състои през април). Тази важна връзка дава възможност за продължение на продължението, като оставя шанс на Дракула да се добере до Америка.

Това решение налага промяна на някои дати от оригинала на Стокър. В „Дракула“ е недвусмислено посочено, че действието се развива през 1893 година. Това се вижда от датите на писмата и от самото повествование. Но за да може да използват порасналия Куинси Харкър като катализатор на събитията (и за да пренесат собствената си история през 1912 година), Стокър и Холт сметнали за необходимо да ситуират случките от „Дракула“ в по-ранна година. Избрали 1888 година, точно толкова преднамерено, колкото и 1912-а. От август до ноември 1888 година Джак Изкормване убива пет жени в Уайтчапъл, Лондон. Няма съмнение, че Стокър е знаел за тези престъпления. Дори директно ги споменава в предговора, който пише за исландското издание на „Дракула“ от 1901 година. Разкриването на самоличността на Изкормвача се превръща във вторичен сюжет на „Дракула: Немъртвият“.

Дракула от този роман е нещо много повече от графа вампир на Брам Стокър. На първо място той е недвусмислено идентифициран като Влад Цепеш, румънския воевода от XV век, прочул се с жестокостта си. Смесването на образите на Дракула и Влад не е ново, популяризира го книгата на Реймънд Макнали и Раду Флореску „В търсене на Дракула“ от 1972 година. Оттам тази теза си проправя път в киното и литературата. Връзката между двамата в романа на Стокър е много по-бледа. Той никъде не споменава името на Влад (няма го и в записките му), нито жестокостите, с които се прочува. Съвременните изследвания доказват, че Стокър не е бил твърде запознат с истинския Дракула. Знаел е прозвището му, че е преминал Дунава, за да се бие с турците, и че е имал „брат непрокопсаник“. За мнозина образите на Влад и Дракула са напълно неотделими един от друг. Но Стокър и Холт извършват нещо много креативно с техния Влад/Дракула. В

романа им той идва в Англия, под името Бесараб — от Бесарабия произлиза благородническият род на Влад Цепеш. Представя се за румънски актьор и покорява Европа. Куинси довежда Бесараб в Англия точно както баща му води граф Дракула по същия път. От записките на Стокър се вижда, че според първоначалния му замисъл графът е трябвало да пристигне на пристанище Дувър, където пристига и Бесараб. Но после Стокър заменя Дувър с Уитби, след като посещава този град на най-северния бряг на Англия и решава да го превърне в основна сцена на своя сюжет.

Читателите веднага се досещат, че Бесараб е донякъде и отдаване на почит към сър Хенри Ървинг, чиято смърт през 1905 година не му дава възможност да се включи в описаните събития. Връзката с Ървинг е ясно показана. Куинси Харкър е привлечен от обаянието на Бесараб, както Стокър от чара на Ървинг. Куинси се надява, че Бесараб ще изиграе ролята на Дракула в сценичната версия на романа на Стокър. Самият писател може би също е имал подобни възжеления. Разкритието, че Бесараб е всъщност граф Дракула от романа на Стокър, отговаря остроумно на широко разпространената (макар сериозно оспорвана) хипотеза на много учени, че Стокър е създал своя герой вампир по подобие на властния си работодател.

Очевидно не всички персонажи от романа са взети от „Дракула“. Изкушените ще видят много примери на интригуващи алюзии. Някои са малки, като например случая с Брейтуейт Лоуъри, съквартиранта на Куинси от Сорбоната. Това име се появява в книгата на Брам Стокър, когато Суейлс го вижда изписано на надгробна плоча в Уитби. Всъщност и самият Стокър го е открил там. Друг пример е героят, който писателят е имал намерение да включи в „Дракула“, но после се е отказал. Става въпрос за детектив на име Котфорд. В „Дракула: Немъртвият“ той е възкресен като инспектор Котфорд, който разследва престъпленията на Джек Изкормвача под ръководството на главен инспектор Фредерик Абърлайн (реална личност). Котфорд е обсебен от по-ранния си провал и не спира да се опитва да разкрие мистерията години по-късно.

Стокър и Холт включват доста реално съществували личности в своята книга. Най-очевидната от всички е самият Брам Стокър. Заради ограниченията на повествователното време на авторите се налага да интерпретират малко по-свободно някои факти от биографията на

писателя. Затова правят Стокър собственик на все още работещия театър „Лисеум“, който обмисля сценична постановка на романа си. Признава, че в „Дракула“ е слял измислен от него вампирски сюжет и история, разказана му в една кръчма от старец, когото той първоначално мисли за луд. Стокър се среща с главния си герой (което ускорява смъртта му). Бесараб поставя под съмнение някои от „фактите“ в романа и говори с пренебрежение за несъответствията и погрешните заключения в него.

Друг исторически персонаж, включен в текста, е унгарската графиня Елизабет Батори, прочула се със склонността си да се къпе в кръвта на убити девизи. Нейното име, както и това на Влад Цепеш, е неразривно преплетено със Стокър и неговия роман. Доказателствата за връзката между нея и „Дракула“ са още по-малко. Но появата ѝ в „Дракула: Немъртвият“ придава много художествена сила на книгата и позволява на авторите да превърнат в символ на „абсолютното зло“ някой друг, освен Дракула.

След многото късчета истинско злато в това произведение е и специалната поява на няколко герои, които определено са израз на почит към личности, свързани с филмовите и литературните версии на историята за Дракула през целия XX век: например Хамилтън Дийн, Том Рейнолдс, Джон Баримор, Реймънд Хънтли, Винсънт Прайс, Кристофър Лий и Луи Журдан. Други пък, които нямат нищо общо със Стокър и романа му, закотвят недвусмислено текста в 1912 година. Като Анри Салме, авиаторът, прелетял от Лондон до Париж същата година. Но безспорно най-изобретателно е включването на юнгата Джон Кофи в текста. Въпреки че няма връзка със Стокър или романа му, той влиза в историята като моряка, който слиза от „Титаник“ в Куинстаун, защото имал лошо предчувствие за съдбата на кораба.

Стокър и Холт създават продължение, което е тясно обвързано с оригинала, но в същото време си позволяват известна свобода с фактите и повествованието — като започнем с пожара в „Лисеум“ и свършим с местонахождението на болницата на Сюард в Уитби. Създават и паралелни сюжети с част от героите от романа на Стокър, като например предишните връзки на Ренфийлд с адвокатската кантора „Хокинс“, ухаждането между Джонатан и Мина в Ексетър, основаването на приюта за душевноболни на Сюард. Дори в един от случаите манипулират ключова дата в оригинала — отлагат пътуването

на Дракула от Лондон за Трансилвания с няколко дни, за да може да е в британската столица на 9 ноември и да бъде заподозрян, че е Джек Изкормвача.

Пуристите може да се шокират от време на време от тези „грешки“. Макар да изглежда, че двамата автори жертват точността в името на литературното качество (което е напълно приемливо), има и нещо друго. Те възстановяват „истинския“ текст на Дракула, който става основата на тяхното продължение. В същото време признават, че няма една, а много истории за Дракула, като се започне от записките на Стокър и се свърши с последните холивудски версии, и че границите между тях са много размити. Тяхното желание да изтупат от праха и преоформят „Дракула“ е доказателство за нестихващата сила и влияние на романа на Стокър. Както казва професор Ейбрахам ван Хелсинг в оригинала от 1897 година: „Кръгът се разширява като вълна, предизвикана от хвърлен във водата камък“.

Елизабет Милър

Торонто, февруари 2009 година

Издание:

Дейкър Стокър, Йън Холт. Дракула — Немъртвият
Американска, първо издание

Превод: Елена Кодинова

Редактор: Боряна Даракчиева

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

Компютърна обработка: ИК „Бард“ ООД — Надежда Петрова

ИК „Бард“ ООД, 2010 г.

ISBN: 978-954-655-088-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.